

Thê phu hiên quý

DIỄN TIÊU DIỄN

Mục lục

[Chương 1: Bị Lừa Gat](#)

[Chương 2+80 Văn](#)

[Chương 3: Đường Về](#)

[Chương 4: Sơn Táo Phát Sốt](#)

[Chương 5: Sơn Táo Tỉnh](#)

[Chương 6: Muội Tên Là Sơn Táo](#)

[Chương 7: Y Phục](#)

[Chương 8: Trao Đổi Đơn Giản](#)

[Chương 9: Hái Rau Đại](#)

[Chương 10: Xây Thêm Nhà Sau](#)

[Chương 11: Xuống Núi \(1\)](#)

[Chương 12: Xuống Núi \(2\)](#)

[Chương 13: Xuống Núi \(3\)](#)

[Chương 14: Bệnh Phụ Nữ](#)

[Chương 15: Mê Mang](#)

[Chương 16: Giúp Một Tay](#)

[Chương 17: Cầu Hôn](#)

[Chương 18: Động Phòng \(Thượng\)](#)

[Chương 19: Tính Toán Của Chử Vân Sơn](#)

[Chương 20: Động Phòng \(Hạ\)](#)

[Chương 21: Dọn Nhà](#)

[Chương 22: Chử Vân Sơn Buồn Bực](#)

[Chương 23: Công Phu Của Chử Vân Sơn](#)

[Chương 24: Bãi Đập](#)

[Chương 25: Hàng Xóm](#)

[Chương 26: Chọn Thôn Trưởng](#)

[Chương 27: Vương Thị](#)

[Chương 28: Vô Lại](#)

[Chương 29: Vào Thành](#)

[Chương 30: Đại Náo](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 54: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 55: Đại Kết Cục](#)

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 1: Bị Lừa Gạt

Sơn Tảo đi theo đám dân chạy nạn về phía trước, kéo cái áo đã rách rưới đến mức không rõ hình dạng ban đầu cho chặt lại, rõ ràng là mùa xuân, sao lại lạnh thế chứ?

Có một đứa trẻ gầy trơ xương đã ngã xuống bên cạnh. Cha mẹ nó chỉ có thể im lặng rơi lệ, chuyện duy nhất có thể làm là đào một chiếc hố ven đường chôn đứa bé xuống. Để tiết kiệm hơi sức nên họ đào một cái hố rất nhỏ, còn cởi chiếc áo rách trên người đứa bé ra, mặc vào người một đứa khác. Cuối cùng, người mẹ không đành lòng, giữ lại cho đứa trẻ số khổ một chiếc áo mỏng.

Sơn Tảo hờ hững nhìn, cảnh tượng này xảy ra hàng ngày, từ sự sợ hãi ban đầu, bây giờ chỉ còn là hờ hững. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, ở trong mắt nàng, sự bình an hạnh phúc đã đi xa, cuộc sống bây giờ không khác gì địa ngục.

Chỉ cần có thể sống, tất cả chỉ là thứ yếu!

Sơn Tảo khép chặt chiếc áo rách trên người, chống gậy tiếp tục đi theo dòng người.

Vốn nàng cũng có một cuộc sống yên bình, nhưng đột nhiên chiến tranh kéo đến đã phá hủy tất cả. Đầu tiên là ca ca, vì tránh né việc bắt lính, té xuống vách núi mà chết, thi thể còn chưa tìm thấy, ngọn lửa chiến tranh đã lan tới sơn thôn nhỏ của nàng.

Phụ thân là thầy lang trong thôn, ban đầu còn có thể dùng một chút thảo dược để đổi lấy lương thực, dần dần không đổi được gì nữa, còn phải lo tránh né việc bắt lính, chỉ còn cách mang theo nương, nàng, cùng một đệ đệ nhỏ tuổi chạy trốn.

Lúc này, cơn ác mộng chính thức bắt đầu.

Đầu tiên nương mắc bệnh, chết trên đường. Phụ thân mang theo nàng và đệ đệ kiếm sống một cách khó khăn, rất nhiều thành trấn khi thấy dân chạy nạn đều trực tiếp đóng cửa thành, không có ăn, bọn họ ăn sạch cả hoa màu, vỏ cây, rễ cỏ ngoài thành.

Lúc khó khăn nhất, càng ngày càng nhiều người ăn một loại gọi là quan âm thổ (đất sét trắng). Ai ăn vào bụng cũng trương to như cái trống. Phụ thân kiên quyết không cho bọn họ ăn loại quan âm thổ này, tình nguyện uống nước mà sống qua ngày cũng không cho phép dính vào một chút.

Ban đầu, nàng cũng thấy thèm, không bao lâu nàng đã hiểu vì sao phụ thân lại không cho phép bọn họ đụng vào.

Những người ăn phải quan âm thổ đều chết hết. Tất cả đều bị nghẹn mà chết.

Không có ăn, nàng nằm một bên, phụ thân nằm một bên, đệ đệ còn quá nhỏ nên không thể chịu được. Nàng vĩnh viễn nhớ thời khắc đệ đệ chết đuối trong lòng mình. Khi đó nàng cũng giống như hai người làm cha mẹ kia, chỉ có thể bắt lực đào một chiếc hố nhỏ chôn đệ đệ thương yêu vào lòng đất.

Phụ thân sợ nàng sẽ chết đói, len lén lẩn vào thành trộm một cái bánh bao, còn chưa kịp giấu đã bị phát hiện. Đến khi nàng tìm được người, một chân của người đã bị đánh gãy, hơi thở mong manh, cả cái bánh bao kia cũng bị người khác cướp mất. Không có thuốc, không có tiền, phụ thân chỉ chống đỡ được mấy ngày liền buông tay rời khỏi nhân gian.

Nàng bây giờ là một cô nhi.

Nàng đi tới ven đường ngồi nghỉ một lát. Không cần nói cũng biết thành trấn phía trước đã đóng cửa. Nàng khẽ khom lưng, lấy một nắm đất xoa lên mặt rồi thừa dịp không ai phát hiện, vò mái tóc ngắn cho rối hơn.

Bây giờ nàng là một nam nhân chạy nạn, mái tóc ngắn rối tung, cả người tỏa ra một mùi khó ngửi, áo quần dơ dáy bẩn thỉu, tay cầm một cây gậy không dài không ngắn.

Tóc ngắn là do nàng cố tình cắt đi. Không biết có bao nhiêu dân chạy nạn từ quê nhà của nàng, trong đó không ít nhà có cô nương và trẻ nhỏ, những người như vậy đều bị một vài kẻ xấu để mắt tới.

Nàng tận mắt nhìn thấy một đám người cầm vũ khí xông vào đám dân chạy nạn cướp đi không ít cô nương và những đứa trẻ. Ban đầu còn có một vài nam nhân ngăn lại, lâu dần thậm chí còn có người giúp đỡ đám kẻ xấu cướp người.

Sau lần nhìn thấy đầu tiên, phụ thân liền kéo nàng tránh sang một bên, không để ý tiếng kêu gào của nàng, nhanh chóng cầm một con dao nhỏ cắt đứt mái tóc của nàng, còn dùng bùn nhão trét khắp gương mặt, cổ tay của nàng. Con gái coi trọng nhất là dung mạo và mái tóc, nhưng vào lúc đó, có gì quan trọng hơn mạng sống đây?

Từ trong miệng đám dân chạy nạn, nàng biết những cô nương và những đứa trẻ kia đều bị bán đến nơi khác, nghĩ một chút liền biết sẽ không có kết quả tốt gì. Từ đó về sau, nàng càng thêm không dám lên tiếng.

Sơn Tảo nhìn hai chân trần đầy vết nước phòng cùng hai cánh tay đen sì, đột nhiên nhớ tới tên điên Khiếu Hóa Tử ở trong thôn trước kia, hiện tại nàng cũng giống như một người điên dơ dáy, bẩn thỉu. Có điều nàng không may mắn như tên điên Khiếu Hóa Tử kia, sẽ không ai cho nàng một miếng ăn nào.

Ba ngày nay nàng chưa ăn cơm. Ba ngày trước nàng chỉ ăn một chút rễ cây. Phụ thân nói rễ cây không thể ăn nhiều, nhưng nàng thật sự đói không chịu được. Có một thím cùng chạy nạn với nàng thấy nàng quá đáng thương, nấu qua rễ cây cho nàng ăn. Sau đó, nàng chưa từng ăn thêm bất cứ thứ gì.

Sơn Tảo đấm đấm đôi chân đau nhức, không thềm để ý đến cái bụng đang sôi rồn rột, quyết định nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp. Nàng cũng không biết đi đâu, chỉ biết đi theo đoàn người phía trước đến một nơi không có chiến loạn.

Trước mặt Sơn Tảo đột nhiên tối sầm, ngay sau đó cảm thấy cả người bị một sợi dây kéo lên. Nàng lập tức ý thức được, mình bị đám người xấu bắt vào trong bao bố. Bọn họ muốn trói nàng đưa đi đâu?

“Đi mau, kéo người nhà của hã tìm đến!” Một nam nhân nói lớn.

Hai chân cách đất, Sơn Tảo cảm thấy mình bị vác lên, “Ách...”

Kinh hoàng cộng thêm bên hông bị một bàn tay ôm chặt khiến nàng choáng váng. Sơn Tảo muốn ói, nhưng trong bụng rỗng tuếch, không có gì để ói ra thật sự hết sức khó chịu. Lúc này, nàng không để ý được nhiều như vậy, sự kinh hoàng trong lòng lớn hơn tất cả, hai chân bắt đầu ra sức giãy giụa, nâng cao giọng hét chói tai: “A! Buông ta ra! Đừng...”

Trên cổ đau xót, trước mắt tối sầm, trước khi hôn mê, Sơn Tảo xót xa nghĩ, nàng cứ như vậy mà chết, cũng không có ai đi tìm nàng. Cõi đời này, nơi nào sẽ có người nhà của nàng đây?

Sơn Tảo nằm mơ, trong mơ nàng thấy mình trở về nhà, trở về sơn thôn quen thuộc của mình.

Nường đang nấu cơm trong bếp, đại ca đảo thảo dược, đệ đệ quỳ rạp xuống đất chơi bùa, phụ thân cười ha hả cũng gửi thuốc đi vào, đặt lá thuốc

còn non tươi trước mặt nàng.

“Sơn Tảo, đến đây nào, nhìn xem con biết được bao nhiêu thảo dược trong này?”

Sơn Tảo hết sức phấn khởi chạy tới nhận lấy gùi thuốc, lật xem từng cái từng cái, “Đây là quý châm thảo, còn rất non, có thể ăn. Đây là ngư tinh thảo, có thể làm rau trộn để ăn. Đây là quý thảo, ừ, cũng có thể ăn. A, còn có hạt đậu của cây thanh gai, có thể để dành ăn từ từ.”

Ca ca buồn cười nói, “Sao muội lại chỉ nhớ những thứ ăn được vậy?”

Sơn Tảo làm mặt quý với ca ca, xách theo gùi thuốc vào nhà.

Vừa mới vào nhà đã nghe phụ thân cùng nương đang nói chuyện.

“Sơn Dao đã 19, nên cưới vợ cho nó rồi. Hôm qua, Triệu đại nương bên cạnh còn nói với thiếp, tiểu tử nhà thợ rèn ở thôn bên cũng không tệ. Sơn Tảo nhà chúng ta đã 17, có thể bàn chuyện cưới xin rồi.” Nương cười dịu dàng.

Phụ thân gật đầu liên tục, “Đúng, nên cưới vợ cho Sơn Dao. Vài năm nữa Sơn Dao có thể nhận trọng trách của ta. Ta cũng không cần đi xa khám bệnh cho người khác.”

Thấy Sơn Tảo đi vào, phụ thân quay đầu lại cười híp mắt nói: “Sơn Tảo của chúng ta càng lớn càng xinh đẹp. Ngày mai phụ thân sẽ đi chợ phiên mua cho con một đóa hoa cài tóc.”

Sơn Tảo vừa cao hứng lại vừa xấu hổ, cầm chậu gỗ đi ra ngoài rửa thuốc, “Con muốn cái màu hồng giống như của Hạnh Hoa tỷ tỷ.”

Nương cười mắng: “Còn không nhanh đi rửa thuốc rồi trở về ăn cơm, còn ba hoa ngày mai sẽ không cho phụ thân con mua gì hết.”

Sơn Tảo hào hứng ra cửa, lại thấy một đám người hung ác đá văng cánh cửa nhà nàng, la hét đòi giao đại ca Sơn Dực của nàng ra. Nàng sợ hãi quay đầu muốn tìm cha mẹ, lại nhìn thấy đại ca thất khiếu chảy máu đang đứng phía sau. Sơn Tảo run rẩy lùi về một bước, đụng phải một vật, xoay người nhìn xuống thì nhìn thấy nường đang nằm dưới đất khô quắt gầy gò. Đệ đệ gãy trơ xương đang nằm trên người của nường. Cách đó không xa, phụ thân bị gãy một chân đang cố sức bò về phía của nường.

Phụ thân...nường...đại ca...đệ đệ...đừng chết....

Sơn Tảo cuồn loạn chảy nước mắt, chợt thức tỉnh, từng giọt mồ hôi lạnh lã xuống từ trán nàng. Nàng ngủ bao lâu rồi? Đang định đánh giá chung quanh thì cảm thấy trên cổ rất đau. “A...” Nàng không nhịn được rên rỉ ra tiếng.

Sơn Tảo muốn xoa chiếc cổ đau nhức, lại phát hiện hai tay và hai chân mình bị trói chặt. Nàng thầm cảm nhận một chút thì thấy ngoài cổ bị đánh đau, trên người cũng không còn chỗ nào bị thương.

Nàng khẽ yên tâm.

Nàng cử động một chút liền mất trọng tâm ngã lệch trên đất, lúc này mới biết mình đang ở trên một chiếc xe đang đi rất nhanh. Một đôi tay dịu dàng kéo nàng lên, lúc này nàng mới phát hiện trên xe còn có những người khác.

“Người không sao chứ?” Một cô nường sợ hãi hỏi.

Sơn Tảo lắc đầu một cái, rèm cửa sổ của xe bị gió thổi tung lên, trong xe nhất thời sáng lên rất nhiều. Một cô nường có vẻ nhút nhát ngồi cạnh Sơn Tảo, chưa đầy mười lăm mười sáu tuổi, dáng vẻ như vậy chắc cũng là chạy nạn.

“Chúng ta đã đổi hai chiếc xe, chắc là đã bị bán một lần rồi. Bây giờ không biết đang ở đâu. Người cũng bị bắt khi đang chạy nạn à?” Cô nường

nhỏ giọng hỏi.

Sơn Tảo gật đầu một cái. Nàng không dám mở miệng, tình huống bây giờ thế nào nàng còn không biết, trong loạn lạc, số mạng nữ nhân bi thảm hơn nam nhân nhiều. Nàng tình nguyện giả làm một nam nhân cầm điếu để bị bán đi làm người hầu, cũng không muốn phơi bày thân phận nữ nhân của mình.

Ánh mắt cô nương có chút trở nên thương hại, “Người...không thể nói chuyện sao?”

Sơn Tảo không động bởi vì xe đã dừng lại.

Màn xe bị kéo ra, đột nhiên xuất hiện ánh sáng khiến Sơn Tảo theo phản xạ nhắm hai mắt lại, kế tiếp, nàng liền bị một đôi tay to xách ra ngoài như một con gà, ném xuống đất.

Chờ thích ứng được với ánh sáng, Sơn Tảo từ từ mở mắt, tay chân vẫn bị trói, chỉ có thể nằm trên mặt đất, trước mắt là một đôi chân mang đôi giày thêu màu đỏ.

Một người ngồi chồm hổm xuống, là một người đàn bà trang điểm dày phấn. Bà ta bóp chặt cằm của nàng, cẩn thận ngó trái ngó phải, rất nhanh liền lắc đầu.

“Da dẻ thô ráp, hai mắt vô hồn, còn là một người cầm?”

Một nam nhân mập lùn cười ha hả nói: “Trên đường chưa từng mở miệng, có thể là vậy rồi.”

Bà nói băng quơ, “Chỉ là một đứa cầm, ngay cả việc làm bồi bàn cũng không thể làm được. Ta không cần. Còn mấy đứa còn lại thì ta lấy. Lý quái tử*, hàng lần này người mang đến không ra hồn gì cả.”

*Quải tử: què chân

Lý quải tử thở dài: “Bây giờ lừa người không dễ đâu. Đông hoàng đã phái người duy trì trị an ở phía đông, những nạn dân cũng được sắp xếp ổn thỏa, đoán chừng về sau muốn xuống tay cũng khó. Có thể đây là lần làm ăn cuối của ta, phía tây đã được Tây hoàng đánh lui, nghe đại ca ta nói có thể quay trở về, ta cũng không có ý định tiếp tục việc mua bán tổn hại âm đức này.”

Bà ta cười lạnh, “ Người làm lâu thế rồi, bao nhiêu âm đức cũng sớm tổn hại hết. Nếu là lần mua bán cuối thì chúng ta nên vui vẻ bàn bạc về giá cả lần này đi.”

Lòng Sơn Tảo thật sự là đang treo ngược lên cao, mặc dù nàng không biết cái việc gọi là bồi bản là gì, nhưng nàng hiểu, hai người trước mắt đang quyết định vận mạng của nàng.

Sau một phen cò kè mặc cả, người đàn bà liền đưa mấy người bên cạnh đi, trong đó có cả cô nương mới vừa nói chuyện cùng nàng, chỉ còn lại nàng cùng với một thiếu phụ trung niên chừng hơn 40 tuổi.

Sau khi Lý quải tử nhận tiền thì quay sang nhìn hai người bọn họ, nhú mày đầy ghét bỏ. Một người cầm, một người gần già nua, đều không thể bán được.

Lý quải tử hung hăng nguyên rửa mấy câu, một tay hất xốc áo của bọn họ lên, kéo họ đến chợ. Hắn cầm vài ngọn cỏ vào, cứ bày bán một cách quang minh chính đại như vậy.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 2+80 Văn

Nhìn cảnh chợ nhộn nha nhộn nháo ở trước mắt, Sơn Tảo có chút ngoài ý muốn, nơi này không bị ảnh hưởng bởi chiến loạn sao? Tại sao người nơi đây lại vẫn có thể sinh sống nhàn rỗi như vậy?

Nhưng rất nhanh nàng đã không thể quan tâm đến việc khác như vậy rồi, bởi vì Lý Quả Tử đã bắt đầu lớn tiếng rao lên.

“Bán nô tài đây, đàng hoàng an phận, có thể chịu được cực khổ, yên tâm đến mua đi...”

Trong lòng Sơn Tảo cười khổ, nàng vốn chính là một cô nương đàng hoàng, bị tên Lý Quả Tử này rao đến biến thành nô tỳ rồi.

Rất nhanh đã có người vây quanh lại, hoặc là hỏi thăm những cô nương trẻ hơn, hoặc là những tiểu tử có sức lực, loại giống nàng trên người không dư được một lượng thịt, lại bị cầm, người khác vừa hỏi đã lắc đầu liên tiếp.

Vây xem một lát, mọi người dần dần tản đi, Lý Quả Tử có chút nóng nảy, nhìn thấy có một tên hai mắt cứ nhìn nàng chòng chọc, vội vàng tiến lên rao bán: “Vị đại ca này, ngài nhìn tên nô tài này một chút đi, tuy nói là người cầm, thân thể có chút gầy yếu, nhưng vẫn có chút lợi đúng không, hơn nữa hẳn không nói lời nào, ngài muốn chinh như thế nào liền có thể chinh như vậy, mua về thôi.”

Người nọ tựa như có hứng thú, đi về phía trước nàng hai bước, lòng Sơn Tảo nháy bang bang, đến khi người nọ ngồi chồm hổm, chuẩn bị đưa tay lên néo ở hai bên má nàng, liền mở miệng nói một chữ: “người...”

Sơn Tảo chộp lấy cơ hội, chính xác, a ô cắn một cái lên cổ tay hắn, gắt gao cắn không nhả miệng, đến khi trong miệng khuếch tán ra mùi tanh mặn.

Mọi việc diễn ra nhanh chóng, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, đến khi người nam nhân lùn mập kia kêu gào bi thống, Lý Quải Tử mới một cước đá ngã Sơn Tảo.

“Khốn kiếp, dám cắn người ! Ông đây đánh chết mày!”

Đá qua một cước, Sơn Tảo liền bổ nhào hai vòng, trước bụng bị xước phồng một mảng, Sơn Tảo rên rỉ mấy tiếng, tóc xơ ra trên mặt, cổ họng có chút ngọt, nàng nhìn không được ho khan mấy tiếng, mơ hồ nhìn thấy nàng ho ra máu, trên mặt đất tản ra nhiều đóa hồng.

Lý Quải Tử còn muốn đánh nàng, tên kia đã chỉ lỗ mũi hắn mắng: “ Tên què kia, loại nô tαινày cũng gọi là đàn hoàng an phận sao? Hắn cũng ho ra máu rồi, chưa biết chừng lại bị bệnh lao, bọn người của tên què người đây cũng là nạn dân chạy loạn từ phía tây tới đây, ai biết tên khốn kiếp kia trên người có bệnh gì hay không, đền tiền! Ông đây muốn đi xem đại phu! Nhanh đền tiền cho ta!

Lý Quải Tử bị hắn níu lấy cổ áo, nhất thời không thể phản đòn, chỉ có thể nhìn tức, khuôn mặt tươi cười, “Đại ca, ta hôm nay cũng mới thấy người, trước đó nào biết tình huống như thế nào, huynh đại nhân đại lượng, cũng đừng có so đo.”

Tên kia quyết không tha, vết thương bị cắn trên cổ tay đã sưng đỏ, máu ứ đọng, bên trên có chút tia máu rỉ ra, Sơn Tảo đã thật lâu chưa ăn gì, cơ bản cũng không có hơi sức gì, cắn một cái dường như đã dùng hết hơi sức còn lại của nàng, nam nhân tức giận mắng, la hét lớn muốn Lý Quải Tử đền tiền cho hắn.

Lý Quải Tử cũng không phải người dễ ức hiếp, nháy mắt sắc mặt liền biến đổi, dùng sức một chút đã thoát khoát người kia, “Ngài cũng nói tên tiểu tử này có thể có bệnh lao, ta khuyên ngài nên nhanh chóng đi xem một chút, đợi thêm một lát không chừng ngài sẽ dính bệnh lao thôi!.”

Khi vừa mới ồn ào, xung quanh còn có người vây xem, nhắc tới bệnh lao, mọi người nhanh chóng tản ra, tâm tình Lý Quải Tử các ác liệt, tên này cố tình không nói đạo lý, rậm rậm rì rì đều muốn hấn đến tiền.

Lý Quải Tử hung tợn nhìn Sơn Tảo, thuận tay đem thiếu phụ hơi lớn tuổi đẩy ra, “Coi như ông đây xui xẻo, người này tặng không cho huynh, coi như đèn tiền thuốc thang, muốn cái khác cũng không có, thích lấy hay không.”

Mắt thấy hôm nay không thể buôn bán được, Lý Quải Tử cũng làm liều, nam nhân kia khí thế nhất thời đi xuống, mắng thêm một lúc cũng chưa hết giận, liền tiến lên đạp vào hai chân của Sơn Tảo, lúc này mới kéo thiếu phụ kia đi.

Hấn vừa đi, Lý Quải Tử lửa giận đã thật lớn, ra sức giẫm một cước lên bắp chân Sơn Tảo, nàng đau đến hôn mê, nhưng cưỡng chế bắt mình thanh tỉnh, vừa rồi nàng không suy nghĩ đi căn người kia, lại hoàn toàn quên nếu rơi vào tay Lý Quải Tử, nàng có thể an toàn sao?

Sơn Tảo nghĩ tới chết, vẫn là nên chết, chết cũng không cần chịu tra tấn như vậy nữa, chết mà có thể cùng người nhà đoàn tụ, nhưng nàng bỏ không được, bây giờ vẫn chưa đến mức đường cùng, khi chạy nạn phụ thân đã dạy nàng, chỉ cần còn một hơi thở, dù là sống tạm cũng không nên coi thường mạng sống của mình.

“Con bà nó, phá hư buôn bán của ông! Ông đánh chết mày!” Lý Quải Tử vừa mắng vừa đạp Sơn Tảo, cũng không dám dùng tay đụng chạm, Sơn

Tảo là dân chạy nạn, nói không chừng thật sự có bệnh lao, hẳn chỉ có thể dùng chân đá cho hả giận.

Sơn Tảo mềm nhũn, tê liệt ngã trên mặt đất, đánh chết nàng đi! Chết có thể rời khỏi thế giới ăn thịt người, nàng chỉ vừa nghĩ tới lát nữa có thể lại gặp chuyện, nàng liền tình nguyện cắn lưỡi tự sát ngay lập tức!

Chữ Vân Sơn cũng một sọt thịt thú rừng đến chợ, đưa đến quán ăn quen đổi tiền xong ra ngoài. Hẳn suy nghĩ cẩn thận, trong nhà gạo đã hết, nghĩ vậy, xoay người đi đến tiệm gạo.

Hỏi giá tiền trong tiệm gạo, Chữ Vân Sơn bất đắc dĩ quay ra, giá gạo hiện tại có thể so với vàng rồi, hơn hai cân đã 400 văn tiền, người bình thường thật sự ăn không nổi.

Ra khỏi tiệm gạo, hẳn xoay người tìm tiệm bột mì, một túi bột mì ước chừng 5 cân, 300 văn tiền, tuy nói giá có đắt hơn bình thường, nhưng so với giá gạo bột mì vẫn là thấp hơn nhiều.

Ai bảo đặc sản Bạch Vân trấn là bột mì chứ? Chỉ sợ ở nơi khác, giá gạo và bột mì cũng đều đắt hơn vàng.

Mua thêm chút muối và đường, giá vẫn đắt đến dọa người. Nhưng những thứ này đều là nhu yếu phẩm cần thiết của cuộc sống, những thứ khác hẳn có thể không cần, nhưng những gia vị này, dù sao cũng phải có một chút.

Mua vài thứ, tiền bán thịt thú rừng của Chữ Vân Sơn cũng đã không còn dư lại bao nhiêu, hẳn lấy bình nước bên hông đổ ào ào vào trong miệng, chuẩn bị về nhà.

Từ trấn đến sâu bên trong núi Bạch Vân là nhà hẳn, đi không được mấy canh giờ thì không tới, bình thường muốn đến chợ, hẳn nhất định phải ra khỏi cửa từ khi trời chưa sáng, một đường không nghỉ đến trấn, sau khi

mua đồ liền lập tức trở về, một chút cũng không thể chậm trễ, như vậy mới có thể về nhà trước khi trời tối.

Thật hết cách, chỗ ở của hắn thật sự vắng người, trên đường đôi khi còn có dã thú, đi vào ban đêm thật sự quá nguy hiểm.

Vòng vo vài đoạn, Chử Vân Sơn nhìn thấy một đám người vây quanh một chỗ, thỉnh thoảng còn kèm theo âm thanh hùng hổ, hắn nhướng mày muốn vòng đi qua.

Xen vào chuyện của người khác không phải là tác phong của hắn.

Bình thường gặp phải chuyện như vậy, có thể trốn xa bao nhiêu hắn đều trốn, hiện tại cuộc sống không tốt, lòng người cũng loạn, rãnh rỗi xen chuyện của người khác sẽ gánh phiền toái lớn.

Nhưng hắn đi chưa được hai bước, nhìn thấy một người che cánh tay sưng đỏ, kéo theo một thiếu phụ có tuổi hùng hổ thoát khỏi đám người, đụng phải hắn còn trừng mắt liếc hắn một cái.

“Đi đường nhắm mắt sao! Phi! Thật xúi quẩy!”

Nam nhân kia nhổ một ngụm nước miếng, tức giận liếc hắn đặng đặng mà đi.

Người đó vừa đi, đám đông xem náo nhiệt cũng giải tán.

Chử Vân Sơn khẽ cau mày, cũng không so đo với thứ người như vậy, đám đông giải tán, ồn ào cũng tan, hắn liền xoay người tính toán theo đường này về nhà.

Con đường này là con đường gần nhất đi ra bên ngoài, nếu tránh qua thì phải đi thêm một vòng.

Còn chưa đi được, đã nhìn thấy một người đàn ông mập lùn, đang phẫn khí đạp một thiếu niên đang tê liệt ngã trên mặt đất, tay chân đều bị trói chặt, không biết sống hay chết.

Thiếu niên không nhúc nhích, mặc cho người kia đạp. Dưới đất có vết máu, Chử Vân Sơn liếc một cái đã nhìn ra, cứ tiếp tục như vậy nữa, không quá nửa canh giờ, thiếu niên này hẳn phải chết.

Có lẽ cước cuối cùng dùng quá sức, thiếu niên bị đá lộn nhào mấy cái, cuộn đến dưới chân Chử Vân Sơn. Tóc rối bời, dáng vẻ bần thiêu, dính đầy vết máu, Chử Vân Sơn mơ hồ nhìn thấy một ánh mắt lạnh lẽ của người thiếu niên.

Sơn Tảo cảm thấy nàng đang cách cái chết không xa, Lý Quải Tử dùng sức đạp nàng, ban đầu nàng còn cảm thấy đau đớn, về sau chỉ cảm thấy chết lặng, đạp đi, đạp đi, để cho nàng chết như vậy cũng tốt. Sau khi chết bị ném vào bãi tha ma, bị chó rừng tha đi, cũng có thể cứu một cái mạng có đúng không?

Sơn Tảo cảm giác cơ thể bay lên, trong nháy mắt lại lặn xuống dưới, nàng cố mở mắt. thiên đình là như thế nào? Có phải là tràn đầy thức ăn hay không? Là nơi toàn hoa tươi? Không có chiến loạn, không có người chết, phụ thân, nương, ca ca, đệ đệ, tất cả mọi người đều có thể đoàn tụ tại nơi đó?

Nhưng cái gì nàng cũng không thấy, trước mắt nàng chỉ một mảnh đen tối, thì ra mình chết sẽ không lên thiên đình, chỉ là xuống địa phủ, chỉ có địa phủ mới có thể tối như vậy...

Lông mày Chử Vân Sơn quắt lại, nhìn thiếu niên thoi thóp dưới chân mình, đột nhiên sinh ra một chút thương hại, hẳn khê than thở, đứa nhỏ như vậy, mỗi ngày ở phía tây đều chết vô số.

Cho dù như vậy, nhìn thiếu niên trước mắt sắp chết, hắn có chút không nhẫn tâm.

Lý Quải Tử tức giận đi tới, đã cảm không thể bán được, thiếu phụ có thể bán lại phải tặng, khi không mất đi hai vụ buôn bán, hắn tại sao lại không căm tức! Để hắn kéo tên cầm kia về, bất kể tên cầm kia có bệnh hay không, không chính chết hắn quyết không bỏ qua!

Lý Quải Tử xông lên chuẩn bị kéo Sơn Tảo rời đi.

Tay Chử Vân Sơn khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở miệng.

“Ta muốn hắn.” Hắn nhìn thấy rõ, thiếu niên này tay chân bị trói, tên mập lùn kia chính là một người buôn bán, nghĩ cũng biết thiếu niên này bị tên kia bắt cóc đến đây, hắn liền phát thiện tâm, nếu thiếu niên kia có thể sống sót, liền cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, dù sao hắn cũng cô độc, chỉ là nhiều hơn một đôi đũa ăn cơm mà thôi. Nếu thiếu niên này không thể sống nổi, vậy hắn liền chôn cất, người mệnh khổ trên đời này rất nhiều, hắn không thể cứu được tất cả, nhưng có thể giúp được người trước mắt này.

Lý Quải Tử nhìn Chử Vân Sơn như kẻ ngốc, “Tên cầm này sắp chết, người cũng muốn?”

Thì ra là người cầm.

Trong lòng Chử Vân Sơn than nhỏ: “Sống chết phải nhìn tạo hóa. Người ra giá đi!”

Có tiền tới cửa, Lý Quải Tử tất nhiên sẽ không cự tuyệt, lúc này bày ra thể nói chuyện làm ăn ra giá: “300 văn”

Chử Vân Sơn nhìn thiếu niên nửa sống nửa chết nằm trên mặt đất, “Như vậy cũng đáng 300 văn?”

Lý Quải Tử ho nhẹ một tiếng, “200 văn, hết giá.”

Thật ra hai trăm văn không đắt lắm, Lý Quải Tử bán người cũng theo dáng vẻ bên ngoài, cô nương trẻ tuổi xinh đẹp hoặc là thiếu niên giá tiền sẽ cao chút, thấp hơn là thanh niên thân thể cường tráng , đưa bé giá tiền cũng không thấp. Thân thể có khuyết tật hoặc là tuổi tác quá lớn là người vô dụng, bình thường khoảng hai ba trăm văn tiền liền bán.

“80 văn, như vậy là đã nhiều.” Chử Vân Sơn không hề muốn nói nhảm với hắn, trực tiếp định giá tiền.

Lý Quải Tử còn muốn mặc cả, Chử Vân Sơn đã ném 80 văn tiền còn sót lại trên người, ôm lấy Sơn Tảo rời đi.

Một người nhanh sẽ chết lại còn mang bệnh và bị câm, lại có thể bán 80 văn, Lý Quải Tử cũng thuận theo, đem tiền cất vào túi, nhìn bóng lưng khô ngô của Chử Vân Sơn rời đi.

“Một tên ngu ngốc!”

Hắn chửi lớn.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 3: Đường Về

Chữ Vân Sơn ôm Sơn Tảo đi qua một đoạn đường dài, đến một gốc cây đầu trấn, hẩn nhẹ nhàng tháo sợi dây trói trên người Sơn Tảo, sau khi tháo xong dây, Chữ Vân Sơn có chút thương hại nâng đưa bé lên.

Thật là quá đáng thương!

Cổ tay và cổ chân bởi vì bị trói quá lâu, sợi dây đã ghim sâu vào trong da thịt, máu đã sớm khô thành màu nâu, hai mảng thịt bên tay chân cũng sưng đỏ, nhìn lòng bàn chân một chút, nói là thê thảm đến mức không dám nhìn cũng không quá, trên chân chi chít vết nước phồng và vết thương, có nơi thậm chí đã làm mũ thối rữa.

Lúc Chữ Vân Sơn tháo dây, Sơn Tảo vẫn không nhúc nhích, Chữ Vân Sơn thăm dò phía dưới mũi nàng, cũng may, chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Ôm thiếu niên gầy yếu, Chữ Vân Sơn nhất thời có chút khó xử, muốn đưa hẩn đi xem bệnh lại thôi... Một là y đường* bây giờ chẩn bệnh quá đắt, hai là trên người hẩn thật sự hết tiền rồi. Bao nhiêu tiền trên người đều đã đưa cho tên mập lùn kia, làm gì còn dư tiền để đưa thiếu niên này đi chẩn bệnh đây?

* Y đường: nơi khám bệnh

“Người sống sẽ không dễ dàng nhưng vẫn là muốn sống, có thể qua được hay không thì phải xem vận mệnh của người rồi!” Chữ Vân Sơn nói với thiếu niên có hơi thở mong manh đang ôm ở trong ngực.

Nói xong Chử Vân Sơn ôm lấy thiếu niên, đi ra khỏi trấn.

Sơn Tảo vẫn hôn mê, thỉnh thoảng sẽ mơ mơ màng màng tỉnh lại một lát, mí mắt rất nặng, khiến nàng không thể mở được mắt, mơ hồ nhìn thấy bầu trời không ngừng biến sắc, nàng cảm giác mình giống như đang bay, dưới lòng bàn chân không có một điểm tựa, chỉ là giống đang bay rất ổn định, phải chăng đang bay trên mây ? cho nên bên dưới mới có cảm giác lay động ?

Thiếu niên này thật quá gầy, Chử Vân Sơn áng chừng người trên tay, tận lực ôm vững vàng một chút, cho dù hết sức gầy yếu, hai cánh tay ôm một người lâu như vậy cũng không phải dễ.

Nhìn thấy dòng suối nhỏ ngoài trấn, Chử Vân Sơn đi tới bên cạnh, đặt Sơn Tảo tảng đá lớn, dùng bình lấy một chút nước, cẩn thận mang lại gần khước miệng của thiếu niên, đút cho hẵn một chút nước. Phần lớn nước đều chảy ra ngoài, Chử Vân Sơn dùng tay áo cẩn thận lau đi.

Người sống sẽ không dễ dàng nhưng vẫn là muốn sống...

Những lời này mơ hồ truyền vào tai Sơn Tảo, có phải là phụ thân hay không? Chỉ có phụ thân mới thường lầm bầm những lời như vậy, người thân từng người rời đi, ngay cả những giây phút cuối cùng phụ thân vẫn luôn muốn nàng có thể tiếp tục sống.

Đúng, tuy không dễ dàng nhưng cũng còn muốn sống!

Trong lòng Sơn Tảo quanh quẩn những lời này, nàng phải sống sót, cho dù như thế nào cũng phải sống! Một ít chất lỏng chảy vào cổ họng của nàng, man mát lành lạnh, làm dịu cơn khát nóng bỏng trong cổ họng, nàng còn muốn...

Phải sống...

Sơn Tảo mang theo ý niệm này, lần nữa ngất đi.

Chử Vân Sơn đổ từng chút từng chút nước, lại rút khăn tay ra lau mặt, vận động một chút cho đỡ mỏi.

Sau khi đem mọi thứ bỏ vào gùi sau lưng, lại đem gùi đưa về phía trước ngực, ngồi chồm hổm vác thiếu niên lên lưng mình, ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời đang cao, không còn sớm nữa, phải đi nhanh một chút, buổi tối đường thật không dễ đi.

Công trên lưng như vậy sức lực cũng ít đi nhiều, thiếu niên ngã đầu lệch vào bên cổ hẳn, hơi thở nhàn nhạt phun lên cổ, tuy có chút không thoải mái, nhưng như vậy lại có thể biết được thiếu niên còn sống hay không, Chử Vân Sơn cũng liền nhịn xuống cảm giác có chút khó chịu kia.

Từng bước từng bước đi về nhà, cách một lát Chử Vân Sơn lại xem xét tình trạng của thiếu niên, nhà của hẳn ở sâu trong núi Bạch Vân, trên đường cũng rất ít người, đừng nói đến có thầy thuốc, Chử Vân Sơn dọc theo đường đi đều tính toán làm sao để cứu thiếu niên này.

Bản thân Chử Vân Sơn đối với y dược hoàn toàn không hiểu, mang thiếu niên này về, không biết nói như thế nào cho phải? Nếu vì vậy mà chết, hẳn cũng không nhẫn tâm. Không biết phải làm sao, Chử Vân Sơn không còn cách khác là cầu nguyện, chỉ mong thiếu niên này ý chí ham sống đủ mạnh, nếu không chỉ sợ mang hẳn về cũng chỉ có thể đào giúp hẳn một phần mộ mà thôi.

“Mặc dù ta không biết người tên gì, nhưng ngàn vạn lần đừng chết, còn sống mới có thể tìm thấy người nhà.” Chử Vân Sơn không biết nói gì, chỉ có thể nói như vậy để động viên thiếu niên, trông mong hẳn có thể nghe thấy được.

Sơn Tảo mơ mơ màng màng, đám mây này thật không tốt, nàng bay cũng cảm thấy lắc lư dị thường, thỉnh thoảng lại dùng sức nâng lên hạ

xuống, Sơn Táo thật muốn nói với đám mây này, mây bay ổn định một chút, ta sợ té xuống, té xuống sẽ rất đau.

Loáng thoáng nàng nghe được tiếng người nói chuyện với nàng, Sơn Táo buồn cười, nàng khi nào còn có người nhà, người nhà của nàng đã chết hết, muốn tìm cũng không tìm được nữa.

Chử Vân Sơn giống như nghe thấy thiếu niên hừ một tiếng, hẳn có chút cao hứng, xem ra thiếu niên này nghe được lời của hẳn, hẳn lập tức moi hết ruột gan tìm lời để nói, hẳn đã ở rất lâu tại núi sâu, nhiều năm chưa từng mở miệng giao thiệp với người khác, trong khoảng thời gian ngắn không thể nghĩ re nên nói chuyện gì với thiếu niên mới có thể khiến cho thiếu niên có phản ứng.

Cứ như vậy nghĩ kỹ một chút, Chử Vân Sơn mới nói được một câu:

“Người là nạn dân ở phía Tây chạy đến sao?”

Sơn Táo khẽ cau mày, đám mây này thật phiền quá, nàng muốn ngủ, nàng thật sự rất buồn ngủ quá. Mây ơi mây à, cổ họng ta bị thương, ta cũng không có hơi sức nói chuyện, mây có hơi sức thì cố gắng bay ổn định một chút, chớ đừng để ta té xuống. Té xuống sẽ giống như ca ca đó, cũng không biết ca ca lúc đó có bị đau nhiều không, nghĩ đến đại ca chết thảm, khoe mắt Sơn Táo lại không nhìn được chảy nước mắt.

Chử Vân Sơn không nghe được thiếu niên đáp lại, vội kêu mấy tiếng “Này , này, này...”, sau một lát cảm thấy có một vài giọt chất lỏng nóng ẩm chảy xuống trên người mình, Chử Vân Sơn có chút vui mừng, còn có thể khóc, nhìn dáng dấp của thiếu niên này có lẽ có thể sống được đây!

Lại đi thêm một đoạn, Chử Vân Sơn đem thiếu niên trên lưng đặt xuống, cầm bình nước đút cho hẳn một chút, lần này khá hơn một chút, có thể đút vào một chút nước, đợi thiếu niên uống nước xong, Chử Vân Sơn mới cầm bình nước lên hét lớn.

“ Lập tức sẽ đến núi Bạch Vân rồi, nhanh chóng sẽ đến nhà, chúng ta phải đi nhanh một chút, trời cũng sắp tối, nếu lúc này không thể về đến nhà, buổi tối nơi này sẽ có dã thú, ta công người lại càng thêm nguy hiểm.”

Chữ Vân Sơn nghỉ ngơi một chút, lại nâng thiếu niên lên lưng công hãn tiếp tục đi về phía trước.

Sơn Tảo nhạy cảm nghe được một chữ, nhà! Nàng về nhà rồi sao? Phụ thân có mua hoa cài đầu cho nàng hay không? Nàng thích hoa cài màu hồng như Hạnh Hoa tử tử, nhìn vừa đẹp vừa đáng yêu. Nương chắc cũng đã làm cơm xong rồi, nàng muốn cùng mẹ nói, ngư tinh thảo ăn không ngon, nàng ghét mùi vị đó, nên đem đi bán, còn có thể đổi được chút tiền. Nàng còn giễu cợt đại ca, là người lớn sắp đã cưới vợ, lại động một chút là đỏ mặt, so với nàng còn dễ xấu hổ hơn, còn có đệ đệ, đệ đệ chơi bòn khằng định một thân dơ bẩn, nàng muốn đánh vào cái mông của đệ đệ, luôn không nghe lời nhắc nhở.

Nghĩ tới những thứ này, Sơn Tảo cảm giác mình chột cao hứng, thân thể dường như có chút hơi sức, được về nhà rồi, thật tốt.

Chữ Vân Sơn vẫn công thiếu niên như cũ, từng bước từng bước vững vàng nặng nề đi về nhà, vào đến chân núi Bạch Vân, lặc đặc có vài hộ gia đình, thường xuyên nhìn qua, thỉnh thoảng Chữ Vân Sơn cũng có đem chút thịt thú rừng đổi vài thứ, cho nên mấy hộ dân dưới chân núi này đều biết hãn.

“Thợ săn, phía sau người công người nào đó?” Có một hán tử* bưng chén cơm đứng lên, người sống trên núi ăn cơm chiều rất sớm, ăn xong sớm một chút nếu không trời cũng rất mau tối.

*Hán tử: Người đàn ông trung niên

Chữ Vân Sơn gật đầu với hán tử một cái chào hỏi, nhàn nhạt nói, “Nhật được ở trấn trên.”

Hán tử nhìn nhìn Sơn Táo một chút, càu mày nói: “Thợ săn, người đừng lượm người chết, nhìn người này như vậy, còn có thể sống sao?”

“Sống hay chết cũng phải xem tạo hóa, nếu mạng hãn lớn, thì có thể sống.” Chử Vân Sơn bước chân không ngừng, vẫn cứ đi về phía trước.

Thê tử của người nọ đi ra, chuẩn bị thêm cơm cho hãn, nhìn thấy Chử Vân Sơn cũng một người dở chết dở sống lại bản thủ liền than một tiếng, “Cũng không biết bao giờ mới có thể kết thúc chiến trận, người gặp số khổ cũng thật nhiều.”

Người nọ cũng thở dài thật sâu: “Đúng vậy, người bên ngoài tranh để vị, chịu khổ nhất chính là người dân chúng ta! Ta không ăn, nàng thêm chút cơm cho ba đứa nhỏ trong nhà, Đại Ngưu gần đây gần đi nhiều rồi.”

Thê tử của hãn cũng không nghe lời hãn, đơn giản thêm cho hãn một nửa chén cơm gạo lức trộn chung một vài miếng dưa. “Ông là lao động chính trong nhà, phải ăn nhiều một chút, trong nôi còn có khoai lang, ta cùng bọn nhỏ ăn thêm một chút là được rồi.”

Hán tử nhìn chăm chăm chén cơm, há miệng to ăn, năm tháng khó khăn, thê tử hãn nói đúng, hãn là lao động chính, hãn ăn no mới có sức làm việc, so với người bên ngoài cuộc sống của bọn họ cũng coi là tạm được, ít nhất bây giờ vẫn đủ lương thực để ăn.

Chử Vân Sơn cũng Sơn Táo đi vào một con đường quanh co, lại đi sâu vào trong núi một đoạn, ngẩng đầu lên nhìn, cách nhà đã không xa rồi.

Nói là không xa, chờ đến khi về đến nhà cũng là chuyện của một nén nhang cháy tàn, một tay nâng mông Sơn Táo, Chử Vân Sơn dùng một tay mở ra một căn nhà được rào quanh bằng ba lớp hàng rào bằng tre, nghe thấy tiếng động, một con chó săn lông xù lớn lao ra, điên cuồng kêu uông uông, hưng phấn lao về phía Chử Vân Sơn, vừa chạy quanh vừa vẫy đuôi.

Mở cánh cửa được bao bọc bởi 3 lớp hàng rào, Chử Vân Sơn vừa mới đi vào, chú chó săn Đại Mao liền bổ nhào vào bấp chân hắn, kêu uông uông, cái đuôi lắc mạnh tỏ vẻ vui sướng. Chử Vân Sơn nhìn về phía chú chó “Xuy...” làm một động tác im lặng, chú chó nhất thời ngoan xuống, Ngao...ooo...ooo đi theo phía sau hắn.

Chử Vân Sơn đem thiếu niên nhẹ nhàng đặt xuống giường, sau đó đem những thứ mua được hôm nay cất vào vị trí, lại đem gùi treo lên, xoay người đi ra ngoài, Đại Mao đi theo ra ngoài, Chử Vân Sơn nhìn cái chén trống không của Đại Mao, hắn liền thêm chút nước cho Đại Mao, đưa tay sờ sờ đầu nó, Đại Mao thuận thế nằm xuống, lật bụng muốn Chử Vân Sơn vuốt ve.

Chử Vân Sơn vỗ vỗ đám lông trên đầu nó, “Một lát nữa mới chơi với mày, ta đi xem người kia một chút, mày ngoan ngoan trông cửa.”

Hắn đem cánh cửa khóa kỹ, xoay người múc chút nước từ trong chum ra đặt lên bếp lò, đốt lửa. Đại Mao đi theo phía sau hắn vòng tới vòng lui. Chử Vân Sơn chỉ tay vào ổ của nó, “Đi về đó nằm, ta đi nấu cơm, hai ta chịu một lát.”

Đại Mao vui sướng vòng vo hai vòng, uông một tiếng chạy đến trong chiếc ổ của mình.

Chử Vân Sơn đem nước nấu sôi, đổ vào chậu gỗ, lại lấy thêm một cái nồi, bên trong nồi còn dư lại chút bánh thịt hôm qua nhấc lên bếp hâm lại. Hắn bưng chậu gỗ đi vào nhà, thêm chút nước lạnh, cảm giác nhiệt độ thích hợp mới đem đến đầu giường, chuẩn bị bôi thuốc cho Sơn Tảo.

Trước tiên lau sạch mặt và cổ của Sơn Tảo, lại lau sạch cổ tay của nàng, lấy thuốc trị thương trong nhà đắp lên, dùng khăn sạch quấn kỹ. vết nước phỏng trên chân được châm cho đến khi chảy hết máu đen, sau đó rửa sạch rồi bôi thuốc thật kỹ.

Lúc này nước đã sôi qua vài chậu rồi, bánh thịt cũng được hâm nóng, Đại Mao ăn xong lại chui vào ổ, Chử Vân Sơn lại tiếp tục nấu nước nóng mang vào nhà, hẳn còn chưa kịp ăn cơm, vết thương của thiếu niên này nếu không kịp xử lý sẽ rất phiền toái.

Cởi ra y phục loang lỗ vết máu trên người thiếu niên, một tầng rồi lại một tầng được lột ra, Chử Vân Sơn trong lòng cả kinh, tại sao trên ngực thiếu niên cũng có vết thương? Nếu không một vòng vải trắng quấn ngang lại có ở đây?

Cẩn thận dùng dao găm cắt bỏ lớp vải trắng, Chử Vân Sơn nhìn cảnh đẹp như dãy núi nhấp nhô ở trước mặt đến ngây dại, không phải là một tên tiểu tử sao? Tại sao lại biến thành một đại cô nương thế này?

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 4: Sơn Tào Phát Sốt

Chử Vân Sơn có chút ngượng ngùng mở to mắt, dùng miếng vải trắng mới cắt xong che lên ngực thiếu niên, không đúng, phải là bộ ngực của cô nương. Nhất thời hẳn có chút không được tự nhiên, lúc mua nàng cũng không có nghĩ nhiều, nếu sớm biết là một cô nương...

Aizza, coi như có sớm biết là một cô nương, hẳn cũng sẽ cứu thôi.

Bụng nàng có một tảng máu ứ đọng lớn, là bị tên mập lùn kia đá, Chử Vân Sơn nhìn chai dầu thuốc sưng sốt một chút, dùng tay chà xát cho chai dầu nóng lên một chút, nóng lên có thể khiến cho được lực phát huy tốt hơn, nhưng mà, thân thể cô nương này đã bị hẳn đụng chạm, về sau không phải...

Cứu mạng quan trọng hơn, dù sao nhìn cũng nhìn rồi, nếu cô nương này nguyện ý, hẳn liền nuôi nàng cả đời thôi.

Tuy tự nhủ như vậy, nhưng khi Chử Vân Sơn vắt khô chiếc khăn bằng nước ấm muốn lau người cho cô nương kia, vẫn có chút không được tự nhiên, lại một lần nữa tự nhủ với mình, đây là đang cứu người! Chử Vân Sơn hít một hơi, đem khăn ấm xoa lên bụng của cô nương, nhẹ nhàng xoa xoa.

Đôi tay ra sức chà xát vào nhau, cho đến khi lòng bàn tay khê ửng hồng, so với trước kia đã nóng hơn rất nhiều, lúc này Chử Vân Sơn mới thoa dầu thuốc, chậm rãi chà nhẹ lên bụng của cô nương. Cô nương kia không nhúc nhích, Chử Vân Sơn sau khi biết thân phận nữ nhi của nàng thì

xuống tay lại càng cẩn thận, động tác êm ái thoa thuốc lên bụng, lên lưng và lên đùi.

Vết thương trên đùi Sơn Tảo bị Lý Quả Tử đập một cước rất nghiêm trọng, Chử Vân Sơn thoa thuốc lên, từ đầu đến cuối đều cau mày, mạng của cô nương này coi như cũng lớn, thân thể mảnh mai một chút chỉ sợ sớm đã chết rồi. Xương sườn trên người cũng lộ rõ, bị tên kia đánh dữ dội như vậy lại còn có thể sống.

Chờ Chử Vân Sơn bôi thuốc xong cho Sơn Tảo, trên đầu hãn chảy đầy mồ hôi.

Nhìn thấy cô nương sau khi được lau sạch sẽ có gương mặt hình trái xoan, trắng nõn, hãn có chút hốt hoảng chưa từng có từ trước đến nay, hãn giúp nàng bôi thuốc, tuy nói là cứu mạng của nàng, nhưng toàn thân trên dưới của nàng giống như đều đã bị hãn sờ khắp rồi. Trong sạch của cô nương này cũng coi như bị hủy trên tay hãn!

Hãn không phải là nhà thông thái, ngược lại, hãn chỉ biết một chút tình người nhỏ nhỏ mà thôi.

Thở dài lần nữa, coi như hãn thật xin lỗi cô nương này, nếu nàng nguyện ý theo hãn sống cuộc sống trong rừng núi cả đời, vậy cũng không tệ!

Thần trí Chử Vân Sơn rất nhanh đã trở lại, cô nương này chưa biết có thể sống hay không, hãn lại suy nghĩ này nọ quá xa vời, vầy vầy đầu, lướt qua những ý tưởng không thể giải thích kia, Chử Vân Sơn đắp mền cho nàng, lúc đó mới đi ra ngoài.

Bánh thịt đã nguội, Chử Vân Sơn ăn linh tinh một chút, điểm tốt của thợ săn chính là không bao giờ thiếu thịt ăn, lượng thức ăn đủ để hãn ăn no cũng đủ cho nguyên một nhà không bị đói, có một căn nhà che mưa che nắng là được rồi, hãn đối với tiền tài không quá để ý, cho nên săn được con

môi, có lúc bán lấy tiền, có lúc hắt đem đến chân núi đổi vài thứ với thôn dân, còn một chút thì giữ lại cho mình.

Giống như loại bánh thịt này, ngay tại chiến loạn, nhà người thường cơ hồ không ăn nổi, nhưng hắt có thể nấu một nồi đầy thịt với bột mì, thêm một chút muối là có thể ăn, hắt không phải là thổ địa, nói trắng ra là, chỉ cần trong núi còn con môi thì cuộc sống hắt sẽ qua tốt, không sản được gì thì cuộc sống của hắt cũng khó khăn.

Cái gọi là dựa vào trời để kiếm cơm, chính là giống như hắt vậy.

Trước kia hắt cùng Đại Mao, một người một chó sống qua ngày, chỉ cần ăn no, ăn gì hắt cũng không quá để ý, hiện tại lại có thêm một cô nương này, Chử Vân Sơn suy nghĩ một chút, ngay mai có lẽ nên đi đánh một chút gà rừng đem về hầm canh bồi bổ thân thể cho nàng.

Dù sao cũng không có người, Chử Vân Sơn vẫn như thường ngày, trực tiếp cởi quần áo, mức nước trong chum xối ào ào, cầm bồ kết chà xát tùy ý lên người, tiên tay vớt luôn bồ kết đã dùng, lại xối nước lên, dội đi mồ hôi của một ngày. Đốt một thân y phục sạch sẽ, đem y phục ném vào chậu gỗ, tùy ý vò nhẹ vài cái liền đem treo lên cây trúc gác ngang trên nhà bếp.

Đây là mùa xuân, ban đêm trong núi rất lạnh, Chử Vân Sơn ý vào xương cốt tốt, cũng chưa từng để ý, trực tiếp tắm nước lạnh. Nhìn cửa một chút, xác định hàng rào xung quanh còn rất tốt, lại sờ sờ cái ổ của Đại Mao, Đại Mao giương mắt nhìn hắt một cái, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

“Đại Mao, buổi tối phải trông cửa cho tốt, ngoan ngoãn ngủ nhé.”

Chử Vân Sơn nói xong mới đi vào phòng.

Sau khi vào nhà hắt mới nhớ tới trên giường mình có một cô nương, muốn xoay người lui ra cửa, ra ngoài hắt lại buồn bực. Nhà hắt là một gian nhà bằng đất, không vào nhà thì hắt làm sao ngủ?

Dù sao cô nương kia vẫn không có tỉnh, Chử Vân Sơn nghĩ như vậy liền trở vào nhà. Giường bị nàng chiếm, trong nhà lại không có ghế dài, Chử Vân Sơn không biết làm sao, đành trải rơm trên mặt đất, cái chăn cũng như giường chỉ có một cái, Chử Vân Sơn liền lấy áo da mùa đông che trên người, cứ như vậy trải qua một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Chử Vân Sơn tỉnh lại, ngủ trên mặt đất thật không thoải mái, hẳn ngủ đến cả người đau nhức. Hẳn lật người, cẩn thận lắng nghe, tựa như có chút âm thanh không đúng cho lắm.

Chợt ngồi dậy, Chử Vân Sơn vội vàng ngồi lên giường, cô nương kia đang thở hổn hển, hơi thở có chút nóng từ trong miệng nàng không ngừng phun ra, đem tay để lên trán nàng một chút, Chử Vân Sơn thầm buồn, đáng chết, nàng ta sốt rồi!

Sơn Tảo chỉ cảm thấy thân thể rất nóng, giống như đang bị nướng trên bếp lò, xung quanh cũng rất nóng, khiến nàng thật khó chịu, nước...Nàng muốn uống nước, nàng thật sự rất khát, trong cổ họng thật là bỏng rát.

Chử Vân Sơn chỉ cảm thấy môi nàng khô động, nhưng không nghe thấy âm thanh gì, hẳn cúi sát đến gần khoe miệng của nàng, cố gắng lắng nghe, dường như có ý muốn uống nước, Chử Vân Sơn vội vàng cầm bình nước, đem nước ấm trong bình thổi nguội một chút rồi từng chút từng chút đút cho nàng uống...khoảng một khắc thời gian (15 phút), Sơn Tảo có vẻ bớt nóng hơn nhiều. Chử Vân Sơn lại vội vàng chạy vào bếp bắt đầu nấu nước.

Cứ như vậy không được, nàng ta cứ nóng như vậy, coi như không chết thì đầu óc cũng hỏng mất, Chử Vân Sơn nhìn ngọn lửa cháy trên bếp lò, chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên chút tính bướng bỉnh.

Người là hẳn cứu, làm sao có thể để cho nàng ta chết dễ dàng như vậy!

Nước sôi, Chử Vân Sơn đem toàn bộ đi vào, hòa thêm nước lạnh, Chử Vân Sơn khế cắn răng, vén chăn lên, đem toàn bộ y phục còn sót lại trên

người Sơn Tảo cởi xuống. Sau đó dùng khăn ấm, lau người cho nàng thêm một lần, hẳn cũng không biết cách này có hiệu quả hay không, nhưng cũng phải thử một chút, không thể cứ trơ mắt nhìn nàng phát sốt mà chết trước mắt mình!

Cứ như vậy nấu nước một lần lại một lần, giày vò từ buổi sáng đến xế chiều, Chử Vân Sơn cứ lau chùi thân thể Sơn Táo hết lần này đến lần khác, thật kỳ lạ là nhiệt độ trên người Sơn Táo lại hạ dần xuống.

Nhìn sắc mặt nàng không còn đỏ bừng nữa, thân nhiệt cũng giảm xuống, lúc này Chử Vân Sơn mới thở dài, phát giác mình và Đại Mao đã một ngày chưa ăn gì.

Đại Mao thật biết điều, đem xương giấu trong ổ của mình ra gặm, Chử Vân Sơn đắp chăn cho Sơn Táo xong, hôm nay vẫn phải đi ra ngoài chuẩn bị đồ, không thể đem bản thân mình giày vò đến chết được.

Đại Mao nhìn chiếc gùi trên lưng hẳn, lại cầm cung và dao găm, lập tức hứng phấn, kêu uông uông, Chử Vân Sơn sờ sờ đầu nó: “Mày ở nhà trông cô nương kia, ta đi ra ngoài kiếm chút đồ.”

Đại Mao vẫn rất hưng phấn, NGAO...OO một tiếng bỗng nhào muốn chạy ra khỏi hàng rào tre, Chử Vân Sơn nghiêm mặt, chỉ vào phía trong nhà nói: “Đại Mao, trông nàng ấy, ta sẽ lập tức trở lại.”

Đại Mao hiểu được chỉ thị này, nó là loại chó săn được Chử Vân Sơn đặc biệt huấn luyện, đối với việc phục tùng chủ nhân chính là ý tưởng thâm căn cố đế trong xương tủy, mặc dù không tình nguyện, nhưng nó đã hiểu rõ, chủ nhân muốn nó canh giữ nhà.

Đại Mao NGAO...OOO NGAO...OOO nức nở nghẹn ngào hai tiếng, rú đầu nằm ở cửa phòng, lưỡi biếng không chút tinh thần, sự hưng phấn mới rồi cũng biến mất.

Chử Vân Sơn ra khỏi nhà, đóng luôn cánh cổng tre bảo vệ.

Ngày hôm qua đến chợ, bởi vì phải mua nhiều đồ, hăn đem đồ tích trữ trong nhà cũng mang theo bán, bánh thịt cũng ăn hết rồi, hôm nay nếu không đi săn, hăn và Đại Mao sẽ phải nhịn đói đến ngày mai.

Lo lắng ở nhà, Chử Vân Sơn muốn tốc chiến tốc thắng, hăn đi đến nhìn những chiếc bẫy gần xung quanh, trong bốn cái bẫy chỉ có 1 con thỏ hoang, Chử Vân Sơn đem thỏ hoang bỏ vào gùi, như này vẫn chưa đủ. Nếu có Đại Mao thì thật tốt, thả Đại Mao đi một vòng sẽ bắt được thêm một chút thỏ hoang hoặc gà rừng, bình thường vì đảm bảo an toàn Chử Vân Sơn không muốn thả Đại Mao đi săn, sợ nó gặp phải gấu hoặc là bầy sói, như tình huống hôm nay, hăn tình nguyện mất thêm một chút thời gian, cũng không muốn thả Đại Mao đơn độc ra ngoài.

Chử Vân Sơn quanh năm săn thú trong núi, đối với địa hình ở đây rất quen thuộc, biết rõ nơi nào có gà rừng, nơi nào có động vật lớn, không hơn nửa canh giờ, hăn đã bắt được hai con gà rừng, ba con thỏ hoang, cộng thêm một con thỏ hoang trong gùi, mặc dù không thể xem là thu hoạch phong phú, nhưng thức ăn trong mấy ngày đến cũng không cần phải lo nữa.

Suy nghĩ một chút, Chử Vân Sơn lại vòng vo vài vòng, tìm được thêm vài cọng rau dại núi, nhặt sạch, đem theo về.

Hăn còn chưa đến gần nhà, Đại Mao đã cảnh giác dựng thẳng cổ lên, lỗ tai cũng dựng cao, Chử Vân Sơn kêu một tiếng, “Đại Mao!”

Đại Mao vụt đứng lên, vui sướng ngoắt ngoắt cái đuôi chạy đến cánh cổng bảo vệ nghênh đón hăn, Chử Vân Sơn đặt gùi lên trên đồng củi phía sau nhà bếp, lấy một con gà rừng, cắt cổ nhổ lông, moi bỏ nội tạng, sau đó rửa sạch máu, băm mấy dao chia thành từng khối lớn, lại lấy thêm vài miếng sả cùng một chút gừng dại ném vào trong nồi, nước sôi liền đem một

chút rau dại bỏ vào nồi, sau khi hầm cách thủy thật lâu mới bỏ thêm một chút muối, món gà hầm của Chử Vân Sơn đã hoàn thành.

Sợ dạ dày Sơn Tảo hiện tại không thể chịu nổi quá nhiều chất béo, khi hầm cách thủy hẳn đã lược bỏ rất nhiều dầu, cho nên canh gà này không có chút váng mỡ nào, khi mức canh lên, Chử Vân Sơn lại bỏ đi lớp dầu mỡ cuối cùng ở phía trên, chỉ lấy một chút canh nhẹ ở phía dưới, để nguội, mới bưng vào trong nhà.

Chử Vân Sơn đỡ Sơn Tảo dậy, để cô tựa vào người mình, sau đó từng muỗng từng muỗng canh canh đút vào, Sơn Tảo uống được nửa bát thì đút không được nữa.

Chử Vân Sơn đặt cô xuống, lại đem số dầu mỡ vớt được lúc trước rót vào trong nồi, chờ váng mỡ nóng lên, hẳn đem nửa con gà cho Đại Mao, bản thân mình thì ăn liền hai chén lớn canh thịt.

Đại Mao không uống canh, Chử Vân Sơn cũng uống ít, thịt được ăn sạch, còn dư lại nửa nồi canh gà, Chử Vân Sơn đem bỏ toàn bộ lớp mỡ phía trên, đập nắp lại đặt lên trên đồng củi.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Chử Vân Sơn đem canh gà còn dư nấu thành súp, đút cho Sơn Tảo một chút.

Hắn không có thuốc, cũng không biết y thuật, chỉ có thể đem cái tốt nhất có thể bồi bổ thân thể mà hắn có đút cho Sơn Tảo, Sơn Tảo có thể tốt lên hay không, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 5: Sơn Tảo Tinh

Mấy ngày nay Sơn Tảo thật hỗn loạn, mặc dù phần lớn thời gian nàng luôn mê man, nhưng trong lúc hoảng hốt tỉnh thoảng lại cảm thấy có người lau mình lại còn đút canh cho nàng.

Rất thoải mái, thân thể mặc dù rất đau, nhưng nàng cảm thấy rất thoải mái, dạ dày ấm áp, thân thể cũng chậm rãi khá lên, Sơn Tảo cố gắng muốn mở mắt, nhưng làm sao cũng không mở ra được. Cố gắng một lúc lâu, Sơn Tảo thở ra một hơi, có lẽ nên ngủ thôi, lại ngủ một giấc, nhất định là do nàng quá mệt nên không thể tỉnh lại.

Chử Vân Sơn dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ con mồi bắt được ở trong sân, dùng sợi dây khâu lại thật chắc giắt lên một cây gậy trúc, sau đó bỏ vào trong hầm, như vậy đảm bảo con mồi sẽ không dụ thú hoang đến, lại còn có thể giữ được độ tươi ngon.

Dọn dẹp xong, Chử Vân Sơn đẩy cửa vào nhà, đến trước giường sờ cái trán của Sơn Tảo một cái, xác định nàng bình thường mới xoay người đi ra ngoài làm tên.

Cây cung là hắc mua được, tên được làm bằng cây trên núi, đầu mũi tên vốn nên dùng thiếc, nhưng ở núi Bạch Vân không có thợ rèn, hắc chỉ có thể vót nhọn cọc gỗ, chế tạo mũi tên một cách đơn giản, dù sao chỉ cần giết được con mồi là tốt rồi. Hắc cũng có mua mũi tên bằng thiếc, nhưng không thường sử dụng, chỉ khi nào săn loại thú lớn hung tàn mới dùng đến, hơn nữa sau khi thú lớn chết, hắc lại lấy mũi tên thiếc lại, cất đi, lần sau lại sử dụng.

Hắn mang Sơn Tảo về cũng đã mấy ngày, Sơn Tảo vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn cũng không biết cụ thể tình huống của nàng như vậy là sao, chỉ cần nàng còn có thể thở, hắn vẫn cứ tiếp tục giữ lại.

Thừa lúc Sơn Tảo mê man, hắn nhìn qua dáng vẻ của Sơn Tảo, thân thể rất gầy, vì đói quá lâu nên xương gò má nhô cao, hai má lõm xuống, đôi môi bạc thếp, quầng mắt thâm đen một vòng, trừ làn da tương đối trắng, thật nhìn không ra là một cô nương xinh xắn.

Chử Vân Sơn giúp nàng gội đầu, bởi vì hắn thật sự không chịu nổi mùi ở trên đầu nàng nên muốn dùng nước ấm tới gội đầu cho nàng. Toàn bộ phải gội tới bốn lần mới sạch sẽ, nhìn mái tóc vừa mềm vừa mịn, Chử Vân Sơn cảm thấy bị cắt ngắn như vậy quả thật đáng tiếc.

Suy nghĩ một chút, nếu không phải bởi đầu tóc rối loạn cộng thêm gương mặt không có gì xuất sắc, chỉ sợ không đợi hắn đến, nàng đã bị người khác sớm mua đi rồi.

Sơn Tảo dĩ nhiên không biết trong mấy ngày này nàng đã bị Chử Vân Sơn giày vò thành dáng vẻ gì, ngược lại trong lòng Chử Vân Sơn, hắn đã nhìn còn gái người ta, lại sờ soạng toàn thân cô, về tình về lý hắn cũng không thể mặc kệ nàng được.

Sơn Tảo chậm rãi mở mắt, trước mắt có chút mờ mịt, nàng nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra, lần này cuối cùng có thể nhìn rõ mọi vật ở trước mắt.

Vừa nhắc mắt đã nhìn thấy một khoảng trần nhà, cổ họng khô sáp, nàng nhin không được ưm một tiếng, “Umh...”

Chử Vân Sơn đang thử mũi tên mới làm xong bên ngoài, đang cầm hai mũi tên so sánh với nhau, nghe thấy tiếng vang bên trong nhà. Chẳng lẽ cô nương kia đã tỉnh lại?

Chử Vân Sơn bỏ mũi tên trong tay, đứng dậy sải bước nhanh vào nhà, vừa đẩy cửa liền nhìn thấy Sơn Tảo đang trợn mắt mờ mịt nhìn trần nhà, lòng Chử Vân Sơn có chút hốt hoảng ngoài ý muốn, nhưng hăn nhanh chóng ép xuống loại tâm tình này, nàng tỉnh lại là tốt rồi, cuối cùng khổ tâm của hăn cũng không uổng phí.

“Cô nương muốn uống nước không?”

Chử Vân Sơn khẽ đến gần, cố sức dùng giọng điệu thật nhỏ nhẹ để hỏi

Sơn Tảo chợt giật mình, người còn chưa thanh tỉnh hẳn, đây là đâu? Nàng còn chưa có chết?

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng bước chân đi vào, tiếp lại nghe thấy có người hỏi nàng có muốn uống nước hay không, nàng khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy người nói chuyện là một nam nhân thân thể cường tráng, trong lòng cả kinh, vừa định né tránh thì phát hiện cả người mình một chút hơi sức cũng không có.

Chử Vân Sơn thấy cô hốt hoảng, vội giải thích, “Ta sẽ không đả thương nàng, đừng sợ.” Vì sợ Sơn Tảo bị hù dọa, Chử Vân Sơn bước lùi đến cạnh cửa, lần nữa hỏi cô nương đang hoang mang sợ hãi trên giường, “Nàng có muốn uống nước không?”

Sơn Tảo thấy hăn lùi về cạnh cửa, khẽ yên lòng, nàng có chút chần chờ sau mới gật đầu một cái, cổ họng thật sự rất khó chịu.

Chử Vân Sơn gật đầu, xoay người đi ra ngoài, một lát sau đem một chén nước đi vào, đi tới cửa lại có chút do dự, chỉ chén nước trên tay, “Nước có hơi nóng, ta đem vào nhé?”

Sơn Tảo nhìn hăn cảnh giác, ánh mắt rơi vào chén nước trên tay hăn, không tự chủ được liếc đôi môi khô khốc, khẽ gật đầu.

Chử Vân Sơn thấy cô đồng ý, bưng chén đi vào, đi tới một bên giường đứng lại, còn nói, “Cô nương còn chưa khỏe hẳn, để ta đút cho nàng uống?”

Sơn Tảo cố gắng cử động cơ thể, lại phát hiện trên người thật sự rất nặng nề, tay chân nhúc nhích vô lực, tình trạng như vậy, nàng chỉ có thể gật đầu lần nữa.

Chử Vân Sơn có chút cao hứng, bưng chén nước chuẩn bị giống như mấy ngày trước đỡ nàng dậy tựa vào người của mình sau đó đút cho nàng uống, nhưng khi hẳn vừa mới vươn tay ra, đã nhìn thấy nét mặt kinh hoàng muốn di chuyển vào trong của nàng. Tay Chử Vân Sơn liền dừng lại giữa không trung, suy nghĩ một chút, hẳn đem chén nước đặt lên bên đầu giường, xoay người đi ra ngoài.

Rất nhanh hẳn đã quay lại, trong tay còn có thêm một chiếc muống gỗ, sau đó hẳn ngồi lên giường, cầm chiếc muống múc nước đưa tới bên miệng của Sơn Tảo.

Sơn Tảo thật sự rất khát, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Chử Vân Sơn, nhưng miệng vẫn không ngừng uống, Chử Vân Sơn cứ như vậy đút nước, uống hết toàn bộ một chén.

“Còn muốn không?”

Chử Vân Sơn giương giương chén trên tay, Sơn Tảo lắc đầu một cái, Chử Vân Sơn liền đem chén đi ra ngoài, lúc này Sơn Tảo mới cẩn thận dò xét căn phòng.

Một gian nhà bằng đất, trừ chiếc giường đất nàng đang nằm, bên cạnh còn có một chiếc tủ gỗ hơi cũ nhưng nhìn vẫn rất tốt, bên cạnh tủ là một chiếc bàn dài nhỏ, sạch sẽ không có thứ gì trên bàn, treo trên tường mà một chiếc guì và một ít dây thừng, bên trên giường ngay cả một chiếc kệ cũng không có, còn có một chút đồ chất lộn xộn trong góc tường, rất đơn sơ.

Sơn Tảo cúi đầu nhìn chằm chằm trên người nàng, rất nhanh nàng đã nghĩ đến một vấn đề, khó khăn lật chằm lên, vừa nhìn thấy nàng thật sự muốn hôn mê, trên người nàng lại đang mặc một chiếc áo đơn của nam nhân.

Hiện tại trong đầu Sơn Tảo chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là người nam nhân mới rồi đã phá hủy trong sạch của nàng! Đau buồn, nàng phải chịu ngàn sự khổ cực mới che giấu được thân phận của mình, kết quả chẳng những bị tên què kia bán, còn bị người ta đoạt mất trinh tiết! Nghĩ tới đây, nước mắt nàng không thể nhịn được từng giọt từng giọt lăn dài rơi xuống.

Lúc Chử Vân Sơn đi vào liền nhìn thấy tình cảnh như vậy, chằm trên giường khẽ bị vén lên, cô nương trên giường lại đang khóc cực kỳ thâm thắm, nhìn ánh mắt hận không thể được ăn tươi nuốt sống hăn của nàng, Chử Vân Sơn có chút xấu hổ.

Tuy nói là hiểu lầm, nhưng nói cho cùng, trong sạch của cô nương này cũng coi như hủy trong tay hăn rồi.

Hăn thật không có mạo phạm qua cô, ngày đó sau khi lau chùi thân thể của cô, hăn liền mặc cho người cô xiêm y cũ của mình, những ngày sau vẫn không động qua cô, ai ngờ hiện tại...

“Ách...ta không có...đúng, đúng, là vì chữa thương cho nàng! Thương thể của nàng rất nghiêm trọng, ta mới...ta thật sự không có, thật!”

Chử Vân Sơn luống cuống tay chân giải thích, thật sự là khó cho hăn mà, nhiều năm chưa từng tiếp xúc gần như vậy với người khác, nói gì là với một cô nương, lúc này lại bị người mình cứu về nhìn như vậy, trong lòng hăn thật sự không được tự nhiên.

Trong lòng Sơn Tảo vẫn rất khó xử, coi như hăn ta không có xâm phạm mình, cũng đã bị hăn nhìn sạch, sau này nàng còn mặt mũi nào để nhìn thiên hạ nữa chứ?

Chử Vân Sơn nhìn cô nương không ngừng khóc trên giường chỉ cảm thấy nhức đầu, hẳn không thể ứng phó được chuyện như vậy, vội vàng vàng ném ra một câu rồi dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy chối chết.

“Đó là phương pháp xử lí trong lúc nguy cấp, mà lúc đó ta cũng bịt mắt, nàng coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi.”

Chử Vân Sơn lớn như vậy, cũng là lần đầu nói láo, lại là dưới tình huống như vậy. Nếu để cô nương này biết hẳn không chỉ nhìn thấy hết, còn sờ soạng khắp thân thể của nàng nữa, chỉ sợ rằng nếu không giết được hẳn thì sẽ không giải được hận mà thôi!

Chử Vân Sơn cầm cung, kiểm tra lại tiểu đao, gùi để bên trong phòng, hiện tại hẳn lại không dám đi vào, nghĩ một chút, tiện tay lấy sợi dây trên đồng củi, nói với Đại Mao: “Đại Mao, coi nhà, tao đi ra ngoài, lập tức sẽ quay lại.”

Đại Mao cúi gằm đầu nằm ở cửa phòng, nó đã mấy ngày không đi theo săn thú rồi, chỉ có thể ngày ngày nằm canh cửa, đối với một con chó săn mà nói một ngày không được vào núi thật sự là quá đau khổ.

Nghe tiếng bước chân xa dần cùng với tiếng khóa cửa bên ngoài, lúc này Sơn Tảo mới ô ô khóc lớn, nàng về sau phải làm gì bây giờ? Coi như người kia nói thật, hẳn cũng đã chạm của thân thể nàng rồi !

Đại Mao nghe được tiếng khóc của nàng, kì quái đi vào một vòng, hướng Sơn Tảo kêu uông uông hai tiếng, lại đi về ổ của mình tiếp tục gặm xương, sau đó nằm ngủ ở cửa.

Vào trong núi Chử Vân Sơn liền tự tại hơn nhiều, vứt đi mọi chuyện phiền não, hẳn nhanh chóng đắm chìm trong niềm vui thú săn đuổi, mọi chuyện cứ tuân theo tự nhiên là được rồi, hẳn cũng không nên quá ép buộc.

Khi trở về, trước tiên hần xử lý sơ qua con mồi bắt được, sau đó lấy ra con thỏ hoang săn được, cắt thịt, sau đó đun thực bỏ vào nồi xào nấu, tiếp theo cho thêm một chút bột mỳ trộn với nước ấm, để một thời gian cho bột nở, đem thịt đã xào chín đổ vào bột, trộn đều, thêm gia vị, một nồi bánh canh coi như đã hoàn thành. Lại đem số thịt thỏ còn dư lại kho tàu, vẫn như cũ, chặt thành vài khối lớn ném vào nồi, thêm một chút xả, gừng, muối rồi nấu chín, cơm tối cứ như vậy coi như đã làm xong.

Lấy một nửa thịt thỏ cho Đại Mao, Chử Vân Sơn bưng nồi bánh canh vào nhà, nói về phía Sơn Tảo.

“Ăm cơm thôi.”

Nói xong cũng không quản Sơn Tảo như thế nào, hần trước tiên tự múc cho mình một chén thịt thỏ để ăn.

Ngửi mùi thơm của thức ăn, Sơn Tảo không tự chut nuốt nước miếng, nhìn Chử Vân Sơn ăn đến miếng dính đầy mỡ, nhìn thật ngon miệng, nàng cảm thấy mình cũng rất thèm ăn, trước tiên ăn no bụng mới là quan trọng nhất.

Sơn Tảo liếc nhìn Chử Vân Sơn cảnh giác, sau đó muốn đưa tay bưng chén bánh canh, nhưng cánh tay nàng lúc này lại bủn rủn vô lực, có muốn cũng không thể cử động.

Chử Vân Sơn thấy vậy, vội buông cái chân thỏ đang cắn dở, nhận lấy chén bánh canh cùng chiếc muống gỗ đưa đến trước mặt Sơn Tảo, Sơn Tảo nhìn hần, cầm muống lên từ từ ăn.

Chử Vân Sơn thấy cô chịu ăn, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút. Một tay hần tiếp tục bưng chén bánh canh, một tay tiếp tục cầm chân thỏ cắn xé, hai người cứ như vậy ăn xong bữa cơm này.

Sơn Tảo ăn gần một nửa liền ngưng lại, thì ra đói quá lâu thì sức ăn cũng không lớn, nàng nghĩ như vậy. Nhưng nàng làm sao biết, kể từ lúc được Chử Vân Sơn mang về, mỗi ngày nàng đều có ăn một chút.

Chử Vân Sơn nhìn nửa chén bánh canh còn thừa, hỏi Sơn Tảo: “Không ăn?”

Sơn Tảo cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lắc.

Chử Vân Sơn để chén xuống, ăn một hơi hết số bánh canh còn lại trong nồi.

Ăn xong cơm tối, Chử Vân Sơn thu dọn bát đũa, vào nhà trái chiếu, đắp áo da đi ngủ.

Sơn Tảo nhìn hẩn, cho đến khi xác định hẩn đã ngủ thật say mới chậm rãi khép mắt. Đợi cô hô hấp đều đặn, Chử Vân Sơn mới lật người, nhìn nàng khi ngủ vẫn còn dáng vẻ cau mày, trong lòng không khỏi tha thở, nữ nhân thật sự là phiền toái!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hẩn vẫn nhẹ nhàng đưa tay, đem chiếc chăn bị tuột xuống kéo lên đắp kín cho Sơn Tảo.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 6: Muội Tên Là Sơn Tảo

Nửa đêm, Sơn Tảo đã tỉnh.

Nàng có chút xấu hổ, bởi vì nàng quá mót mà tỉnh lại, uống nhiều nước như vậy, lại ăn nửa chén bánh canh, bụng nàng tất nhiên là quá tải, nhưng mà...

Nàng làm sao để xuống giường đây?

Sơn Tảo từ từ chống gối dậy, động tác vô cùng nhẹ nhàng, sợ làm người đàn ông dưới giường thức tỉnh. Nàng nhẹ nhàng vén chăn lên, từ từ chuyển xuống giường, hô-----

Nàng thở dài một hơi, cũng không quá tệ, xem ra vết thương cũng không quá nghiêm trọng, thật ra chân của nàng không có vấn đề gì, vấn đề là ở bụng của nàng, trước lúc ngủ nàng có nhìn xem, vẫn còn một mảng máu ứ rất lớn, nhưng nhìn vẫn rất ổn.

Sơn Tảo ngồi dậy, đang chuẩn bị xuống đất nàng lại buồn bực, không có giày nàng phải làm sao?

Ngày đó, lúc Chủ Vân Sơn bế nàng trở về đã trực tiếp mang giày cỏ của nàng vứt bỏ, mấy ngày này nàng vẫn nằm trên giường, Chủ Vân Sơn cũng không nhớ đến chuyện phải chuẩn bị giày cho nàng, thật ra thì phải nói, Chủ Vân Sơn hoàn toàn không nhớ đến chuyện phải chuẩn bị những vật dụng hàng ngày cho nàng.

Trước kia, Chủ Vân Sơn nghĩ người hăn mua được là một thanh niên, mặc dù có gầy yếu một chút, nhưng áo quần cũ của hăn chỉ cần sửa lại một chút là có thể mặc được, ai ngờ sau lại phát hiện mua được một cô nương mang về, Sơn Tảo lại cứ hôn mê, Chủ Vân Sơn cũng không nhớ đến những chuyện lật vạt như vậy.

Sơn Tảo khổ sở ngồi trên giường, bụng cũng đau dữ dội, hay là cứ đi nhà xí đã, một hồi lấy nước rửa lại chân là được rồi. Nghĩ như vậy, nàng liền giẫm chân bước đi, nhưng chân nàng đã lâu không dùng sức, trên đùi lại bị tên Lý quả Tuer đập bị thương, đi lại như vậy, vết thương trên chân liền cảm thấy đau nhức kịch liệt, nhìn có vẻ sắp té lên trên người Chủ Vân Sơn.

Nàng vừa động, Chủ Vân Sơn đã tỉnh, hăn khi ngủ vốn luôn cảnh giác, hôm nay Sơn Tảo tỉnh lại, hăn ngủ lại càng không yên, nhìn Sơn Tảo ngồi dậy, hăn cũng không biết nàng muốn làm gì.

Nếu muốn chạy trốn có phải là quá sớm không hả? với dáng vẻ của nàng bây giờ, lại là lúc nửa đêm, chỉ sợ chưa kịp chạy thì người đã bị dã thú ngậm trong miệng tha đi rồi.

Hăn hơi hí hí mắt, nhìn thấy Sơn Tảo sau khi ngồi dậy liền nhìn chăm chăm phía dưới nền ngậy ngô, tiếp theo lại thấy nàng đạp một bước xuống nền, thấy nàng sắp té xuống, hăn liền đưa tay ra đỡ được.

Sơn Tảo rên một tiếng, lập tức ý thức được mình đang ở trong ngực một nam nhân, luống cuống tay chân muốn đẩy hăn ra. Chủ Vân Sơn theo phản xạ đỡ được cô, chưa kịp phản ứng thì lại thấy nàng không ngừng quơ tay múa chân trước mắt mình, trong tình cảnh hỗn loạn như vậy bản thân còn bị đánh mấy cái, da dày thịt béo như hăn cũng không để ý, chỉ là cảm thấy có chút phiền phức, theo ý thức muốn tìm nơi chống đỡ, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng thét.

“A-----“ Sơn Tảo cho rằng hẳn muốn khi dễ nàng, sợ đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, không nhịn được hét lên một tiếng, lập tức thấy hẳn nhú mày, nàng liền đem hân thể co rúc lại, hai cánh tay ôm đầu, run lẩy bẩy chờ đợi những cú đánh dữ dội.

Chử Vân Sơn ngây ngẩn cả người, cái cô nương câm này có bệnh sao? Đầu tiên là đá người loạn xạ, lại thét chói tai, sau lại co rụt cả người, Chử Vân Sơn bị một loạt hành động của Sơn Tảo làm cho bối rối.

Hắn sững sốt một lúc, mới thử hỏi: “Nàng muốn làm gì?”

Sơn Tảo đợi nửa ngày, lại không bị đánh như dự liệu, nàng vội vàng chống thân thể lên, luống cuống tay chân từ trong ngực Chử Vân Sơn lặn ra, ánh mắt cảnh giác nhìn Chử Vân Sơn, nhanh chóng khập khiễng bò vọt tới cửa.

Chử Vân Sơn vội ngoắc, “Nàng muốn về nhà cũng không cần quá gấp, bên ngoài rất tối, có dã thú.” Sơn Tảo đi tới cửa, bước chân liền dừng lại. Đại Mao nghe thấy âm thanh, từ trong ổ lao ra hướng về phía Sơn Tảo sủa không ngừng. Tiếng chó sủa tại nơi vắng vẻ, lại vào đêm khuya thật sự làm cho người ta cực kỳ ghê sợ.

Chử Vân Sơn thở phào nhẹ nhõm, hẳn thật sự sợ nàng cứ như vậy mà liều mạng chạy tiếp, hẳn đứng lên, Sơn Tảo lập tức tránh qua hướng khác, Chử Vân Sơn liền đứng yên, gọi lớn ra phía ngoài: “Đại Mao, đi ngủ!”

Đại mai NGAO...OOO mấy tiếng, Chử Vân Sơn lại kêu thêm vài tiếng, lúc này Đại Mao mới ngoan ngoãn chui vào ô của nó tiếp tục ngủ.

Chử Vân Sơn tận lực buông lỏng bản thân, từ từ nói: “nàng đừng sợ, nên chờ vết thương trên người lành hẳn, hiện tại bên ngoài rất tối, không tốt.”

Gió trong núi thổi rất lạnh, Sơn Tảo co rúm lại, nàng khẩn trương nhìn Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn cũng nhìn nàng chăm chăm, hai người cứ

giảng co như vậy.

“Nhà...nhà xí ở đâu?”

Cuối cùng, Sơn Tảo không nhìn được, nhỏ giọng hỏi.

Chử Vân Sơn hơi sững sờ, sau đó chỉ vào một khối đen thùi lù tại một nơi nhìn không rõ ở bên ngoài phòng, “Bên kia là được...”

Sơn Tảo quay đầu lại nhìn một chút, có chút khó xử, trời tối như vậy, nàng còn đi chân không, quan trọng nhất là nơi đó bốn phía đều đen thui, chỉ dựa vào một chút ánh sáng trắng cơ bản không thấy đường, nàng sợ.

Sơn Tảo rất khó xử, nàng là người rất chú ý, không nói cũng hiểu khi làm chuyện đó ở trong phòng sẽ có mùi vị gì, chuyện này bảo nàng làm sao làm được, cổ tình bụng nàng lại đau không dứt, hai chân không tự chủ kẹp càng thêm chặt, nhìn vào nhà trong, lại ngắm bên ngoài, khẽ cắn răng, nàng cũng nên dùng nhà xí bên ngoài thôi.

Thấy nàng muốn đi ra ngoài, Chử Vân Sơn vội ngăn lại, “Xung quanh đây hay có heo rừng, bên ngoài thật không an toàn, nàng cứ giải quyết ở trong nhà đi, ta không sao.”

Huynh không sao nhưng tôi thì có vấn đề đó, Sơn Tảo thật muốn khóc, nhà của nàng tuy ở nông thôn, nhưng nhà xí cũng dựng ở ngay trong sân vườn, không như nơi này, nhà xí cũng ở một nơi tối thui thùi lù.

Thấy Sơn Tảo cố ý đi ra ngoài, Chử Vân Sơn cũng không biết làm sao đành nói: “Vậy nàng qua bên kia giải quyết đi, ta đi ra ngoài đứng.”

Nơi Chử Vân Sơn nói là một góc khác trong vườn, phía sau một khối đá lớn, có tảng đá lớn che khuất, tuy nói vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn hơn là giải quyết bên trong phòng hoặc ở bên ngoài vườn.

Chử Vân Sơn nói xong liền đứng ngoài cánh cửa, Sơn Tảo thật sự nhịn hết nổi, không thể làm khác hơn là chạy đến phía sau tảng đá lớn đi tiêu.

Chử Vân Sơn lỗ tai rất thính, nghe tiếng nước chảy lộp lộp, lúc này mới hậu tri hậu giác nghĩ đến một chuyện, thì ra cô nương đó không phải người câm!

Chờ Sơn Tảo giải quyết xong, nàng từ phía sau tảng đá lớn nhìn ra, thấy Chử Vân Sơn vẫn đứng ở ngoài cửa trúc, suy nghĩ một chút, nàng liền hô nhẹ một tiếng, “Ta đã xong rồi.”

Chử Vân Sơn sớm biết cô đã giải quyết xong rồi, chỉ sợ cô lúng túng mới đứng thêm một hồi, nghe nàng gọi mình, hẳn cũng có chút ngoài ý muốn, vốn hẳn nghĩ nàng sẽ trực tiếp vào nhà.

“Ừ.”

Chử Vân Sơn vào phòng, lại khóa cánh cửa trúc lại, Sơn Tảo không nhìn hẳn, một đầu chui thẳng vào nhà. Chử Vân Sơn nhìn bóng lưng của nàng, xoay người đi đến trước bếp lò.

Sơn Tảo đặt chân ra khỏi mép giường mà ngủ, chân mới vừa dính bụi bậm, lúc này nhất định sẽ rất bẩn, nàng chưa quen thuộc với nhà này, lúc này về phòng tìm một vòng cũng không tìm được nước, đành phải chấp nhận ngủ như vậy một đêm.

Nửa ngày cũng không thấy Chử Vân Sơn đi vào, trong lòng Sơn Tảo cũng an ổn hơn nhiều, Chử Vân Sơn cho nàng cảm giác an toàn, từ lúc hẳn luôn miệng nói có thể để cho nàng về nhà nàng đã cảm thấy như vậy rồi, mặc dù không biết mình làm sao đến được nơi này của hẳn, nhưng nàng có thể nhận thấy, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn trước mắt, nàng có thể an toàn.

Một lát sau có tiếng bước chân truyền đến, Sơn Tảo vội vàng kéo chăn lên, lật người giả bộ ngủ, Chử Vân Sơn đem theo một chậu nước đi vào, nhìn bàn chân nhỏ đặt ngoài mép giường của nàng không nhịn được có chút buồn cười.

Cô nương này rất có ý tứ.

Chử Vân Sơn ngồi chồm hổm, thăm ướt khăn lau chân cho nàng, cảm thấy chân ấm áp, Sơn Tảo liền bật dậy, cũng nhanh Chử Vân Sơn nhanh nhẹn tránh được, nếu không một cước của Sơn Tảo đã dính trên mặt hăn rồi, nhưng cho dù vậy vài giọt nước ở trên chân của Sơn Tảo vẫn văng trúng lên mặt Chử Vân Sơn.

Nhìn thấy Chử Vân Sơn lau mặt, mặt Sơn Tảo cũng đỏ, nàng đoạt lấy chiếc khăn, nhỏ giọng: “Muội tự mình làm là được rồi.” Chử Vân Sơn ồ một tiếng, đứng lên, nhìn Sơn Tảo rửa chân xong, hăn mới bưng chậu nước đặt tại cửa.

“Ngủ đi.”

Chử Vân Sơn lăn nửa nằm xuống, đem áo da đắp kín, đưa lưng về phía Sơn Tảo nói.

Sơn Tảo nhìn bóng lưng của hăn, trong lòng không tránh được có chút ấm áp, trên đường chạy nạn nàng đã chịu khổ không ít, đã gặp rất nhiều người, người có thể đối tốt với nàng như hăn...

Trừ người nhà của nàng, vẫn chưa có thêm ai.

Nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác, Sơn tảo đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nàng đã quên mất, mới đó nàng còn cố nhắc nhở mình phải thật tỉnh táo, ngàn vạn lần không thể ngủ mất.

Sợ ngủ sẽ cho hẳn có cơ hội lợi dụng.

Ngày thứ hai, khi Sơn Tảo tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, nàng trước hết nhìn một bên giường, Chử Vân Sơn quả nhiên đã thức dậy. Ở trong chăn, Sơn Tảo khẽ hoạt động phần thân dưới, cảm giác đã tốt hơn, nàng từ từ rời giường, bụng vẫn có chút đau, Sơn Tảo vén áo lên, nhìn vết máu ứ đọng trên bụng mình, dùng tay nhẹ nhàng ấn một cái, vẫn rất đau, Sơn Tảo hít một hơi, thả áo xuống.

Vẫn không có giày!

Sơn Tảo rất bất đắc dĩ, nàng cũng không thể cứ ngồi mãi trên giường.

Đang suy nghĩ, nghe từng tiếng khụ khụ ở cửa, Sơn Tảo ngẩng đầu lên, Chử Vân Sơn đang đứng ở đó, trên tay là một đôi giày rơm, Sơn Tảo có chút ngoài ý muốn nhìn trên tay hẳn, Chử Vân Sơn đem giày cầm vào, đặt dưới chân Sơn Tảo.

“Thử một chút.”

Nói xong Chử Vân Sơn liền lùi đến cửa, thân thể cao lớn của hẳn vừa rời đi, tinh thần khẩn trương của Sơn Tảo cũng giảm đi nhiều, nàng chần chờ một chút, vẫn mang giày vào chân, ừ, vừa vặn.

Nhìn Sơn Tảo mang giày cỏ, Chử Vân Sơn có chút cao hứng, hẳn chỉ chỉ một góc trong viện, “đã đói chưa?”

Sơn Tảo lúc này mới biết nàng vậy mà đã ngủ thẳng tới trưa, mang giày cỏ xuống giường, Sơn Tảo vẫn có chút khập khiễng, nàng nhìn thấy trong góc để một chiếc chậu gỗ, phía trên còn có một chiếc khăn tay, nàng từ từ đi đến, ngồi chồm hổm, chậm rãi rửa mặt.

Dùng tay rửa mặt lúc này mới phát giác mái tóc của mình lại vừa trơn vừa mềm, nhớ đến mái tóc dính dính bết bết trước đây của mình, Sơn Tảo

có chút ngoài ý muốn.

Là hẳn gọi đầu cho mình?

Trong lòng có một loại cảm giác khó nói, Sơn Tảo rửa mặt xong, bưng chậu gỗ chuyển ra ngoài, sau mới ra phòng nhỏ, Chử Vân Sơn liền đưa tay nhận lấy chậu gỗ. Sơn Tảo xoay mặt, đến một khối gỗ bằng phẳng ngồi xuống.

Múc đầy một chậu nước mới, Chử Vân Sơn lại đưa đến một chén thịt gà hầm cách thủy, lần này hẳn không có bỏ bớt váng mỡ, chén canh béo gậy sáng loang loáng, người mùi rất thơm.

Sơn Tảo ngừng một chút mới chậm rãi nhận lấy chén, Chử Vân Sơn lại đưa tới một chiếc bánh bột mì nướng. Chờ đến lúc Sơn Tảo bưng vững chén canh và cầm bánh nướng bắt đầu nhai, Chử Vân Sơn mới bưng lấy phần của mình.

Sơn Tảo thấy rõ, trong tay hẳn là bánh nướng, rau dại thì nhiều, bột mì thì ít.

Một chút là lạ bỗng dưng xuất hiện ở trong lòng, cúi đầu, Sơn Tảo từng chút từng chút gặm bánh, hai người cũng không nói chuyện, Đại Mao cũng chuyên chú ăn thịt trong chén của mình.

Ăn xong, Chử Vân Sơn lại lấy chén từ tay nàng đi cọ rửa, Sơn Tảo có chút do dự, há mồm mấy lần cũng không nói được câu nào.

Đến khi Chử Vân Sơn dọn dẹp xong, bắt đầu chế củi, Sơn Tảo căn cứ môi, thật nhanh nói một câu.

“Muội tên Sơn Tảo.”

“Hả?” Chử Vân Sơn ngẩng đầu, mờ mịt nhìn nàng.

Mặt Sơn Tảo có chút hồng, nàng có chút không tự nhiên xoay mặt, phóng đại âm lượng từ từ nói.

“Muội tên là Sơn Tảo.”

“À.” Lần này Chử Vân Sơn nghe rõ ràng, nhưng hần giống như không có phản ứng gì, rất nhanh lại cúi đầu tiếp tục chẻ củi.

Trong nhất thời Sơn Tảo cũng có chút giận, người này như vậy là sao? Nàng cũng đã nói tên mình rồi, hần sao lại không nói cho nàng biết hần gọi là gì chứ?

Đợi nửa ngày cũng không thấy Chử Vân Sơn phản ứng, Sơn Tảo khề đề cao âm lượng.

“Muội tên là Sơn Tảo, là loại táo rừng có thể ăn.”

Vừa nói xong nàng liền phát hiện có chút không đúng, lời này...giống như là lạ, về cơ bản ý của nàng muốn nói, Sơn Tảo là loại quả dại ở trên núi có thể ăn...”

Lúc này Sơn Tảo ước chi có cái kẻ dốt để nàng có thể chui vào, người nào lại không biết táo rừng là quả dại có thể ăn chứ?

Quả nhiên, Chử Vân Sơn ngẩng đầu lên, sắc mặt cổ quái nhìn nàng, nhìn đến mức sắc mặt của Sơn Tảo chuyển từ hồng sang trắng, thời điểm sắp khóc, Chử Vân Sơn cũng mở miệng, còn là loại giọng điệu lạnh nhạt.

“A, ta tên là Chử Vân Sơn.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 7: Y Phục

“Ta tên là Chử Vân Sơn.” Chử Vân Sơn nói qua.

Sơn Tảo ồ một tiếng, lại cúi thấp đầu, Chử Vân Sơn bõ cúi xong, lại sửa sang lại một chút, chỉnh tề đặt đồng cùi lên lưng ngựa.

Quá trình hăn làm việc, Sơn Tảo vẫn một mực lén nhìn, Chử Vân Sơn cảm thấy được, nhưng do không biết nên thế nào đối mặt với nàng, cho nên vẫn cố làm ra vẻ bận trước vội sau.

Chử Vân Sơn Tảo làm xong nhưng việc vặt, vừa quay người liền bắt gặp ánh mắt đang nhìn trộm của Sơn Tảo, mặt nàng nhanh chóng đỏ bừng, vội vàng quay đi chỗ khác, mà Chử Vân Sơn cũng có chút không được tự nhiên.

Sơn Tảo đan thắt ngón tay, nàng không phải cố ý nhìn trộm hăn...nàng chỉ là, đúng, nàng chỉ muốn nhìn quanh vườn nhà một chút thôi, chính là như vậy. Đầu Sơn Tảo càng rủ thấp xuống, trong lòng không ngừng tự giải vây cho chính mình.

Chử Vân Sơn Tảo làm xong việc, trên tay rảnh rỗi, nhìn Sơn Tảo đang cúi rủ đầu bên cạnh, hăn chà xát mồ hôi trong lòng bàn tay, xoay người lấy ra một mũi tên, lại vào trong nhà lấy gùi đi ra ngoài, đi đến trước mặt Sơn Tảo, lăm bắm không biết nên nói như thế nào.

Trước mặt Sơn Tảo xuất hiện một đôi chân to, đôi giày cỏ có chút mỏng do bị hư, nhìn kỹ có thể nhìn thấy đôi chân bên trong, theo đôi chân nhìn lên, vừa lúc gặp phải ánh mắt của Chử Vân Sơn đang nhìn nàng.

“Nàng....”

Chử Vân Sơn Tảo khẽ mở miệng

Sơn Tảo nhìn hẩn nghi hoặc, ánh mắt dời về mũi tên cùng chiếc gùi sau lưng Chử Vân Sơn, Sơn Tảo có chút sợ.

“Huynh phải đi ra ngoài?”

Chử Vân Sơn gật đầu, “Ta đã vài ngày không vào núi rồi, phải đi săn một chuyến thật tốt để kiếm ít đồ.”

Sơn Tảo có chút chần chờ, một người ở nơi này, nàng có chút sợ.

Chử Vân Sơn dường như nhìn rõ suy nghĩ của nàng, vội vàng nói: “Ta sẽ để Đại Mao lại với nàng, nó là một chú chó săn rất lợi hại, thả ra ngoài cũng có thể cắn được sói, nàng cứ yên tâm.”

Suy nghĩ một chút, hẩn lại nói thêm một câu: “Nơi này quanh năm suốt tháng cũng không có mấy người, nàng không cần sợ.”

Sơn Tảo cúi đầu nhỏ giọng nói một câu: “Muội không phải sợ người.”

Chử Vân Sơn nghe được, cuồn cười nhìn nàng, “Có hàng rào trúc vây quanh vườn, bên ngoài lại có bẫy được ta bố trí, dã thú không vào được, chỉ cần không ra khỏi vườn, nàng sẽ không gặp chuyện gì.”

Mặt Sơn Tảo đỏ lên, cũng không nói thêm gì.

“Nếu như mà...ngày sau nàng muốn rời đi, ta sẽ đưa tiễn nàng.” Nói xong câu này, Chử Vân Sơn sửa lại chiếc gùi sau lưng, quay về phía Đại Mao dạn dò một chút, rồi đẩy cánh cửa trúc rời đi.

Lúc đưa tay đóng cánh cửa, Chử Vân Sơn nhìn một chút Sơn Tảo đang ngồi phía trên ghế gỗ, ho một tiếng: “Vậ...ta đi nha.”

Không nhận ra được Sơn Tảo có gật đầu hay không, Chử Vân Sơn bước lên con đường nhỏ, tâm tình không khỏi có chút vui sướng.

Thấy hẵn đi, Sơn Tảo mới thả lỏng, thở ra một hơi thật dài.

Đưa nàng đi...Nàng có thể đi đâu đây?

Nhìn Đại Mao đứng trước mặt đang nhìn mình, Sơn Tảo vươn tay, phìền muộn nói: “Mày tên là Đại Mao phải không? Mày nói tao nên làm gì bây giờ?”

Đại Mao dĩ nhiên nghe không hiểu lời nàng nói, nó chỉ đi đến gần người tay nàng một cái, sau đó thè lưỡi liếm liếm, tâm tình Sơn Tảo trở nên tốt, đưa tay vuốt vuốt đầu Đại Mao, Đại Mao thoải mái nheo mắt lại, sau đó lăn lộn trên mặt đất, khoe ra cái bụng, Sơn Tảo cao hứng hơn rồi, buồn cười nhìn Đại Mao, đưa tay gãi gãi cái bụng của nó, lại gãi gãi đến cái cằm, Đại Mao híp mắt, dáng vẻ đang rất hưởng thụ.

“Đại Mao của người kia thật là đáng yêu, ta vì sao lại thích mày như vậy chứ hả?”

Chỉ với như vậy, xem ra Sơn Tảo đã bị sự đáng yêu của Đại Mao hấp dẫn, vuốt ve Đại Mao chơi cực kỳ cao hứng.

Chử Vân Sơn len lén quay trở về nhìn thấy một màn như vậy, khoe miệng cũng có chút tươi cười, Đại Mao cùng với nàng chơi vô cùng vui vẻ, hẵn cũng rất cao hứng. Đại Mao cũng như hẵn, rất ít tiếp xúc với người, hơn nữa, Đại Mao đi theo hẵn sẵn thú, rất là hung mãnh, bây giờ lại có thể ôn thuận để cho nàng sờ bụng như vậy, xem ra nó đã tiếp nhận nàng, hẵn cũng không cần lo lắng nữa rồi.

Nghĩ như vậy, Chử Vân Sơn mới chính thức yên tâm, bước chân nhẹ nhàng đi vào trong núi.

Sơn Tảo chơi cùng với Đại Mao nhưng cũng nhanh chóng ngồi ngay ngắn lại, trên bụng nàng còn có chút đau, khom lưng lâu như vậy đè ép bụng, một chút cũng không thoải mái.

Đại Mao lật người, nằm bên cạnh nàng, kê lên móng vuốt mà ngủ.

Lúc này Sơn Tảo mới nhìn kỹ toàn bộ khu nhà vườn này.

Dùng trúc dựng thành một khu nhà nhỏ, bên trái dùng cỏ tranh đập lên một cái lều, phía dưới là đóng cúi cùng nhà bếp, trên chiếc gậy vắt qua lều còn treo vài món áo quần, bên cạnh là một chiếc chum nhỏ đựng nước. Bên phải của khu nhà...ngoại trừ một tảng đá lớn, cũng chỉ có ổ chó của Đại Mao mà thôi.

Tảng đá lớn kia...

Sơn Tảo cảm thấy thẹn thùng một lúc, tối hôm qua nàng còn mới giải quyết “sự mót” của mình ở phía sau kia. Lúc này thừa dịp Chủ Vân Sơn không có ở đây, Sơn Tảo khập khiễng di chuyển đến bên cạnh tảng đá, bên trên tảng đá này có dấu vết bị mài mòn, bởi vì trên nó có nhiều chỗ đã được mài phẳng, Sơn Tảo không biết nó dùng làm gì, thật ra làm gì cũng không quan trọng, dù sao nàng cũng không muốn đến gần thêm tảng đá này lần nào nữa, quá mắc cỡ.

Thật ra, trên đất đã không còn lưu lại dấu vết gì, Chủ Vân Sơn đem mảnh đất này dọn dẹp rất bằng phẳng, hoàn toàn không có cỏ dại phát triển, chính là một căn nhà vườn của nhà nông tâm thường.

Sơn Tảo đi về giữa sân, căn phòng này nhỏ như một chú chim sẻ nhưng ngũ tạng lại đầy đủ, phiên toái suy nhất chính là nhà xí ở bên ngoài, rất bất tiện, Sơn Tảo bất đắc dĩ thở dài.

Xoay người quay vào nhà, Sơn Tảo mở tủ treo y phục, phóng mắt nhìn, tất cả đều là y phục của nam nhân, tìm nửa ngày cũng không tìm được y

phục dành cho mình, nhìn thấy toàn y phục cũ hoặc bị hỏng, có lẽ Chử Vân Sơn đã vứt đi thôi.

Rảnh rỗi không có việc làm, nàng bèn đem toàn bộ đồ treo trong tủ lấy ra, tìm ra dụng cụ may vá, cái nào nên khâu thì khâu, cái nào nên sửa đều đem sửa, công việc này làm một hơi liền làm đến buổi chiều.

Lúc Chử Vân Sơn trở lại đã nhìn thấy Sơn Tảo đang ngồi trên giường sửa y phục của hắn, nhất thời cả người ngây ngẩn.

Sơn Tảo thấy hắn trở lại, nhanh chóng nhìn lướt qua đồng áo quần còn chưa kịp giấu đi, quần bách giải thích, “Huynh,...huynh cứu muội, muội, muội thuận tay...”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, quay ra sân thu dọn động vật mới săn được hôm nay, nhìn quanh vườn một chút, lại nhìn về phía núi xa, đột nhiên cảm thấy có chút gì không giống như bình thường,

Sơn Tảo cảm thấy vô cùng rối loạn, tâm trạng rối bời đem y phục của hắn chỉnh sửa tiếp, nàng nhanh chóng đem y phục của hắn bỏ vào tủ, thu dọn xong, từ cửa sổ nàng len lén nhìn ra phía ngoài, Chử Vân Sơn đang ngồi trên ghế gỗ vùi đầu vào dọn dẹp con mồi.

Chỉ thấy hắn mỗi lần đem một con mồi ra đều nhìn kỹ một chút, sau đó có con tách ra để riêng, có con lại bỏ vào trong gùi, còn có con bỏ vào một cái sọt tre.

Phân chia xong, Chử Vân Sơn đứng dậy, Sơn Tảo vội vàng trở lại bên giường ngồi xuống, nàng nghe thấy âm thanh bỏ cái gì đó ở cửa, sau đó là giọng nói trầm thấp của Chử Vân Sơn.

“Ta đi một chuyến đến thôn dưới chân núi, rất nhanh sẽ trở lại.”

Nghe tiếng bước chân đi xa, Sơn Tảo đứng ở cửa phòng, nhìn thấy chiếc giỏ trúc để bên cạnh. Sơn Tảo không biết lần này “rất nhanh” của Chử Vân Sơn là bao lâu, dù sao nàng cũng không dám động đến thứ gì đó của Chử Vân Sơn, ngoan ngoãn ngồi trở lại trong nhà, nàng ngồi lên giường, đan thắt ngón tay của mình, đầu óc hỗn loạn cũng không biết đang suy nghĩ lung tung những thứ gì.

Đại Mao vui sướng chạy vào, đến bên người nàng lại quay ra, Sơn Tảo muốn đưa tay sờ Đại Mao thì nó lại chạy ra ngoài, lúc này Sơn Tảo mới nhìn thấy mặt trời, lúc này cũng nên làm cơm trưa rồi.

Sơn Tảo trấn định lại tinh thần, dáng vẻ của nàng bây giờ cũng không đi được, mà nàng cũng không có nơi để đi, không bằng trước tiên cứ ở lại nơi này, chờ vết thương lành hẳn rồi lại tính.

Nghĩ như vậy, Sơn Tảo quyết định cứ qua thêm vài ngày lại nói, đối với Chử Vân Sơn...nàng dần dần không còn cảm thấy sợ hãi nữa rồi.

Đi đến trước bếp lò, tảo nhìn quanh một lượt, mang chiếc rổ trúc trên đồng củi lấy xuống, bên trong có chút rau dại, nàng đi đến trước chum nước, mở nắp, cẩn thận rửa sạch mớ rau dại này, sau đó bắt đầu vào phòng tìm gạo.

Tìm khắp hai lượt, Sơn Tảo vẫn không tìm được gạo, chỉ có nửa túi bột mì, không còn cách khác, nàng đành múc nửa bát bột mì. Đứng trước bếp lò, băm nhỏ rau dại, chuẩn bị gia vị.

Sơn Tảo cẩn thận tìm, trong nhà Chử Vân Sơn đồ đạc thật sự thiếu quá nhiều, ngay cả gia vị cũng rất ít, suy nghĩ cũng đúng, hiện tại mọi người ăn cũng không đủ no, nơi nào còn quan tâm đến khẩu vị chứ?

Sơn Tảo cho một chút muối vào trong rau dại, lại cắt thêm một chút hành lá trộn vào trong rau, cho một chút nước và bột mì vào trong rau trộn đều,

vo thành một nắm, bàn tay dùng sức kìm mấy cái, một cái bánh bột mì rau dại đã hoàn thành.

Đem nồi đun nóng, nàng cẩn thận dùng chiếc xẻng lấy một chút mỡ heo từ trong hũ, sau đó láng đều khắp nồi, tiếp theo bỏ bánh bột mì rau dại vào trong nồi, đậy nắp lên.

Sau khi làm xong, Sơn Tảo suy nghĩ một chút, lại dùng nước nóng rót một chút nước mắm vào, sau đó đi thăm dò con mèo mà Chử Vân Sơn mang về, trước kia, Sơn Tảo chưa từng xử lý qua động vật, nàng cảm thấy nhìn những con vật máu me đầm đìa rất ghê tởm. Nưng có thể làm, lại có phụ thân cùng đại ca, cũng không tới phiên nàng đụng tay.

Nàng cầm chân của một con thỏ hoang lên nhìn, thấy cơ thể con thỏ không ngừng nhỏ máu, nàng gian nan nuốt nước miếng, con này, làm sao để xử lý?

Chử Vân Sơn vừa đến cửa đã nhìn thấy, hắn không biết Sơn Tảo muốn làm gì, cũng lười nghĩ, trực tiếp đẩy cửa vào.

Nghe thấy tiếng động, Sơn Tảo giật mình, tay run lên, con thỏ pằng rớt xuống, vài giọt máu dính lên đùi nàng, Sơn Tảo ghê tởm lùi về hai bước, chán ghét nhìn vết máu trên quần mình.

Chử Vân Sơn nhìn nàng một chút, cũng không để ý nói: “Không có sao, một hồi nàng cởi ra, ta giặt.”

Lúc này Sơn Tảo mới nhớ tới mình còn đng mặc áo quần của Chử Vân Sơn, nàng lùi về sau, rút cái chân kia, lẩm bẫm nói: “Là muội làm bẩn, muội sẽ giặt.”

Chử Vân Sơn để chiếc giùi xuống, bên trong đã rỗng tuếch, sau đó đưa cho nàng một chiếc túi màu xanh đậm : “nàng vào nhà xem một chút đi.”

Sơn Tảo nhìn Chử Vân Sơn một cái, Chử Vân Sơn vẫn cứ như vậy nhìn nàng, cuối cùng nàng nhận lấy cái túi, nhỏ giọng hỏi: “Trong đây có cái gì?”

Chử Vân Sơn xoay mặt, ngồi chồm hồm xuống, cầm lấy chiếc giỏ trúc nhắc tới: “Nàng vào nhà xem là biết.” Nói xong, hắn đem giỏ trúc đến giữa sân, cũng không nhìn nàng nữa.

Sơn Tảo ôm chiếc túi, khập khiễng đi vào trong nhà, vào nhà, vừa mở túi ra nhìn, nàng liền sửng sốt.

Là xiêm y, một chiếc áo vải bông có hoa nhỏ màu hồng phấn, cùng một chiếc quần manh màu xanh, còn có vài thước vải hoa màu đỏ thẫm, áo cùng quần đều rất mới, Sơn Tảo sờ sờ, đã giặt qua hai nước, mấy thước vải hoa cũng là mới.

Chẳng lẽ...hắn đến trong thôn là để mua xiêm y cho nàng sao?

Sơn Tảo nhìn ngoài cửa sổ, Chử Vân Sơn đang vùi đầu dọn dẹp con mồi, thỉnh thoảng ngẩng đầu cúi đầu, mặt hắn dù không có chút thay đổi, nhưng đường cong rất cương nghị, Sơn Tảo xiết chặt xiêm y trên tay.

Người này, thật sự là rất tỉ mỉ.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 8: Trao Đổi Đơn Giản

Sơn Tảo đứng dậy đóng cửa phòng, đổi lại y phục Chử Vân Sơn mang về, mấy ngày nay nàng gầy đi nhiều, y phục mặc trên người cũng có chút lớn, nhưng so với mặc y phục của Chử Vân Sơn thì tốt hơn nhiều.

Sửa lại một lần, trong nhà không có gương, Sơn Tảo tiện tay chỉnh lại tóc, tóc nàng bây giờ dài không dài, ngắn không ngắn, cũng không thể cột lên được, nàng chỉ có thể vén ra sau tai, đang thử y phục lại nghe được mùi lạ.

Hư!

Lúc này nàng mới nhớ tới nồi bánh bột mì, nàng vội ra khỏi phòng, Chử Vân Sơn đã nhanh hơn bước vài bước chạy đến trước bếp lò mở nắp nồi ra, có mùi khét ngào ngào, Sơn Sơn Tảo vô cùng xấu hổ.

“Muội...muội quên mất....”

Nàng thắt ngon tay, bất an nói.

Chử Vân Sơn cầm xẻng, đem bánh lấy ra, đặt vào trong chén, cũng không ngần đầu lên nói: “Không có sao, chỉ ăn thêm một chút mùi.”

Sơn Tảo vội muốn đi lên đón chén, tay Chử Vân Sơn động một cái, không để nàng cầm, nhìn sắc mặt nàng khẽ biến, Chử Vân Sơn vội giải thích, “chén nóng.”

Lúc này Sơn Tảo mới tốt hơn một chút, nàng níu lấy vạt áo, nhỏ giọng :
“Còn có cái gì nấu không? Muội nấu cơm.”

Chử Vân Sơn sững sốt, ngược lại cười, nét cương nghị trên mặt cũng mềm hóa một chút, “Trong hầm có thịt, ta đi lấy.” Hắn buông chén xuống, sải bước đi về phía hầm, bước chân rất nhẹ nhàng.

Sơn Tảo nhìn bóng lưng của hắn, cũng muốn cười. Quay đầu lại nhìn thấy chén bánh bột mì trên bếp, nàng có chút bực mình, tại sao ngay cả cơm mình nấu cũng không xong đây?

Rất nhanh Chử Vân Sơn đã lấy thịt đưa tới, một tay hắn giơ một con thỏ khô đã làm sạch, một tay khác cầm một miếng thịt, đi trước bếp lò nói, “Ta không biết nàng chuẩn bị làm gì, trong hầm ngoại trừ có thỏ và gà, còn có chút thịt heo rừng, nàng nhìn xem muốn ăn cái nào thì làm cái đó.”

Sơn Tảo nhìn còn thỏ một chút, lại nhìn miếng thịt heo rừng, khối thịt này có nạc có mỡ, dùng nước rửa một chút, Sơn Tảo cẩn thận đem mỡ trong miếng thịt cắt xuống chuẩn bị lọc dầu, đem thịt nạc băm nhỏ, chọn một chút rau địa tóng giò trúc, rửa sạch sẽ chuẩn bị hầm.

Nàng bận rộn trong bếp, Chử Vân Sơn lại tiếp tục xử lý con mồi.

Hắn chỉ giữ lại một con thỏ và một con gà rừng, còn lại toàn bộ đều đã mang vào thôn đổi đồ, vừa lột da cạo lông, Chử Vân Sơn vừa nhìn Sơn Tảo.

Không giống như lúc trước mặc áo quần của hắn nhìn thùng thình, áo quần hiện tại trên người nàng nhìn rất đẹp mắt, Chử Vân Sơn lặng lẽ quan sát, da của nàng trắng, áo quần màu hồng đào càng khiến làn da thêm trắng nõn nổi bật, chỉ là quá gầy, mấy ngày ăn uống cũng tương đối khá rồi, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, trước làn da vàng vọt gầy nhom, một chút dáng vẻ cũng không có. Hiện tại như thế này, Chử Vân Sơn cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Trong lòng hẳn cảm thấy có cảm giác thành tựu, giống như nuôi lớn Đại Mao, nhìn nó từng chút từng chút lớn lên, càng ngày càng uy mãnh, trong lòng hẳn lại càng lúc càng thích. Nàng cũng vậy, hẳn dùng tâm tư cứu sống nàng, lại nhìn nàng mỗi ngày một tốt, sự vui vẻ trong lòng hẳn thật sự khó nói hết thành lời.

Sơn Tảo vội vàng làm thức ăn, làm sao biết được suy nghĩ trong lòng Chử Vân Sơn đang đem nàng cùng Đại Mao so sánh, xào xong thịt băm, Sơn Tảo hô lớn: “Ăn cơm.”

Chử Vân Sơn buông công việc trên tay, không khắc mấy, chờ một lát rửa sạch sẽ có thể bỏ vào hầm cất giữ rồi. Hẳn múc nước, đem tay rửa sạch, nhìn Sơn Tảo chân thấp chân cao bưng chén vào nhà, vội đem tay vẩy sạch, đi nhanh nhận lấy chén.

“Để ta.”

Sơn Tảo dừng một chút, cũng không kiên trì, từ từ đi vào nhà.

Chử Vân Sơn người cao chân dài, nhanh chóng đem bánh bột mì và các món ăn bưng lên, hai người yên lặng ăn cơm, Sơn Tảo len lén nhìn sắc mặt của Chử Vân Sơn, thấy hẳn không có vẻ gì miệng to nhai bánh, trong lòng có chút đánh trống.

“Cơm này...ăn không ngon?”

Sơn Tảo nhin lại nhin, vẫn là nhin không được, chủ động mở miệng hỏi.

“À?” Chử Vân Sơn ngẩn ra, rõ ràng không biết là đang nói cái gì.

Sắc mặt Sơn Tảo khẽ cứng lại, nuốt xuống lời vừa tới miệng, cúi đầu, khẽ dao động dao động.

Chữ Vân Sơn nhìn sắc mặt nàng, nhai hai cái bánh bột, muốn hỏi lại không biết phải hỏi như thế nào, không khí có chút lúng túng.

Sơn Tảo càng ăn càng chậm, đến cuối cùng đã là dùng tốc độ của rùa rồi, Chữ Vân Sơn nhìn đến gấp, hai ba lần dùng đũa gấp liên tục, chọn chút thịt khá khá gấp vào trong bát Tảo, sau đó gấp cho mình, lùa hai ba miếng đã đem thức ăn dư và bánh bột mỳ ăn hết xong rồi, ngay cả nước canh cũng cạn sạch, ăn xong dùng khăn lau miệng, Chữ Vân Sơn đứng lên.

“Nàng từ từ ăn, ta đi tắm một cái.”

Nói xong, Chữ Vân Sơn nhanh chóng đi ra ngoài, Sơn Tảo sững sờ nhìn chén thịt trống không, nghe tiếng nước chảy bên ngoài, mặt đỏ lên. Hắn có thể ăn như vậy, có thể nói rõ là cơm nàng làm không phải là không hợp khẩu vị hắn đúng không?

Sơn Tảo ăn từ từ thịt trong chén, tiếng nước lớn như vậy, Chữ Vân Sơn thật sự là tắm ở bên ngoài chứ? Như vậy nàng làm sao ra ngoài? Há miệng nhưng lại không ăn, tim Sơn Tảo đập vô cùng lợi hại.

Lần ăn này ăn đến mức cơm nguội lạnh, Chữ Vân Sơn vào nhà nhìn thấy nàng còn ăn, trên tay còn hơn một nửa bánh bột mỳ và thịt, nhin không được hỏi.

“Nàng không thoải mái hay ăn không vô?”

Mặt Sơn Tảo đỏ lên, vùi đầu vào ăn nhanh.

Chữ Vân Sơn cảm giác nàng ăn khó khăn, nhưng khó chỗ nào lại không rõ, không thể làm khác hơn là đổi chủ đề, “Ta vừa mới đem thỏ và gà rửa sạch ở bên ngoài. Nàng phải tắm sao? Tắm thì ta liền nấu nước, không tắm thì ta sẽ không nấu nữa.”

Sơn Tảo vội ngẩng đầu lên, “tắm.”

Chử Vân Sơn dừng một chút mới nói, “VẬY ta đi nấu nước cho nàng, không có bồn tắm, ta một lát lấy nước mang vào, nàng đổi mà tắm thôi.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong đồ còn trên tay, Chử Vân Sơn cầm lấy chén của nàng đem đi rửa, lại đi nấu nước nóng cho nàng.

Sơn Tảo nhìn quanh phòng nhỏ, một lát tắm ở trong phòng, vừa không có bồn tắm...

VẬY nước sẽ không phải đều chảy lai láng ở đây sao? Hơn nữa buổi tối hẵn còn ngủ trên sàn, ướt nhẹp làm sao hẵn ngủ? Suy nghĩ một chút, Sơn Tảo nhảy ra cửa, nói với Chử Vân Sơn, “Cái đó...một lát muội lau người là tốt rồi.”

Chử Vân Sơn kỳ quái nhìn nàng không hiểu vì sao lại đổi chủ ý, nhưng đổi với hẵn mà nói thì không quan trọng, nàng muốn tắm thì hẵn nấu nhiều nước hơn một chút, chỉ lau người, vậy thì chỉ cần nấu ít hơn một chút.

Chờ Chử Vân Sơn mang nước đi vào, Sơn Tảo thẳm mặt nhìn hẵn ra khỏi phòng, sau đó cởi quần áo, vắt khô khăn cẩn thận từ từ lau chùi thân thể.

Đợi nàng lau xong thân thể, lúc này mới bưng chậu nước ra ngoài, ra khỏi phòng vài bước, Chử Vân Sơn liền nhận lấy chậu nước trên tay nàng, “Ta đổ cho, nàng vào nhà đi thôi.”. Sau đó đứng giữa sân, cởi quần áo trên người, Sơn Tảo then thùng vội chui vào trong nhà.

Sau khi vào, nghe tiếng nước chảy lạp lạp, nàng mới chính thức tâm loạn như ma, lúc trước Chử Vân Sơn rửa thịt, nàng cho rằng hẵn đang tắm, vào lúc này Chử Vân Sơn mới chân chính đang tắm, hơn nữa lúc này nàng còn liếc thấy không ít thân thể tinh tráng của Chử Vân Sơn.

Không thể nghĩ đến nữa! Thật sự là mắc cỡ chết người!

Sơn Tảo ngồi trở lại trên giường, sờ lên khúc vải bông, trong lòng mùi vị tạp trần.

Chử Vân Sơn dọn dẹp xong, khóa cửa, đút nước cho Đại Mao, lại chơi với nó một lát, lúc này mới rửa tay vào nhà.

Nhìn thấy Sơn Tảo vuốt ve khối vải, hẳn có chút không tự nhiên xoay mặt.

“Ngủ đi.”

Chử Vân Sơn nói xong từ trong tủ lấy ra áo da.

Sơn Tảo cởi giày nằm lên giường đắp kín chăn, khối vải bông nàng đặt bên gối đầu, vừa quay đầu là có thể thấy.

Mở to mắt, trong lòng Sơn Tảo rất rối rắm, nàng có chút muốn cùng hẳn nói chuyện, lại không biết nói gì

Chử Vân Sơn nằm dưới sàn cũng lật người không ngừng, hai người ngủ cùng một gian phòng, Sơn Tảo hô hấp không yên, lật người liên tục cũng làm ảnh hưởng tới hẳn.

Suy nghĩ một chút, Chử Vân Sơn đoán là Sơn Tảo đang nhớ nhà.

“Đợi nàng...tốt lên, ta liền tiễn nàng xuống núi trở về nhà.”

Lại lật người thêm vài lần, Chử Vân Sơn không nhin được lên tiếng.

Một hồi lâu, Sơn Tảo cũng không lên tiếng, sau một lát, mới nghe thanh âm sau kín của nàng, “đánh giấc, nhà đã không còn.”

Chử Vân Sơn đợi nửa ngày cũng không thấy nàng mở miệng, cho là nàng đã ngủ, lại đột nhiên nghe nàng nói chuyện, lại nội dung như vậy.

Dừng một chút, Chử Vân Sơn hỏi, “Vậ nà ng...còn có thân nhân nào không?”

Sơn Tảo lật người, âm thanh có chút buồn buồn, “Không có, toàn bộ đã mất.”

Chử Vân Sơn thở dài, “Vậ trước hết nà ng cứ dưỡng thương, chờ nà ng tốt lên, nà ng muốn đi đâ u, ta liền tiễn nà ng đi.”

Sơn Tảo nhìn khối vải bông có chút hoảng hốt.

Nà ng có thể đi đượ c thì sao? Nà ng không có chỗ để đi, nà ng cũng không biết mình muốn đi đâ u, nơi nà ng muốn đi trước kia rất nhiều, muốn đi chợ, muốn đi đến trấn để nhìn một chút, nhưng cuối cùng nà ng đã đi, nhưng đến chợ chợ đã huy, đến trấn thì trấn cũng đã mất.

Thiên hạ rộng lớn, đã không có nơi để cho nà ng muốn đến.

Mà bây giờ, nơi này chưa chấp nà ng, nam nhân cứu nà ng, đã cho nà ng một chỗ dung thân.

“ y phục này, ừ, cảm hơn huynh.” Sơn Tảo nhẹ nói.

Chử Vân Sơn ho thanh một tiếng, “Là của người trong thôn dưới chân núi, ngày đó trong trấn, ta cho nà ng là một đứa con trai...nếu sớm biết, ta đã nói trước với người ở trong trấn....ách...”

Chử Vân Sơn đột nhiên nhớ tới, ngày đó nếu hẳn biết trước Sơn Tảo là nữ nhi, hẳn cũng không còn tiền để mua y phục cho nà ng, lời này nhất thời không dùng đến não mà nói, nói đượ c một nửa hẳn mới ý thức là đã nói sai.

Sơn Tảo phỏng đoán nửa câu biến mất của hẳn có thể là nói sẽ mua y phục ở trong trấn, mặc dù không biết tại sao hẳn nói không hết, nhưng nà ng

cảm thấy Chử Vân Sơn có thể lấy được cho nàng áo quần như vậy đã là rất khá.

“Vẫn là cảm ơn huynh.”

Nàng thật lòng thành ý nói cảm ơn.

Trong bóng tối, Chử Vân Sơn khẽ mỉm cười một cái.

“Không có gì.”

Sơn Tảo sờ sờ khối vải bông, khoe miệng cũng gọi lên một nụ cười như đóa hoa nhỏ. Ngày mai nàng sẽ làm một bộ quần áo. Nói đến may áo quần...

“Trong nhà...còn có đồ may vá chưa?” Sơn Tảo không xác định chắc chắn hỏi. Trong nhà của Chử Vân Sơn còn thiếu quá nhiều đồ, mấy ngày này nàng đã biết rất rõ.

Chử Vân Sơn suy nghĩ cẩn thận một chút, đột nhiên nhớ tới hôm nay Sơn Tảo có vá sửa áo quần, “Có a, không phải hôm nay nàng còn sửa áo quần sao?”

Sơn Tảo thất vọng, “Kim cũng đã sắp mòn rồi, hơn nữa chỉ cũng không có bao nhiêu.”

Chử Vân Sơn suy nghĩ một chút, “Vậy ngày mai ta lại đi đến thôn một chuyến, trong thôn chắc sẽ có thôi.”

Sơn Tảo vội nói, “Muốn một cây kim Tú Hoa, tốt nhất là có thể mua thêm vài cây, chỉ thì muốn màu đỏ, nếu như có màu đen hoặc màu xám tro cũng nên lấy một ít, áo quần của huynh còn chưa có sửa xong đâu.”

Chử Vân Sơn bị những thứ gì đó nghe đến ngắt não, hẳn cũng không biết kim Tú Hoa là cái gì, chẳng qua cảm thấy sửa áo quần thôi lại có thể phiền

toái như vậy. Ở trong lòng lặp lại những thứ đồ Sơn Tảo muốn có, xác định mình đã nhớ nghĩ, lúc này mới nói.

“Ừ, biết.”

Trong lòng Sơn Tảo vui mừng, giọng điệu cũng vui sướng nói.

“Tốt lắm, ngủ đi.”

Chữ Vân Sơn nghe thấy nàng cao hứng, tâm tình cũng tốt theo. “Ừ”. Hẳn nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, làn này, rất nhanh hẳn đã ngủ mất.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 9: Hái Rau Dại

Ngày thứ hai, Chử Vân Sơn rời giường, Sơn Tảo cũng tỉnh. Nàng mơ mơ màng màng nhìn sắc trời bên ngoài, vuốt mắt hỏi Chử Vân Sơn, “Cái này, một lát huynh sẽ phải xuống núi sao?”

Chử Vân Sơn đang quay lưng về phía nàng gấp áo da, nghe vậy xoay người, nhìn dáng vẻ mơ hồ đang dụi mắt của nàng, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều, “Không vội, ta đi ra ngoài hái chút rau dại, sau đó gánh nước trở lại trước.”

Vừa nghe muốn vào núi hái rau, Sơn Tảo bỗng chốc mở to mắt, “Muội cũng muốn đi!” nàng hưng phấn ngồi dậy.

Chử Vân Sơn nhìn chân nàng, cau mày nói, “Chân của nàng còn chưa khỏi mà, nên ở nhà nghỉ ngơi.”

Sơn Tảo bất mãn quệt mồm, “chân muội đã tốt lắm rồi, mấy ngày nay thật sự buồn chết luôn, muội muốn đi theo.”

Chử Vân Sơn vẫn khuyên, “Buổi sáng trời lạnh, trong núi nhiều sương mù, vết thương trên người nàng vẫn còn, vẫn nên dừng đi, tránh cho bị lạnh. Lại nói, đường núi trơn trượt, nếu đi đứng không cẩn thận sẽ lại bị thương, đây không phải chuyện đùa giỡn.”

Sơn Tảo quyết tâm ra ngoài, mấy ngày nay núp pử trong phòng nàng thật sự buồn bức đến sợ, “Muội chính là muốn đi.”

Nói xong, nàng cũng bắt kể Chử Vân Sơn, thẳng xuống giường mang giày, sau đó đi ra ngoài múc nước chuẩn bị rửa mặt. Chử Vân Sơn thở dài, cúi đầu mang giày cỏ vào chân.

Khi hẳn ra khỏi phòng, Sơn Tảo đã rửa mặt xong. Chử Vân Sơn lại than thở, cô nương này sao lại bướng bỉnh như vậy chứ? Nhìn nàng mặc chiếc áo mỏng, hẳn liền quay trở vào phòng, lấy một chiếc áo dày của mình cho nàng dùng.

“Trời lạnh. Mặc thôi.”

Sơn Tảo dùng lược gỗ, nhúng nước, đem tóc chải chỉnh tề, nhìn thấy Chử Vân Sơn đưa áo tới cũng không từ chối, trực tiếp mặc vào người. Chử Vân Sơn bất đắc dĩ lắc đầu, sau khi rửa mặt, lại xác định thêm một lần quyết tâm muốn đi cùng của Sơn Tảo, sau đó gánh thùng nước mở cửa.

“Đi thôi.”

Đại Mao đã sớm hưng phấn không ngừng ngoắc ngoắc cái đuôi rồi, Chử Vân Sơn vừa mới mở cửa, nó đã dạt móng vuốt lao nhanh ra ngoài, chạy thật xa lại chạy trở về, vui sướng không gì bằng.

Sơn Tảo thấy Chử Vân Sơn thỏa hiệp cũng rất cao hứng, chờ Chử Vân Sơn ra khỏi cửa nàng liền xoay người khóa cửa nhà, khóa lại cửa viện không phải bởi vì bảo vệ mà là sợ có thú hoang đi vào phá vườn.

Vì quan tâm Sơn Tảo nên Chử Vân Sơn đi rất chậm, thùng nước trên vai hẳn cũng không ngừng lắc lư, Sơn Tảo mang cái gùi Chử Vân Sơn đã từng dùng, bên trong gùi để một thanh đao ngắn, trong núi có sương mù, đọng lại trên cỏ thành những hạt nước óng ánh trong suốt, Sơn Tảo hưng phấn nói: “Nên cầm theo bình nước để hứng lấy chút nước, cái này gọi là cái gì...cái nước gì ấy...” nàng gheo đầu, nhất thời không nghĩ ra được từ cần nói.

“Vô căn thủy.” Chử Vân Sơn nhàn nhạt tiếp một câu.

Sơn Tảo cười híp mắt, “Đúng, chính là vô căn thủy, cha muội trước kia đã từng nhắc qua, nói là nếu dùng nước này nấu thuốc sẽ có hiệu quả tốt nhất.”

Chử Vân Sơn có chút không ngờ, “Cha nàng hiểu về thuốc?”

Sơn Tảo dùng chân đá đá cỏ dại ven đường, “Hiểu chứ, cha muội là đại phu của thôn, chung quanh thôn người nào có bệnh đều đến nhờ cha xem giúp. Ca ca của muội cũng rất lợi hại nha, mới 19 tuổi đã có thể trị một vài loại bệnh đầu đầu nhức mỏi rồi...”

Nói xong, Sơn Tảo nhớ lại người nhà đã chết, nụ cười đọng lại ở trên mặt.

Chử Vân Sơn vội đổi chủ đề, “Nàng đừng đá, coi cỏ cắt rách chân.”

Sơn Tảo rút chân về, hít sâu một cái, ra vẻ như không quan tâm nói: “Còn bao lâu nữa thì đến nơi có thể lấy nước?”

Chử Vân Sơn nhìn ra phía xa: “Không xa, đi thêm một chút nữa thôi.”

Hai người đi theo lối nhỏ một lát, Chử Vân Sơn mang theo nàng rẽ vào mấy bước, liền nhìn thấy một dòng suối nhỏ như ẩn như hiện quanh co chảy xuống bên dưới một tảng đá lớn, dưới tảng đá là một đầm nước nho nhỏ, có thể bởi vì có tảng đá, nước trong đầm nhìn rất sạch sẽ, Đại Mao trước tiên vọt lên tảng đá lớn, kêu uông uông một tiếng, lại từ trên tảng đá nhảy xuống, chạy quanh một vòng bên Chử Vân Sơn và Sơn Sơn Tảo, sau lại chạy đến bên cạnh tảng đá ngửi đông ngửi tây.

Chử Vân Sơn để thùng nước ở trên tảng đá, sau đó nói với Sơn Tảo , “Trước đi đào thức ăn đi, một lát lại đến đây lấy nước.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, Chử Vân Sơn huýt sao một tiếng, Đại Mao uông uông một tiếng, chui thẳng vào trong rừng. Sơn Tảo đưa cổ nhìn về hướng Đại Mao chạy đi, nghi ngờ hỏi: “Huynh bảo Đại Mao đi làm gì rồi hả?”

“Cho nó chạy vài vòng, giấu ở nhà mấy ngày, đoán chừng nó cũng buồn bực lắm rồi.” Chử Vân Sơn từ trên tảng đá nhảy xuống, “Đi thôi.” Hắn nói với Sơn Tảo .

Sơn Tảo đi theo Chử Vân Sơn, không nhanh không chậm mà đi, vừa đi còn vừa quan sát xung quanh.

“A, nơi này có rau quốc nè!” Sơn Tảo hưng phấn chân thấp chân cao nhảy đến trước một mảng cây màu xanh lá, để gùi xuống lấy cây dao ngắn ra liền bắt đầu cắt.

Chử Vân Sơn vội vàng đi theo, nhìn Sơn Tảo trách cứ, “loại này cũng sẽ không chạy, nàng gấp cái gì, coi chừng chân lại bị thương.”

Sơn Tảo vội vàng cắt rau, với câu nói lo lắng của hắn cũng thuận miệng ừ mấy tiếng, tay vẫn không ngừng, nhanh chóng đã cắt rất nhiều rau quốc.

Lúc này Chử Vân Sơn mới nhìn thấy cái gọi là “rau quốc”, lá hình trái tim, nhưng nhìn xanh mơn mớn.

“loại này có thể ăn được sao?” ở trong mắt Chử Vân Sơn, đây chính là cỏ dại, khi hắn vào núi vẫn thường gặp, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ qua là muốn ăn loại rau này.

Sơn Tảo cắt một nắm bỏ vào gùi, ánh mắt không hiểu nhìn Chử Vân Sơn, “Cái này dĩ nhiên là ăn được rồi, rau này có thể ăn, lúc muội ở nhà vẫn thường ăn.”

Chử Vân Sơn gặt đầu một cái, rau dại hăn cũng chỉ biết có mấy loại, hàng năm cũng chỉ ăn những thứ đó, dù sao Sơn Tảo nói có thể ăn thì có thể ăn vậy, chỉ cần không phải cỏ độc, không chết người là được.

“Ai ai, cái này là rau mã đề, cái này ăn ngon.” Ánh mắt Sơn Tảo sáng lên, lại phát hiện thêm một loại rau dại có thể ăn.

Chử Vân Sơn ngồi chồm hồm xuống nhìn, cũng theo hái rau mã đề, bình tĩnh nói: “Cái này ta biết, ta đã ăn qua.”

Sơn Tảo buồn cười nhìn hăn một cái, “Ta biết là huynh ăn rồi, ngày hôm qua làm bánh bột mỳ với rau ta đã dùng loại rau này.”

Ách...

Chử Vân Sơn nhất thời im lặng, ngoan ngoãn hái rau mã đề, hái xong một lùm rau, hăn giương mắt nhìn một chút, “Bên kia có ngư tinh thảo kia!”

Hăn chỉ về hướng đầm nước, quả nhiên có một bụi ngư tinh thảo đang phát triển, hăn đang muốn hái lại nghe Sơn Tảo nhỏ giọng nói, “Rau đó ăn không ngon, mùi vị rất quái lạ.”

Chử Vân Sơn cũng đã đứng lên đi hai bước rồi, nghe lời này của nàng, nhất thời thu lại bước chân, xoay người công chiếc gùi Sơn Tảo để một bên, cúi đầu tìm kiếm ở phá trước.

Sơn Tảo bị hành động của hăn làm cho hôn mê, “ai ai ai, Chử Vân Sơn!”

Chử Vân Sơn quay đầu lại, Sơn Tảo chỉ vào bụi ngư tinh thảo nói. “Ngư tinh thảo này không phải huynh muốn hái sao?”

Chử Vân Sơn nhàn nhạt nói, “Không hái cũng được.”

Thật là người kỳ quái, nhưng mà không cần ăn ngư tinh thảo nàng vẫn rất cao hứng.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Sơn Tảo lại phát hiện xa tiền thảo, rau nhút cùng lá hương đại, nàng cao hứng, bất tri bất giác thế nhưng lại hái đến cả gùi, lại còn muốn hái, Chử Vân Sơn vội ngăn nàng lại.

“Những loại rau này không để lâu được, trước cứ hái như vậy thôi, chờ ăn hết lại quay trở lại hái là được.” Chử Vân Sơn đưa gùi cho nàng xem một chút, Sơn Tảo xem xong quả thật là rất nhiều, ít nhất cũng ăn được hai ngày, lúc này vẫn chưa thỏa mãn nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Vậy chúng ta lại tìm thêm một chút, xem có thêm chút nấm...?”

Chử Vân Sơn bất đắc dĩ, “đừng, trời lại không mưa, nếu có nấm cũng ăn không ngon, những loại rau này cũng đủ ăn rồi.”

Dưới sự khuyên can liên tục của Chử Vân Sơn, Sơn Tảo mới bỏ qua ý nghĩ muốn tiếp tục tìm món ăn.

Chử Vân Sơn lại huyết sáo, sau đó mang Sơn Tảo quay trở lại đầm nước, dùng thùng gỗ múc nước sạch, đem đòn gánh dặt qua quai của thùng, ngồi trên tảng đá chờ Đại Mao.

Đại Mao còn chưa có trở lại, Sơn Tảo bất an nhìn hướng Đại Mao rời đi.

“Đại Mao sẽ không có chuyện gì chứ?”

Trong núi có nhiều dã thú, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nàng suy nghĩ liên miên, trong lòng lại càng lo lắng.

Chử Vân Sơn lắc đầu một cái, “Sẽ không có chuyện gì đâu, nó từ nhỏ đã chạy quanh núi này rồi.”

Quả nhiên, một lát sau, Đại Mao thở hắt hắt chạy trở về, trong miệng còn ngậm một con gà rừng, nó chạy đến trước mặt tảng đá lớn, đem con gà gần chết đặt bên cạnh Chử Vân Sơn, cọ chân Chử Vân Sơn làm nũng.

Chử Vân Sơn cười to, sờ sờ đầu Đại Mao, khích lệ nói, “Đại Mao thật lợi hại, lại bắt được gà rồi.”

Sơn Tảo cũng cao hứng sờ sờ đầu Đại Mao, “Đại Mao thật giỏi!”

Đại Mao hưng phấn xoay quanh, Chử Vân Sơn đem gà bỏ vào gùi, Sơn Tảo mang gùi lên lưng, Chử Vân Sơn gánh đòn gánh lên, lại hướng về phía nhà từ từ đi.

Về đến nhà, Chử Vân Sơn đổ nước vào vạt, sau đó đập nắp lên, Sơn Tảo đem gùi đặt trước mặt Chử Vân Sơn, “Gà này huynh đem đi làm sạch thôi.”

Chử Vân Sơn đem gà xách ra ngoài, Sơn Tảo đem rau dại lấy ra, bỏ vào trong chậu gỗ rửa sạch, Chử Vân Sơn vẫn như thường ngày, đem gà nhổ lông, rửa sạch, bỏ vào hầm.

Sơn Tảo lấy chút bột mỳ, nhìn bột mỳ trên tay, lại nhìn nửa túi bột còn sót lại trên đất, nàng có chút khó nghĩ, bột mỳ này dùng cho người trên núi ăn thật lãng phí, Chử Vân Sơn này cũng thật là không biết mua đồ mà, bột mỳ này rất quý, trước kia, nhà nàng chỉ có ngày lễ tết mới dám ăn, ngày thường chỉ ăn bột bắp hoặc là bột lúa mạch, làm sao dám ăn loại bột mỳ này chứ.

Nàng không biết, Chử Vân Sơn ở một mình, khi không có chiến loạn luôn luôn mua một túi bột một túi gạo, về nhà có thể ăn được lâu, hẳn lại thường săn con mồi đi bán, những ngày sau này không phải rất túng quẫn.

Lấy hơn một nửa tô bột, Sơn Tảo nghĩ một chút lại đem bột mỳ bỏ trở về một chút, bưng ra rót nước ra sức nhào nặn.

Chử Vân Sơn sau khi ra ngoài nhìn thấy nàng liền báo một tiếng.

“Ta đi xuống thôn một chuyến.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, biết Chử Vân Sơn muốn xuống thôn dưới núi là muốn kiếm đồ may vá đây.

Dùng sức nhào bột trong tay, sau đó dùng khăn ướt đắp lên mặt khối bột, Sơn Tảo tìm một cây chổi, đem nhà quét dọn một lượt, lại thu dọn trong nhà một chút, nhìn chiếc chiếu đặt trong góc phòng, Sơn Tảo có chút áy náy, kể từ khi nàng tới đây vẫn chiếm giường của Chử Vân Sơn, buổi sáng còn có thể nhìn thấy Chử Vân Sơn xoa xoa bả vai, nghĩ đến tất nhiên là do nằm đất quá cứng ngủ không ngon, Sơn Tảo cảm giác muốn nói với Chử Vân Sơn một chút, chuyện chiếc giường phải giải quyết thôi.

Chử Vân Sơn đi rất nhanh, đi đi về về cũng không có mất mấy thời gian, thấy hẳn trở lại, Sơn Tảo liền ra nhìn bếp lò một chút, đưa tay sờ lên, cảm thấy đã ấm mới bắt đầu chuẩn bị nấu ăn.

Làm xong sợi mì, Sơn Tảo lại lấy đến rau dại, pha dấm, làm một chén mì trộn là tốt rồi.

Hai người ăn cơm, Chử Vân Sơn vẫn ăn cơm sạch sẽ, đợi đến khi thu dọn bát đĩa, Sơn Tảo lấy đồ may vá Chử Vân Sơn mới đem về bắt đầu chuẩn bị may vá áo quần cho bản thân.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 10: Xây Thêm Nhà Sau

May y phục cần dùng cây thước, trong nhà Chử Vân Sơn dĩ nhiên là không có, y phục của hắn cùng đều mua từ cửa hàng ở trong trấn. Sơn Tảo tìm nửa ngày cuối cùng cũng đành buông tay, miễn cưỡng dùng một đoạn dây nhỏ khoa tay múa chân đo đạc, biến nó thành cây thước mà sử dụng.

Khi ở nhà nàng đã từng làm y phục, lúc này làm cũng rất thuận tay, Chử Vân Sơn từ cửa sổ nhìn vào, thấy nàng cúi đầu may vá, gò má diêm tĩnh, trong lòng cũng cảm thấy một mảnh an bình.

Chử Vân Sơn đi lại quanh sân, trước kia không cảm thấy khu vườn nhà nhỏ, hiện tại chỉ có thêm một Sơn Tảo cũng cảm thấy có chút chật chội rồi, nhưng xây dựng thêm một căn phòng nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng vấn đề đầu tiên muốn giải quyết chính là chuyện cái nhà xí.

Chuyện đêm đó Sơn Tảo khó khăn trong việc đi nhà xí nhắc nhở Chử Vân Sơn một chuyện, đó chính là Sơn Tảo là một cô nương, không thể giống hần nghĩ muốn ở đâu “giải quyết” liền đến đó “giải quyết.”

Nếu để cho Sơn Tảo biết phía sau vườn nơi gọi là “nhà xí” chỉ là một cái hố nhỏ đào bên cạnh một gốc cây to, đoán chừng nàng sẽ vội muốn chết.

Chử Vân Sơn nhìn quanh một chút, nếu đem nhà xí dựng trong vườn, thì vườn phải mở rộng thêm một chút, không được không được. Chử Vân Sơn lại lắc đầu, bên trái là gian bếp, phía dưới bên phải là hầm dự trữ, nhà xí dựng ở bên nào cũng đều không thích hợp.

Hắn định chuyển ra ngoài vườn, cách phòng một khoảng, phía sau này vẫn còn có thể được, Lúc trước hắn chọn địa điểm xây dựng căn phòng này cũng bởi vì địa hình rộng rãi, cả khu phòng và vườn nhà chỉ chiếm một nửa diện tích phía trước, phía sau vẫn còn một chút đất trống, Chử Vân Sơn dừng bước đo đạc, vẫn nên đem vườn mở rộng một chút, mở rộng cả vườn sau, dựng nhà xí, về sau muốn sử dụng thì chính là vẫn ở trong sân vườn thôi, dùng trúc vây quanh lại, cũng không cần lo đến vấn đề an toàn, phía sau cũng không ngược gió, có mùi gì cũng không bị thổi đến trước mặt, trong phòng cũng nghe không thấy, nhà xí dựng ở nơi này là tốt nhất.

Đã nghĩ là làm, lúc này Chử Vân Sơn liền đi vào nhà, cầm đao, đem theo sợi dây đi ra ngoài, “Ta lập tức sẽ trở lại.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, bày tỏ mình đã biết rồi, nàng phải nhanh chóng làm xong y phục, trên người mình lúc này cũng chỉ có một bộ đồ, cũng không thể mặc mãi, nàng cũng không muốn mặc y phục của Chử Vân Sơn nữa.

Chử Vân Sơn đi ra ngoài chặt rất nhiều gỗ trúc làm vật liệu, ngồi trong sân đem hai đầu cắt bỏ, biến thành từng đoạn dài ngắn khác nhau, hắn hơi sức lớn, tay chân mau lẹ, đi vài lần đã lấy được không ít.

Sơn Tảo xoa xoa cổ, cúi đầu thấp lâu thì cổ cũng đau, nàng đứng lên xoa xoa cái cổ đau nhức, tò mò nhìn Chử Vân Sơn đang loay hoay với cọc gỗ, Sơn Tảo đứng trước phòng, tay xoa xoa cổ, một tay đỡ khung cửa, nhẹ giọng hỏi:

“Huynh lấy nhiều cọc gỗ như vậy để làm gì?”

Chử Vân Sơn ngẩng mặt lên, trán đầy mồ hôi, giơ tay lên lau mồ hôi, “Ta lấy gỗ trúc làm hàng rào, mở rộng thêm khu vườn phía sau.”

Sơn Tảo “nha” một tiếng, vào nhà lấy bình rót một chén nước đưa cho Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn sau khi nhận lấy liền rầm rầm uống, uống

xong lại nói với Sơn Tảo.

“Đừng luôn ngồi trong phòng, ánh sáng bên ngoài rất tốt, ra ngoài ngồi đi.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, vào nhà cầm giỏ trúc đem y phục bỏ vào trong đó, ra ngồi ở cửa phòng may vá.

Ánh sáng vẩy vào bên trong phòng nhỏ, giữa sân người con trai đang múa thanh đao trên tay, bắp thịt kiên cố xuyên qua áo quần tạo nên đường cong hoàn mỹ, ánh sáng khúc xạ lên thanh đao, hiện ra một loại sức mạnh đẹp đẽ. Nơi cửa phòng, một cô gái nhỏ đang ngồi, tóc hơi dài xõa trên vai, trên cái trán trơn bóng có vài sợi tóc rũ xuống, trên tay cô gái cầm một cây kim thêu nho nhỏ, đang thành thực may áo quần, khuôn mặt xinh đẹp điềm tĩnh. Cả khu vườn, có một loại không khí an tĩnh hoàn mỹ, cô gái khâu vài mũi sẽ ngẩng đầu lên nhìn chàng trai một chút, chàng trai vội một lát cũng sẽ quay ra nhìn cô gái một cái, hai người mặc dù không nói lời nào nhưng lại tự có một loại cảm giác ấm áp không nói thành lời lặng lẽ chảy xuôi ở giữa hai người.

Sau bữa cơm chiều, hai người lại tiếp tục làm việc của mình thêm một lát, Sơn Tảo cũng coi như thấy được “nhà xí” bên vườn ngoài mà Chử Vân Sơn nhắc tới.

Hai người đứng trước gốc cây cách phòng không xa, Chử Vân Sơn có chút xấu hổ, “Mấy ngày nay ta có bận chút việc, phải mấy ngày nữa nhà xí mới có thể hoàn thành.” Sơn Tảo biết Chử Vân Sơn đang vội vàng dựng nhà xí mới, nàng nhìn cái hố dưới gốc cây một cái, miễn cưỡng nói, “nàng trước tiên cứ sử dụng tạm đã.” Nhìn thấy Chử Vân Sơn xoay người đi, Sơn Tảo còn vội gọi hẳn, “Huynh đừng đi xa qua...muội sợ...”

Chử Vân Sơn chỉ chỉ một chỗ cách đó không xa, “Ta sẽ ở đó, có chuyện nàng cứ gọi ta là được.”

Thấy Chử Vân Sơn thật không đi quá xa, Sơn Tảo mới có chút không được tự nhiên đứng phía sau gốc cây, thật...thật khó chịu mà!

Chử Vân Sơn thật sự bắt đầu làm việc vội vàng, rào chắn đã gần xong, Chử Vân Sơn lại bắt đầu đào hố to ở vườn sau, đến khi đào một cái hố cao thấp rộng hẹp hoàn chỉnh, hấn lại dùng ván gỗ cùng cỏ tranh đắp thành một cái lều nhỏ, cuối cùng làm thêm một cái cửa gỗ, lúc này mới coi như đã dựng xong nhà xí.

Sơn Tảo đến nhìn xem, cũng không tệ lắm, ít nhất là so với trước kia dùng tốt hơn nhiều.

Nàng gật đầu một cái, “Vô cùng tốt.”

Chử Vân Sơn bận rộn hai ba ngày mới dựng xong, tốc độ cũng coi như mau lẹ, thấy Sơn Tảo hài lòng, trong lòng hấn cũng rất thoải mái, “Như vậy về sau cũng không cần ra khỏi vườn rồi, ở nơi này cũng xem như trong sân vườn, an toàn hơn một chút.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, lại nghĩ đến một vấn đề, “Trên núi không có bọ hung vậy thì phân làm sao có thể phân hủy?”

Chử Vân Sơn dọn dẹp các vật liệu còn dư lại ở một góc, “Chuyện này nàng cũng không cần quan tâm, dù sao nàng dùng thoải mái là được.”

Sơn Tảo nghe vậy cũng không có hỏi thêm, Chử Vân Sơn mang vật liệu còn dư thừa ôm đi, chuẩn bị làm củi đốt. Sơn Tảo đi theo đít hấn, a a vui vẻ nói, “Tối nay chúng ra nướng gà ăn đi, bận rộn nhiều ngày như vậy, để ta bồi bổ thật tốt lại cho huynh.”

Giọng nói Chử Vân Sơn mang theo chút ý cười, “Bồi bổ cho nàng là được rồi, ta không cần bổ.”

“Cứ quyết định như vậy đi, tối nay ăn gà quay.” Sơn Tảo thật cao hứng đi đến trong hầm lấy gà.

Chử Vân Sơn nhìn dáng vẻ cao hứng của nàng, bản thân cũng cười, “vậy ta đi đốt bếp lò.”

“Được-----“ trong hầm truyền đến giọng nói trong vắt của Sơn Tảo, Chử Vân Sơn khẽ mỉm cười.

Sơn Tảo lấy gà ra ngoài, đứng bên bếp lò bằm, bỏ vào nồi kho tàu, lại làm thêm vài món ăn với bánh bột mỳ, cơm tối như vậy là tốt rồi.

Ăn bánh bột mỳ với thịt gà, Sơn Tảo chỉ chỉ chiếc túi với Chử Vân Sơn nói, “Bột mỳ sắp ăn hết rồi.”

Kể từ khi Sơn Tảo đến, cái ăn trong nhà cũng ăn nhanh hết, cho nên nói một người ăn không bằng hai người hưởng, hai người ăn thì khẩu vị cũng tăng lên nhiều. Chử Vân Sơn cũng ăn nhiều hơn trước kia, một túi bột mỳ cũng nhanh chóng hết rồi. Nhưng mà Chử Vân Sơn vẫn rất vui mừng, tính toán từ ngày Sơn Tảo đến đây, cộng thêm thời gian nàng hôn mê, cùng khoảng mười ngày rồi.

Ban đầu là một dân chạy nạn khô cằn, da thịt xanh xao vàng vọt, cho đến bây giờ da dẻ cũng mịn mà, gương mặt có chút thịt, thân thể cũng đầy đà, rốt cuộc là dễ nhìn hơn rất nhiều.

Khi mới tới, Sơn Tảo thật giống như chú thỏ bị kinh sợ, hiện tại những ngày này, nàng cũng sáng sủa hơn rất nhiều, lời nói cũng chậm chậm nhiều lên, nụ cười cũng nhiều hơn.

Tất cả mọi sự thay đổi, Chử Vân Sơn đều thấy rất vui, điều khiến hẳn cao hứng nhất chính là Sơn Tảo có thể không sợ hẳn.

“Ngày mai ta đi mua.”

Chử Vân Sơn cắn miếng thịt gà, liếc nhìn túi bột mì.

Sơn Tảo vội nhắc nhở, “Cũng không thể mua loại tốt như vậy, một túi như vậy có thể đổi được 3 túi bột bắp.”

Chử Vân Sơn dừng một chút, “Không phải hợp thành một sao?”

Sơn Tảo trợn tròn mắt, “Làm sao có thể xem như nhau, không thể cứ như vậy mà dùng, chúng ta hiện tại không có bao nhiêu tiền, cho nên phải tiết kiệm một chút, bột bắp cũng có thể ăn, hơn nữa ăn cũng rất ngon, bột mì này mắc quá, ăn chỉ có mấy ngày là hết.”

“Ừ, nghe lời nàng.” Chử Vân Sơn nghe được Sơn Tảo nói chúng ta, trong lòng có chút cao hứng, không phải chỉ là bột bắp ư, thích ăn thì hẳn mua thêm một chút, có một người con gái biết tính toán tỉ mỉ ở nhà thật là tốt nha, Chử Vân Sơn lần nữa phát hiện có Sơn Tảo thật sự tốt hơn nhiều.

Ăn xong bữa cơm, hai người cũng tắm rửa rồi, Chử Vân Sơn vào nhà đóng cửa lại, Sơn Tảo hưng phấn lấy ra một bộ áo quần hoa bình thường, giống như đag hiến vật trân quý hỏi Chử Vân Sơn. “Huynh nhìn xem bộ y phục này của muội có đẹp không?”

Dưới ánh trăng, Chử Vân Sơn nhìn một chút, là cuộn vải ngày đó mình mua về, hẳn cầm trong tay hạ thấp xuống, “Rất đẹp mắt, lát nữa cũng phải thử một chút sao?”

Sơn Tảo mang áo quần xếp gọn đặt ở đầu giường, “Lát nữa muội cũng không thử, sáng mai sẽ mặc cho huynh xem.”

Chử Vân Sơn trải chiếu lên nền đất, “Được, nhất định sẽ rất đẹp.”

Sơn Tảo cười hì hì một tiếng, cởi giày lên giường.

Nằm dưới nền, Chử Vân Sơn nhớ tới một chuyện,

“Vết thương của nàng cũng tốt hơn lắm rồi.”

Chử Vân Sơn nhìn theo hướng của chân Sơn Sơn Tảo.

Sơn Tảo đng hưng phấn đem áo quần ra nhìn toàn thân bỗng cứng đờ, từ từ gật đầu một cái, lại chậm rãi mang áo quần để xuống, nhỏ giọng nói, “tốt lắm.”

Chử Vân Sơn không chú ý đến sự biến hóa của Sơn Sơn Tảo, lại nhìn bụng nàng một chút, quan tâm hỏi, “Bụng của nàng còn đau không?”

Sơn Tảo nhẹ nhàng một tiếng, “không đau.”

Sơn Tảo đột nhiên không lên tiếng khiến Chử Vân Sơn có chút ngoài ý muốn, nhưng hẳn cũng không có suy nghĩ nhiều, cho là Sơn Tảo mệt nhọc, cũng không nói thêm gì nữa, lật người, đi ngủ.

Sơn Tảo ôm tay vòng lấy mặt dựa vào người, trong lòng suy nghĩ lộn xộn, có phải là Chử Vân Sơn muốn đuổi nàng đi hay không? Có thể nếu nàng bị đuổi đi, nàng nên đi đâu đây?

Suy nghĩ lại muốn hỏi, Sơn Tảo lấy hết dũng khí hỏi Chử Vân Sơn, “Chử đại ca, huynh...”

“Hả?” thân người Chử Vân Sơn khẽ ngửa ra sau, không nghe thấy lời gì tiếp theo, dứt khoát lật cả người lại, đối mặt với Sơn Tảo, “Thế nào?”

Sơn Tảo nín chần, nước mắt lưng tròng nhìn hẳn, “Huynh có phải là muốn đuổi muội đi rồi phải không hả?”

Chử Vân Sơn sừng sốt, vội phủ nhận, “Không phải đâu, ta vì sao lại nghĩ muốn đuổi nàng đi?”

“Vậy huynh hỏi vết thương của muội có tốt lên hay chưa, không phải là muốn đuổi muội đi sao?” Sơn Tảo lau nước mắt lên án.

Chử Vân Sơn cười khỗ, “Ta không có ý đó, ta chỉ muốn hỏi vết thương của nàng có lành hay không thôi, không có ý gì khác.”

“Hừ.” Sơn Tảo lật người, giận dữ không để ý tới hấn.

Chử Vân Sơn không biết làm gì khác là giải thích, “Trong thôn không biết có đổi lương thực hay không, muốn mua lương thì phải đi trấn trên, nếu vết thương của nàng còn chưa khỏe, ta liền dẫn nàng lên trấn xem đại phu, còn nếu vết thương lành...”

Sơn Tảo vụt lật người, nước mắt trong mắt cũng còn chưa lau sạch, trên mặt đã là vẻ mong đợi, “lành rồi cũng mang muội đi thôi.”

Chử Vân Sơn buồn cười, “Trước tiên đem nước mắt của nàng lau đi đã.”

Sơn Tảo dùng tay áo lau hai ba cái, trơ mắt nhìn Chử Vân Sơn, lấy lòng nói, “Chử Vân Sơn đại ca, huynh sẽ dẫn muội đi cùng chứ, có được hay không?”

Chử Vân Sơn chỉnh lại tư thế nằm của bản thân, “Việc này à...ngày mai rồi hãy nói.”

Sơn Tảo cười hì hì một tiếng, “huynh nhất định sẽ mang muội đi.”

Tâm tình nàng tốt là được rồi, trong lòng Chử Vân Sơn cũng âm thầm vẻ, thật là thích suy nghĩ lung tung, cũng chỉ cókêu nàng đi chơi nàng mới cao hứng như vậy, thật là giống như đứa bé mà.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 11: Xuống Núi (1)

Trời mới tờ mờ sáng, Chử Vân Sơn đã rời giường, mặc dù động tác của hắn rất nhẹ, nhưng Sơn Tảo cũng tỉnh theo.

“Sớm như vậy đã phải xuống núi sao?” nàng mơ mơ màng màng hỏi, giọng nói có chút âm ách.

Chử Vân Sơn quay đầu lại, càu mày nói, “Đường lên trấn không dễ đi, nàng nên ở nhà thôi, ngủ thêm một lát nữa đi.”

Sơn Tảo dụi mắt, hắng giọng một cái, từ từ bò dậy, “muội không muốn, muội muốn đi theo, ngô...” nàng ngáp một cái thật to, duỗi cái lưng mệt mỏi.

Chử Vân Sơn thu xếp xong, đứng lên, “Vậy thì mau dậy đi, nơi này cách trấn xa lắm đấy”

Sơn Tảo gật đầu một cái, vừa ngáp vừa mang giày, chờ Chử Vân Sơn rời khỏi phòng mới đổi lại áo quần. Sau khi dùng nước lạnh rửa mặt, cả người phấn chấn lên không ít, nhìn thấy Chử Vân Sơn công một guì dã vật, nàng cũng giúp một tay cầm bình nước.

Chử Vân Sơn cho Đại Mao ăn xong, lại tráng qua, đổ vào chén ít nước, xoa xoa đầu nó, khóa cổng, mang theo Sơn Tảo đi ra ngoài.

Buổi sáng trong núi luôn đặc biệt mát mẻ, ánh sáng chưa gay gắt, sương mù tràn ngập, đường xuống núi cũng không tốt, cỏ dại ven đường cũng đọng sương, bùn đất ướt đầm, đạp lên có chút dính giày.

Sơn Tảo cọ xát bùn ở đế giày trên cỏ, lớp vải quần bị ướt dính chặt trên đùi, thật sự rất khó chịu, nàng định cúi người xắn cao ống quần lên.

Chữ Vân Sơn nhìn thấy một đoạn ngắn da chân trắng nõn mịn màng, ánh mắt chợt lóe lên, trên mặt có chút đỏ sậm.

“Sớm đã bảo nàng đợi ở nhà, nàng lại cứ muốn ra ngoài. Đường này rất khó đi thôi.”

Chữ Vân Sơn nhìn Sơn Tảo lại cúi người lấy những cọng cỏ dính ở trên giày, không khỏi lăm bằm.

Sơn Tảo lại rất hưng phấn, vừa đi vừa nói, “Ở nhà buồn bức quá, ra ngoài đi dạo cũng tốt, muội còn chưa biết đây là chỗ nào đây.”

Chữ Vân Sơn khẽ mỉm cười, “Không phải là trấn Bạch Vân của núi Bạch Vân sao, còn có thể là nơi nào. Trước kia nàng cũng ở đó hay sao?”

Sơn Tảo hái một cây cỏ dại thật dại, cầm ở trên tay vuốt vuốt, “Nơi muội ở trước kia là trấn Đại Hà, thôn của muội gọi là Tiểu Hà, thôn chúng ta cũng cách trấn rất xa, cũng không nghĩ chiến tranh lại đánh đến nơi chúng ta, Chữ đại ca, huynh nói khi nào bọn họ mới đánh xong ? Sẽ là Đông hoàng thắng? Hay là Tây hoàng kia thắng?”

Chữ Vân Sơn nhìn ra phía xa, “Đông hoàng này, sẽ chiến thắng thôi.”

“Tại sao vậy ?” Sơn Tảo tò mò hỏi.

Chữ Vân Sơn cúi đầu đi, im lặng một hồi, khi ngẩng đầu lên thần sắc có chút không rõ, “Bởi vì lúc xuống núi lần trước nghe người khác nói như vậy.”

“À,” Sơn Tảo gật đầu một cái, cũng không tiếp tục nói vấn đề này, ai làm hoàng đế, đối với dân chúng chỉ có hai loại ảnh hưởng, một loại là cuộc

sống thêm đi xuống, một loại là sống không nổi. Như bây giờ, đánh tới đánh lui, bên ngoài trở nên điêu tàn, nơi ở trước kia của nàng cũng không may mắn, mới trở thành cái dạng kia, không giống như nơi này cũng chưa từng bị ảnh hưởng quá lớn.

“Chỉ đại ca, mọi mặc bộ đồ này nhìn có được hay không?” Sơn Tảo giật nhẹ y phục trên người, có chút ngượng ngùng hỏi.

Chỉ Vân Sơn im lặng một lát một xoay người lại, gật đầu một cái, “Đẹp mắt, rất đẹp.”

Sơn Tảo cười vui vẻ, đi về phía trước mấy bước, chỉ vào vài căn nhà nhỏ cách đó không xa nói, “Chỉ đại ca, mau nhìn, đến thôn rồi.”

Chỉ Vân Sơn nhìn một chút, gật đầu, “Ừ, nhanh sẽ đến thôi, bình thường ta đều đổi đồ ở đây.”

Rất nhanh hai người đã đi đến còn đường nhỏ vào thôn, mặc dù ngày còn chưa sáng rõ, nhưng cũng lục tục có vài người khiêng cuốc chuẩn bị ra đồng, đại đa số đều biết Chỉ Vân Sơn, rồi rít cùng hân chào hỏi.

“Thợ săn, lại đến đổi đồ à?”

Chỉ Vân Sơn gật đầu với bọn họ một cái, “đi trấn trên.”

Những người đàn ông này nửa nhìn nửa ngờ, nhìn thấy Sơn Tảo bên cạnh Chỉ Vân Sơn vẻ mặt cười sâu xa, lần trước Chỉ Vân Sơn xuống núi đổi áo quần, lại đổi đồ may vá, trong thôn đã sớm xôn xao loan truyền rồi, mặc dù chưa từng thấy qua Sơn Tảo nhưng tất cả đều nói Chỉ Vân Sơn là người có mắt nhìn, lượm một người sắp chết trở về lại có thể cứu sống, hơn nữa còn là một cô nương, lần này Chỉ Vân Sơn không cần lại tiếp tục sống cuộc sống một mình rồi.

Vào lúc này nhìn thấy người thực là Sơn Tảo, tự nhiên không thể nhìn được ánh mắt cứ meo meo hướng về phía nàng.

Chử Vân Sơn cúi đầu nhìn xem ống quần đang được xắn cao của Sơn Tảo, không nhìn được cau mày, “giày nàng thật bẩn.”

Sơn Tảo gặp người lạ cũng không thể tùy tiện giống như lúc ở chung với Chử Vân Sơn, nàng cúi đầu, theo sát bên người Chử Vân Sơn, ánh mắt người khác càng nhìn càng khiến nàng đỏ mặt tới mang tai, vừa nghe thấy lời của Chử Vân Sơn, cúi đầu xem xét, quả nhiên đôi giày có dính chút bùn cùng vài cọng cỏ, quan trọng nhất là, hai chân trắng nõn cùng cổ tay của mình đang bại lộ trước mắt mọi người.

Sơn Tảo vội ngồi xuống, vứt bỏ mấy cọng cỏ, nhẹ nhàng chà rớt bùn, đem ống quần buông xuống, mặc dù không giấu được hết đôi chân, nhưng cũng không còn lộ quá nhiều như ban đầu.

Sắc mặt Chử Vân Sơn có chút khó coi, hăn vẫn mang giày cỏ, cũng quên lấy giày vải cho Sơn Tảo rồi, chân của cô nương mà lộ ra ngoài, thật sự là không tốt.

“Thợ săn, lần này người lại chuẩn bị đổi cái gì đây?” Một lão hán lớn tuổi ôn hòa hỏi.

Chử Vân Sơn gật đầu với hăn nói, “Thành thúc, lương thực trong nhà đã hết phải mua một chút, còn muốn mua vài thứ lật vặt.”

Thành thúc để xuống cái cuốc trên vai, “ Những thứ này cần gì vào trấn, đường lên trấn xa như vậy, người có chịu được thì tiểu nương tử cũng không chịu nổi đâu, nhà thúc còn có chút lương thực dư ra, đang chuẩn bị cầm đi bán đây, người cảm thấy được thì có thể đổi một chút, hôm nay mừng mùng mười, buổi trưa người bán hàng rong cũng sẽ gánh đến, người xem có thiếu gì thì có thể mua, chẳng lẽ cứ phải đi thật xa để vào thành sao?”

Ông đến gần Chử Vân Sơn, nhỏ giọng nói, “Hai ngày trước Đại Xuyên mới từ trấn trên về, nói trên trấn giới nghiêm rồi, quan binh cũng canh gác cửa thành, vào thành phải bị soát người, tiểu nương tử này... bị lục soát thân người cũng sẽ bị thua thiệt.”

Khi vừa chiến tranh, trấn trên cũng từng giới nghiêm, có vài tên lính thừa dịp loạn liền lợi dụng, muốn vào thành phải đưa tiền, gặp cô nương tuổi trẻ xinh đẹp không đều bị lục soát loạn từ trên xuống dưới, nói là soát người cứ như vậy mà soát, mất chút tiền bạc là chuyện nhỏ, đáng nói là bị người khác trắng trợn chiếm tiện nghi, mấy người nam nhân có giận cũng không dám nói gì. Nông dân như bọn họ là người không tiền không thế, gặp chuyện gì cũng phải nuốt xuống bụng, ai dám cũng quan phủ gây chuyện.

Chử Vân Sơn biết những chuyện này, nghe xong chân mày nhíu lại thật chặt, “thế nào lại có thể giới nghiêm rồi hả?”

Thành thúc thở dài, “Nghe nói đánh rất lớn, quan nha trên trấn đã ban lệnh xuống, bảo là muốn canh phòng nghiêm ngặt tránh bạo loạn, liền bắt đầu giới nghiêm rồi.”

Chử Vân Sơn thở dài, Sơn Tảo một bên nghe vậy, sắc mặt cũng tái nhợt.

Thôn này ít người, đều có chút phúc hậu, thấy Thành thúc đã nói rõ, cũng đều đến khuyên nhủ, “Thợ săn à, chớ vào thành, trên trấn loạn lắm, người muốn gì cứ đến thôn mà đổi, các nhà đều có đồ dư thừa.”

Chử Vân Sơn nhìn Sơn Tảo một chút, gật đầu với Thành thúc, “được, vậy hôm nay chúng ta cũng không vào trấn nữa.”

Thành thúc gật đầu một cái, lại lật quốc khiêng lên, “Thấm thấm của người đang ở nhà, hai người cứ tới nhà ta ngồi một chút, thúc phải xuống ruộng, buổi trưa chúng ta lại nói chuyện.”

Chử Vân Sơn đồng ý, chờ Thành thúc cùng mấy người khác đi xuống ruộng, mới đưa Sơn Tảo đến một căn nhà ở phía tây thôn, đi tới cửa nhà, Chử Vân Sơn đề cao giọng gọi.

“Thành thăm, thăm có nhà không?”

“Có---.” Trong nhà truyền đến giọng nữ cao vút, một lát sau, một phụ nữ mập lùn nhưng vẻ mặt tươi cười đi ra, vừa thấy Chử Vân Sơn liền vui vẻ, “ai da, thợ săn, sao cháu lại tới đây?”

Chử Vân Sơn đem chuyện nói rõ ngọn nguồn, thím Thành cũng gật đầu liên tục, “Đúng là như vậy, mấy ngày nay lên trấn không được, đến, mau vào đây ngồi, Anh Tử, rót nước đi, thợ săn cùng nương tử hẳn tới.”

Mặt Sơn Tảo đỏ lên, còn chưa kịp phân bua, Chử Vân Sơn cũng đã xông đến nói, “Vào đi.”

Đây là một căn nhà có ba gian, trong sân có vài con gà, đang chạy loạn giữa sân, bên cạnh là một cọc gỗ cột một con chó, thấy bọn họ đi vào liền sủa vang uông uông.

“Không được ồn.” theo giọng nói, từ phòng chính một cô nương bước ra, ước chừng 16 tuổi, hai đuôi tóc rũ ở phía trước, gương mặt đỏ hồng.

“Thợ săn đại ca, huynh đã đến rồi.”

Thành thăm nhìn về phía cô nương kia kêu, “đi rót nước đi.” Quay đầu lại nhìn Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo nói, “Vào nhà ngồi.” Vừa đi bà còn cười ha hả nhìn Sơn Tảo, khen Chử Vân Sơn, “Ánh mắt thợ săn thật không tệ, nhìn tiểu nương tử này, mi thanh mục tú, dáng dấp thật xinh đẹp.”

Anh Tử lúc này mới nhìn Sơn Tảo, sắc mặt nàng ấy khẽ ám, cúi đầu vào trong rót nước.

Chử Vân Sơn đem gùi để cạnh cửa, bước vào nhà liền kéo cái ghế nhỏ cho Sơn Tảo, sau đó mới kéo cái băng ghế dài ngồi xuống. Anh Tử mang nước ra cho bọn họ, thần sắc vẫn có chút rối rắm.

“Thợ săn ca, huynh uống nước, đại tẩu, tỷ cũng uống nước đi.”

Nàng ta bưng nước cho Sơn Tảo, Chử Vân Sơn đưa tay nhận lấy.

“Nóng, để ta cầm cho nàng.”

Anh Tử mỉm cười buồn bực, “Muội vào nhà trước, thợ săn ca, đại tẩu, hai người ngồi chơi.”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, cũng không nói nhiều, đem chén nước đặt bên chân, nói với Sơn Tảo, “Anh Tử là con gái lớn của Thành thúc, trên nàng còn có hai anh trai là Đại Xuyên và Nhị Xuyên, dưới có một em gái, gọi Quyên Tử.”

Sơn Tảo gật đầu, trên mặt có chút hồng, người khác đều nghĩ nàng là nương tử của Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn cũng không có phủ nhận, trong lòng nàng có chút loạn, trên mặt có chút nóng.

Thành thăm cũng không chú ý đến nét mặt nữ nhi nhà mình, chỉ nhìn hai người Chử Vân Sơn và Sơn Tảo đã không nhìn được vui vẻ, “Thợ săn, ta nói cháu cũng thật không phúc hậu, chuyện cưới vợ lớn như vậy lại không nói với thăm tiếng nào, thế nào, chẳng lẽ lại sợ thăm người ăn hết phần rượu mừng kia hả?”

Chử Vân Sơn hơi cười cười nói, “Thăm nói chi vậy?”

Thành thăm vui vẻ hơn, “Mới thành hôn, da mặt hai người cũng mông, tiểu nương tử cũng không mở miệng, xấu hổ thôi chứ gì. Nhưng mà...Sao lại đem tóc cắt ngắn? Thợ săn, cháu không phải là đem người ta từ trong

am trộm về chứ?” Bà nói tùy ý, trêu ghẹo Chữ Vân Sơn, cũng làm cho Sơn Tảo thật không biết phải nói gì.

Sơn Tảo vừa nghe, mặt chợt đỏ bừng, vội vàng giải thích, “Không phải như thế, là do cháu chạy nạn, trên đường sợ người...cho nên mới cắt tóc của mình.”

Nàng đem kinh nghiệm chạy loạn của mình đơn giản nói ra, Thành thầm nghe vậy mặt thở dài, “Thật là đứa nhỏ đáng thương, nhưng về sau sẽ tốt thôi, thợ săn là người đàn ông tốt, chịu khó lại thương người, cháu gả cho hắn, về sau hưởng phúc sẽ càng nhiều hơn!”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 12: Xuống Núi (2)

Thành thắm nghe vậy mặt thở dài, “Thật là đứa nhỏ đáng thương, nhưng về sau sẽ tốt thôi, thợ săn là người đàn ông tốt, chịu khó lại thương người, cháu gả cho hắn, về sau hưởng phúc sẽ càng nhiều hơn!”

Mặt Sơn Tảo hồng như quả táo, “Thắm, cháu...”

“Sao lại không thấy Đại Xuyên và Nhị Xuyên? Quyên Tử đâu?” Chử Vân Sơn nâng ly hớp một ngụm, nhân tiện cắt đứt lời chưa kịp nói của Sơn Tảo

Thành thắm cười ha hả nói, “Đại Xuyên mang theo Quyên Tử đi đến nhà cậu của mình rồi, hôm nay không có về, Nhị Xuyên đi theo cha hắn xuống ruộng, vừa mới rồi hai người không thấy?”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, “Mới vừa rồi chỉ thấy Thành thúc, không thấy Nhị Xuyên.”

“Có thể là đi trước, cha hắn đi chậm, đúng rồi thợ săn, thắm có chuyện, lần trước cũng muốn nói với cháu, kết quả là đi đến ngã ba lại quên mất, vừa lúc hôm nay cháu tới đây, thắm muốn nói chuyện với cháu.” Thành thắm cười rất vui vẻ.

Chử Vân Sơn nhìn Thành thắm, “Thắm, thắm cứ nói thẳng, có chuyện gì vậy?”

Thành thắm cười đến híp hai mắt, “Người anh em Đại Xuyên của cháu năm nay cũng đã hai mươi ba, hai mươi bốn rồi, cậu của hắn cũng đã nhìn

trúng một vị cô nương cùng thôn của mình cho hẳn, hôm nay chính là muốn Đại Xuyên đi đến bên nhà thân gia ra mắt, tháng sau liền chuẩn bị cưới về, đến lúc đó phải mời cháu cùng nương tử mình giúp cho một tay.”

Vậy là chuyện vui, người ta đã mở miệng mời giúp đỡ thì không thể từ chối, Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo liếc mắt nhau, Chử Vân Sơn khẽ mỉm cười, “thấm, người cần hai chúng ta giúp cái gì ? thấm cứ nói.”

Thành thấm gật đầu một cái, “Tuy nói trong thôn chúng ta tổng cộng cũng chỉ chừng 10 gia đình, thế nhưng vì thể diện thì bàn tiệc vẫn phải làm, ta cùng với thúc của cháu cũng đã bàn bạc qua, cháu xem một chút có thể hay không kiếm được một cái đầu heo rừng? Thêm vài loại vật hoang dã, giá tiền có thể thương lượng thật tốt. Thấm cưới nàng dâu đầu, thế nào cũng phải làm cho náo náo nhiệt nhiệt.”

Chử Vân Sơn gật đầu, “Đại Xuyên cưới nương tử đây là chuyện vui lớn, heo rừng, động vật rừng đều là chuyện nhỏ, nhưng bao giờ thì thấm cần?”

Thành thấm chà xát bàn tay, “mùng năm tháng sau là ngày rất tốt, cháu xem đưa tới là được, còn muốn mời nương tử cháu tới giúp một chuyến, không cần làm cái gì, chỉ cần theo tân nương tử, trong thôn chúng ta nương tử trẻ không nhiều lắm, nương tử của Thạch đầu mang thai, không thể vào tân phòng, sợ tân nương tử buồn bực, như vậy sẽ mất vui.”

Chử Vân Sơn quay đầu nhìn Sơn Tảo, Sơn Tảo nhìn hẳn một chút lại nhìn Thành thấm, Thành thấm thử hỏi một chút, “nương tử thợ săn, cháu có thể tới không?”

“Có thể tới, có thể tới, đây là chuyện vui.” Sơn Tảo vội vàng đáp ứng, Chử Vân Sơn thấy nàng đồng ý trong mắt cũng có nụ cười.

Thành thấm nhìn hai người một chút, vẻ mặt hài hước hỏi Chử Vân Sơn, “Thợ săn, vậy bữa tiệc của nhà chúng ta, cháu có muốn giúp đỡ không?”

Chữ Vân Sơn gật đầu liên tục, “muốn giúp, muốn giúp.”

Sơn Tảo len lén liếc nhìn gò má của hắn, trong lòng như con nai chạy loạn, hai má cũng đỏ ửng. Mình cũng đã đến tuổi, người kia quả thật cũng không tệ, lại nói...hắn còn nhìn qua thân thể của mình, nếu gã cho hắn... cũng không phải vô cùng tốt sao?

Thành thắm nhìn thấy hai người đều đáp ứng, vội vàng vui mừng đứng lên, “Các cháu còn chưa ăn điểm tâm đúng không, thắm đi làm cho hai người chút gì đem đến.”

Chữ Vân Sơn vội ngăn lại, “Thắm đừng bận rộn, chúng cháu ngồi một lát đã.” Sơn Tảo cũng theo lời từ chối.

Thành thắm đẩy Chữ Vân Sơn, “Hai người cứ ngồi, chúng ta cũng muốn ăn điểm tâm, đã tới thì cùng nhau ăn một chút, chớ ngại tay nghề của thắm không tốt.”

Chữ Vân Sơn từ chối không được, nhìn Thành thắm đi ra khỏi phòng, hắn trở lại băng ghế ngồi xuống, bưng chén nước trên đất đưa cho Sơn Tảo, “sao lại không uống nước?”

“A, a uống.” Sơn Tảo vội vàng đón lấy chén nước, nhàn nhạt uống một hớp, len lén nhìn Chữ Vân Sơn, rất nhanh khuôn mặt lại đỏ hồng.

Chữ Vân Sơn cúi đầu nhìn chân nàng, mười ngón chân trắng nõn nõn, móng chân ónh nhuận sáng bóng, đẹp mắt vô cùng, hắn không khỏi có chút ngây người.

Sơn Tảo nhận thấy tầm mắt của hắn, không tự chủ co lại chân của mình, Chữ Vân Sơn vội dời mắt, ho một tiếng, “Hôm nay 12 rồi, còn có 20 ngày sẽ tới ngày Đại Xuyên thành thân, thật sự rất vui vẻ.”

Sơn Tảo nhớ tới thím Thành nói Đại Xuyên năm nay 23 – 24 tuổi, Chử Vân Sơn còn gọi là anh em, nàng không nhịn được hỏi, “Huynh bao lớn?”

Chử Vân Sơn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, “25 rồi.”

Sơn Tảo có chút kinh ngạc, “Nhìn không giống nha.”

Chử Vân Sơn cười nhẹ một tiếng, “sao lại không giống, ta cũng sắp là lão già rồi đấy.”

“Huynh mới không già đâu.” Sơn Tảo gắt giọng. Không phải nàng nói, Chử Vân Sơn nhìn thật không giống 25 tuổi, để nàng nhìn thì cũng nghĩ cùng lắm là 22-23 mà thôi, một chút cũng không thấy già.

Ánh mắt Chử Vân Sơn sáng lên, “Nàng không chê ta già à?”

Sơn Tảo nhớ tới người khác đều gọi nàng là nương tử thợ săn, nghe lời này nhất thời xấu hổ, cúi đầu không chịu nói, Chử Vân Sơn cũng ý thức được lời này của mình có chút không đúng, người khác không biết, nhưng trong lòng hẳn là rất rõ ràng, Sơn Tảo cùng hẳn là trong sạch, cái gì cũng chưa từng xảy ra. Hẳn không tự chủ lại ho khan một tiếng, dời đi chủ đề.

“Một lát nữa mua cho nàng đôi giày, giày cỏ này mài chân, mua cho nàng hai đôi giày vải mang cho thoải mái.”

Sơn Tảo nhìn chân của mình, chỉ cảm thấy từ ngón chân lên trên mặt, miễn là nơi Chử Vân Sơn nhìn quá đều cảm thấy nóng bỏng giống như bị thiêu cháy.

“Ừ.” Nàng nhỏ giọng đáp lời, vẫn không chịu ngẩng đầu.

Chử Vân Sơn không tự nhiên chà xát hai tay, “Cũng mua cho nàng một ít dây cột, tóc dài có thể cột lên, nàng nghĩ xem trong nhà còn thiếu cái gì

không? Người bán hàng rong mười ngày nửa tháng mới đến, chúng ta nên đặt mua cho đầy đủ.”

Sơn Tảo nén xấu hổ, cẩn thận suy nghĩ một chút, nhăm nhăm, “trong nhà thiếu rất nhiều, gương, may vá, gia vị...những thứ đồ này cũng thiếu.”

Chử Vân Sơn kỳ quái hỏi, “đồ may vá không phải ta vừa mới lấy về một chút sao?”

“Những thứ đó không đủ, hơn nữa, kim kia là kim tú hoa, vá không được áo da cùng chần, chằm một cái liền cong.” Sơn Tảo cãi.

Hiện tại mới mùa xuân, lúc này lại nghĩ đến mùa đông ư, trong lòng Chử Vân Sơn có chút ấm áp, xem ra nàng ấy không có ý định rời đi.

“Ừ, vậy thì mua thêm một chút, chỉ là về gia vị có thể người bán hàng rong có thể không có, đến lúc đó hỏi một chút nhà người khác có hay không.”

Sơn Tảo gật đầu, lại suy nghĩ một chút rồi hỏi Chử Vân Sơn một vấn đề nàng giấu ở trong lòng thật lâu, nàng nhỏ giọng, “Chử đại ca, có muốn hay không...làm lại cái giường a?”

Nói xong Sơn Tảo lập tức quay mặt đi, thật là mắc cỡ mà! Nhưng nàng thật không đành lòng nhìn Chử Vân Sơn mỗi ngày đều ngủ trên nền đất trải cỏ lạnh như băng, buổi sáng đều phải xoa xoa bả vai đau nhức.

Chử Vân Sơn nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng, không có lên tiếng.

Hai người nhất thời có chút trầm mặc, Sơn Tảo len lén nhìn sắc mặt Chử Vân Sơn, lời của nàng nói không sai chứ...

Một lát sau, Chử Vân Sơn mới chậm rãi nói, “trong nhà quá nhỏ, không làm thêm được.”

Sơn Tảo sững sốt, còn muốn nói thêm, ngoài phòng đã truyền đến giọng nói của Thành thắm, “đến đây, ăn điếm tâm thôi, chớ ghét bỏ thức ăn nhà thắm không tốt nha, Anh Tử, ra ngoài đem cơm vào.”

Theo giọng nói, Thành thắm đã bưng một nồi cháo tiến vào, Ah Tử vén rèm lên, từ phòng đi ra, chờ đến khi từ bên ngoài đi vào lại trên tay đã cầm thêm mấy cái bánh ngô.

Chữ Vân Sơn liền vội vàng đứng lên, giúp một tay bưng bàn cơm mang ra, Sơn Tảo cũng đứng lên nhận lấy chén từ trên tay Anh Tử, Anh Tử khẽ nghiêng người tránh đi, nhỏ giọng nói, “đại tẩu, không cần, tự muội có thể bưng.”

Thành thắm kêu hai người ngồi vào bàn cơm, một chén cháo, một chén bánh ngô, còn một chén tương nho nhỏ, Thành thắm đã cầm một cái bánh ngô nói, “đến đây, nếm thử một chút tương thắm làm, không phải thắm khoe khoang, tương thắm làm là tương ngon nhất thôn.”

Chữ Vân Sơn và Sơn Tảo nhìn nhau cười, cầm bánh ngô cùng hai mẹ con Thành thắm ăn cơm.

Anh Tử ăn chậm, Thành thắm không nhìn nổi nữa, gỡ chén cơm của nàng ta, “ăn nhanh lên một chút, một lát đưa cơm cho cha con cùng Nhị Xuyên, ăn mau đi.”

Anh Tử cầm chén cơm quay sang chỗ bên cạnh, vẫn nhai kỹ nuốt chậm, Thành thắm còn muốn nói, Chữ Vân Sơn đã vội tiếp lời, “Thắm, chớ thúc giục, một lát cháu sẽ đưa cơm ra ruộng cho Thành thúc vậy.”

Thành thắm cười ngượng ngùng một tiếng, “Thắm làm sao lại không biết xấu hổ như vậy?”

Chữ Vân Sơn lắc đầu một cái, bưng bát cháo uống một hơi, đứng dậy nói, “Thắm, đưa cho cháu, để cháu đi.”

Thành thăm trừng mắt nhìn con gái mình một cái, đem thức ăn đã sớm chuẩn bị xong đưa cho Chử Vân Sơn, “VẬY thì làm phiền cháu, Thợ săn.”

Chử Vân Sơn gật đầu, xách theo giỏ thức ăn đi ra ngoài. Hắn vừa đi, Thành thăm càng thêm nhiệt tình với Sơn Tảo, “Ăn nhiều một chút, nhìn cháu thật gầy, ăn chút nữa.”

Cơm nước xong, thu thập bát đĩa, Thành thăm mời Sơn Tảo cùng nàng vào phòng trong nói chuyện, ngồi lên kháng, Thành thăm làm chuyện thêu thùa, Anh Tử bên cạnh se chỉ, Sơn Tảo rảnh rỗi không có gì làm, cũng cầm chỉ lên giúp một tay se chỉ.

“nương tử thợ săn, cháu cùng thợ săn ở cùng đã bao lâu?” Thành thăm vừa làm việc vừa cùng Sơn Tảo tán gẫu.

Sơn Tảo suy nghĩ một chút, “ước chừng mười ngày thôi ạ.”

Thành thăm cười xấu xa, “Thợ săn giấu cháu kỹ thật, lâu như vậy cũng không mang cháu đến cho chúng ta nhìn thấy, thật sự yêu thương cháu mà.”

Sơn Tảo ngượng ngùng cười, cúi đầu không lên tiếng.

Thành thăm vẫn nói, “Chỗ chúng ta vắng vẻ, rừng sâu núi thẳm, người ở cũng ít, từ đầu thôn đến cuối thôn cũng chỉ là mười mấy bước đường, ngay cả quan quản lý cũng không có, khi vừa mới đánh giặc còn có quan viên tới thu thuế, bây giờ lại không ai cai quản rồi, như vậy cũng tốt, bọn họ ngại đường xa không đến, chúng ta càng thêm mừng. Mặc dù chỗ này vắng vẻ, nhưng né không được ít tai họa. Như thôn của nương ta, vừa nộp thuế vừa đóng lương, sao có được cuộc sống tốt như chúng ta vậy.”

Sơn Tảo chưa quen thuộc với tình huống người trong thôn, khẽ mỉm cười, an tĩnh nghe Thành thăm nói chuyện.

“Thợ săn xem như là thổ địa ở đây rồi, mười mấy năm trước hấn cùng với cha mình đi đến nơi này, cũng không biết vì sao, lại cố tình muốn ở trong núi, chúng ta cũng khuyên, ở lại trong thôn rất tốt a, mọi việc cũng dễ chiếu cố nhau, cha hấn cũng đồng ý hấn lại không chịu, sau cha hấn chết đi, hấn cũng không xuống núi, thím còn nghĩ đến tính tình của hấn thật khó nói, sợ là sẽ độc thân cả đời rồi, không nghĩ hấn lại âm thầm đem cháu lấy về nhà, ai, nhưng vẫn lạnh nhạt với chúng ta nha.” Thành thắm lại nói, vẻ mặt thốn thức, thở dài lắc đầu một cái.

Sơn Tảo vội giải thích, “Huynh ấy không phải người như vậy, huynh ấy chỉ là...chỉ là...”

Thành thắm buồn cười cắt lời nàng, “nương tử thợ săn, cháu đừng vội, thắm nhanh miệng, chính là chỗ này, thợ săn là người nam nhân tốt, tuy nói không thích nói chuyện, nhưng nhà nào có chuyện gì gọi hấn cũng giúp một tay, hấn đều có thể làm rất tốt, người lại có phúc hậu, thường mang dã vật tới trong thôn đổi đồ, cũng không so đo, mọi người đều nói hấn rất tốt.”

Nghe người ta nói Chử Vân Sơn tốt, trong lòng Sơn Tảo cũng ngọt, nói chuyện với Thành thắm cũng nhiều hơn.

Nghe nàng nói đến gặp gỡ lúc chạy nạn, Thành thắm không ngừng a di đà phật, lôi kéo cánh tay nàng ca thán nàng đã chịu khổ, ngay cả Anh Tử ngồi im không lên tiếng này giờ ánh mắt cũng thay đổi, thái độ mở miệng nói chuyện với Sơn Tảo cũng thân cận hơn nhiều.

Chỉ có một việc Sơn Tảo không nhắc đến, chính là nàng cùng với Chử Vân Sơn không hề có chuyện thành thân, cũng không biết sao, nàng cũng không muốn đi giải thích chuyện này.

Cứ để hiểu lầm đi, dù sao thì bọn họ cũng ở chung một chỗ, nói nhiều ngược lại cũng không tốt.

Trong lòng Sơn Tảo lén nghĩ như vậy, chỉ không biết Chữ Vân Sơn nghĩ như thế nào? Nghĩ vậy, trong lòng Sơn Tảo lại thấp thỏm không yên.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 13: Xuống Núi (3)

Sơn Tảo đi theo Thành thắm cùng Anh Tử nói chuyện một lúc lâu, đến buổi trưa khi mặt trời lên cao thì Thành thúc mang theo Nhị Xuyên cùng Chử Vân Sơn cười nói trở về.

Thành thắm vội mang giày ra ngoài đón, cầm lấy làn đựng thức ăn trên tay Nhị Xuyên, thắm nhìn một chút, “Cũng đã ăn xong rồi à? Cha hă, mọi người ăn no chưa? Chưa nó thì trong nồi vẫn còn một ít bánh.”

Anh Tử đi theo ra ngoài rót nước cho mọi người, Sơn Tảo cũng theo ra lên tiếng kêu Thành thúc, Nhị Xuyên là một thanh niên có màu da ngăm đen, ước chừng 21 tuổi, nhìn thấy Sơn Tảo liền lớn tiếng kêu một tiếng đại tẩu, Sơn Tảo len lén nhìn Chử Vân Sơn một cái, mặt cũng nhanh đỏ rồi.

“No rồi, ăn rất ngon.”

Thành thúc nhận lấy nước con gái bưng tới, từng ngụm từng ngụm uống, nghỉ ngơi một lát mới nói với Chử Vân Sơn, “Thợ săn à, cháu muốn đổi bao nhiêu lương thực đây?”

Chử Vân Sơn liền nói, “Cháu muốn đổi một phần lấy gạo và bột mỳ, số còn lại muốn đổi lấy ít tiền, còn phải mua một chút vật dụng linh tinh.” Nói xong, hă quay lưng lại, lấy đồ từ trong gùi ra ngoài.

Thành thúc nhìn một chút, gật đầu một cái, “Vẫn như lệ cũ, cháu đã ở nhà của thúc, vậy thúc sẽ là người chọn đầu tiên.”

Sơn Tảo không hiểu lệ cũ là cái gì, cho nên chỉ có thể lảng lạng đứng nhìn một bên. Thành thắm cũng đã xoay người đi vào trong nhà rồi.

Chử Vân Sơn lấy thịt thú rừng và vài thứ ở trong gùi ra đặt trên mặt đất, Thành thúc ngồi chồm hồm lựa chọn từng cái, cuối cùng chọn một con thỏ hoang mập ú cùng một con gà rừng, Thành thắm cũng đã mang ra một túi bột mỳ và một túi gạo.

“giá gạo hiện tại rất đắt, cho nên số lượng có ít hơn so với thường ngày, thợ săn, cháu nhìn xem, thích hợp không?” Thành thắm nói xong liền cười ha hả, Chử Vân Sơn nhìn đại khái một chút, hẳn cũng biết bây giờ lương thực rất đắt, người của thôn Bạch Vân còn có thể có lương thực cũng là vì mọi người không cần đóng thuế cho quan phủ, binh mã loạn lạc, quan phủ cũng không vươn tay đến một cái thôn nhỏ chỉ chừng mười hộ dân như nơi này.

“Được, như vậy là đủ rồi.” Chử Vân Sơn không nói thêm gì, hẳn luôn không quá để ý đến những thứ này, những thứ tốt nhất trong gùi đã được Thành thúc chọn lấy, nhưng đây chính là lệ cũ, thợ săn xuống núi đôi đờ, nghỉ ngơi ở nhà ai thì nhà đó có thể chọn trước.

Chử Vân Sơn cầm lấy túi gạo và túi bột đặt ở bên cạnh mình, sau đó đem những sản vật còn dư lại bỏ vào trong gùi, Sơn Tảo bước lên chuẩn bị đem gạo và bột mỳ cột chặt, Chử Vân Sơn ngăn lại.

“Chờ một lát.”

Sơn Tảo có chút không hiểu, “Chờ cái gì?”

Chử Vân Sơn chỉ chiếc ghế nhỏ bên cạnh, “nàng ngồi trước đi.”

Thành thắm cũng cười nói, “nương tử thợ săn còn không biết lệ cũ của thôn chúng ta, hôm nay cháu cùng thợ săn tới nhà thắm, một lát những nhà kia, ai muốn gì cũng sẽ tự tìm tới.”

Đang nói, quả nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng của một nữ nhân, “Thành đại tẩu, nghe nói thợ săn tới, đang ở nhà tẩu sao?”

“Tới rồi, tới rồi.”, Thành thắm tươi cười nháy mắt với Sơn Tảo, sau đó đi ra ngoài mở cửa, “ Là mẹ Vĩnh Quý à, mau vào mau vào, thợ săn cùng nương tử của hãn đang ngồi trong nhà đấy!”

Sơn Tảo nhìn ra phía ngoài, người tới cũng là một phụ nữ có tuổi, vóc người không cao, mặc bố y màu chàm, quần màu đen, bà đang lôi kéo tay của thím Thành, gương mặt kinh ngạc, “Thợ săn cưới nương tử rồi hả? Là chuyện khi nào à?”

Thành thắm chỉ chỉ trong nhà, cười có thâm ý, “Người đang ngồi trong nhà đấy thôi, cũng hơn mười ngày rồi, thợ săn giấu cũng kỹ lắm!”

Sơn Tảo vội rụt đầu về, quay đầu khẽ nhìn, phát hiện Chử Vân Sơn đang nhìn nàng, nhất thời cảm thấy trên mặt nóng đến dọa người. Anh Tử nhìn hai người nửa ngày, đột nhiên che miệng bật cười thành tiếng hì hì. Nụ cười này, càng thêm đem Sơn Tảo cười đến xin lỗi, Chử Vân Sơn cúi đầu lật tới lật lui con mồi trong gùi, khoe miệng lại không nhìn được mà câu lên.

Mẹ Vĩnh Quý vừa vào nhà mắt đã nhìn chằm chằm Sơn Tảo, Thành thúc cùng cả nhà chào hỏi bà cũng chỉ ứng phó qua loa, Sơn Tảo bị nhìn khiến đầu càng lúc càng cúi thật thấp, lỗ tai cũng đỏ hồng, Thành thắm vội đẩy mẹ Vĩnh Quý một cái, “Đừng nhìn nữa, đem tân nương tử nhà người ta nhìn đến không biết xấu hổ rồi.”

Mẹ Vĩnh Quý lúc này mới phản ứng lại, lung tung đáp lời hai tiếng, liền bắt đầu oán giận nhìn Chử Vân Sơn, “Thắm nói thợ săn nhé, cháu cũng không xem chúng ta là người một nhà, đều là người trong thôn, cháu cưới vợ cũng không nói một tiếng, thím còn chưa trách cháu lại đem tân nương tử giấu đi, thật sự là không có chút ý tứ gì.”

Chử Vân Sơn cười ha ha cũng không trả lời

Mọi người đều biết tính tính của Chử Vân Sơn, cũng đều không so đo, mẹ Vĩnh Quý cẩn thận quan sát Sơn Tảo một hồi, chặc chặc khen, “tiểu nương tử rất trắng, chính là quá gầy, không tốt để sinh dưỡng, thợ săn, cháu cần phải bồi bổ nương tử nhà mình thật nhiều nha, nhìn này còn không có được hai lạng thịt, về sau làm sao thay cháu sinh con chứ.”

Sơn Tảo quẫn bách thật muốn tông cửa chạy ra ngoài, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, Thành thẩm cũng vội đứng ra hòa giải, “Tốt rồi, tốt rồi, mẹ Vĩnh Quý, bà là tới mua đồ hay là đến xem tiểu nương tử, nhanh đem mồm mình ngừng lại đi thôi, mau xem một chút thứ mình cần ở chỗ thợ săn đi.”

Mẹ Vĩnh Quý ngồi chồm hồm đảo quanh đồ vật trong gùi, miệng cũng không nhàn rỗi, “ Thành đại tẩu, tẩu muốn ta làm gì cũng được nhưng mà muốn cho ta im miệng thì không thể được đâu nha, ta chính là đang nói chuyện tình yêu, lại nói ta cũng chưa nói gì không nên nói đấy, vốn là thợ săn không đúng, tẩu nói đi, nếu hãn sớm thông báo cho chúng ta một tiếng, ta cũng không đến nỗi hôm nay mới được biết. Ta nói thợ săn, cháu chính là không đem ta để vào mắt, trong nhà ta nếu có chuyện gì đều có thể nói cho mọi người biết...”

Bà cứ thao thao bất tuyệt, Chử Vân Sơn yên lặng nghe, Thành thẩm thỉnh thoảng chen vào đôi ba câu, Anh Tử đem Sơn Tảo lẳng lẽ kéo qua một bên, nói nhỏ bên tai nàng.

“Đại tẩu, mẹ Vĩnh Quý nổi danh là cái loa của thôn, thích nói vô cùng, nhưng mà không hề có ý xấu, miệng thẩm ấy chỉ là không có kín thôi.”

Sơn Tảo cảm kích nhìn Anh Tử, gật đầu một cái, nói nhẹ, “Ừ, không có sao.”

Anh Tử có chút hâm mộ nhìn Sơn Tảo, lại nhìn Chử Vân Sơn một chút, trong lòng đột nhiên có chút bỏ xuống được, nàng còn trẻ, giống như một

đóa hoa còn hé nụ, Chử Vân Sơn lại có chút lớn tuổi, tuy nói là vẫn có thể, nhưng với cái tính cả ngày chỉ nói được vài câu ít ỏi, nàng thật sự không chịu được.

“Đại tẩu, thợ săn đại ca khó tính như vậy, tẩu cũng có thể chịu được.” Anh Tử càng nghĩ càng thoải mái, càng thấy được Chử Vân Sơn cùng bản thân thật không thích hợp, tiểu cô nương rất nhanh đã bỏ đi ý định ban đầu, bắt đầu tò mò Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn làm sao có thể chung sống.

Sơn Tảo ngượng ngùng nhìn Chử Vân Sơn, “Hai ta...tốt, rất tốt.”

Anh tử cười , “Tẩu không phải nói mọi cũng biết, tẩu đang xấu hổ!”

Lúc hai người đang nói to nói nhỏ, mẹ Vĩnh Quý đã lựa xong thứ mình muốn, chuẩn bị đi, “Một lát thăm kêu người mang lương thực đến đây.”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, quay đầu liếc nhìn Sơn Tảo, nói với mẹ Vĩnh Quý một câu, “Thăm, trong nhà thăm có giày không?”

Mẹ Vĩnh Quý sửng sốt, “giày? Giày gì?”

Chử Vân Sơn chỉ chỉ đôi giày cỏ trên chân, “giày vải, cho nàng mang.”

Mẹ Vĩnh Quý nhìn chân của Sơn Tảo, sau đó đi tới dùng chân của mình so với chân của Sơn Tảo, cười nói, “có có có, lát thăm sẽ lấy vài đôi mang tới đây cho cháu.”

“Cũng không cần mang lương thực tới.” Chử Vân Sơn vội nói.

Mẹ Vĩnh Quý vừa đi ra ngoài vừa nói, “ việc nào ra việc nấy, thăm về nhà trước xem còn bao nhiêu lương thực.”

Bà ấy vừa đi, Thành thăm đã giải thích với Sơn Tảo, “Mẹ Vĩnh Quý tay nghề khâu vá rất tốt, thường làm chút giày vớ vào thành bán lấy tiền.”

Chỉ chỗ lát, người tới nhà Thành thúc càng tới càng nhiều, gần một nửa là tới mua sản vật, một nửa là tới nhìn nương tử của thợ săn, Sơn Tảo không biết làm thế nào, nhìn lại thì thấy Chử Vân Sơn vẫn như không hề có việc gì, mọi hành động ứng phó cũng rất thỏa đáng.

Khi mẹ Vĩnh Quý quay lại, trên tay cũng không có lương thực, mà trực tiếp cầm một túi ba đôi giày, bà lấy ra một đôi đưa cho Sơn Tảo, “Cháu mang vào thử một chút, xem có vừa chân không?”

Sơn Tảo ở trong phòng nhà Thành thúc cởi bỏ giày cỏ, mang giày vải vào thử một chút, rất vừa chân, nàg rất cao hứng cảm ơn mẹ Vĩnh Quý, “thảm, cảm ơn thảm.”

Mẹ Vĩnh Quý rút ra một đôi vớ, cười nói, “có gì mà cảm ơn, vừa lúc có ba đôi thích hợp, đôi này cháu cứ mang luôn, còn hai đôi gói mang về đi. Thảm thấy hôm nay người tới rất nhiều, đoán chừng lương thực các cháu cần cũng đủ rồi, đợt lát nữa trực tiếp đổi thành ít tiền thôi.”

Sơn Tảo mang giày xong, đang đi tới đi lui, nghe thấy lời này vội nói, “Không cần đâu thảm, ba đôi giày này cũng gần được rồi, sao lại còn muốn lấy tiền của thảm được chứ.”

Mẹ Vĩnh Quý phát tay một cái, “không thể nói vậy, chúng ta tới đây đổi đồ cũng phải nói tới lương tâm, thợ săn là người không tính toán, bình thường đổi nhiều một chút hăn cũng không so đo, thảm cũng không thể để các cháu chịu thiệt, nếu nói thảm chỉ nói tên tiểu tử thợ săn này thật không biết chuyện, giấu cháu thật sự quá kỹ...”

Mẹ Vĩnh Quý vừa mở miệng liền không ngừng được, thao thao bất tuyệt xong, Thành thảm cũng đã vào phòng buồn cười nháy mắt với Sơn Tảo mấy cái, Sơn Tảo cảm thấy lòng ấm áp, chân thành nói cảm ơn với Thành thảm và mẹ Vĩnh Quý.

Mẹ Vĩnh Quý còn cố ý muốn trả tiền, cuối cùng Chử Vân Sơn cũng phải nhận lấy, nhưng mà chỉ lấy một nửa, mẹ Vĩnh Quý mới nhao nhao rời đi.

Sau buổi trưa thôn dân từ ruộng trở lại, không quá một canh giờ những thứ Chử Vân Sơn mang từ núi xuống đã đổi xong rồi, đổi được một túi lớn bột mì với hơn một nửa túi gạo, thêm 350 tiền đồng.

Những thứ này đều là người của các nhà đến đổi, Sơn Tảo phát hiện, thôn này sinh hoạt cũng không tệ lắm, mặc dù đất ít người ít, nhưng mọi người đều chất phác, giống như những người dân trong thôn cũ của nàng, nàng cảm thấy mình càng ngày càng hòa nhập vào cuộc sống nơi này rồi.

Lại đợi thêm hơn nửa canh giờ, người bán hàng rong mới thùng thảng gánh hàng vào thôn, hẵn vừa vào thôn liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người, Chử Vân Sơn cũng mang theo Sơn Tảo chào mọi người trong nhà Thành thúc, chuẩn bị đến chỗ hàng rong mua chút đồ rồi về nhà.

Vào núi, người bán hàng rong cũng không mang tới nhiều đồ lắm, một ít lon kẹo mạch nha cho bọn nhỏ, một đĩa cũng có thể quán được một cây kẹo lớn, bọn nhỏ mua về liền bắt đầu tranh xem đĩa nào có thể quán được cây kẹo tốt nhất. Còn có chút đồ may vá lộn xộn, hoa cài đầu, hương phấn, đồ dùng cho phụ nữ, còn mua một chút những vật dụng do phụ nữ khéo tay làm ra như nút kết hoặc khăn thêu lung tung.

Chử Vân Sơn đứng bên cạnh nhìn, để Sơn Tảo tự chọn, Anh Tử cũng đi theo, lôi kéo Sơn Tảo chọn tới chọn lui rất hưng phấn, các nàng đều là những cô nương trẻ tuổi, thích làm đẹp, nhìn cái gì cũng thích, hơn nữa rất thích hương phấn, cầm lên liền không thể bỏ xuống. Ca ca Nhị Xuyên của nàng đứng bên cạnh nhìn thấy chỉ có thể lắc đầu, mặc cho Anh Tử nháy mắt như thế nào cũng đều làm như là không thấy.

Hương phấn là loại hàng đắt nhất của người bán hàng rong, một hộp bán cũng gần 10 đồng tiền, phấn bán giá cao, giá tiền tuy rằng vẫn có thể chấp

nhận nhưng tình hình chung vẫn không có bao nhiêu người mua.

Sơn Tảo chọn chút đồ may vá và một đoạn dây cột tóc, Chử Vân Sơn nhìn hộp phấn, nhỏ giọng hỏi nàng, “phấn với son này nàng có cần không?”

Người bán hàng rong rất là khôn khéo, vội nói, “Đại ca, mua cho nương tử nhà huynh một hộp hương phấn đi, buổi tối bôi lên, sau khi lên giường, huynh sẽ giống như ôm tiên trên trời, mùi thơm khiến cho huynh không nỡ bỏ tay ra đâu. Phấn này cũng rất tốt, dùng nhiều ngày dung nhan sẽ càng thêm xinh đẹp, bảo đảm nương tử của huynh sẽ càng thêm xinh đẹp khiến cho huynh hận không được ngày ngày giấu vợ trên giường đâu đấy.”

Lời này của hãn mập mờ, Sơn Tảo nghe thấy cũng có chút hồ đồ, Chử Vân Sơn cũng nghe rõ, hãn nhìn người bán hàng rong một cái, bị ánh mắt lạnh như vậy trừng người bán hàng rong chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng. Cũng không biết phải làm sao.

Sơn Tảo lắc đầu một cái, “Cũng không cần những thứ này.”

Nàng chỉ chỉ đồ may vá cùng dây cột tóc trong tay, Chử Vân Sơn trả tiền, đem gói mang lên lưng, nhẹ nói, “Vậy đi thôi, chúng ta về nhà.”

Sơn Tảo cất kỹ đồ may vá cùng dây cột, khẽ mỉm cười, “Được, về nhà.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 14: Bệnh Phụ Nữ

Trên đường về chỉ có hai người yên lặng đi, Sơn Tảo đi ở phía sau, thỉnh thoảng vụng trộm nghiêng mắt nhìn Chử Vân Sơn đi ở phía trước, trong lòng như có chú nai con đang chạy loạn.

Chử Vân Sơn quay đầu lại nhìn, thấy Sơn Tảo cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn nhỏ nhắn của nàng, Chử Vân Sơn càng xem càng thuận mắt. Đảo mắt qua, hẳn nhìn đôi giày vải trên chân Sơn Tảo vài giây, chỉ là một đôi giày màu đen bình thường mà thôi, lòng Chử Vân Sơn có chút nóng ran, hẳn nhớ tới đôi chân nhỏ cùng làn da trắng non mềm mại của Sơn Tảo hôm nay lộ ra khi mang giày vỏ, chân của nữ nhân thật nhỏ, không trách được người xưa cũng thích “kim liên ba tấc”.

Đi tới đi lui, Sơn Tảo đột nhiên “ai nha” một tiếng, Chử Vân Sơn vội quay đầu gấp gáp hỏi, “sao vậy?”

Sơn Tảo ảo não quay đầu lại, nhìn thôn nhỏ dưới chân núi đã cách khá xa, buồn bực nói, “Quên mua bồn tắm rồi.”

Bồn tắm...

Trong đầu Chử Vân Sơn xuất hiện một bức tranh, Sơn Tảo trần truồng ngồi trong bồn tắm nóng hổi, chậm rãi múc nước dội lên thân thể, lũ lũ nước theo cơ thể trắng nõn của nàng chảy xuống, ánh sáng lấp lánh của từng giọt từng giọt như thủy châu, khiến cho đường cong của nàng càng thêm lộ ra vẻ mềm mại hấp dẫn...

Cũng không dám nghĩ nhiều, Chử Vân Sơn đỏ mặt lên, chính mình sao lại thế này? Cũng không phải là một tiểu tử mới lớn, còn có thể xúc động như vậy.

Hắn đè nén những suy nghĩ đang lan ra trong trái tim, khàn giọng nói, “Hôm nào mua cũng được, nếu không trước ta sẽ làm cho nàng một cái chậu lớn dùng tạm.”

Sơn Tảo có chút buồn buồn nói, “ đã nhiều ngày muội cũng chưa được tắm thật thoải mái.”

Chử Vân Sơn suy nghĩ một chút, “Nếu không nàng cứ đến hậu viện để tắm ? Ta sẽ nấu thêm nước cho nàng.”

“Không tốt lắm đâu, hậu viện nhiều muỗi lắm, muội không muốn!” Sơn Tảo vừa nghĩ tới phải tắm ngoài trời liền kiên quyết cự tuyệt.

Chử Vân Sơn vui vẻ, “Cũng không phải để nàng trực tiếp tắm ở hậu viện, đem thùng tắm vào trong nhà xí mới làm đó, như vậy nước cũng theo đó mà chảy xuống, trở về ta sẽ nấu nước cho nàng”

Lúc này Sơn Tảo mới biết mình nghĩ sai, nàng cười ngọt ngào một tiếng, “Cám ơn huynh, Chử đại ca.”

Chử Vân Sơn gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Sau khi về đến nhà Chử Vân Sơn mang lương thực để vào hầm trữ, Sơn Tảo cũng đem đồ của mình cất đi, sau đó lấy ra miếng vải bố nàng dùng để bó ngực làm thành áo lót, để những thứ kia vào chậu gỗ, chờ Chử Vân Sơn nấu nước.

Chử Vân Sơn đem nước nấu xong, dùng chậu gỗ múc thêm nước lạnh để ở hậu viện, Sơn Tảo cầm khăn tay, tay ôm chậu gỗ đựng quần áo đi vào. Chử Vân Sơn nhìn nàng đóng kín cửa, liền đi vào nhà bếp nấu nước, cứ

như vậy tới lui hai ba lần, Sơn Tảo mới nói đã đủ không cần nấu thêm nữa, Chử Vân Sơn vẫn cứ trước sau như một ở tiền viện múc nước lạnh trong vạc mà tắm.

Mệt mỏi một ngày, Sơn Tảo chỉ cảm thấy đau lưng, sau khi tắm xong liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp ở trên kháng, Chử Vân Sơn đi làm một chút cơm canh, băm thịt cá, sau khi cho Đại Mao ăn xong mới vào phòng đánh thức Sơn Tảo, Sơn Tảo mơ mơ màng màng nhìn một chút, lúc này lại lắc đầu biểu thị mình không ăn.

Chử Vân Sơn cũng không khuyên, tự mình ăn cơm, sau đó chơi một lúc lâu với Đại Mao trong sân mới vào nhà ngủ.

Sơn Tảo ngủ rất mơ hồ, nàng cảm thấy hôm nay bên hông thật sự rất đau, đến nửa đêm, Sơn Tảo đột nhiên thức tỉnh, cảm thấy giữa hai chân có chút dính dính ướt ướt.

Chết!

Sơn Tảo vội vàng đưa tay sờ xuống phía ga giường cũng chặn ở phía sau lưng, quả nhiên, ngón tay chạm đến một vết trên giường, đầu ngón tay truyền đến chút cảm giác là lạ.

Nàng không dám gây ra động tác quá mạnh, duy trì tư thế nghiêng người, từ từ vén chăn lên, bụng nóng lên, cơ thể nàng cứng lại, cảm giác này thật giống như quá khứ. Sơn Tảo thật sự là khóc không ra nước mắt, cho dù trong phòng đen thui không nhìn thấy gì nhưng nàng khẳng định trên ga giường và chăn đều dính phải.

Chử Vân Sơn lật người, “Sao vậy?”

Giọng nói của hắn còn mang theo nồng đậm buồn ngủ, thâm âm có chút khàn khàn.

“Không có gì, huynh ngủ tiếp đi.” Sơn Tảo nhỏ giọng nói, sau đó từ từ bước xuống giường.

Chử Vân Sơn nhìn hành động kỳ quặc của nàng, lo lắng, hăn định ngồi dậy, “Nàng phải đi ra ngoài?”

Lúc này Sơn Tảo ngồi không dám ngồi, nằm không dám nằm, động cũng không dám động, quan trọng nhất là bây giờ nàng làm sao để giải quyết cái chuyện phiền toái này!

Nàng nhớ tới trong nhà còn có chút giấy nháp, trước tiên lót lên sẽ khá hơn một chút, nghĩ tới đây, nàng vội vàng đứng dậy, bụng có chút quặn đau, Sơn Tảo không muốn để Chử Vân Sơn biết loại chuyện mắc cỡ này, hơn nữa Chử Vân Sơn đang ngồi dậy nhìn nàng, nàng cũng không thể đi ra ngoài, lập tức giọng điệu không tránh khỏi có chút nóng nảy.

“Muội không sao, huynh mau ngủ đi.”

Lúc này Chử Vân Sơn đã tỉnh táo không ít, thấy Sơn Tảo có chút khác thường, trong lòng hăn cũng nóng nảy, đưa bàn tay lên chuẩn bị kéo Sơn Tảo, “Nàng đang muốn đi đâu?”

“Đi nhà xí!” Sơn Tảo vội vã ra ngoài, thoát khỏi tay của Chử Vân Sơn bước nhanh ra bên ngoài.

Đẩy cửa ra, ánh trăng chiếu ở trên người Sơn Tảo, Chử Vân Sơn nhìn thấy trên người Sơn Tảo có chút không đúng, sắc mặt hăn biến đổi, vội vàng đứng dậy tra xét trên sàn giường.

Quả nhiên, trên giường có một vết máu rõ rệt, Chử Vân Sơn đưa tay sờ xuống, trên giường còn lưu lại độ ấm của Sơn Tảo, vết máu trên ga giường đã khô cứng, lòng Chử Vân Sơn chột hoảng lên, Sơn Tảo sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hắn vội vã chạy đi, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Sơn Tảo ở trong nhà vệ sinh tìm giấy nháp, trong lòng thở phào một cái, lần trước may áo quần còn dư lại chút vải, có thể dùng làm một cái băng vệ sinh, nhưng bây giờ chỉ có thể dùng tạm giấy nháp thôi vậy.

Nghĩ tới đây Sơn Tảo không tránh khỏi có chút oán giận chính mình, sao lại có thể quên mất loại chuyện này chứ, hiện tại không hay rồi, tối nay cũng không biết có qua được hay không, còn phải ngủ một cách cẩn thận. Lại nghĩ đến vết máu trên ga giường và chăn, Sơn Tảo lại càng thêm buồn bực, ngày mai làm sao để giải thích với Chử Vân Sơn đây?

Nói mình tháo mền để giặt? nếu hắn không cẩn thận mà nhìn thấy thì thế nào? Nói chân bị thương? Nhưng mà trên đùi không có vết thương đâu! Nói thân thể mình không thoải mái? Ai lại không thoải mái đến chảy máu chứ...

Sơn Tảo phiền não muốn hét lớn, không được, ngày mai nên dụ Chử Vân Sơn vào núi săn thú, chờ hắn trở về chăn cùng ga giường nàng cũng đã giặt xong rồi, cứ như vậy đem chuyện này giấu kín đi.

Nàng cũng không biết nàng ở nhà xí ngồi bao lâu, cho đến khi nàng cảm thấy bụng đã hết đau mới đi ra ngoài, vừa bước ra ngoài nàng liền bị hù sợ.

Chử Vân Sơn đang đứng là cửa nhà xí, nét mặt khẩn trương nhìn nàng.

“Huynh, huynh phải dùng nhà xí ? Sao lại không lên tiếng gọi muội?”

Sơn Tảo bị giặt mình, vội vàng tránh qua một bên. Chử Vân Sơn vẫn đứng yên, chỉ là kinh ngạc nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên đưa tay kéo nàng qua.

Sơn Tảo vội dùng tay che phía sau mình, trên áo quần có dính máu, cũng không thể để cho Chử Vân Sơn nhìn thấy.

May mà động tác nàng mau lẹ, ánh mắt Chử Vân Sơn cũng rất sắc bén, quét qua quét lại liền thấy rõ ở nơi nào có vấn đề.

“Nàng bị thương?” mặc dù rất buồn bực tại sao Sơn Tảo lại để tay chỗ đó, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng bị thương!

“Chuyện khi nào? Tại sao lại không nói sớm? Nàng cảm thấy nơi nào không thoải mái?”

Chử Vân Sơn cau mày, sắc mặt Sơn Tảo có chút tái nhợt, còn có chút kinh hoảng, rốt cuộc là nàng bị sao?

Mới nói đã tới rồi! Trong lòng Sơn Tảo cảm thán, nàng mới vừa rồi còn nghĩ làm sao để gạt Chử Vân Sơn, vậy mà lúc này Chử Vân Sơn đã phát hiện rồi.

“Muội không sao, thật sự không có sao!”

Sơn Tảo lần nữa giải thích nhưng Chử Vân Sơn vẫn không có tin.

“Nàng cũng chảy máu rồi, sao lại không có việc gì! Nàng cuối cùng là bị sao?”

Chử Vân Sơn có chút tức giận, cô nương này sao lại bướng bỉnh như vậy chứ? Coi như bị thương ở nơi khó mở miệng, nhưng chính là bị thương đó, thân thể của nàng nàng rõ nhất, nếu bị thương nghiêm trọng hẳn lúc này liên xuống núi tìm đại phu, cố tình nàng lại cứ trái không sao phải cũng không có sao, thật sự là muốn tức chết người mà.

Chảy máu...

Mặt Sơn Tảo đờ ửng, nàng xoay mặt, có chút xấu hổ nói, “Muội thật sự không có sao, trở về ngủ thôi.”

Chử Vân Sơn không hiểu tại sao nàng lại đỏ mặt, chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác khó hiểu, buồn buồn, lại có chút phiền não.

“Thôi, ngủ đi.”

Chử Vân Sơn hơi có chút như đưa đám. Mình vô cùng lo lắng cho nàng, sợ nàng xảy ra chuyện gì, mà nàng cái gì cũng không nói, còn bảo hẳn phải tin nữa...

Sơn Tảo bất ngờ nhìn Chử Vân Sơn xoay người đi vào nhà, hẳn lại lại thay đổi thái độ bất chợt vậy hả? Nhưng chỉ cần hẳn không hỏi tới nữa là tốt rồi, chuyện mắc cỡ như vậy nàng cũng không có cách nào cùng một nam nhân giải thích.

Ngày hôm sau Sơn Tảo liền phát hiện ra có cái gì đó không đúng, Chử Vân Sơn không nói chuyện với nàng, chẳng những không nói chuyện với nàng, còn lảng tránh nàng. Sơn Tảo cẩn thận suy nghĩ một chút, trừ việc tối qua nàng không cùng với Chử Vân Sơn nói rõ ràng, những việc khác cũng không khiến cho hẳn có cảm giác khó chịu.

Hơn nữa hôm qua khi trở lại hai người vẫn còn rất tốt, chắc là chuyện hôm qua rồi. Nhưng mà...chuyện như vậy làm sao nàng có thể mở miệng nói chứ!

Sơn Tảo vừa ăn cơm, vừa nhìn Chử Vân Sơn đang yên lặng nhai nuốt, đã hai ngày hẳn không cùng nàng nói chuyện, thỉnh thoảng gặp phải tình huống không thể không nói thì nói xong liền lập tức rời đi, giống như nói thêm vài nàng vài lời cũng là chuyện rất đáng ghét.

Ai...Sơn Tảo suy nghĩ một chút, gặp một gặp thức ăn cho Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn dừng một chút, vùi đầu tiếp tục ăn, cũng không lên tiếng.

Sơn Tảo bất đắc dĩ, thôi, chuyện như vậy về sau hẳn nhất định cũng sẽ biết, cần gì phải cùng với hẳn không vui. Nếu hẳn muốn biết, nàng cũng

nói thôi, với lại có lẽ nói xong cũng tránh được sau này hẳn không vì chuyện này mà lại cùng nàng tức giận.

“Khụ...Chữ đại ca, lát nữa phiền huynh rửa chén, muội có chút không thoải mái.” Sơn Tảo giống như đag tùy ý nói, vụng trộm nghiêng mắt nhìn Chữ Vân Sơn một cái.

Chữ Vân Sơn ngừng động tác, sau đó gật đầu một cái, không lên tiếng.

Ách...người này thật sự là khó phục vụ mà.

Sơn Tảo cắn cắn môi, chớp mắt một cái, tiếp tục thán, “Ai, làm nữ nhân thật sự không tốt, muội muốn làm nam nhân hơn. Làm nam nhân mỗi tháng đều sẽ không tới cái kia, thật là lưng đau, bụng đau, cả người cũng đau, khó chịu muốn chết thôi.”

Chữ Vân Sơn dựng lỗ tai lên nghe, nhưng Sơn Tảo cũng không nói thêm gì nữa, Chữ Vân Sơn có chút nghi ngờ, cái kia? Cái nào? Là bị bệnh gì, còn mỗi tháng đều sẽ bị đau? Nam nhân không có nữ nhân có? Còn đau toàn thân? Còn có thể chảy máu?

Chữ Vân Sơn yên lặng đem những triệu chứng này nhớ kỹ, chuẩn bị lát nữa xuống núi hỏi trong thôn một chút.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Diễn Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 15: Mê Mang

Chữ Vân Sơn sai bước đi vào nhà, trên mặt còn có chút quẫn bách, tiếng cười của đám phụ nữ trong thôn đến giờ còn vang vọng trong lỗ tai hắn.

Hắn xuống núi vốn muốn tìm đại phu mời về nhà xem một chút, nhưng nghĩ đến Sơn Tảo có thể mắc phải bệnh của nữ nhân, nếu hắn cứ lỗ mang mang đại phu về nhà xem bệnh nhất định nàng sẽ xấu hổ, cho nên hắn trước tìm đến đám phụ nữ trong thôn hỏi một chút, mọi người đều là nữ nhân, họ chắc biết.

Hắn vừa mới mở miệng, sắc mặt những người phụ nữ kia liền trở nên kỳ quái, mấy người có chồng còn che miệng cười quý dị, nửa ngày sau mới có một người mở miệng.

“Thợ săn, nương tử nhà cháu chính là có thủy quỳ, đây coi là bệnh gì, nhìn cháu cũng gấp đến hoảng.” người phụ nữ che miệng cười, gương mặt trêu ghẹo.

Chữ Vân Sơn nghi ngờ, “Cái gì là thủy quỳ hả?”

Mấy nữ nhân vừa trộm cười lại vừa nói nhỏ những chuyện như nam nhân thật ngốc, nhưng cũng rất yêu thương nương tử...cuối cùng Thành thăm thật sự không nhịn được, cười cũng muốn ngạt thở, thật sự muốn tức giận mà, thật vất vả mới có thể bình thường lại kéo hắn sang một bên.

Đứng ở nơi không có ai Thành thăm mới cười giận nhìn hắn nói, “Cái đứa ngốc nhà cháu, tại sao chuyện như vậy cũng không hiểu chứ? Cũng đúng, phu thê tân hôn, nương tử nhà cháu ngượng ngùng cũng phải. Thiệt

là, hai người các cháu có gì mà không thể mở miệng chứ, da mặt nương tử nhà cháu cũng quá mỏng rồi.”

Thành thẫm rậm rắp nói thông suốt, đem Chử Vân Sơn nói đến mù mờ.

“ Rốt cuộc là cái gì vậy thẫm?”

Thấy hần còn mơ mơ màng màng không hiểu rõ, Thành Thẫm liền trừng mắt liếc nhìn hần một cái, “Chính là chuyện mỗi tháng đều đến một lần của nữ nhân?”

Chử Vân Sơn vẫn không hiểu, lúc hần còn tuổi trẻ bên cạnh chưa hề có nữ nhân, đối với chuyện của nữ nhân biết quá ít.

Thành thẫm thấy hần thật sự không biết, không thể làm gì khác hơn là địa khái nói cho hần thông suốt, lúc này Chử Vân Sơn mới hiểu được, thì ra đây không phải là bệnh, mà là chuyện mà mỗi người phụ nữ hàng tháng phải trải qua.

“Đây đối với cơ thể thật không nguy hại sao? Chảy nhiều máu như vậy...” Chử Vân Sơn chau mày thật chặt.

Thành thẫm bật cười hì hì, “Không quan trọng, không có chuyện gì, cháu chỉ cần chú ý đừng để nương tử mình đựng nước lạnh là được, nghỉ ngơi nhiều, qua mấy ngày sẽ tốt thôi.”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, cảm ơn Thành thẫm xong mới rời đi.

Hần mới vừa đi, đám phụ nữ lại bắt đầu tùm năm tùm ba tán gẫu về hần, nói một hồi đề tài lại biến thành các ông chồng trong nhà, một phen làm nhảm, mọi người đều cảm thấy thợ săn thật sự không tệ.

Chử Vân Sơn về gần đến nhà mới nhớ tới, bị tiếng cười của đám nữ nhân trong thôn phân tán làm hần quên luôn chuyện mua thùng tắm rồi.

Sơn Tảo đang ở trong sân giặt áo quần, Đại Mao “ông” một tiếng nàng mới phát hiện Chử Vân Sơn đã quay về, vội vàng hô lên, “Chử đại ca, huynh về rồi.”

Chử Vân Sơn không tự nhiên gật đầu, chuyện như vậy rất mắc cỡ, không trách được hôm đó Sơn Tảo thế nào cũng không nói cho hẳn biết, hẳn còn hiểu lầm nàng...

Sơn Tảo không biết Chử Vân Sơn đang nghĩ gì, để áo quần xuống, tùy tiện lau tay ở trên người, vào nhà rót cho Chử Vân Sơn một chén nước, bưng đến trước mặt hẳn, Chử Vân Sơn nhận lấy chén nước, nhìn Chử Vân Sơn muốn nói gì lại thôi.

“Sao vậy?”

Sơn Tảo ngẩng đầu lên, hắt mắt mở to nhìn Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn bị nàng nhìn có hơi sững sờ, ánh mắt Sơn Tảo sạch sẽ trong suốt, hẳn có thể nhìn thấy mình trong đáy mắt của nàng. Chử Vân Sơn quay đầu, ho khan một tiếng.

“Nàng, nàng còn tốt đó chứ?”

Sơn Tảo ngẩn ra, một lúc mới phản ứng được Chử Vân Sơn đang hỏi “bệnh” của mình, nàng cười ngọt ngào, “Đã tốt rồi.”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, nhìn áo quần còn ngâm trong chậu gỗ, “lần sau khi nàng không thoải mái, cùng đừng giặt áo quần, để cho ta.”

Sơn Tảo lần nữa ngồi ở chỗ chậu gỗ, vừa cùng hẳn nói chuyện vừa giặt áo quần, không hề để ý mà nói, “Không có gì đáng ngại, những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, muội thuận tay thì làm thôi.”

Chử Vân Sơn ừ một tiếng, dời tầm mắt từ trên người Sơn Tảo đến cả khu vườn.

Trong nhà hiện tại thay đổi rất nhiều, phòng cùng sân vườn trở nên sạch sẽ, cũng chỉnh tề lên rất nhiều. Trong nhà nhiều hơn vài thứ đồ của nữ nhân, mặc dù lẻ tẻ nhưng hẳn không hề có chút chán ghét. Trong tủ treo áo quần cũng không chỉ có vài bộ của hẳn nữa, nhiều thêm hai bộ áo quần bằng vải bông, cùng với áo quần màu đậm của hẳn để chung một chỗ, nhìn thật sự khác nhau rất nhiều.

Ngay cả thức ăn cũng ngon hơn, Chử Vân Sơn nhìn Sơn Tảo đứng dậy phơi quần áo, sợi dây trong sân trải áo quần của hẳn và của nàng, tung bay theo gió. Chử Vân Sơn cảm thấy có chút hoảng hốt, những năm chỉ có một mình hẳn làm thế nào để trôi qua?

Đây là vấn đề mấy ngày liên tiếp làm khốn nhiều đầu óc của hẳn, hẳn không nhịn được hỏi, “Nàng còn muốn đi không?”

Động tác Sơn Tảo có chút ngừng lại, tay từ từ buông xuống, nắm lấy vạt áo, nàng đưa lưng về phía Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn không nhìn thấy nét mặt của nàng, chỉ cảm thấy thanh âm của nàng có chút bàng hoàng.

“Muội không biết đi đâu.”

Chử Vân Sơn nói nhẹ, “Vậy về sau nàng nên ở lại thôi.”

Thân mình Sơn Tảo khẽ run, nàng cũng không biết bây giờ nên làm gì, tiếp tục ở lại nơi này, hay là về quê nhà đây? Nếu như tiếp tục ở lại đây, nàng cũng nên tính toán con đường sau này của mình, nữ nhân chỉ có một con đường đơn giản có thể đi, chính là lập gia đình. Chỉ có xuất giá rồi mới có thể chân chính an ổn.

Nữ nhân không phải đều như thế đúng không? Người không xuất giá chính là như gốc hoa lục bình, chỉ có gả cho người mới được coi là cây đã

bén rễ, dựa vào đất để mà sinh tồn.

Về quê nhà? Nàng có thể về đó tìm ai? Trong nhà đã không còn ai, còn không bằng ở lại chỗ này, ít nhất nàng không cần lo lắng đến kế sinh nhai, không cần lo lắng bị người khi dễ, có thể an tâm mà sống.

Nhưng mà...ý của Chử Vân Sơn, là muốn cưới nàng sao? Có muốn kết hôn cùng nàng không?

Nếu hắn muốn kết hôn cùng nàng, vậy tại sao cho đến bây giờ Chử Vân Sơn còn chưa từng mở miệng nói qua với nàng, hắn đối với nàng rất tốt, nếu không nàng cũng sẽ không nghĩ quá nhiều như vậy, nàng chỉ một mình, không có ai vì nàng làm chủ rồi, nàng phải vì mình mà tính toán cho thật tốt.

Nếu Chử Vân Sơn không muốn cưới nàng, nàng cũng nên suy nghĩ thật kỹ cho con đường sau này.

Chử Vân Sơn không nhận được đáp an của Sơn Tảo, hắn cũng không quá gấp, Sơn Tảo còn đang ở đây, hắn có thể dùng hết sức để giữ nàng lại, dù sao hiện tại nàng thật sự không có nơi nào để đi, hơn nữa bên ngoài cũng không an toàn.

“Quần áo giặt xong rồi hả? có muốn ta giúp một tay không?”

Chử Vân Sơn hỏi, làm bộ đứng dậy tới giúp một tay.

Sơn Tảo lấy lại tinh thần, vội vàng trả lời Chử Vân Sơn, “Không cần không cần, lập tức xong rồi.”

Hai người không tiếp tục đề tài này, trong lòng Sơn Tảo không yên cầm áo quần phơi lên, Chử Vân Sơn chơi với Đại Mao, nghĩ tới nàng không rời đi, cũng có chút an tâm.

“Ta lại quên mua bồn tắm rồi, có muốn ta làm cho một cái hay không?” Chử Vân Sơn đột nhiên nói đến chuyện này.

Sơn Tảo suy nghĩ một chút, “Không cần phiền phức như vậy, cứ như vậy cũng tốt rồi, không có bồn tắm cũng được, không cần làm, sau này lại tính.”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, không tiếp tục kiên trì, nói thật, hẳn cũng không làm bồn tắm được, nếu không đến lúc đó làm nước rỉ ra khắp nơi sẽ không tốt.”

Như vậy qua mấy ngày, ngày Đại Xuyên cưới tân nương tử cũng đến, từ rất sớm Chử Vân Sơn đã sẵn xong một đầu heo rừng, lại chuẩn bị thêm một chút dã vật, lại thêm một cái đầu hươu làm quà tặng cho Đại Xuyên.

Đến trước ngày Đại Xuyên thành thân một ngày, Chử Vân Sơn dùng đòn gánh đầu heo rừng cùng hươu, gùi sau lưng Sơn Tảo cũng chất đầy những động vật nhỏ cùng nhau đi đến nhà Thành thúc.

Thành thúc thấy Chử Vân Sơn mang theo những thứ mình cần, còn tặng thêm một đầu hươu, cao hứng đến miệng không khép lại được, còn muốn giữ Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo ở lại nhà ăn cơm không cho về.

Trên cửa nhà Thành thúc đã dán đầy những chữ hỷ đỏ thắm, Anh Tử lôi kéo Sơn Tảo đi xem phòng tân hôn, trong tân phòng là tủ treo áo quần vừa mới làm, trên giường gạch chỉnh tề hai chiếc chăn, cả nhà đều ngập tràn không khí vui mừng.

Anh Tử cao hứng, “Đại tẩu, tẩu xem tân phòng của ca muội có xinh đẹp không?”

Sơn Tảo có chút buồn bã nhàn nhạt, nàng len lén liếc nhìn Chử Vân Sơn một cái, Chử Vân Sơn đang cùng Thành thúc và thầy dạy học của Đại

Xuyên nói chuyện rất cao hứng, Sơn Tảo khẽ than trong lòng, nhưng cũng nhanh chóng che đi, chân thành nói.

“Đẹp, rất đẹp.”

Anh Tử còn hưng phấn nói, “Quyên Tử nói đại tẩu tương lai của muội tay nghề rất tốt, muội ấy đến ngay lúc đại tẩu tương lai của ca đang thu giá y, giá y kia thật sự rất đẹp, đại tẩu, đáng tiếc thời điểm tẩu của thợ săn ca ca thân thành không có mời chúng ta, từ nhỏ muội đã đặc biệt rất thích nhìn tân nương tử mặc giá y, giá y của tẩu khẳng định cũng vô cùng xinh đẹp.”

Sơn Tảo miễn cưỡng cười một tiếng, nàng còn chưa xuất giá, lấy đâu ra giá y?

Anh Tử vẫn tiếp tục, “Đại tẩu, ngày mai tẩu có thể đến sớm không, ngày mai người có thể khá đông, cũng tương đối bận rộn. Ai, nếu không như vậy đi, tối nay tẩu hãy ở lại ở lại đây, cùng bọn muội ngủ chung, tránh cho tẩu phải đi lại xa xôi.”

Nàng đang nói, liền nghe tiếng Thành thẫm kêu mình, “Anh Tử, tối bùng thức ăn ra.”

Anh Tử lớn tiếng đáp lại, quay đầu nói với Sơn Tảo, “Đại tẩu, tẩu ngồi xuống trước đi, muội lập tức sẽ trở lại.”

Bữa cơm này rất phong phú, Đại Xuyên bởi vì hôm sau phải đón dâu, trên mặt vẫn không đè nén được nụ cười, Thành thúc cùng Thành thẫm cũng cười vui không ngừng, Quyên Tử là một nha đầu mới 11 tuổi, tính tình cũng hoạt bát, trên bàn cơm luôn nhai đi nhai lại đại tẩu tương lai dáng vẻ như thế nào.

Sơn Tảo cảm nhận được không khí ấm áp đã rất lâu này, một khắc này, giống như Thành thúc cùng Thành thẫm chính là phụ thân và mẫu thân của

nàng, Đại Xuyên chính là đại ca, một nhà đang hòa thuận vui vẻ chuẩn bị hôn sự cho đại ca.

Có lẽ bởi ý nghĩ này khiến Sơn Tảo cảm thấy thêm ấm áp bội phần, nàng vẫn cười nhẹ nhàng, lắng nghe mỗi lời nói, cũng dụng tâm cảm thụ vui vẻ của mỗi người.

Mà Chử Vân Sơn vẫn luôn chú ý đến nàng, thấy trên mặt nàng mang theo nụ cười hoài niệm nhàn nhạt, nơi nào đó trong lòng Chử Vân Sơn dường như có cảm giác xúc động nhẹ nhàng.

Cuối cùng Sơn Tảo vẫn uyển chuyển cự tuyệt lời giữ lại của Anh Tử, đi theo Chử Vân Sơn về núi, dọc theo đường đi, nàng nhai đi nhai lại, thậm chí chính nàng cũng không phát hiện, nói xong lời cuối cùng, trong miệng nàng Đại Xuyên biến thành ca ca của nàng. Chử Vân Sơn yên lặng nghe Sơn Tảo vui sướng nói ra phụ mẫu nàng ban đầu đã chuẩn bị cho đại ca nàng dạng cô nương như thế nào.

Hắn biết, nàng đang nhớ người trong nhà rồi, loại cảm giác này hắn cũng đã trải qua, hắn hiểu.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 16: Giúp Một Tay

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng Chủ Vân Sơn cùng Sơn Tảo đã xuống núi, lúc đến nhà Thành thúc, đội ngũ đón dâu cũng đã lên đường, mọi người tới giúp đỡ cũng đã đến thất thất bát bát.

Thấy Chủ Vân Sơn cùng Sơn Tảo tới, Thành thúc vội gọi Chủ Vân Sơn đến giúp một tay đập bếp lò, mà Sơn Tảo cũng bị Thành thúc gọi đi hỗ trợ chuẩn bị thức ăn.

Theo quy cũ trong thôn, đến trước giữa trưa phải đón tân nương, quá giờ sẽ không may mắn. Bạch Vân thôn khoảng chừng mười gia đình, tính nhiều nhất cũng không quá 80 người, cho nên gia đình Thành thúc tính toán làm tất cả 12 bàn tiệc.

Sơn Tảo ở nơi này cũng được xem như là “nương tử” trẻ tuổi nhất trong đám nữ nhân đến giúp đỡ, mọi người ở một chỗ làm việc rất náo nhiệt, đề tài nói chuyện không tránh khỏi nhắc tới nàng. Ban đầu là oán giận Chủ Vân Sơn lấy vợ không mời khách, càng nói lại càng không cố kỵ.

Một người gọi là Kim Lâm nương tử tuổi cũng còn trẻ bước đến đụng Sơn Tảo một cái, lặng lẽ hỏi nàng, “Thợ săn nhà muội, thật sự lợi hại chứ?” nàng ta cười có chút quý dị, mấy người bên cạnh cũng vội vã kéo dài lỗ tai, cũng biết câu hỏi này là có ý tứ gì.

Sơn Tảo có chút không hiểu, nhưng nàng vẫn suy nghĩ một chút, Chủ Vân Sơn có sức khỏe, săn được thú, còn có thể xây nhà xí, nên có thể xem như là lợi hại thôi.

Sơn Tảo gật đầu một cái, khẳng định nói, “Thật lợi hại.”

Lần này đám nữ nhân kia càng hứng thú hơn, “VẬY một đêm hần mấy lần á?”

Một đêm mấy lần? Sơn Tảo có chút có chút mơ hồ, Chử Vân Sơn không thức dậy giữa đêm, đều là ngủ một mạch đến trời sáng, nàng lắc đầu một cái, “Buổi tối hần không có đứng dậy.”

Buổi tối không đứng dậy! Cả đêm! Đám nữ nhân há miệng thật to, thợ săn thật sự quá lợi hại! Mọi người không nhìn được đưa ánh mắt dời đến trên người Chử Vân Sơn đang đập bếp lò cách đó không xa, thời tiết ngày càng nóng, những người giúp đập bếp lò hoặc dựng lều cũng cởi áo, Chử Vân Sơn cũng không ngoại lệ.

Làn da màu đồng của hần dưới ánh nắng mặt trời trở nên ửng sáng, theo mỗi động tác của hần các cơ bắp cũng chuyển động mang theo sức hấp dẫn cuốn hút, mỗi giọt mồ hôi theo cổ hần chảy xuống, chảy qua lồng ngực cao ngạo, lại lướt qua các bắp thịt rắn chắc tại vùng bụng, sau đó rơi sâu vào phía xuống bụng hần.

Sơn Tảo không biết mọi người đang nhìn cái gì, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Chử Vân Sơn nàng cũng không thể chuyển được tầm mắt. Chử Vân Sơn sợ nóng, ở nhà thỉnh thoảng cũng ở trần như vậy, nhưng hôm nay lại khiến cho nàng có loại cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Không biết có phải có cảm ứng hay không, Chử Vân Sơn ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nàng, nhìn thấy ánh mắt của Sơn Tảo, Chử Vân Sơn hơi sững sờ, ngược lại có chút ý cười, Sơn Tảo cuống quýt cúi đầu, giống như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt gặp, nhất thời mặt cũng đỏ cả lên.

Kim Lâm nương tử cùng mấy phụ nữ có chồng nhìn thấy một màn này, trao đổi ánh mắt với nhau hết sức mập mờ, nở nụ cười mang chút ngụ ý. Kim Lâm nương tử đánh giá thân thể có chút gầy yếu của Sơn Tảo, cười

xấu xa, “Nương tử thợ săn, thợ săn nhà người lợi hại như vậy, người chịu được sao?”

Đầu óc Sơn Tảo trống không, cũng không chú ý Kim Lâm nương tử nói cái gì, ngẩng đầu mê mang, “Gì?”

Mấy người phụ nữ ha ha cười lên, Kim Lâm nương tử bước đến chỉ vào Sơn Tảo, “quả thật là mới cưới, dính nhau hết sức, bây giờ chỉ cách có vài bước chân đã có thể nhớ hán tử nhà mình đến mất hồn rồi, ha ha ha!”

Tiếng cười của các nàng truyền đến bên đám nam nhân bên này, Chủ Vân Sơn nghiêng đầu nhìn một chút thú vị đánh giá gương mặt đỏ bừng của Sơn Tảo, cũng không khỏi khẽ mỉm cười.

Mọi người cười cười nói nói, mắt thấy cũng đã gần trưa, đội ngũ đón dâu cũng đã tới cửa thôn, âm thanh kèn trống xa xa truyền đến trong sân, mọi người rối rít đứng dậy, cười chúc mừng vợ chồng Thành thúc đã có con dâu mới, “Tới rồi tới rồi, tân nương tử đến rồi.”

Kim Lâm nương tử lời kéo Sơn Tảo, “đi, chúng ta cùng nhau đi xem một chút.”

Sơn Tảo nhìn đồ ăn đang được chuẩn bị, có chút do dự, “Còn chưa chuẩn bị xong đâu.”

Kim Lâm nương tử dắt Sơn Tảo, “các thím, các tẩu, mọi người chịu cực khổ một chút, ta mang nương tử thợ săn đi nhìn tân nương tử một chút.”

Ở lại phần lớn là những phụ nhân lớn tuổi, cũng hiểu được tính ham náo nhiệt của các nàng, lập tức cũng cười ha ha nhận lấy công việc trên tay bọn họ, “đi đi, mọi việc còn lại để chúng ta tới làm là được.”

Kim Lâm nương tử cười hì hì nói cảm ơn, lời kéo Sơn Tảo chạy ra xem kiệu hoa, Sơn Tảo cũng hưng phấn thò đầu ra nhìn. Chỉ thấy xa xa, Đại

Xuyên khoác áo hồng, cưỡi trên lưng ngựa, kiệu hoa đi theo phía sau, đội ngũ diễn tấu sáo và trống cực kỳ rộn rã.

Đến cửa viện, đã có một đứa bé đốt pháo tiếng nổ giòn giã rộn rã, bà mai nói lời vui mừng, Đại Xuyên bước xuống, đá cửa kiệu, đưa tân nương xuống kiệu. Tân nương tử mặc một thân hồng y, giá y này thêu rất tinh xảo, đóa hoa sen tịnh đế thêu trên khăn cũng rất sống động, mọi người rói rít khen tân nương tử nữ công thật là tốt, phu thê Thành thúc cũng cảm thấy cả mặt phát sáng, Đại Xuyên cũng rất là đặc ý.

Bái đường náo nhiệt, khi mở khăn voan của Tân nương tử, tất cả mọi người đều tán dương tân nương tử dáng vẻ thật xinh đẹp, Đại Xuyên cười ha hả nhìn tân nương tử của mình, tân nương cũng đỏ mặt thẹn thùng không khác gì con tôm luộc chín nhừ. Đưa tân nương vào phòng, Kim Lâm nương tử kéo Sơn Tảo đi nhìn tân nương.

Thành thăm thấy hai người bọn họ liền cao hứng, “Mau tới, hai đứa cùng với Hương Tú trò chuyện, thăm đi đón thân gia.”

Tân nương của Đại Xuyên – Hương Tú, lúc này đang ngồi xếp bằng ở trên giường, Kim Lâm nương tử là người rất nhiệt tình, vừa ngồi xuống đã bô bô nói chuyện, Hương Tú cũng không nói quá nhiều, phần lớn đều yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đỏ mặt gật đầu một cái. Sơn Tảo nhìn kỹ Hương Tú, tuổi tác cũng chừng khoảng bằng nàng. Da không phải rất trắng, nhưng ngũ quan ngay thẳng, da mặt mịn màng, nhìn sao cũng thấy là một cô nương xinh xắn.

Đây chính là dáng vẻ mà tân nương nên có, trong lòng Sơn Tảo có chút hâm mộ, nhìn Hương Tú thẹn thùng ngồi trên giường gạch, nàng không khỏi nghĩ tới Chử Vân Sơn, nếu nàng có thể mặc được giá y mà gả cho hắn, thật là tốt biết bao.

Mấy người hàn huyên một lát, Anh Tử bước vào, trước tiên gọi một tiếng đại tẩu với Hương Tú, sau mới nói cùng Kim Lâm nương tử và Sơn Tảo, “Kim Lâm tẩu, Thợ săn tẩu, nương muội gọi hai người ra ngoài ăn cơm, nơi này có muội ở cùng là được rồi.”

Kim Lâm nương tử cùng Sơn Tảo liền đứng dậy, chủ nhà đã tới gọi, ý tứ là bàn tiệc đã bắt đầu, nên đi ra rồi.

Ra đến bên ngoài, Sơn Tảo nhìn thấy Chủ Vân Sơn đang cùng một đám thanh niên trẻ tuổi ngồi chung một chỗ, nàng liền đi theo Kim Lâm nương tử ngồi chung một chỗ, một bàn ngồi mười người, trẻ có già có, thậm chí còn có ba nam nhân, Kim Lâm nương tử vừa mới ngồi xuống liền bị bà bà (mẹ chồng) của mình gọi đi, bên cạnh Sơn Tảo nhất thời trống không, nàng cũng không nghĩ gì, ở những bữa tiệc như vậy, đến khi kết thúc, chủ nhà cảm ơn khách, mọi người có thể đi.

Những người cùng bàn phần lớn Sơn Tảo đều không biết, Kim Lâm nương tử sau khi ngồi xuống vẫn chưa kịp giới thiệu nàng, Sơn Tảo cúi đầu hành động theo mọi người, người khác nói khai tiệc xong, nàng sẽ cầm đĩa ăn, người khác kêu uống rượu, nàng liền chào một cái, bày tỏ mình không uống rượu. Đều ngồi cùng một bàn, lớn tuổi một chút thì tự giác xem như chủ bàn, chào hỏi với nhau, cùng nhau ăn uống, cùng nhau nói chuyện, không khí cũng không đến nỗi quá trầm tĩnh.

Chủ bàn của bên Sơn Tảo là một hán tử bốn mươi mấy tuổi, họ Nghiêm, mọi người trên bàn đều gọi hắn là Nghiêm Tam, mang theo vợ mình, con trai con gái đều ngồi chung bàn này, một trong hai người đàn ông trên bàn chính là con trai của hắn.

Bọn họ ngồi một chỗ trò chuyện, Sơn Tảo chỉ ngồi lắng nghe, một lát sau nghe thấy con trai của Nghiêm Tam là Nghiêm Võ cao giọng kêu: “Mộc Đầu! Tới đây ngồi! Nơi này còn chỗ trống.”

Sơn Tảo đang ăn liền cảm thấy bên cạnh tối sầm lại, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn lại, là một thanh niên dáng dấp khờ khạo chừng 20 tuổi, đang vuốt đầu tóc của mình cười hắc hắc.

Nghiêm Võ đưa đôi đũa cho Mộc Đầu bên cạnh Sơn Tảo, “ Người lại đi loạn đầu đó, huynh của người đâu?”

Mộc Đầu gãi đầu một cái, cười ngây ngô, “Đại tẩu ta hôm nay lại ói, huynh ta đi tìm đại phu rồi, nương ta ở nhà xem đại tẩu đấy. Ta theo Đại Xuyên ca đi đón dâu, vừa tới cửa bị Trường An thẩm gọi đi tặng đồ, trở lại thì không tìm ra chỗ ngồi.”

Nghiêm Tam nương tử cười có chút cổ quái, “Đại tẩu người mang thai cũng đã 5 tháng vẫn còn ói à? Nương người đang ở nhà trông đại tẩu người? Thật là đứa đầu tiên, nếu sinh ra là một cháu gái, nương cùng đại tẩu người...” lời sau của nàng biến mất, nhưng ngừng người cùng bàn đều nở nụ cười.

Mộc Đầu cười ha ha, không nói gì.

Đề tài của mọi người lại vòng qua đứa bé, bọn họ nói náo nhiệt, Sơn Tảo cùng Mộc Đầu lại không ai nói gì. Sơn Tảo là không biết nói gì, Mộc Đầu lại đang vui đầu ăn uống.

Rất nhanh một mâm thịt hấp nóng hổi đã được đưa đến, món thịt hấp này chính là món thịt heo rừng mà Chủ Vân Sơn đưa tới, thịt vừa béo vừa thơm, tất cả mọi người đều nhao nhao gấp tới, Sơn Tảo cũng đưa đũa gấp một miếng, chiếc đũa vừa mới chạm được miếng thịt, một đôi đũa khác cũng đã kẹp lấy miếng thịt này, Sơn Tảo hơi sững sờ, rất nhanh rút đũa lại.

Mộc Đầu đem đũa rút về, hướng Sơn Tảo cười ha ha xin lỗi, “Người gấp, người gấp.”

Tiếng hân hơi lớn, ánh mắt mọi người cùng bàn lập tức bị hấp dẫn lại đây, dưới ánh mắt của mọi người Sơn Tảo không thể không đỏ mặt, nhẹ nói, “Người gặp thôi.”

Mộc Đầu vội từ chối, “Ta gặp một miếng khác là được, người gặp thôi.”

Hai người cứ như vậy đùn đẩy, Sơn Tảo lại càng quẫn bách, cố tình cái tên Mộc Đầu này lại đúng như tên y như một cái cọc gỗ, còn ngây ngốc không hiểu rõ tình huống, cứ cùng nàng đùn đẩy, Sơn Tảo có thể cảm thấy mọi người đang giễu cợt, thậm chí có chút đắc ý càng lúc càng mãnh liệt.

“Một miếng thịt thôi, hai người các người cần gì phải ra sức đùn đẩy, các người không ăn ta ăn, nhìn dáng vẻ hai người thật là!” Nghiêm Vô âm âm ỉ ỉ, một loáng đã gặp miếng thịt nhét vào trong miệng, mọi người mặt mày cười lên, lần này bắt đầu có người hỏi đến hôn sự của Mộc Đầu, Mộc Đầu người đúng như tên, người ta hỏi gì hân đều đoàn hoàng trả lời cái nấy, mọi người liền bắt đầu khen Mộc Đầu là người đàn ông phúc hậu, người nào gả cho hân thật sự là có phúc.

Sơn Tảo mờ mờ ảo ảo cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì tóc nàng còn chưa búi được, cho nên vẫn chưa nhìn ra được là cô nương hay nương tử. Quả nhiên, rất nhanh đã có người hỏi đến nàng, đều là trong nhà còn có ai, cho phép người ta không có những lời này...

Trong lúc Sơn Tảo đang quẫn bách không biết nên trả lời thế nào, phía sau đã truyền đến giọng nam hùng hậu trầm ổn của Chủ Vân Sơn, “Ăn xong chưa?”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 17: Cầu Hôn

Sơn Tảo quay đầu lại, cũng không biết từ lúc nào Chử Vân Sơn đã đứng sau lưng nàng rồi, Sơn Tảo có chút không được tự nhiên. Cũng không biết Chử Vân Sơn nghe được bao nhiêu, nếu mà hẳn nghe thấy...Sơn Tảo rất chột dạ, cảm giác mình giống như nàng dâu bị làm chuyện xấu bị trượng phu phát hiện.

“Muội...” Sơn Tảo lẩm bẩm mở miệng

“Là thợ săn à, đến đây, ngồi xuống ăn thêm chút đi, chúng ta đang trò chuyện, người xem Mộc Đầu cùng tiểu nha đầu này có xứng đôi không...” Nghiêm Tam miệng rộng tiếp tục oa oa nói, nước miếng bay tứ tung.

Sơn Tảo thật nhanh ngẩng đầu nhìn Chử Vân Sơn một cái, mặt Chử Vân Sơn bình tĩnh, không nhìn ra đang có biểu tình gì.

“Không, ta đã ăn xong.” Chử Vân Sơn lắc đầu một cái, cắt đứt lời của Nghiêm Tam.

Mộc Đầu ngẩng đầu lên, hàm hăm cười với Chử Vân Sơn một tiếng, “Thợ săn đại ca, sao huynh lại ăn mau như vậy?”

Thân hình Chử Vân Sơn cao lớn, lúc này hẳn đứng, Mộc Đầu ngồi, hẳn từ trên cao liếc nhìn xuống Mộc Đầu, khẽ hừ nhẹ một tiếng, không trả lời.

Nghiêm Tam xem như là chủ bàn, vội vàng đứng dậy chào hỏi, “Vậy người muốn đi à?” Nói xong hẳn liếc nhìn xung quanh, thợ săn luôn độc lai

độc vãng, trên bàn này ai có thể khiến cho thợ săn đặc biệt tới đây để chào hỏi nhỉ?

Nương tử Nghiêm Tam nhìn sau lưng Chử Vân Sơn một chút, cười hỏi, “Thợ săn, nương tử nhà người đâu? Sao lại không có theo cùng?”

Chử Vân Sơn không có trực tiếp trả lời nàng, mà cúi đầu hỏi Sơn Tảo, “Ăn xong rồi?”

Sơn Tảo vội vàng gật đầu, Chử Vân Sơn lúc này mới nói, “Ăn xong thì hãy về nhà thôi.”

Nói xong, cũng không để ý tới mọi người đang cứng lưỡi nhìn hắn, chỉ nói một câu, “Mọi người từ từ ăn, chúng ta về nhà trước.” Dứt lời, dặt hai tay Sơn Tảo, đến cảm ơn phu thê Thành thúc, bước ra khỏi viện về nhà.

Chờ bọn hắn đi, mọi người trên bàn ngoại trừ Mộc Đầu đang vui đầu ăn cơm thì đều lúng túng, thì ra cô nương bọn họ chuẩn bị tác hợp chính là nương tử của thợ săn đó!

Sơn Tảo nhìn tay Chử Vân Sơn đang nắm bàn tay mình, tim bang bang nhảy loạn, nhiệt độ từ tay của Chử Vân Sơn liên tục truyền đến bàn tay nàng, khiến cho cả người nàng cũng nóng lên.

Hai người cứ như vậy nắm tay đi ra khỏi thôn, Sơn Tảo vẫn còn đang suy nghĩ miên man ở đâu đâu, Chử Vân Sơn lúc này mới buông lỏng tay của hắn, tay Sơn Tảo nhất thời rũ xuống. Sơn Tảo len lén cầm thật chặt bàn tay được Chử Vân Sơn nắm qua kia, trong lòng lại giống như con thỏ nhỏ đang chạy loạn.

Chử Vân Sơn sải bước đi ở phía trước, chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn, hắn chỉ mới không có trước mặt nàng một lát đã có người chuẩn bị tác hợp hôn sự cho nàng rồi hả? Chẳng lẽ hắn thể hiện chưa đủ rõ ràng?

Mọi người trong thôn cũng không phải không biết quan hệ của hắn và Sơn Tảo, vậy thì muốn tác hợp cái gì cho nàng chứ?

Sơn Tảo đi theo một lát mới phát hiện có cái không đúng, Chử Vân Sơn đi quá nhanh! Nàng đã không thể theo nổi rồi! Bước chân Sơn Tảo tăng nhanh, đến cuối cũng cũng sắp thành chạy theo rồi, cứ như vậy một đoạn đường, tiếng thở dốc của Sơn Tảo cũng càng ngày càng lớn, lúc này Chử Vân Sơn mới cảm thấy Sơn Tảo ở phía sau đang cố hết sức, bước chân hắn khẽ thả chậm lại, nhưng vẫn như cũ sải bước nhanh hơn bình thường.

Sơn Tảo len lén nhìn sắc mặt của Chử Vân Sơn, giống như có chút u ám, cả người tỏa ra làn khí tức giận mãnh liệt, Sơn Tảo liền nghĩ đến cảnh trên bàn tiệc lúc nãy, Chử Vân Sơn không phải vì chuyện này mà tức giận chứ...

Nàng cũng không dám kêu Chử Vân Sơn, chỉ có thể cố gắng đi theo bước chân của hắn.

Gần tới nhà, từ xa Đại Mao đã uông uông kêu to, Chử Vân Sơn không giống như ngày thường kêu Đại Mao, mà dùng sức đẩy cổng vào nhà.

Sơn Tảo đi từ từ vào nhà, Chử Vân Sơn bởi vì chuyện như vậy mà tức giận, trong lòng nàng cũng loạn tào tào lên không biết giải thích như thế nào mới phải. Nàng đi tới cửa viện, Đại Mao lập tức nhào đến bên chân nàng làm nũng, Sơn Tảo sờ sờ đầu Đại Mao, khi ngẩng đầu lên, Chử Vân Sơn đang đứng ở cửa phòng nhìn nàng chăm chăm.

“Ta cưới nàng làm thê tử đi!”

Sơn Tảo ngây ngẩn cả người, có chút mê man nhìn Chử Vân Sơn. Đây là đag diễn tuồng gì chứ? Sao lại đột nhiên muốn kết hôn với nàng? Trong lòng nàng vừa khẩn trương vừa ngượng ngùng, Chử Vân Sơn cuối cùng mở miệng.

Chử Vân Sơn đợi nửa ngày không nghe Sơn Tảo đáp lại, chẳng lẽ nào nàng không muốn gả? hay nàng thật tin lời của đám người kia, coi trọng tên khờ Mộc Đầu ? Sắc mặt hăn có chút kỳ quái, giống vừa thẹn thùng vừa tức giận, lại giống như để ý, đột nhiên có chút phiền não, giọng điệu cũng biến thành có chút không tốt, “Nàng có lấy chồng hay không?”

Sơn Tảo bị sặc, người cũng không kịp phản ứng, cái gì đây! Nào có người nào lại cầu hôn như vậy, nàng không trông cậy có hôn lễ, cũng không rông cậy vào Chử Vân Sơn có thể tam môi lục sính cưới nàng, nhưng nàng cũng phải là cô nương tùy tiện, một câu có lấy chồng hay không thì nàng phải gật đầu sao? Lúc nàng còn ở nhà cũng không thiếu người đến cầu hôn đâu, trong lòng Sơn Tảo đối với chuyện này không có chút xấu hổ, nàng tức giận xoay mặt, cũng không lên tiếng.

Chử Vân Sơn không nghĩ tới Sơn Tảo sẽ phản ứng như vậy, hăn cũng mở miệng cầu hôn rồi, nàng xoay mặt không trả lời là có ý gì đây! Chẳng lẽ nàng thích Mộc Đầu? Hay ngại hăn già rồi sao? Tuy nói Mộc Đầu nhỏ hơn hăn một chút, người cũng đoàng hoàng thật thà, tay nghề làm gỗ cũng không tệ, nhưng những thứ này sao có thể so với hăn được chứ? Chỉ cần nhìn nương và đại tẩu lợi hại của hăn, liền đều biết khó thể an lòng.

“Mộc Đầu kia tuy nói có chút tay nghề làm mộc, nhưng hăn quá khù khờ, nàng , nàng...” Chử Vân Sơn có chút nóng nảy, nàng, nàng, cả giữa ngày cũng không nói ra được hết câu.

Sơn Tảo nghe đến hồ đồ, chuyện này liên quan gì đến Mộc Đầu? Nàng cơ bản không biết ai là Mộc Đầu, chỉ là hôm nay ngồi chung bàn tiệc, sau đó đều là bọn Nghiêm Tam nói chuyện, ngay cả hình dạng Mộc Đầu như thế nào nàng còn không thấy rõ đâu.

Chử Vân Sơn nhìn dáng vẻ còn chưa hiểu của nàng, nhất thời có chút thất vọng, “Có phải nàng không muốn thì coi như thôi.” Nói xong, Chử Vân Sơn xoay người lấy gùi công lên lưng cùng mũi tên đi ra cửa.

Hắn đột nhiên phải đi ra ngoài, Sơn Tảo cũng gấp, nàng chưa nói không muốn mà, “Lúc này rồi huynh còn đi đâu chứ?” Mặt trời cũng sắp xuống núi rồi, lúc này hắn còn muốn đi đâu chứ.

Chử Vân Sơn đầu cũng không quay lại kêu Đại Mao ra cửa, nhàn nhạt nói hai chữ, “Vào núi.”

Hắn mang theo Đại Mao đi, để lại Sơn Tảo xấu hổ bặm chân ở trong sân, cái tên Chử Vân Sơn này, đây là cầu hôn à, hắn nói thêm vài câu có ích chẳng lẽ sẽ chết sao?

Trong lòng Chử Vân Sơn cũng phiền loạn vô cùng, trong 25 năm cuộc sống của hắn, nữ nhân đối với hắn mà nói, đã sớm là quá khứ xa xôi rồi, hắn cũng không biết nên nói cùng Sơn Tảo loại chuyện này như thế nào, có chút phiền não đi lại trong núi, Chử Vân Sơn lại cảm thấy mình có chút uất ức.

Không phải là cười nàng làm thê tử sao! Thân thể nàng cũng bị mình nhìn rồi, còn sờ qua đấy, dù sao cả đời này nàng đừng nghĩ muốn gả cho người khác, còn có cái tên Mộc Đầu kia nữa, đáng vẻ khờ khạo, sao có thể cùng hắn so sánh? Một người đàn ông, nghĩ như thế nào liền trực tiếp thực hiện, hắn không tin, Chử Vân Sơn hắn lại kém một cái cọ gỗ ngu ngốc.

Nghĩ như vậy, trong lòng Chử Vân Sơn cũng khá lên không ít, huyết sáo gọi Đại Mao trở lại, quay về nhà.

Trời đã tối một chút, trong nhà không đốt đèn, Chử Vân Sơn vào viện, xoay người khóa cổng cẩn thận, Sơn Tảo một mực chờ hắn, nhìn thấy hắn và Đại Mao quay về mới đi vào nhà ngủ.

Chử Vân Sơn nhìn thấy bóng lưng biến mất của Sơn Tảo ngay cửa, tâm tình lại tốt hơn một chút, hắn tùy tiện vọt vào, sau khi vào nhà thấy trên giường Sơn Tảo đang đưa lưng về phía hắn, không khỏi mỉm cười.

Hắn không trái tâm cô nữa, mà trực tiếp ngồi lên băng ghế, hắng giọng một cái, “Sơn Tảo, nàng đứng lên đi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Sơn Tảo khẽ giật giật, Chử Vân Sơnkiên nhẫn chờ, chỉ chốc lát sau, một cái đầu nho nhỏ dò xét chui ra ngoài, từ từ ngồi dậy, nửa ngồi nửa dựa trên giường, Sơn Tảo nhẹ giọng hỏi, “Chuyện gì?”

Trời tối, hai người đều không thấy rõ vẻ mặt của đối phương, Chử Vân Sơn trầm mặc một hồi mới nói, “Ngày đó vì xem vết thương của nàng, cho nên ta...thật ra là ta lừa nàng, làm nam nhân phải có trách nhiệm, ta nếu đã đối như vậy với nàng, nên phụ trách, chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ cưới nàng!”

Chử Vân Sơn đem mọi chuyện khi Sơn Tảo hôn mê, làm sao để cứu nàng đều nói hết một lần, Sơn Tảo nghe đến trợn mắt há mồm, theo bản năng níu chặt áo quần của mình, “trước kia sao huynh không nói?”

Chử Vân Sơn lúng túng một chút, nhưng rất nhanh bỏ qua, “Khi đó nàng phản ứng quá lớn, ta sợ nàng nghĩ không thông...”

Sơn Tảo trầm mặc, đây coi như là...Chử Vân Sơn chính thức cầu hôn sao?

Chử Vân Sơn đợi lâu vẫn không thấy Sơn Tảo trả lời, cho là Sơn Tảo xấu hổ, hắng hiều hiều gật đầu, “Nàng đã không có dị nghị gì, vậy chúng ta coi như là phu thê rồi.”

“Đợi đã nào...!”

Sơn Tảo cuống quýt hô một tiếng, thanh âm Chử Vân Sơn lại trầm xuống, “Thế nào?”

Căn môi, trong lòng Sơn Tảo đấu tranh nửa ngày mới nói, “Cứ như vậy...thành thân?”

“Đúng nha.” Chử Vân Sơn nói chuyện đương nhiên, lại nghĩ tới hôn lễ của Đại Xuyên hôm nay, Chử Vân Sơn từ từ nói, “Nàng yên tâm, ta sẽ đối với nàng thật tốt.”

Không có thiệp canh, không có bà mai, không có hôn lễ, không có giá y...Không có gì cả, liên tưởng đến hôn lễ náo nhiệt hôm nay, trong lòng Sơn Tảo không khỏi có chút mất mát.

“Không có việc gì nữa chứ?” Chử Vân Sơn hỏi Sơn Tảo

Sơn Tảo lắc đầu một cái, gả thôi, Chử Vân Sơn là một nam nhân tốt, hẳn cũng sẽ không để cho mình chịu khổ.

Xác định Sơn Tảo không có việc gì nữa, lúc này Chử Vân Sơn mới đứng lên cởi áo khoát, Sơn Tảo trong lòng hoảng hốt, mặc dù nàng rất nguyện ý gả cho hắn, nhưng mà cũng không cần động phòng nhanh như vậy đâu!

Theo bản năng nàng trốn vào trong, Chử Vân Sơn thật sự cởi áo khoát ngồi tới trên giường, Sơn Tảo cảm lạnh làm thỉnh hỏi, “Huynh, huynh, huynh muốn làm gì?”

Chử Vân Sơn nghi ngờ hỏi, “Ngủ đó!”

Sơn Tảo chỉ vào nệm cỏ, âm thanh run run hỏi, “Nhưng mà huynh không có trải nệm cỏ mà!”

Chử Vân Sơn đã cởi giày, gấp áo quần lại làm gối đầu, nằm xuống, “Ngày ngày ngủ dưới đất, ta khó chịu sắp chết rồi, hiện tại nàng là nương tử rồi, không cần phải kiêng dè nữa, ta cuối cùng có thể ngủ thật thoải mái rồi!”

Sơn Tảo cứng nhắc nhìn Chử Vân Sơn đoạt nửa chăn đắp trên người, cho đến khi Chử Vân Sơn hô hấp đều đặn mới cách Chử Vân Sơn một khoảng

vừa đủ xa rồi nằm xuống, mọi chuyện xảy ra hôm nay thật sự quá nhanh mà!

Nàng như vậy đã thành nương tử hẳn rồi hả?

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 18: Động Phòng (Thượng)

Có thể là bởi vì bên cạnh ngủ nhiều hơn một người, cũng không biết là khẩn trương hay thế nào, Sơn Tảo mơ mơ màng màng không dám ngủ, Chử Vân Sơn lại ngủ rất say sưa, thậm chí lúc nửa đêm còn lật người đem Sơn Tảo ôm vào trong ngực mình.

Sáng sớm Chử Vân Sơn còn tỉnh lại trước, vừa mới thanh tỉnh hẳn liền bị động tác của mình làm cho sợ hết hồn, bàn tay hẳn...giống như là để ở chỗ không nên để rồi.

Nhân lúc Sơn Tảo còn chưa tỉnh, Chử Vân Sơn cẩn thận rút tay của mình về, động tác hẳn rất nhẹ, mặc áo quần xuống giường, quay đầu nhìn gương mặt đang ngủ điềm tĩnh của Sơn Tảo một lúc lâu, trên tay còn lưu lại cảm xúc mềm mại của nàng...

Không thể lại còn đòi hỏi, trên mặt Chử Vân Sơn thoáng qua một tia thẹn thùng, rất nhanh đã ra khỏi cửa. Chờ sau khi hẳn đi khỏi, Sơn Tảo mới chậm rãi mở mắt.

Hô-----

Sơn Tảo thở dài một hơi, hẳn cuối cùng cũng ra ngoài, thiếu chút nữa là không giả bộ được rồi. Thật ra thì ngay lúc hẳn mặc quần áo nàng đã tỉnh, chẳng qua cảm thấy ngượng ngùng, không biết làm sao để đối mặt với hẳn.

Sơn Tảo chậm chậm ngồi dậy, mặc quần áo xếp chăn, ra khỏi cửa, Chử Vân Sơn đã nấu nước nóng ở dưới bếp. Sơn Tảo cúi đầu cầm chậu gỗ đi ra vườn múc nước, Chử Vân Sơn thêm cho nàng chút nước nóng, Sơn Tảo

giương mắt nhìn xuống Chử Vân Sơn, sắc mặt Chử Vân Sơn trầm tĩnh khiến cho nàng có chút không biết nên cư xử như thế nào.

Đợi nàng rửa mặt xong, Chử Vân Sơn đã đứng trước bếp chọn lựa thức ăn, Sơn Tảo đi tới, nhẹ nói, “Để cho muội.”

Chử Vân Sơn gật đầu, lại nhìn mặt trời bên ngoài một chút, sau đó nói với Sơn Tảo đang bận việc, “Hôm nay ta muốn vào núi, ngày mai muốn lên trấn trên một chuyến.”

Tay Sơn Tảo vẫn không ngừng, hỏi, “Đi trấn trên làm gì?”

“Mua vài món đồ, nàng cũng đừng đi, cũng không biết tình hình hiện tại ở trấn như thế nào, nàng có gì muốn mua cứ nói.” Chử Vân Sơn ngồi trong sân đêm mũi tên bằng thiếc đặt trên khối đá lớn thêm chút nước mà mài nhọn, lúc này Sơn Tảo mới biết dấu vết hư hại trên khối đá kia là vì sao rồi, chắc chắn là do Chử Vân Sơn dùng nó làm đá mài để mài dụng cụ.

“Muội không thiếu cái gì hết, đồ trong nhà thì huynh cứ xem rồi mua thôi.” Sơn Tảo lắc đầu, hiện tại đồ dùng cần thiết của nàng và dụng cụ trong nhà cơ bản đều đã có.

Chử Vân Sơn khẽ ngẩng đầu quan sát nàng một lát, “Sợi dây buộc tóc kia của nàng đâu, sao mua mà không thấy nàng dùng?”

Sơn Tảo khẽ cười, “Tóc muội còn chưa buộc được đuôi sam đấy.”

“Là nương tử, về sau nàng cũng không cần buộc đuôi sam.” Chử Vân Sơn giống như tùy ý mà nói, rất nhanh lại cúi đầu cắt đồ trên tay mình.

Nương tử...tay Sơn Tảo khẽ run một chút, có chút xấu hổ quay mặt, nhỏ giọng nói, “Muội hiểu rồi.”

Hai người ăn điếm tâm, Chử Vân Sơn mang theo Đại Mao mào trong núi, Sơn Tảo trước tiên quét dọn một phen trong sân, sau đó đem chiếc áo da mà vài ngày trước Chử Vân Sơn vẫn dùng để làm chăn đắp giặt sạch sẽ, lại đem chiếu ra phơi nắng. Chờ làm xong tất cả, Sơn Tảo mới dùng đồ may vá mới mua, tìm chút vải, chuẩn bị làm cho Chử Vân Sơn một đôi giày.

Khi Chử Vân Sơn quay về đã là xế chiều, đầu hấn đầy mồ hôi, Sơn Tảo vội đưa nước tới, liếc nhìn đại khái, thu hoạch hôm nay của hấn thật đúng là không tệ, Chử Vân Sơn tiến hành xử lý con mồi thật tốt, chuẩn bị ngày mai vào trấn.

Lại đến buổi tối khó xử, may là Sơn Tảo cũng không mè nheo, đến lúc nên lên giường thì lên giường, tối nay nàng có chút tự giác, khi lên giường tự động đem vị trí phía ngoài để lại cho Chử Vân Sơn. Chử Vân Sơn khóa chặt cửa vào nhà, sau khi nhìn thấy khóa miệng không khỏi nhếch lên một chút, hấn ngồi xuống giường, thân thể Sơn Tảo hơi run, lại rụt vào bên trong thêm một chút, cả người nhanh chóng kề sát tường, thân hình Chử Vân Sơn cao lớn, cởi quần áo chui vào trong chăn, chăn liền có vẻ hơi nhỏ một chút.

Sơn Tảo bởi vì ngượng ngùng vốn dĩ đưa lưng về phía Chử Vân Sơn mà ngủ, kết quả Chử Vân Sơn vừa mới lên giường, bàn tay liền đưa qua, một hơi kéo nàng qua phía mình, đem nàng lật lại ôm vào trong ngực. Sơn Tảo sợ đến cứng cả người, lại nhanh chóng nghĩ tới một chuyện, tối nay coi như là đem động phòng hoa chúc đi...

Sớm muộn gì đều có chuyện này, chết sớm hay muộn cũng là chết!

Nghĩ vậy, Sơn Tảo dứt khoát buông lỏng mình, để cho mình mềm nhũn nằm ở tóng ngực Chử Vân Sơn

Trong lòng Chử Vân Sơn không nhịn được kinh ngạc, mới vừa còn toàn thân Sơn Tảo cứng ngắc vì sao lại đột nhiên liền mềm nhũn, hơn nữa, đáng chết! nàng còn đang mềm mại dính gấu gao trên người hắn!

Chử Vân Sơn không nhịn được có chút miệng đắng, lưỡi khô, lòng bàn tay cũng nóng lên, tư vị mềm mại của bộ ngực Sơn Tảo giống như còn lưu lại trên tay hắn. Hiện tại, hai bàn tay hắn, một đặt trên lưng của Sơn Tảo, một khoát lên trên tay của nàng, cảm giác mềm mại trơn láng khiến Chử Vân Sơn cảm thấy cho dù cách một lớp y phục cũng không thể ngăn được ý nghĩ muốn nàng trong lòng của hắn.

Hô hấp của hắn có chút gấp, nhiệt độ thân thể cũng ngày càng cao, nhịp tim thùm thùm thùm, không khí nhất thời có chút áy náy. giống như bị Chử Vân Sơn ảnh hưởng, thân thể Sơn Tảo cũng khẽ run lên, giống như sắp có chuyện gì sắp xảy ra, nàng có chút e ngại, có chút khẩn trương, còn có chút nhè nhẹ mong đợi.

Chử Vân Sơn cảm giác lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, mình tại sao lại như vậy chứ! Nàng là nương tử của mình, mình nghĩ muốn làm gì chẳng lẽ không thể làm hay sao?

Hắn khẽ nghiêng đầu, cái trán trơn bóng cùng vài sợi tóc mang theo hương thơm chui vào trong mũi hắn, trên người nàng có một loại mùi thơm lúc nào cũng quấy nhiễu lý trí của hắn.

Trong lòng Chử Vân Sơn giống như có ngàn vạn con mèo muốn bắt chuột, một chút ngứa, lại không dám làm ra động tác gì, nhịn nửa ngày, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, hắn chợt lật người, đem Sơn Tảo đè dưới người mình.

Một hồi trời đất quay cuồng, Sơn Tảo nhìn Chử Vân Sơn trên người mình, lòng khẩn trương, gương mặt nàng ửng hồng, thân thể cũng không dám lộn xộn.

“Huynh, huynh, huynh...”

“Gọi ta là tướng công!” Chử Vân Sơn thở hổn hển, trầm giọng nói.

Mặt Sơn Tảo đỏ lên, giọng lắp bắp nhỏ như con muỗi, “Tướng, tướng, công...”

“Không nghe được!” con mắt Chử Vân Sơn lóe lóe sáng, giống như ánh mắt Hùng ưng đang nhìn con mồi.

Sơn Tảo cắn môi, vừa thẹn vừa cáu, Chử Vân Sơn lại cứ nhìn chăm chăm nàng, loại ánh mắt này thật khiến cho nàng không chỗ giấu thân.

“Tướng, tướng công...”

Cũng là Sơn Tảo bo qua, đỏ mặt đem thanh âm đề cao hơn một chút, Chử Vân Sơn có chút hài lòng, bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt nàng, âm thanh thô cát vang lên.

“Về sau nàng chính là nương tử của ta, ta chính là nam nhân của nàng!”

Dứt lời, còn không đợi Sơn Tảo trả lời, Chử Vân Sơn đã tìm được môi của nàng trực tiếp cúi đầu.

Hạ!

Thanh âm răng chạm răng, rất nhanh-----

“A!”

Sơn Tảo hề hề kêu thảm một tiếng, nước mắt lưng tròng nhìn Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn lúng túng ngẩng đầu lên, có chút vội hỏi, “Nàng không sao chứ? Bị thương rồi hả?” nói xong, đau lòng sờ lên vết rách trên môi nàng.

“Cũng chảy máu...”

Chử Vân Sơn có chst ảo não, nhìn điểm đỏ trên đầu ngón tay, trên mặt nổi lên mảng đỏ ửng khả nghi, “Ta, ta nhất thời không có chú ý, cho nên...”

Sơn Tảo cảm giác mình nên uất ức, nhưng nhìn Chử Vân Sơn lần đầu tiên có dáng vẻ như vậy, không khỏi có chút buồn cười, trong khoảng thời gian ngắn, thái độ cũng có chút quái dị.

Chử Vân Sơn lại nghĩ Sơn Tảo bị thương nặng, trực tiếp muốn đưa táy vén môi lên nhìn, Sơn Tảo quay đầu, sờ sờ da môi bị rách của mình, nhỏ giọng nói, “Không sao.”

Chử Vân Sơn tay chống gối đầu, cảm giác nóng ran cra người cũng không biết đi đâu, hần nhìn chừng Sơn Tảo, lăm bầm làu bàu, lại giống như oán trách nói, “nữ nhân thật mềm, đụng nhẹ như vậy cũng không thể.”

Từ trước đến nay, người chừng chạc như Chử Vân Sơn rất khó có được thần sắc như vậy, Sơn Tảo liền mềm nhũn, lại nghe được những lời này của hần, không nhin được mà bật cười hì hì thành tiếng.

Màu đỏ sậm khả nghi trên mặt Chử Vân Sơn càng ngày càng sâu, giả bộ ho một tiếng lật người xuống khỏi người Sơn Tảo, nằm ngửa ở trên giường, Sơn Tảo nằm bên cạnh, nhìn gò má Chử Vân Sơn, ánh trăng len qua cửa sổ vào nhà, lỗ mũi Chử Vân Sơn cao thẳng, đôi môi kiên nghị đầy đặn từ ánh mắt khắc sâu vào lòng Sơn Tảo.

Chử Vân Sơn cảm nhận được ánh mắt của Sơn Tảo, nghiêng mặt, thấy nàng có chút si ngốc nhìn mình, trong lòng không khỏi có chút kích động. Nhìn gương mặt hồng hồng cùng môi có chút sưng của nàng, Chử Vân Sơn khẽ cười một cái, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, tiến đến ngậm đầu môi hồng của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vết thương trên đó, ngay sau đó lui về.

“Như vậy sẽ mau tốt lên.”

Hắn lần nữa đem Sơn Tảo ôm vào trong ngực, khẳng định chắc chắn.

Sơn Tảo ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi hắn, “Làm sao huynh biết?”

Chử Vân Sơn ngấm mắt lại, rất nghiêm chỉnh mà nói, “Đại Mao đều xử lý vết thương như vậy.”

“Xấu xa!” Sơn Tảo nũng nịu, đưa tay vỗ xuống Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn bắt được tay nàng, nắm ở trong tay mình, nhẹ giọng dụ dỗ, “Được rồi, được rồi, không còn sớm, ngủ đi, ngày mai ta còn phải dậy sớm vào thành đấy.”

Sơn Tảo kiêu kiêu hừ một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đem đầu tựa vào bên cạnh cổ hắn, nhắm mắt lại, khóe miệng nâng lên một nụ cười ngọt ngào.

Hôm sau, trời chưa sáng Chử Vân Sơn sẽ phải xuống núi rồi, Sơn Tảo đi theo, đem bánh bột mì chuẩn bị ở ngày hôm trước cùng nước uống đầy đủ cho hắn, Chử Vân Sơn phân phó mấy câu, sờ sờ đầu Đại Mao, sau đó xuống núi.

Sơn Tảo có chút bịn rịn, đưa đến bên ngoài viện, Chử Vân Sơn nhìn kỹ miệng của nàng, gật đầu một cái, “Cũng may, vết thương không quá nghiêm trọng, ở nhà đợi, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Sơn Tảo sửa y phục cho hắn, “yên tâm, huynh đi sớm về sớm, đi đường cẩn thận.”

Chử Vân Sơn trong lòng suy nghĩ, đi đến gần nàng hôn lên mặt nàng một cái, lại có chút tâm tư xấu, “Chờ ta trở lại.”

Sơn Tảo sớm đã thẹn thùng đến hồng cả mặt, Chử Vân Sơn đi xuống một đoạn thật xa vẫn nhìn thấy Sơn Tảo đứng ngay cửa viện nhìn hẩn. Nhìn thấy Chử Vân Sơn quay đầu lại, Sơn Tảo phát tay, “Đi đường cẩn thận, đi sớm về sớm!”

Cũng không biết Chử Vân Sơn có nghe thấy hay không, chỉ thấy bước chân hẩn rất nhanh, mấy cái đã rẽ ngoặt qua, cũng không nhìn thấy bóng dáng nữa rồi.

Trong lòng Chử Vân Sơn ấm áp, có nương tử ở nhà thật tốt, về sau có người đưa cũng có người chờ mình về nhà, càng nghĩ càng thấy ước gì mình có thể mọc thêm 2 cái đùi để trực tiếp bay lên trần mà thôi.

Ngày nay Sơn Tảo cũng có chút gian nan, Chử Vân Sơn không có ở nhà, nàng có chút mệt mỏi không có tinh thần, tùy tiện ăn một chút thức ăn còn thừa lại của ngày hôm trước, đem công việc trong nhà làm xong, an vị ngồi trong sân làm giày cho Chử Vân Sơn, vừa lúc chú ý khi nào thì hẩn trở lại.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 19: Tính Toán Của Chử Vân Sơn

Ban đêm, Chử Vân Sơn trở về, Sơn Tảo vội vàng ra đón, con mồi trong gùi đã bán hết, bên trong chỉ có một túi đồ, chắc là Chử Vân Sơn mới mua về.

Sơn Tảo đưa nước, Chử Vân Sơn uống từng ngụm, Sơn Tảo chờ hẳn uống xong mới cười đi xuống bếp bưng cơm lên, “Chúng ta ăn cơm thôi.”

Chử Vân Sơn nhìn sắc trời, “Nàng còn chưa ăn à?” lúc này nàng nên ăn cơm rồi mới đúng, đói bụng cũng chưa ăn là vì chờ hẳn sao?

Sơn Tảo bưng đồ ăn lên, “Chúng ta cùng nhau ăn.”

Chử Vân Sơn ngăn nàng, “chớ vội, trước tiên cho nàng xem một chút.”

“ Xem gì?” Sơn Tảo nghi ngờ hỏi.

Từ trong gùi Chử Vân Sơn lấy ra một bọc giấy dầu, vừa lột ra nhìn là một con vịt quay. Sơn Tảo nhìn con vịt, lại nhìn đĩa thịt trên bàn, “Trong nhà có thức ăn, tại sao còn mua vịt quay chứ?”

“ Nàng đừng vội.” Chử Vân Sơn có vẻ tâm tình đang rất tốt, lại cúi đầu lục trong gùi, Sơn Tảo nhìn hẳn lấy ra từng cái từng cái đặt lên bàn.

Một đôi nển long phượng, một túi đồ lớn, một võ rượu Khai phong lâu năm còn chưa mở, thiếp canh cưới hỏi.

Sơn Tảo vượt đôi nển long phượng, nhất thời có chút ghen ngào, chỉ có lúc thành thân mới đốt nển long phượng. Nhìn tấm thiếp canh, vội cầm lên

nhìn, nàng không biết quá nhiều chữ, nhưng hai chữ song hỉ thật to kia nàng lại biết, Sơn Tảo càng kích động, nước mắt cũng mau chóng rớt xuống.

“ này, này...”

Chử Vân Sơn tươi cười nhìn nàng, “ta nói rồi, ta sẽ đối với nàng thật tốt, sẽ không để cho nàng uất ức.” Hắn chỉ vào túi đồ lớn, khích lệ Sơn Tảo, “Mở ra nhìn một chút không?”

Sơn Tảo tay run run mở túi đồ ra, vật đầu tiên lại là một chiếc khăn cưới! mặc dù trên khăn không thêu hoa sen tịnh đế, không có uyên ương hí thủy, nhưng đây chính là một chiếc khăn cưới chân chính!

Bên dưới khăn cưới chính là một thước vải đỏ và giấy đỏ.

Sơn Tảo không thể tưởng tượng nổi, che miệng nhìn những thứ trước mắt, không thể nào giữ được mà nức nở thành tiếng, Chử Vân Sơn xuống núi chắc chắn là để mua những thứ đồ này rồi!

Nàng vốn nghĩ rằng đời này của nàng sẽ không mặc giá ý cũng khăn phủ lên khăn cưới, cũng sẽ không có đốt được nển long phượng, lại càng không có thiệp canh cưới hỏi! Nhưng Chử Vân Sơn đã cho nàng tất cả những thứ mà nàng vốn cho rằng sẽ không có, Chử Vân Sơn đều cho nàng tất cả!

Sơn Tảo ôm khăn cưới vui mừng mà khóc thành tiếng, “Cám ơn huynh...” tận đáy lòng nàng muốn cảm tạ Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn chau mày, giả bộ có chút tức giận, “Nàng là nương tử của ta, cần gì phải nói cám ơn với ta chứ!”

Sơn Tảo gật đầu liên tục, chỉ ôm chiếc khăn cưới khóc ô ô, nói gì cũng không thành lời được.

Chữ Vân Sơn có chút chần chừ, “Nàng khóc cái gì? Không thích sao?”

“ Thích! Thích! Muội thích vô cùng!” Sơn Tảo gật đầu không ngừng, nàng không chỉ thích mà còn là vui sướng tới cực điểm.

Chữ Vân Sơn khẽ mỉm cười, “một lát đốt nển lên, chúng ta cùng viết thiệp canh, lại bái thiên địa, chờ ta xốc khăn voan, nàng chính là nương tử ta cưới hỏi đoàn hoàng rồi, như vậy trong lòng sẽ cảm thấy chân thực!” hắn vừa nói xong, đã cầm nển đặt lên bàn, muốn tìm hộp diêm tới đốt, Sơn Tảo vội vàng ngăn hắn lại.

“Hôm nay còn không được!”

Chữ Vân Sơn sững sốt, “Tại sao?” hắn nhìn quanh mọi thứ, “Có phải là thiếu cái gì hay không? Ta đã hỏi ông chủ cửa hàng, hắn nói chỉ cần những thứ này là đủ mà.”

Sơn Tảo lau nước mắt, chỉ vài thước vải đỏ nói, “xiêm y của muội còn chưa làm xong đâu.”

Chữ Vân Sơn cau mày, “Về sau lại mặc không được sao?”

“Không được, giá y sao có thể mặc sau chứ ? Hôm nay không được, chờ muội làm xong xiêm y thì sẽ bái thiên địa.” Sơn Tảo rất kiên định, cả đời chỉ mặc giá y một lần, nếu không cũng coi như không có, nàng nhất định phải mặc giá y để xuất giá.

Vậy động phòng thì phải làm thế nào ? Chữ Vân Sơn cau mày, vẫn suy nghĩ mãi vấn đề này, nhìn dáng vẻ này của Sơn Tảo, đoán chừng không bái thiên địa thì sẽ không đồng ý cùng hắn động phòng.

“Vịt quay này nếu không ăn sẽ hư.”

Chử Vân Sơn vẫn muốn tìm cơ để kiên trì tới nay muốn đốt nến để hoàn thành cho xong chuyện.

Sơn Tảo rất kiên định, “Ăn không hết thì cất vào hầm trữ nha, không có sao.”

Ai! Chử Vân Sơn coi như là bỏ qua, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cao hứng của Sơn Tảo, đợi thì đợi vậy, dù sao cũng chỉ là hơn kém một hai ngày.

Sơn Tảo say mê cuồng nhiệt mang những thứ này cất vào ngăn kéo, lúc này mới rạo rức ngồi xuống ghế bên cạnh bàn. Chử Vân Sơn cầm đũa, gắp một miếng thức ăn nhét vào trong miệng, lại bẻ một chiếc chân vịt quay đưa vào trong chén của Sơn Tảo, Sơn Tảo cười híp mắt nhận lấy.

Chử Vân Sơn vừa ăn vừa nói tình hình hôm nay vào thành thấy được.

“Quan viên ở trấn giống như đã đổi rồi, cũng không còn giới nghiêm, hôm nay ta nhìn thấy hoàng bảng rồi.”

Sơn Tảo cắn đùi vịt, hỏi, “hoàng bảng là cái gì?”

“Chính là nơi hoàng đế đem những lời muốn nói viết lên trên, sau đó chiêu cáo thiên hạ.” Chử Vân Sơn từng ngậm từng ngậm lừa cơm.

“Vậy hãn nói gì hả?” Sơn Tảo vừa ăn cơm vừa tò mò hỏi.

“Hãn nói, đã đánh thắng vị Tây hoàng kia, về sau đã ổn định, mọi người có thể có cuộc sống yên ổn. Người chạy nạn cũng có thể về nhà, triều đình sẽ an bài.” Chử Vân Sơn nhớ lại nội dung trên hoàng bảng, sau đó giải thích cho Sơn Tảo nghe.

Sơn Tảo gật đầu một cái, tán đồng nói, “Nếu vị Đông hoàng này thắng, những người đáng thương kia cũng nên về nhà thôi.”

Chử Vân Sơn cười khẽ, “Hiện tại không phân biệt Tây hoàng hay Đông hoàng rồi, chỉ có một hoàng đế thôi, nàng không phải muốn về nhà sao?”

Sơn Tảo trầm mặc một chốc lát liền lắc đầu nói, “Không thể trở về rồi, ở lại nơi này.”

Chử Vân Sơn gấp cho nàng một gấp thức ăn, “Dù sao nàng cũng là nương tử của ta, muốn đi cũng không thể đi đâu!”

Sơn Tảo mỉm cười liếc Chử Vân Sơn một cái, “Nhanh ăn cơm đi.”

Đêm đó, đến lúc đi ngủ quả nhiên Sơn Tảo cách Chử Vân Sơn một khoảng xa, còn nói rất hùng hồn, “hai ta còn chưa thành thân đâu, muội là muội sợ huynh ngủ dưới đất sẽ bị đau nên mới để cho huynh lên giường, huynh đừng có sờ loạn muội.”

Mặt Chử Vân Sơn đen lại nhìn nàng một hồi lâu, không nói hai lời trực tiếp đem nàng kéo qua ôm thật chặt, nhắm mắt lại, mặc kệ Sơn Tảo giãy giụa như thế nào đều không thả, đều phải ngủ mấy đêm rồi, cùng lắm thì không đụng nàng là được, chẳng lẽ ngay cả ôm cũng không thể hay sao chứ?

Sơn Tảo cũng chỉ từ chối tượng trưng mấy cái, sức lực Chử Vân Sơn cũng không nhỏ, khiến nàng mệt gần chết, hăn còn giống như không có chuyện gì, thở to mà ngủ, không nặng không nhẹ kéo xuống cánh tay của Chử Vân Sơn, Sơn Tảo nằm trong ngực hăn điều chỉnh một tư thế thoải mái ngủ thật say.

Ngày hôm sau, Chử Vân Sơn thức không bao lâu, Sơn Tảo liền đem một đôi giày vải với một đôi vớ ra ngoài, “Thử một chút.”

Chử Vân Sơn hơi sững sờ, thường ngày hăn cũng chỉ mang giày cỏ, mùa đông thì mang ủng da, giày vải như vậy thật sự chưa từng mang. Đôi giày vải màu đen trước mặt nhìn rất mềm mại, hăn cũng nhìn không ra đường

chỉ được may rất tỉ mỉ, cầm giày vải trên tay nhìn qua nhìn lại một lúc lâu vẫn là không mang.

“Huynh hãy thử xem đi!” Sơn Tảo có chút vội, nghĩ là Chử Vân Sơn không thích, trực tiếp ngồi xuống cởi đôi giày cỏ đang mang trên chân hẳn bỏ qua một bên.

Chử Vân Sơn vội co chân về, “chân của ta bần, sẽ khiến cho giày và vớ bị bần mất.”

Sơn Tảo cũng không nghe theo, chỉ đơn giản ôm chân của hẳn mang giày vải vào, “giày vốn sẽ bần, mau bước xuống đi vài bước xem có vừa chân hay không.”

Chử Vân Sơn mang giày mới đi vài bước, dưới chân mềm nhũn, càng đi càng thoải mái, “Không tệ, rất thoải mái, rất mềm, tay nghề của nương tử thật sự là rất tốt.”

Sơn Tảo cao hứng nhìn hẳn mang giày, “Vừa chân không?” ở quê của nàng, đôi giày đầu tiên mà cô nương làm sẽ một đôi giày vải bình thường giành cho nam nhân của mình khi xuất giá, nếu vừa chân, chính là tình đầu ý hợp. Nếu nam nhân thấy giày rộng, chính là cô nương đó hi vọng nam nhân của mình sẽ có tiền đồ. Nếu cảm thấy nhỏ, chính là cô nương đó hi vọng người nam nhân sẽ cả đời không xa nhà, không rời khỏi mình.

Tuy nói là đều mang ý tốt, nhưng đây là lần đầu tiên nàng làm giày cho nam nhân, cho nên thật lòng hi vọng Chử Vân Sơn sẽ cảm thấy vừa chân, vừa hi vọng sẽ là tình đầu ý hợp, có thể răng long đầu bạc.

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, “vừa chân, rất tốt.”

Sơn Tảo nhất thời vui sướng, “VẬY MUỘI ĐI LÀM CƠM, HUYNH CŨNG KHÔNG THỂ CỞI RA, VỀ SAU ĐỀU PHẢI MANG.” Nàng vui vẻ đi ra khỏi phòng, để lại Chử

Vân Sơn với đôi giày mới trên chân, trong lòng cũng không nhịn được mà cao hứng, có nường tử thật tốt, sẽ có người thương mình.

Hai người ăn sáng, sau đó Chử Vân Sơn mang theo Đại Mao vào núi, Sơn Tảo ở nhà làm giá y, tâm tình của nàng rất tốt, người cũng bận rộn, phải làm giá y, cắt chữ song hi dán cửa sổ, chờ làm xong giá y, nàng sẽ cùng Chử Vân Sơn chính thức bái thiên địa.

Đem những chữ song hi đỏ thắm xinh đẹp dán ở các góc nhà, nhìn toàn cảnh màu hồng, trong lòng Sơn Tảo thật sự sung sướng nói không nên lời.

Chử Vân Sơn dụng tâm đọi nàng, nàng cảm nhận được, nam nhân này, chính là người có thể phó thác cả đời.

Qua vài canh giờ Chử Vân Sơn đã trở lại, đánh được không ít con mồi, lại mang thêm một chút rau măng về, vừa vào đến sân đã thấy khắp nhà dán chữ song hi, tâm tình đang cao hứng lại càng tốt hơn.

“Nường tử, ta đã trở về.”

“Ai, tới.”

Sơn Tảo buông việc trên tay, từ trong nhà đi ra, hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không nhịn được cười, Sơn Tảo chỉnh lại y phục, vừa thẹn vừa mừng nhìn Chử Vân Sơn một hồi lâu, xoay người đi vào nhà, “Muội rót nước cho huynh.”

“Ừ.” Nụ cười trong mắt Chử Vân Sơn càng đậm.

Buổi chiều, khách tới nhà.

Là Thành thúc. Thành thúc đứng xa xa nhìn chữ song hi trên cửa nhà liền cười, “Thợ săn, có nhà không?”

Chử Vân Sơn buông việc trên tay, đứng lên nhìn, thấy là Thành thúc vội đem ông mời vào bên trong nhà, “Là Thành thúc à, đến, mời thúc mau vào nhà ngồi!”

Sơn Tảo cũng ra chào hỏi với Thành thúc, sau đó vào nhà rót nước. Thành thúc nhìn xung quanh tiểu viện, không nhận được khen, “mấy hôm ta không tới, nhìn chữ song hỉ đầy nhà, thợ săn à, không phải thúc trách cháu, cháu quả thật là không biết điều mà!” Ông nhận lấy trà từ Sơn Tảo, mỉm cười nhìn hai người.

Chử Vân Sơn cười, không có tiếp lời. Thành thúc quan sát hai người, vừa nhìn vừa gật đầu, “Không tệ, không tệ, cuộc sống gia đình tạm ổn, trôi qua rất tốt.”

Hàn huyên một lúc, Thành thúc mới nói vào chuyện chính, “ Tân triều thành lập, hoàng đế đã sắp xếp lại quan chức, còn đại xá thiên hạ. Quan nha đưa người tới truyền lời, muốn tất cả các hộ đi ghi danh nhân khẩu của mỗi nhà, qua ít ngày phải chỉnh sửa lại danh sách trong thôn, thôn chúng ta có hai hộ muốn dời đi, còn gia đình của các cháu-----.”

Thành thúc nhìn quanh một chút, “Các cháu cũng nên dời đến trong thôn của chúng ta đi.”

Mặt Chử Vân Sơn khẽ thay đổi, “Thành thúc, cháu cũng đã ở nơi này 18 năm rồi, bản thân cháu là thợ săn, cũng không làm gì khác, ở tại nơi này, rất thích hợp.”

Thành thúc thở dài, “Ta biết tiểu tử nhà cháu rất bướng bỉnh, chỉ là chuyện này thúc cũng không là chủ được, viên này vẫn là của các cháu, nhưng mà các cháu nên đến dưới chân núi đi, người của quan nha nói người một thôn phải ở chung một chỗ, tất cả thôn trấn đều như vậy, không có ngoại lệ đâu.”

Chữ Vân Sơn cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì, Sơn Tảo không rõ tình trạng, cũng không lên tiếng.

Thành thúc tiếp tục thở dài nói, “Nhắc tới người của quan phủ, cách làm việc của bọn họ chúng ta có lạ gì, ai biết bọn họ nói an tâm cái gì, chúng ta là dân đen, còn không phải là tuân theo sao? Thúc biết cháu không bỏ được nơi này, nhưng có thể nghe thúc nói một chút, nơi này của cháu cũng thật sự là cũ rách rồi, hiện tại đã có thể tử, sau này còn có oa nhi, cũng phải tính toán một chút về sau đúng không? Trong thôn có mảnh đất tốt, thúc đã chuẩn bị cho cháu rồi, chỉ cần cháu mở miệng, mảnh đất kia cháu cứ lấy mà xây nhà thôi, ở đầu thôn, cách đường vào núi rất gần, vừa lớn lại bằng phẳng, lại rất yên tĩnh, rất hợp với tính tình không thích nói chuyện của cháu. Thường ngày, khi cháu vào núi rồi, tiểu nương tử ở nhà cũng không sợ thú hoang xông vào, cháu cẩn thận suy nghĩ một chút lời của thúc, đồng ý thì tới tìm thúc, thúc dẫn cháu đi nhìn.”

Thành thúc lại cùng bọn họ nói chút việc nhà, một lát mới rời đi.

Cũng không biết lời nào của Thành thúc chạm đến đáy lòng của Chữ Vân Sơn, khi Sơn Tảo hỏi đến bọn họ có muốn dọn nhà hay không, Chữ Vân Sơn có chút chần chờ.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 20: Động Phòng (Hạ)

Tuy Chử Vân Sơn không nói lời nào, nhưng ánh mắt cứ nhìn chăm chăm thật khiến cho Sơn Tảo cảm thấy rất áp lực, giá y của Sơn Tảo cuối cùng cũng làm xong. Thật ra cũng rất đơn giản, chính là một bộ xiêm y đỏ chót, không thêu hoa hay bất cứ gì, vốn Sơn Tảo muốn thêu một chút họa tiết hoa Tường Vân, nhưng nàng chỉ mới thuận miệng nói một chút, Chử Vân Sơn đã nhú lông mày, “Đơn giản nhìn mới tốt, xiêm y không cần mấy thứ hoa hòe linh tinh.”

Sơn Tảo không biết làm sao, đây là giá y mà! Có giá y nào không thêu hoa thêu cỏ chứ, nương tử của Đại Xuyên không phải thêu rất nhiều trên giá y của nàng ta đó sao !

Nhưng không thể chống lại ý của Chử Vân Sơn, cuối cùng Sơn Tảo cũng không thể thêu được cái gì, đợi nàng may xong giá y, Chử Vân Sơn nhìn trái nhìn phải, nhìn sao cũng thấy thật vui mừng.

Đốt nển long phượng, thức ăn cũng được dọn lên, treo quần áo vào tủ, ga, giường sạch sẽ, trên tường, khắp nơi đều dán chữ song hỷ thật lớn, Sơn Tảo mặc xong giá y, phủ khăn voan, quy cũ ngồi ở trên giường.

Chử Vân Sơn vừa vào phòng liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng hẳn nhất thời không thể đè nén được cảm giác thỏa mãn, nhìn Sơn Tảo đoan đoan chính chính phủ khăn voan ngồi trên giường, Chử Vân Sơn phát hiện hẳn lại đang có chút khẩn trương.

Bên dưới khăn voan, Sơn Tảo cũng đang nắm các ngón tay thật chặt, nghe được tiếng bước chân của Chử Vân Sơn, tim nàng cũng nhảy bang

bang, mẫu thân phụ thân, hai người có nhìn thấy không? Hôm nay nữ nhi sẽ lập gia đình, con cũng có nhà của mình, cũng có nơi yên ổn, hai người có thể yên tâm!

Chử Vân Sơn ho một tiếng, bước đến đỡ Sơn Tảo dậy, nhẹ nói, “Chúng ta bái thiên địa thôi.”

Sơn Tảo nhẹ nhàng gật đầu, Chử Vân Sơn lôi kéo nàng quay về hướng cửa sổ dập đầu 6 cái, hai người cúi lạy nhau 3 cái, Chử Vân Sơn đỡ Sơn Tảo dậy, đỡ nàng ngồi xuống trước bàn, nhẹ nhàng vén lên khăn voan.

Bên dưới khăn voan là gương mặt trắng nõn như ngọc, kể từ khi đến nhà Chử Vân Sơn bởi vì được ăn uống đầy đủ, khuôn mặt vốn khô gầy bây giờ cũng nở nang. Hiện tại trên khuôn mặt một mảng ửng hồng, mặc dù không son phấn nhưng trong mắt Chử Vân Sơn, Sơn Tảo chính là nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời.

Chử Vân Sơn lấy ra tấm thiệp canh, cũng không biết từ nơi nào học được mà đoan đoan chính chính viết lên tên và bát tự của mình. Mặt Sơn Tảo càng đỏ hơn, có chút không tự nhiên mà cầm bút, oai oai nữ nữ viết lên tên nàng, Từ Sơn Tảo. Nhìn nét chữ đại khí tuấn dật của Chử Vân Sơn, lại nhìn chữ viết giống như giun bò của mình, Sơn Tảo cắn môi, tiếng nhỏ như muỗi bay, “Chàng còn có thể viết chữ à...”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, chỉ vào nơi viết bát tự của Sơn Tảo, “Nơi này sẽ viết ngày sinh tháng đẻ.”

Sơn Tảo cầm bút do dự, nửa ngày mới nói nhỏ, “Thiệp hiểu, nhưng mà không biết viết...”

Chử Vân Sơn khẽ mỉm cười, đứng lên, từ phía sau ôm lấy Sơn Tảo, bàn tay bao quanh bàn tay bé nhỏ của nàng, “Nàng nói, chúng ta cùng viết.”

Hơi thở nóng ẩm phun lên khuôn mặt của Sơn Tảo, hơi thở nồng đậm của nam nhân quanh quần bên người nàng, tay của Sơn Tảo cũng run lên, dưới sự giúp đỡ của Chử Vân Sơn, lúc này mới một mạch viết xong bát tự của mình.

Viết xong thiếp canh, Chử Vân Sơn cẩn thận nhìn một chút, đưa nó cho Sơn Tảo, “Cất đi.” Sơn Tảo vượt tên tuổi cùng bát tự của Chử Vân Sơn trên thiếp canh, dùng sức gặt đầu một cái, đem nó đặt cẩn thận vào một tấm vải rồi gói kỹ, để xuống phía dưới cùng của tủ y phục.

Thừa dịp này, Chử Vân Sơn đã rót đầy rượu cho hai người, Sơn Tảo lại ngồi xuống trước bàn, Chử Vân Sơn đưa cho nàng một ly rượu, Sơn Tảo biết, đây là rượu hợp cần, hai người giao tay uống, gương mặt Sơn Tảo vốn đã hồng hồng, dưới tác dụng của rượu lại càng thêm xinh đẹp.

Hai người cùng ăn cơm, Chử Vân Sơn thấy Sơn Tảo ăn cũng không sai biệt lắm, lại bùng ly lên, “Nương tử, về sau hai ta phải sống cùng nhau thật tốt.”

Sơn Tảo then thùng gặt đầu, hai người uống một hơi cạn sạch.

Để ly xuống, Chử Vân Sơn trực tiếp đem Sơn Tảo bế lên, Sơn Tảo “Nha” một tiếng, cũng không nói gì, đây mới thật sự là đêm động phòng hoa chúc, là quá trình mà nữ nhân nào cũng phải trải qua.

Đem Sơn Tảo cẩn thận đặt lên giường, nửa người Chử Vân Sơn đè lên người nàng, ngực hai người đều phập phồng rất lợi hại, Chử Vân Sơn nuốt cổ họng có chút khô sấp, trước tiên hôn lên gò má của Sơn Tảo một cái.

Sơn Tảo then thùng nhắm mắt lại, Chử Vân Sơn nhìn lông mi có chút run run của nàng, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, êm ái mà hôn xuống.

Đầu tiên là ngậm mút lấy đôi môi mềm mại, hô hấp của Chử Vân Sơn càng ngày càng gấp, giống như chưa thật sự thỏa mãn, đầu lưỡi cũng duỗi

đi vào, tìm đến cái lưới thơm tho đang né tránh của Sơn Tảo, hai cái dây dưa, người tránh ta đuổi, hôn đến khi cả hai cùng thở hồng hộc mới ngưng lại.

Con người sáng lấp lánh của Chử Vân Sơn mê ly nhìn Sơn Tảo, bởi vì một màn hôn nhiệt tình kia, môi của nàng cũng trở nên bóng nhuận, sóng nước mênh mêng, Chử Vân Sơn làm sao kiềm chế nổi? tiếp theo liền tới tấp hôn lên mặt của Sơn Tảo.

Sơn Tảo nhắm mắt thật chặt, Chử Vân Sơn thở hển hển hôn lên môi nàng, tay cũng không nhàn rời, dò xét đến trên giá y của nàng, cởi bỏ từng cái từng cái một, lộ ra bờ vai trắng nõn nà.

Chử Vân Sơn tới gần, tê tê dai dai gặm cắn da thịt của nàng, Sơn Tảo cắn môi, loại cảm giác này thật sự quá đặc biệt, cũng không biết là sung sướng hay là khó chịu.

Chử Vân Sơn khẽ nâng Sơn Tảo lên, tay vừa động, cả kiện giá y liền bị lột ra, da thịt đang nóng bỏng đột nhiên tiếp xúc với không khí, Sơn Tảo không khỏi có chút run rẩy, Chử Vân Sơn nhìn chiếc yếm đỏ thêu hoa mẫu đơn, tay từ từ phủ lên, so với cảm giác vô tình cảm nhận được của lần trước càng thêm tốt đẹp, vuốt ve đè ép, Chử Vân Sơn cuồng dã hôn lên da thịt của Sơn Tảo, trong tay không ngừng cảm thụ sự mềm mại của nàng.

“Ừm...” cho dù Sơn Tảo cắn môi, nhưng vẫn có từng tiếng rên rỉ bật đến, nghe thấy thanh âm này, Chử Vân Sơn như nghe thấy tiếng trời.

“Nương, nương tử, đồ này làm sao cởi ra?” Chử Vân Sơn cũng gấp đến không được rồi, hấn hôn liếm chiếc cổ bóng loáng của nàng, bàn tay tiếp tục cùng cái yếm dây dưa.

Sơn Tảo bị hôn đến thất điên bát đảo, làm sao còn nhớ được những thứ này, “cái...cái gì?”

“Thôi!” Chử Vân Sơn dùng sức xé ra, cái yếm nhất thời trở thành mảnh vải rách chặm rơi xuống dưới giường, Chử Vân Sơn nhìn hai nơi đáng vẻ xinh đẹp mượt mà, hai đỉnh của quả hồng mềm mại vì chột tiếp xúc với không khí mà đứng thẳng, hần thử đưa tay đụng một quả hồng, Sơn Tảo khó chịu ưm một tiếng, Chử Vân Sơn nằm sấp xuống ngực nàng, êm ái đem quả hồng nhét vào trong miệng từ từ thưởng thức.

Sơn Tảo cắn môi, thanh âm rên rỉ không ngừng tràn ra, một bàn tay nắm thật chặt gối đầu, nhẩn nại nhận lấy Chử Vân Sơn đang nhiệt tình nhóm lửa khắp nơi trên người nàng.

Chử Vân Sơn giống như bị mê muội, không ngừng liếm hôn bú mút hai khóa hồng, lần nữa rướn thân lên, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ đi xiêm y của chính mình, lại tháo bỏ hai nút thắt bên hông Sơn Tảo, theo bản năng, Sơn Tảo đem hai chân khép lại, Chử Vân Sơn leo lên, đưa tay vuốt mặt của nàng, đem lưỡi thăm dò vào trong miệng cùng nàng dây dưa, một tay từ từ đi xuống, nâng cao một chân của Sơn Tảo, cởi ra quần của nàng.

Sơn Tảo không tự chủ mà nắm thật chặt bàn tay đang trêu chọc xung quanh của Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn cầm lấy tay nàng đưa lên đỉnh đầu, một tay lại vuốt ve khắp nơi trên thân thể trơn mịn của nàng.

Hai tay bị trói chặt, khiến cho Sơn Tảo có cảm giác không an toàn, nhưng lúc này toàn thân nàng lại mềm yếu vô lực, không thể động đậy.

Chử Vân Sơn dần dần đi xuống, ngậm hai khóa hồng trước ngực nàng mút vào một phen, lại hôn chiếc bụng phẳng lì, đến nơi rậm rạp lạnh lẽo.

Tay Sơn Tảo bị buông ra, nàng vô lực đưa tay đẩy Chử Vân Sơn, nhưng một chút sức lực này đối với hần thật sự là không coi vào đâu.

Chử Vân Sơn vạch ra bắp đùi trắng như tuyết của Sơn Tảo, nhìn chăm chú vào rưng cỏ rậm rạp đag róc rách chảy chặm ra một dòng suối nhỏ, giống như là thử dò xét, hần đưa một ngón tay nhẹ nhàng đụng một cái.

“A...không cần...” giọng điệu Sơn Tảo có chút hốt hoảng, hấn lại đụng chỗ đó của cô rồi hả?

Chử Vân Sơn nâng ánh mắt tràn đầy tình dục, đến hôn Sơn Tảo một cái, “Nương tử, để cho ta xem...”

“đừng, đừng nhìn...” quá mắc cỡ, nước mắt Sơn Tảo rơi xuống, kẹp hai chân lại thật chặt, lại khiến cho tay của Chử Vân Sơn tiếp cận gần khê cốc.

Chử Vân Sơn chặn lại miệng của nàng, lại hôn nàng đến thiên hôn địa ám, tay ở trong khê cốc lục lọi, nhẹ nhàng xoa nắn một hồi lâu, tiếng thở của hai người cùng càng lúc càng lớn, âm thanh yêu kiều của Sơn Tảo càng thêm không dứt bên tai.

Thận trọng đưa vào một ngón tay, đột nhiên bị dị vật đột nhập kích thích, chân mày Sơn Tảo nhíu lại thật chặt, giống như khóc khẩn cầu uyển chuyển, “đừng...chớ đi vào...ngô...”

“ngoan, lập tức sẽ tốt, ta sờ sờ...” đầu Chử Vân Sơn đầy mồ hôi, không ngừng nhỏ tiếng dụ dỗ.

Chử Vân Sơn dùng ngón tay thăm dò ở trong cơ thể Sơn Tảo, trong miệng ngậm quả hồng nhỏ ở trước ngực nàng, chóp mũi tràn đầy mùi thơm cơ thể của Sơn Tảo, lửa nóng của hấn cũng đã sớm đứng lên thật cao, căng trướng khiến hấn muốn bộc phát.

Nhưng Sơn Tảo thật sự quá chặt, điều này khiến Chử Vân Sơn lo lắng, hấn tùy tiện đi vào có thể khiến cho hình dáng mảnh mai ở dưới thân trực tiếp vỡ ra hay không, hấn lại thẳng tắp dò xuống, dọc đường lưu lại thật nhiều nộ hôn nóng bỏng.

Làn nữa đi tới khê cốc, Chử Vân Sơn nhìn sóng nước dạt dào, từng sợi như ngân hà vướng quanh khê cốc, thiếu chút nữa không nhìn được mà tuốt

kiếm nhập môn, nhưng mà hần vẫn cố nén, Sơn Tảo lại rất chặt, lửa nóng của hần sợ rằng nhất thời nàng khó tiếp nhận.

Không nhịn được cúi đầu đến gần, Chử Vân Sơn nhẹ nếm một chút tư vị của khê cốc, Sơn Tảo chợt hít một hơi, nâng lên eo nhỏ, cả người cũng ửng hồng, níu lấy người phía dưới, khóc sụt sịt khẩn cầu hần.

“Đừng...không cần...ừ...”

Chử Vân Sơn cũng không bận tâm, tiếp tục ngậm mút, ta cần ta lấy, tiếng rên rỉ của Sơn Tảo cũng một lúc một cáo hơn, đến khi Chử Vân Sơn cho là Sơn Tảo đã có thể, lúc này mới ngăn chặn miệng của nàng, lửa nóng đặt tại khê cốc đag mè nheo, một mũi thẳng tắp tiến thẳng vào Long môn.

“A!” Sơn Tảo lại nâng eo lên, phía dưới bị nhận lấy đau đớn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, “Chàng...đi ra ngoài...đau quá a...”

“Nhịn thêm chút nữa, lập tức sẽ tốt hơn.” Gân xanh gân tím trên mặt của Chử Vân Sơn cũng nổi hết lên, dáng vẻ thật sự là đang nhẫn nhịn đến cực hạn, miễn cưỡng đợi một lát, Chử Vân Sơn cũng không thể nhịn được nữa mà cử động.

“Ngô...đau quá...” Sơn Tảo bị Chử Vân Sơn mạnh mẽ luật động không ngừng liên tiếp, Chử Vân Sơn chui vào giữa cổ, gáy của nàng, thanh âm thờ dốc thô cát không ngừng vang lên, cơ thể nam nhân rắn rỏi xanh đen ở phía trên cơ thể mềm mại trắng như tuyết của nữ nhân không ngừng luật động, đây là một loại lực lượng nguyên thủy nhất của con người.

Trên bàn, nến đỏ đang đốt, đêm nay, còn dài đến vô cùng.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 21: Dọn Nhà

Lần đầu tiên biết chuyện nam nữ là chuyện sinh động đến cỡ nào, Chử Vân Sơn giống như lần đầu được nếm tư vị sung sướng đến tận tủy, sau khi làm xong còn ôm lấy Sơn Tảo, không ngừng vuốt ve cơ thể của nàng.

Sơn Tảo vừa đau lại vừa mệt, tuyệt không cảm thấy thoải mái, Chử Vân Sơn còn không ngừng thân nàng, nàng thật sự cực kỳ mệt mỏi, vô lực nói với Chử Vân Sơn, “Để cho thiếp ngủ một lát thôi...”

Chử Vân Sơn vuốt luồng mềm mại trước ngực nàng, lòng không tình nguyện đem nàng ôm vào trong ngực, “Ừ, ngủ đi, ngủ đi.”

Sơn Tảo ngủ thật say, Chử Vân Sơn lại không ngủ được, hấn lớn như vậy, lần đầu tiên đụng được nữ nhân, thân thể nương tử vừa mềm vừa trơn, còn thơm ngào ngạt, quả thật là hấn yêu thích không buông tay, cứ như vậy lại “hạ thủ” vuốt bộ ngực mềm nhũn của nương tử, Chử Vân Sơn ngủ chìm đi trong suy nghĩ miên man.

Sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng, Chử Vân Sơn liền tỉnh, cả người tỉnh táo, chỗ nào đó cũng đi theo ngãng đầu. Trước kia không có nương tử, cũng không hưởng qua tư vị của nữ nhân, Chử Vân Sơn tất nhiên cũng không đem chỗ nào đó ngãng đầu coi trọng, hiện tại thì không giống như vậy, nhuyển ngọc ôn hương ôm đầy cõi lòng, hấn chỉ cảm thấy bụng dưới trện trện nóng ran, không nhịn được bắt đầu mề nheo nâng lên thân thể mềm mại của Sơn Tảo.

Trong cơ mơ mơ màng màng Sơn Tảo cảm thấy có con rắn đang bò trên người mình, dinh dính nhớt nhớt, nàng phẩy tay, muốn đem rắn đuổi đi,

nhưng con rắn kia quả thật là lì lợm, đuổi sao cũng không đi, nàng cố gắng mở mắt, nhưng thật sự quá mệt nhọc. Bỗng dưng, nàng cảm thấy hai chân bị tách ra, thân thể bị vật nặng đè ép, một vật bén nhọn đang chui vào trong cơ thể nàng.

Cảm giác đau nhói truyền đến, Sơn Tảo hừ một tiếng, chậm rãi mở mắt, nhìn Chử Vân Sơn mờ mờ như mưa đang ra sức trên người nàng không khỏi có chút tức giận, bởi vì đang “hoạt động” khiến cho âm thanh của nàng cũng biến thành rời rạc, “chàng, sao chàng lại... lại nữa chứ...”

Chử Vân Sơn thấy nàng tỉnh, càng thêm hứng thú, cúi đầu hôn môi của nàng.

“Ừm...”

Sơn Tảo níu cánh tay Chử Vân Sơn, không có sức để suy nghĩ cái khác, từng đợt tiếng rên rỉ từ từ bay ra...

Buổi trưa, Chử Vân Sơn sắc mặt rất tốt bưng cơm vào nhà, Sơn Tảo nửa ngồi nửa tựa ở trên giường đen mặt nhận lấy chén, yên lặng ăn không lên tiếng, Chử Vân Sơn vội bưng lại một chậu nước ấm, cầm khăn nhúng qua, vắt kỹ, vừa cầm vừa nuốn vén chăn lên, Sơn Tảo vội vội vàng vàng nuốt xuống cơm trong miệng, một tay ngăn lại, “chàng muốn làm gì á!”

Chử Vân Sơn cầm khăn chỉ chỉ chăn, “Muốn lau cho nàng, sẽ nhanh tốt.”

Còn không phải là bởi vì chàng! Sơn Tảo vừa tức vừa thẹn, trừng mắt liếc hẳn một cái, “Không cần, mấy ngày nữa sẽ tốt!”

“Cũng sừng rồi, lau rồi chườm nóng một chút sẽ mau tốt hơn.” Chử Vân Sơn cau mày, kiên trì vén chăn lên, dùng chiếc khăn ấm chườm lên bụng dưới của Sơn Tảo, khăn vừa chườm xuống, Sơn Tảo liền co rúm lại, cố nén lắm mới không có thoải mái rên rỉ ra ngoài.

Chử Vân Sơn nhìn Sơn Tảo ăn xong, sau khi rửa bát đĩa liền ngồi vào bên giường, đem nàng ôm vào trong ngực mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bên hông nàng, khuôn mặt tươi cười thận trọng.

“Hiện tại có thoải mái hơn chút nào không?”

Sơn Tảo hừ một tiếng, không để ý hẳn. Lông mày Chử Vân Sơn vừa mới giãn ra đã nhanh chóng nhíu lại, “có phải còn rất đau hay không? Vẫn còn chảy máu? Nếu không ta đi tìm đại phu đến xem nhé?”

Sơn Tảo vỗ nhẹ xuống người hẳn, “Mời đại phu gì chứ, không biết thẹn thùng thì cũng biết xấu hổ chứ, vào lúc này...cũng không quá đau.” Dừng một lát, nàng mới nhẹ giọng nói ra nửa câu sau.

Chử Vân Sơn xoa hông của nàng, “Về sau làm nhiều lần sẽ tốt, lần đầu tiên sẽ đau.”

Nàng không phải một lần đầu tiên, là ba bốn lần có được hay không? Sơn Tảo khóc không ra nước mắt, hiện tại nàng đã hiểu rõ đám nữ nhân trong thôn nói đến “lợi hại” là chỉ cái gì, Chử Vân Sơn là lợi hại, trừ lần đầu tiên thời gian có ngắn chút, mấy lần sau đó ít nhất cũng là một canh giờ rồi, lúc đó nàng nói cả đêm cũng không phải chỉ việc này, đừng nói là một câu thành sự thật chứ!

Chử Vân Sơn nhìn Sơn Tảo từ từ ngủ mất trong lòng mình khẽ mỉm cười, chắc mệt muốn chết rồi, tối hôm qua tới hôm nay nàng đều không có ngủ thật ngon, cũng là do hẳn không có khống chế được mình, nhưng mà về sau chỉ cần làm nhiều một chút nàng sẽ có thói quen thôi.

Chử Vân Sơn thật không nghĩ đến, bởi vì hẳn không thể khống chế mà Sơn Tảo phải nằm trên giường đến hai ngày mới có thể xuống giường, chuyện đầu tiên khi nàng xuống giường chính là đem toàn bộ ga giường cùng vỏ chăn toàn bộ tháo ra giặt một lần, nhìn lạc hồng cùng với dấu vết loang lổ trên ga giường, Sơn Tảo không khỏi đỏ mặt tới mang tai.

Trong hai ngày nay, Thành thúc lại tới tìm Chử Vân Sơn thêm một lần, lần này Chử Vân Sơn cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý dọn tới chân núi rồi, Thành thúc cao hứng liền dẫn Chử Vân Sơn đi xem một chút, sau khi trở lại Chử Vân Sơn liền kéo Sơn Tảo vào nhà, mở hộc tủ ra, từ bên trong lấy ra một bọc bạc.

Sơn Tảo mở ra nhìn, bên trong đều là bạc vụn, một bọc nặng trĩu.

“Đây chính là toàn bộ tiền của ta, cũng chỉ có vài năm không thể góp được quá nhiều, có chừng 120 lượng bạc, ta đã xem mảnh đất dưới chân núi kia, quả thật không tệ, Thành thúc đã tận tâm với chúng ta, xây nhà lên cũng cần chút tiền, nàng trước tiên cầm lấy, thời điểm cần dùng tiền ta lại hỏi nàng.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, “Vậy thiếp cất trước, chàng nói thử xem, đang êm đẹp tại sao lại muốn chúng ta dọn nhà chứ, ở nơi này không phải vô cùng tốt sao?”

Chử Vân Sơn nhìn xung quanh căn phòng, “Ta ở nơi này cũng đã 18 năm, nếu chỉ có mình ta, ta xác thực không muốn rời đi. Nhưng mà khi ta vào núi, để mình nàng ở lại ta cũng không yên lòng, lại nói nơi này cách trong thôn cũng không xa, vài bước đường đã đến, ở lại trong thôn cũng có thể cùng người trong thôn giúp đỡ lẫn nhau về sau ta cũng không cần quá lo lắng cho nàng.”

Sơn Tảo trong lòng âm áp, cười dịu dàng với Chử Vân Sơn một tiếng, “thiếp cũng hiểu là chàng đang lo lắng cho thiếp.”

Chử Vân Sơn rung động trong lòng, trực tiếp kéo Sơn Tảo vào trong ngực, “Nương tử, nàng còn đau không?”

Mặt Sơn Tảo đỏ lên, “còn đau lắm, chàng đừng có động thiếp.”

“Làm nhiều sẽ hết đau.” Chử Vân Sơn vẻ mặt phớt tỉnh nói, sau đó ôm ngang Sơn Tảo đi đến trên giường.

Sơn Tảo giùng giảng, “Chàng đừng...ngô...người xấu...ừ...”

Chử Vân Sơn đề lên, hai ba động tác đã lột hết xiêm y của nàng, không bao lâu cũng chỉ còn nghe được tiếng thở cùng tiếng kêu yêu kiều khiến cho người ta đỏ mặt mà thôi.

Muốn xây nhà, thời gian Chử Vân Sơn ở nhà cũng ít đi, phần lớn đều ở dưới chân núi phụ cất nhà. Không biết Thành thúc đã nói gì với mọi người, những thanh niên trai tráng trong thôn đều tới giúp một tay, một phần nguyên nhân cũng là do thường ngày Chử Vân Sơn thường xuyên giúp đỡ người khác, mọi người vừa nghe nói là giúp thợ săn xây nhà, ai cũng đều nhiệt tâm vô cùng.

Thành thúc đã lên nói với Chử Vân Sơn, bởi vì quan phủ an bài, người của hai hộ rời khỏi Bạch Vân thôn nhận được một phần tiền, ông nói với Chử Vân Sơn cũng nên đến quan phủ nhận phần tiền này, tính toán xong, tiền mua vật liệu xây dựng phòng ốc cũng đủ. Về phần những người tới giúp đỡ, Thành thúc đã có ý là cho không, không có cũng không sao.

“Các người mới tân hôn, lại phải lo xây phòng mới, chỗ cần tiền rất nhiều, đều là hàng xóm cùng thôn, ở chung một chỗ đã nhiều năm như vậy, chuyện này cũng không xem là gì.”

Chử Vân Sơn gật đầu, về nhà nói với Sơn Tảo, hai người tính toán một chút, buổi trưa lo cơm, chờ khi phòng ốc xây xong lại tính toán tiền công.

Như vậy, buổi trưa Sơn Tảo bắt đầu nấu cơm, cơ bản đều là bánh nướng, xào chút món ăn đưa đi, thấy mọi người cũng đều chào hỏi, từ từ cũng biết gần hết.

Phòng xây vô cùng mau, một gian nhà chính, từ nhà chính đi vào, trái phải hai bên hai phòng, bên ngoài một cái sân vây quanh, một bên sân là nhà bếp và một căn lều, một bên góc dựng một gian nhà lá, phải nói là cũng rất chỉnh tề. Hơn nữa mỗi gian phòng cũng đều rất rộng rãi, sau khi Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo nhìn xong, cũng rất hài lòng.

Sẽ phải dọn nhà, Sơn Tảo bắt đầu dọn dẹp đồ, Chử Vân Sơn nhìn căn phòng trở nên trống trải có chút cảm khái, “Ở nhiều năm như vậy, đột nhiên muốn đi, thật sự có chút không bỏ được.”

Sơn Tảo xách bọc y phục, “Vẫn là nhà của chúng ta mà, không phải chàng nói đường đi cũng không quá xa sao?”

Chử Vân Sơn khẽ mỉm cười, “Đúng vậy nha, đều là nhà của chúng ta.”

Chờ tất cả được sắp xếp thỏa đáng, tất nhiên sẽ phải mời khách.

Trong sân bày đầy bàn tiệc, chờ món ăn đưa lên, Chử Vân Sơn nâng chén lên cao giọng nói, “cám ơn mọi người đã giúp một tay, cũng cảm tạ các vị thúc thúc, thăm thăm, các huynh đệ đã giúp một tay dựng phòng, ta cũng không nhiều lời, tất cả đều ở trong bát rượu này.”

Hắn đang chuẩn bị uống, giọng bén nhọn của mẹ Vĩnh Quý đã vang lên, cười lớn, “Thợ săn, rượu thành thân của người còn chưa có mời đâu, ở đây một lần rượu liền muốn đem chúng ta đuổi đi à?”

Tất cả mọi người ồ ồ cười vang, rồi rít ồn ào lên.

Hôm nay Sơn Tảo mặc bộ hồng y đó, tóc đã thật dài, có thể dùng dây và ghim bới lên, hiển nhiên chính là dáng vẻ của một tức phụ.

Chử Vân Sơn lại nâng chén, “Nếu thăm đã nói vậy, tiền lễ này chúng ta cũng không thu, thăm, hai phần tiền lễ cũng đều không lấy của thăm, nếu

thăm có sức, liền có thể ra sức mà ăn, ăn đến khi không thể thở nổi thì thôi.”

Mọi người cười ha ha, nâng chén đụng chén rất náo nhiệt.

Thành thúc đã được mời đến ghế trên, uống uống cũng miễn, bắt đầu cảm thán, “Lần đầu nhìn thấy đứa nhỏthợ săn này, hãn mới bao nhiêu? Mới bảy tuổi! Đi theo phụ thân hãn tới nơi này của chúng ta, còn nhỏ tính khí bướng bỉnh là không tránh được, phụ thânhãn cũng không quản hãn, chớp mắt một cái cũng đã lớn như vậy, nương tử cũng có rồi, đến sang năm ôm một đứa bé mập mập, vong linh phụ thân người dưới cửu tuyền cũng an ủi nha!”

Sơn Tảo len lén nhìn Chử Vân Sơn một cái, chỉ thấy khuôn mặt hãn bình tĩnh như nước, nàng chưa bao giờ nghe Chử Vân Sơn nói tới phụ mẫu của hãn, lúc này nghe Thành thúc nói đến, sợ trong lòng Chử Vân Sơn không dễ chịu, ở dưới bàn len lén đem tay khoát lên tay của Chử Vân Sơn an ủi hãn, kết quả lại bị hãn nắm lại rất nhanh, mặt Sơn Tảo đỏ lên, sợ bị người phát hiện, giả bộ dáng vẻ quy cũ không dám lộn xộn.

Chử Vân Sơn liếc nàng một cái, trong lòng buồn cười, ngón tay gãi gãi lòng bàn tay nàng, quả nhiên cảm thấy thân thể Sơn Tảo cứng đờ, mặt đỏ tới mang tai, khuôn mặt không được tự nhiên.

“Cha đứa nhỏ, ông uống nhiều rồi, hôm nay là ngày tốt, nói những thứ kia làm gì.” Thành thăm lúng túng hướng về Chử Vân Sơn và Sơn Tảo cười một tiếng, len lén bấm Thành thúc một cái.

Thành thúc quả thật uống hơi nhiều, ông vỗ một chưởng lên vai Chử Vân Sơn, “Đứa bé, ngày mai đi thả cho phụ thân người nén hương, người bây giờ đã tốt rồi, để cho hãn an lòng. Phụ thân người là người tốt, đáng tiếc không có phúc khí, không thấy được nhi tử lấy vợ sinh con...”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, “sẽ đi, ngày mai nhất định đi.”

Thành thúc vẫn còn nói liên miên, Thành thắm bèn nháy mắt với Đại Xuyên, Đại Xuyên cùng Nhị Xuyên liền đỡ lấy hai bên của phụ thân mình, trực tiếp dụ dỗ ông rời đi...

Thu dọn xong xuôi, Sơn Tảo khóa cửa viện, dùng chậu gỗ bưng nước nóng vào cho Chử Vân Sơn rửa chân, hôm nay Chử Vân Sơn uống rất nhiều, cũng không chịu nổi một nhóm người thay nhau ra trận uống rượu, đem Chử Vân Sơn dọn dẹp sạch sẽ, lúc này Sơn Tảo mới tắm sạch sẽ lên giường, mới vừa cởi giày, liền bị Chử Vân Sơn từ phía sau lưng ôm lấy ngã xuống giường.

“Nương tử, nàng thật là thơm...”

Sơn Tảo giùng giảng muốn đứng lên, “Thiếp còn chưa có cởi áo! Mau buông ra nào!”

“Ta giúp nàng cởi...”

“Không cần... ừm...ngô.....”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 22: Chử Vân Sơn Buồn Bực

Sơn Tảo làm cơm trong bếp, nhìn Chử Vân Sơn đang đứng trong sân có chút muốn nói lại thôi.

“ sao vậy?” Chử Vân Sơn ngẩng đầu nhìn nàng, sáng hôm nay dáng vẻ của nàng giống như đang có chuyện gì đó trong lòng, đợi nửa ngày cũng không thấy nàng mở miệng.

Sơn Tảo múc cơm bưng ra, “Hôm nay chúng ta đi thắp nén hương cho công công đi, thiếp còn muốn lập bài vị cho phụ thân, nương, ca ca và đệ đệ...” nàng có chút do dự, nhưng vẫn nói thành lời. Người trong nhà là vết thương của nàng, thi thể ca ca cũng không tìm được, phụ thân, nương và đệ đệ lại bỏ xác tha hương.

Chử Vân Sơn trầm ngâm một chút, “Trăm ngày hiếu của nàng còn có mấy ngày?”

“Hai ngày, ngày mai sẽ kết thúc.”

Chử Vân Sơn gật đầu, “Hôm nay ta đi khắc bài vị.”

“Vây công công...” Sơn Tảo nhớ tới lời tối hôm qua Thành thúc nói với Chử Vân Sơn, nhin không được mở miệng hỏi.

Chử Vân Sơn trầm mặc chốc slast, “Một lát ta dẫn nàng đi.”

Ăn xong bữa cơm, Chử Vân Sơn dẫn Sơn Tảo đi mua một chút nhang đèn tế bái, sau đó dọc theo con đường nhỏ quen thuộc đi về phía nhà cũ, chỉ

là đi sâu hơn vào bên trong, nơi đó có hai nấm mồ.

“Đây là công công và bà bà sao?”

Sơn Tảo bước lên nhìn, hai nấm mồ có một cái lớn hơn cái kia một chút. “Tại sao không hợp táng?” lẽ ra tình hình không phải như vậy, phu thê sau khi mất hoặc là hợp táng cùng một chỗ, hoặc là bởi vì nguyên nhân khác mà tách ra chôn cất, nhưng cũng không giống như vậy, chôn gần nhưng cũng không hợp táng, hơn nữa lại là một lớn một nhỏ.

Sắc mặt Chử Vân Sơn có chút lạnh, hần chỉ vào nấm mộ lớn nói, “Nơi này là phụ thân và mẫu thân ta...”

Sơn Tảo ngồi xuống, lấy vật cúng từ giỏ trúc ra, nhìn hồi lâu, nghi ngờ hỏi, “Sao trên tấm bia không có khắc chữ vậy?”

Chử Vân Sơn cũng ngồi xuống, ngón tay chậm rãi phất qua tấm bia đá, nhẹ giọng nói, “Trên tấm bia cần khắc chữ sao?”

“Dĩ nhiên, cần khắc tên, năm sinh, còn có tên tuổi hậu bối lập bia nữa!” Sơn Tảo lấy ra một xấp giấy tiền, một xấp nhang, như vậy đem toàn bộ đốt xuống.

Chử Vân Sơn vượt tấm bia đá, cười nhạt, “Không có sao, trong lòng chúng ta nhớ tới là tốt rồi.” Nói xong, hần chỉ vào nấm mộ còn lại nói, “Đây là một vị thúc thúc của ra, chúng ta cũng đốt cho ông ấy một chút.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, Chử Vân Sơn lôi kéo nàng quỳ xuống trước bia mộ, chậm rãi mở miệng, “phụ mẫu, đây là nương tử của con, hai người nhìn thấy không? Con trưởng thành, cũng có nương tử của mình rồi, hai người an tâm thôi.”

Sơn Tảo cũng nói theo, “công công, bà bà, con sẽ hoàn thành tốt trách nhiệm của thê tử, chăm sóc tương công thật tốt. Hai người yên tâm.”

Chữ Vân Sơn nhìn nàng có vẻ mặt phớt tỉnh, trong lòng cười thầm, lại bồi thêm một câu, “Nương tử rất tốt, nếu như có thể thường để cho ta ôm thì càng tốt hơn.”

“Nói cái gì đó! Ngay trước mặt công công và bà bà mà còn không đứng đắn như vậy!” Sơn Tảo vỗ nhẹ xuống người hấn, hai má đỏ ửng như ráng chiều.

Chữ Vân Sơn nói rất nghiêm chỉnh, “Ta không có nói sai, ta không ôm nàng thì làm sao có đứa bé ? Nương tử, chúng ta sớm sinh một cái tiểu oa nhi đi!”

Sơn Tảo lại xấu hổ rồi, “Lại nói nữa thiếp sẽ giận thật đó!”

Chữ Vân Sơn thấy nàng có chút giận dỗi thật, lúc này mới không nói chọc nữa. Hai người nghiêm chỉnh khấu đầu, thắp hương, dọn đồ cúng lên. Chữ Vân Sơn nhìn núi rừng tĩnh mịch xung quanh, cười nói, “Phụ mẫu, thúc thúc bây giờ cũng đã an tâm, nương tử, ta dẫn nàng vào núi chơi một chút!”

Sơn Tảo đứng lên, vỗ vỗ bần đất dính trên người, gật đầu một cái “Tốt!”

Chữ Vân Sơn dắt tay Sơn Tảo, hai người đi dọc theo đường núi từ từ đi vào rừng sâu.

Không thể không nói, núi Bạch Vân là một nơi rất tốt, cây cối xanh um tươi tốt, trong rừng còn đầy tiếng chim hót thanh thúy, thỉnh thoảng còn có thể nhìn một vài loại vật nhỏ chạy xuyên qua ở phía trước, không khí mát mẻ, mơ hồ còn nghe được tiếng suối chảy róc rách.

Sơn Tảo hít một hơi thật sâu, thoải mái thở dài, “Thơm quá đi, khắp nơi đều là mùi vị của hoa cỏ!”

Chữ Vân Sơn khẽ mím cười, hái một đóa hoa dại cài lên mái tóc nàng, “Nàng cũng thơm như vậy!”

Sơn Tảo sờ đóa hoa trên đầu, cúi đầu nhàn nhạt cười một tiếng. Nụ cười này lại khéo léo câu mất hồn của Chữ Vân Sơn, hẳn đưa tay sờ khuôn mặt trắng nõn của nàng, “Nương tử, vì sao nàng càng ngày càng đẹp?”

Sơn Tảo nhăn nhó cái mũi nhỏ, “Trước kia thiệp rất xấu sao?”

Chữ Vân Sơn khôm lưng hôn môi nàng một cái, “Vẫn luôn rất đẹp, đi thôi, ta dẫn nàng đến một nơi rất tuyệt!” cũng không đợi Sơn Tảo phản ứng lại, Chữ Vân Sơn trực tiếp kéo tay nàng đi về phía trước.

Vuốt đôi môi bị hôn qua, Sơn Tảo nhìn Chữ Vân Sơn cao lớn trước mắt, trong lòng ngọt ngào, chỉ hy vọng thời gian luôn dừng ở thời khắc này thì tốt quá.

Hai người vừa đi vừa cười, càng đi về phía trước tiếng nước chảy lại càng lớn, vạch lùm cây ra liền nhìn thấy trước mắt rõ ràng là một thác nước trắng xóa.

“Oa!”

Sơn Tảo không dám tin nhìn thác nước, cảnh đẹp trước mắt quá hùng vĩ rồi, trên vách núi thật cao, mấy luồng nước mạnh mẽ trắng bạc thẳng tắp chảy xuống, đánh lên trên một tảng đá cao hơn nửa thước đầy bọt nước, tiếng nước hoa hoa lạp lạp động trời, tiếng vang như nói rõ cảnh đẹp này chính là cảnh đẹp tự nhiên đồ sộ.

Chữ Vân Sơn mím cười kéo nàng lướt qua lùm cây, đi tới đầm nước bên dưới thác, mặt nước trong suốt phản chiếu bóng dáng của hai người, thỉnh thoảng còn nhìn thấy vài chú cá bơi lội tự tại trong làn nước, Sơn Tảo vừa hơi động, bầy cá lập tức kinh hãi tản ra bốn phía.

“Đẹp không?”

Chử Vân Sơn ghé vào bên tai Sơn Tảo hỏi nhỏ nhẹ nhàng, nàng đứng một bên tảng đá lớn, vẫy tay kêu lớn tiếng, “Đẹp_____”

Thật sự là quá đẹp, Sơn Tảo ngồi xuống, cảm thu dòng nước lạnh như băng chảy qua lòng bàn tay, thấy Chử Vân Sơn đứng một bên mỉm cười nhìn nàng, Sơn Tảo giật mình, nắm một vốc nước vẩy tới hướng Chử Vân Sơn.

“Ha ha ha----chàng không bắt được thiếp đấy, a! Chàng đừng tới đây! Ha ha ha---”

Chử Vân Sơn nhìn dáng vẻ hoạt bát của tiểu nương tử của mình, đùa giỡn nổi lên trong lòng, hai ba bước nhanh chóng đi qua túm lấy tiểu nha đầu ôm vào lòng ngực, Sơn Tảo ở trong lòng hấn giùng giảng, hai cánh tay Chử Vân Sơn ôm sát, bàn tay vừa lúc che lên cặp lông mày của nàng, đem nàng đè thật chặt trên người mình.

“Ta muốn nàng, nương tử!” âm thanh Chử Vân Sơn khàn khàn nói.

Sơn Tảo nhìn xung quanh, “Không được, đang ở bên ngoài, về nhà đã...” nàng bây giờ cùng Chử Vân Sơn kề nhau thật chặt, có thể cảm nhận được dục vọng đang đứng thẳng.

“VẬY theo ta tắm!” Chử Vân Sơn không khỏi giải thích với nàng, hai ba phát đã cởi sạch áo quần của hai người, nhảy vào trong đầm. Sơn Tảo không biết bơi, chỉ có thể ôm thật chặt cổ của Chử Vân Sơn, hai chân cũng không tự giác kẹp ở hông của hắn.

Chử Vân Sơn âm thầm cười một tiếng, ôm theo Sơn Tảo đi vào trong đầm nước, đi từng bước, nước rất sâu, chân Sơn Tảo cơ bản không chạm được đến đáy, kinh hoàng kêu lên, “Thiếp sợ, mang thiếp đi lên bờ...”

“Có ta ở đây, nàng sợ cái gì?” Chử Vân Sơn bỗng nhiên cố ý nhúc nhích trên dưới, gợn nước liền đánh vào ngực Sơn Tảo, nước lạnh như băng một tầng một tầng ở trên ngực nàng lay động, Chử Vân Sơn hài lòng nhìn hai quả hồng của nàng đứng lên.

“Chàng...chàng cố ý!” Sơn Tảo theo ánh mắt của Chử Vân Sơn nhìn xuống, nhất thời thẹn quá hóa giận, mím môi uất ức lên án Chử Vân Sơn.

Một tay Chử Vân Sơn nâng mũi Sơn Tảo, một tay bưng lấy cái ót của nàng, đi đến gần nhiệt tình ngậm nhấm hôn môi nàng, cho đến khi hai người thở không nổi nữa.

Vì vậy tư thế của Sơn Tảo có chút lúng túng, chỉ có thể kê thật chặt Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn ma sát trên vùng cỏ thơm mềm mại của nàng, Sơn Tảo cảm thấy bụng vừa căng vừa nóng.

“Ừm...”

Một tay Chử Vân Sơn đang ôm Sơn Tảo, một tay khác tùy ý vuốt ve trên người nàng, khiến Sơn Tảo thở gấp một tiếng lại lớn hơn một tiếng.

“A-----”

Khi lửa nóng của Chử Vân Sơn thẳng tiến vào, Sơn Tảo cau mày than nhẹ một tiếng, bàn tay Chử Vân Sơn nắm cái mũi trắng nõn của nàng, hơi thở thô dốc hỗn hển, mà Sơn Tảo cũng không khỏi ôm chặt cổ của Chử Vân Sơn.

....

Trên đời có câu nói là vui quá hóa buồn, còn có câu nói là tự gây nghiệt không thể sống.

Sau khi trở về từ trong núi, Sơn Tảo liền bị bệnh, sốt cao không giảm, Chử Vân Sơn trong lòng hiểu rất rõ, là bởi vì lần yêu trong đầm nước đó. Hắn liền đi mời một vị lão đại phu có danh tiếng trong thôn. Lão đại phu vuốt râu, đem tay đặt lên cổ tay của Sơn Tảo một chút, tập trung lắng nghe một phen, lại nhìn thấy chử song hi đầy phòng, lắc đầu một cái trách cứ nhìn Chử Vân Sơn.

“phu thê mới tân hôn?” lão đại phu từ từ hỏi.

Chử Vân Sơn vội vàng gật đầu, “Thành thân được mấy ngày.”

Lão đại phu trừng mắt liếc hắn, “đi xa như vậy tới mời lão, cũng là người thương thê tử, vì sao lại không biết tiết chế chứ?”

Chử Vân Sơn có chút lúng túng, thận trọng hỏi, “Nàng không sao chứ?”

Lão đại phu trừng mắt, râu vểnh lên thật cao, “Ai nói không sao? Cũng sốt thành như vậy! Tuy nói các người tân hôn khó tránh khỏi tình nồng một chút, nhưng cũng nên chú ý tiết chế. Thật là tuổi trẻ, cũng không hiểu chuyện! Nương tử của người vì sao lại dễ dàng sinh bệnh như vậy? Còn không phải là bởi vì thân thể bị hao tổn sao, người trẻ tuổi, nghe lão phu nói một câu, chuyện phòng the vẫn nên có chừng mực, cũng không thể tiếp tục dính vào nữa rồi!”

Chử Vân Sơn lúng túng, liên tiếp đồng ý, lão đại phu lắc đầu một cái, lăm băm những lời người trẻ tuổi thật không hiểu chuyện, viết ra một đơn thuốc, lại dặn dò thêm chút chuyện mới rời đi.

Chử Vân Sơn đưa lão đại phu ra cửa, xin Thành thăm giúp một tay chăm sóc Sơn Tảo, bản thân hắn cả đêm đi vào trấn mua thuốc, trở về lại cẩn thận nấu thuốc cho Sơn Tảo uống...sốt hết vô cùng mau, nhưng thân thể Sơn Tảo bị hao tổn phải từ từ tắm bổ. Vì tắm bổ cho Sơn Tảo, Chử Vân Sơn ngày ngày mua thận heo cho nàng ăn, ăn đến mức Sơn Tảo chỉ cần thấy thận heo cũng muốn ói, “Thiếp thật sự không muốn ăn nữa rồi!

Chử Vân Sơn đen mặt lại, bưng chén lên nói, “Phải ăn, ăn cái này mới tốt cho thân thể của nàng!”

Thật ra thì, mỗi tối khi ôm Sơn Tảo, Chử Vân Sơn chỉ cảm thấy buồn bực, tại sao chỉ mới làm có mấy lần nàng liền hao tổn rồi? Nghĩ tới nghĩ lui, hẳn đưa ra một kết luận, do nường tử quá gầy, về sau phải bồi bổ thật nhiều, sẽ không sợ nữa.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Diễn Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 23: Công Phu Của Chử Vân Sơn

Sau khi Sơn Tảo hết bệnh, Chử Vân Sơn thật tiết chế rất nhiều, không hề giống như trước đây, động một chút lại quần lầy nàng muốn làm việc, điều này cũng làm cho Sơn Tảo thoáng thở nhẹ một hơi, Chử Vân Sơn hơi sức rất lớn, ở trên giường luôn vô cùng dững mãi, thời gian lâu dài hông của nàng cũng thường thường đau nhức, hiện tại Chử Vân Sơn tiết chế không ít, cộng thêm uống rất nhiều thuốc, thân thể nàng cũng từ từ tốt lên rồi.

Ngày nay, Chử Vân Sơn mới từ trong núi trở về, đang dọn dẹp con mồi, nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài truyền đến. Hắn đi tới, kéo cửa viện, ngoài cửa là Nhị Xuyên.

“Thợ săn ca,” Nhị Xuyên cười hắc hắc, “Ngày mai huynh không có việc gì chứ?”

Chử Vân Sơn lắc đầu một cái, “Không có việc gì, đến, đi vào trong ngồi đi!”

Sơn Tảo mới vừa làm cơm xong, nghe tiếng đi ra nhìn, vội chào hỏi Nhị Xuyên, “Là Nhị Xuyên à, đến, vào đây ngồi, ăn chút cơm.”

Nhị Xuyên kêu một tiếng đại tẩu, lắc đầu một cái, “Đệ không vào đâu, phụ thân đệ muốn đệ tới các nhà thông báo một tiếng, ngày mai người của quan phủ sẽ tới. Thợ săn ca, ngày mai huynh không có chuyện gì, hãy cùng đại tẩu đi tới bãi đập, ăn xong điếm tâm sáng liền đi.”

“Người của quan phủ tới làm gì?” Chử Vân Sơn hỏi

Nhị Xuyên cười cười nói, “Chính là tới ghi danh người của các hộ gia đình, nói là đánh giặc xong rồi, xem một chút tất cả các thôn có bao nhiêu người.”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, “Được, ngày mai chúng ta sẽ đi.”

Nhị Xuyên suy nghĩ một chút, lại gần nhỏ giọng hỏi, “Thợ săn ca, mấy ngày nữa thôn chúng ta muốn chọn thôn trưởng đấy, huynh xem người nào trong thôn chúng ta thì thích hợp?”

Chử Vân Sơn bật cười, “Ta cũng không biết, đệ nghĩ người nào thích hợp?”

Nhị Xuyên cười nháy mắt ra hiệu, “Thợ săn ca, huynh xem đệ có được không?”

Chử Vân Sơn nhìn Nhị Xuyên một chút, Nhị Xuyên vội vàng ưỡn thẳng lưng, thần sắc đơan chính, chỉ chỉ mình, “Thợ săn ca, nhìn thế nào? Đệ có phải có tướng làm quan không?”

Chử Vân Sơn vỗ vỗ bờ vai hắn, nghiêm nghị nói, “Có tiềm chất, nhưng có tướng làm quan hay không thì ta lại nhìn không ra, ta đây lại nhìn ra...” nửa câu sau hắn cũng không nói, Nhị Xuyên vội đến gần hỏi, “Nhìn ra cái gì?”

“Nhìn thấy phụ thân đệ muốn quản đệ rồi!” Chử Vân Sơn cười cười chỉ sau lưng Nhị Xuyên, mặt Nhị Xuyên suy sụp, đáng thương nhìn phía sau, hắn nhìn thấy Thành thúc đang giận dữ đứng phía sau lưng.

Thấy dáng vẻ này của hắn, Thành thúc không biết nên khóc hay nên cười, một cước đá vào mông hắn, “ hỗn tiểu tử, người mà cũng muốn có tướng làm quan? Tướng kinh hãi còn không sai biệt lắm!”

Nhị Xuyên hừ một tiếng, “Tướng kinh hã cũng là phụ thân sinh, con kinh hã phụ thân cũng kinh hã!”

Mặt Thành thúc nghiêm lại, nhắc chân đá lên, “Tiểu tử thúì, còn dám già mồm? Nhanh chóng đi nhà khác thông báo đi, đừng chậm trễ ta cùng thợ sẵn nói chuyện.”

“Con cũng 20 rồi, động một chút là đá mông con, về sau còn có người nào muốn gả cho con chứ?”

Nhị Xuyên lâu bầu lăm bẫm oán trách, xoa cái mông, khuôn mặt mất hứng chào hỏi phu thê Chử Vân Sơn liền rời đi, tới gõ cửa nhà khác.

“Tuổi lớn nhưng tâm không lớn, ai!” Thành thúc nhìn bóng lưng nhi tử lắc đầu một cái, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy yêu thương ai cũng có thể nhìn ra.

“Thúc, vào ngồi đi!” Chử Vân Sơn tránh đường để Thành thúc đi vào.

Nhìn thấy Sơn Tảo lau bàn dọn cơm, Thành thúc cười lớn, “Còn chưa ăn cơm nữa?”

Sơn Tảo thêm đôi đũa, “Thúc nhanh ngồi, cùng nhau ăn một chút.”

Thành thúc lại gần nhìn một chút, hướng về Chử Vân Sơn chặc chặc khen ngợi, “Nương tử cháu tay nghề cũng không tệ, nhìn cơm này liền biết mùi vị.”

Chử Vân Sơn ôm một vò rượu đi ra, cười nói, “Tạm được, thúc, hai ta uống vài chén?”

“Ha ha ha, được, vậy ta cũng không khách khí, quấy rầy các cháu ăn cơm thôi.” Thành thúc cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, còn nói với Sơn Tảo, “Nương tử thợ sẵn à, chớ bới cơm, chớ bới cơm, ta cũng mới

vừa ăn, nghe mùi thơm của rượu này, uống hai chén là được, cháu cũng đừng bận rộn nữa, mau tới ăn cơm đi!”

Thời gian này, quả thật là mới vừa ăn xong cơm chiều mới ra ngoài, Sơn Tảo cũng không vội bới cơm cho hai người, mà nhanh chóng trộn chút rau dại với giấm, làm thành thức ăn nguội, lại lấy ra một chút đậu phộng rang lên, rắc vài hạt muối, làm thành hai món ăn để uống rượu.

Chữ Vân Sơn rót cho Thành thúc ly rượu, Thành thúc nhìn động tác nhanh nhẹn của Sơn Tảo, lặng lẽ giơ ngón tay cái với Chữ Vân Sơn, “Nương tử này của cháu thật không tệ, trừ thân thể có chút yếu đuối, làm việc cũng rất lanh lợi, giỏi lắm!”

Chữ Vân Sơn khẽ mỉm cười, “tốt vô cùng.”

Thành thúc uống một ngụm rượu, chem chép vài hớp, “Còn nữa, rượu nhà cháu thật ngon đó thợ săn, đây là loại thật đắt trên trấn à? Cả thôn chúng ta chỉ có cháu mới uống loại này, Đại Xuyên nhà ta lần trước vào thành mua loại rượu kia, uống một hớp miệng toàn nước.”

Chữ Vân Sơn gật đầu một cái, “Cháu cũng không biết loại rượu này bao nhiêu tiền, đưa đã vật đến khách điểm, số thừa lại cháu cũng không lấy tiền, chường quỹ nươngng ngừng, thỉnh thoảng cũng sẽ đưa cho cháu vài hũ rượu.”

“Không trách được, Đại Xuyên nhà thúc là mua trong tiệm rượu, ba văn tiền một phôi, chường quỹ kia hận không được đổi toàn bộ thành nước dấy chứ!” Thành thúc vừa nói vừa cầm đôi đũa gấp hai hạt đậu phộng ném vào trong miệng, cười híp mắt nói, “Nương tử thợ săn à, tay nghề của cháu thật không tệ, công phu nấu nướng này, thậm của cháu cũng không tốt bằng đâu.”

Sơn Tảo bưng chén cơm cười xin lỗi, “Thúc nói chi vậy, thậm thậm làm cơm ăn thật ngon đấy!”

Thành thúc lắc đầu một cái, “Cho dù có dở ta cũng đã ăn nửa đời người rồi, chấp nhận thôi!”

Tán gẫu trong chốc lát, Thành thúc nói đến việc chính.

“Thợ săn à, hôm nay thúc tới là vì mấy ngày sau thôn chúng ta sẽ chọn thôn trưởng.”

Chữ Vân Sơn gật đầu một cái, ý bảo Thành thúc cứ nói tiếp.

Sắc mặt Thành thúc nghiêm chỉnh, “ý của thúc là, hi vọng cháu đi làm chức vụ trưởng thôn này.”

Nghe vậy Chữ Vân Sơn cau mày, Sơn Tảo cũng ngừng động tác, nhìn về phía Chữ Vân Sơn.

“Thúc, không phải là cháu không muốn, mà chắc thúc cũng biết, cháu từ nhỏ đã không ở trong thôn, đối với mọi chuyện và người trong thôn cũng không quen thuộc, lại nói tính tình của cháu cũng không muốn quản nhiều chuyện, cháu không thích hợp.” Chữ Vân Sơn không chút suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt.

Thành thúc thở dài, “Thôn chúng ta mấy năm cũng không có thôn trưởng, chỉ có hơn 10 hộ gia đình có chuyện gì mà khó nói? Phải cần tới thôn trưởng sao? Thế nhưng văn thư của quan phủ gửi đến, thông báo tất cả thôn phải có thôn trưởng. Cháu nói xem, chọn thôn trưởng là vì việc gì? Còn không phải là để có thể trợ giúp người trong thôn với nhau sao? Thúc nhớ lúc phụ thân cháu còn sống, có lần sơn tặc tìm đến thôn, các người ở trên núi, nửa đêm ông ấy cũng có thể nghe được mà xuống núi cứu người, sách sách sách, nếu không phải ông ấy một thân công phu, thúc sớm chết trong tay sơn tặc rồi, đại ơn của phụ thân cháu, một nhà chúng ta tuyệt không dám quên đâu.”

Sơn Tảo nhìn Chử Vân Sơn một chút, công công có công phu? Còn cứu Thành thúc? Không trách được cả nhà Thành thúc vẫn luôn thân thiết với bọn họ, thì ra còn có tầng quan hệ này.

Chử Vân Sơn trầm mặc, “Thúc, chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại.”

Thành thúc để đũa xuống, nhìn núi Bạch Vân phía sau, trong giọng nói tràn đầy hoài niệm, “Thợ săn à, ân cứu mạng của phụ thân cháu, trải qua 100 năm thúc cũng sẽ không quên! Đáng tiếc, ông ấy sớm đi, thúc không có cách nào báo đáp ông ấy, nhưng cháu còn ở đây, bây giờ nhìn cháu sống tốt, trong lòng thúc cũng cao hứng.”

Chử Vân Sơn vẫn trầm mặc, Thành thúc vỗ vỗ vai hắn, “Thôn trưởng mặc dù không xem là cái gì, nhưng cũng là một chức quan nhỏ, cháu cứ nói đi?”

“Cháu không muốn làm, như bây tốt vô cùng, cháu chính là một thợ săn, những thứ khác cũng không cần.” Chử Vân Sơn lắc đầu một cái, rất kiên định cự tuyệt một lần nữa.

Thành thúc vẫn chưa từ bỏ ý định, nói tiếp, “Thúc cũng không làm gì khác được, nếu như cháu muốn làm thôn trưởng, hãy nói với thúc, thúc nhất định giúp cháu.”

Chử Vân Sơn lắc đầu, “cháu đối với cái này thật sự không có hứng thú.”

Chử Vân Sơn tiếp tục kiên trì, khiến Thành thúc cũng không tiện nói nữa, tán dóc vài câu, ăn xong cơm Thành thúc cũng về nhà.

Buổi tối nằm trên giường, Sơn Tảo mềm nhũn nằm trong ngực Chử Vân Sơn hỏi, “Công công có công phu à?”

Đôi tay Chử Vân Sơn đưa qua đầu, khẽ ừ.

“Vậy chàng có hay không?” Sơn Tảo hứng thú, hưng phấn nhìn Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn khẽ nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt có ý cười, “Sao lại đột nhiên hỏi cái này?”

“Hôm nay Thành thúc có nói đó, chàng rốt cục có hay không?” Sơn Tảo lắc nhẹ cánh tay của hắn, làm nũng hỏi.

Chử Vân Sơn yên lặng trong chốc lát, gật đầu một cái, “biết một chút.”

Ánh mắt Sơn Tảo nhất thời trở nên sáng lóng lánh, “Vậy không phải là chàng rất lợi hại sao? Giống như trong kịch đó, một quyền đánh chết một con cọp? Hoặc là phi diêm tẩu bích? Cướp người giàu giúp người nghèo?”

Chử Vân Sơn bật cười, “Một quyền giậu đổ bìm lao thì ta không làm được, phi diêm tẩu bích, cướp giàu giúp nghèo. Nói trắng ra chính là bọn cướp bóc. Nàng nói ta có làm được không?”

“Vậy chàng có bao nhiêu lợi hại chứ? Nếu không chàng biểu diễn cho thiệp nhìn một chút?” Sơn Tảo chống nửa người càng nói càng hưng phấn.

Chử Vân Sơn duỗi tay luồn vào trong mái tóc của nàng, ấn nàng trở về trong ngực mình, bất đắc dĩ cười nói, “Ta không phải là khi, lại biểu diễn cho nàng xem? Công phu là để cường kiện thân thể, đừng làm rộn, mau ngủ!”

Sơn Tảo quệt mồm, nằm một lát lại hứng phấn, “công công có thể đánh chạy sơn tặc, khẳng định rất lợi hại, chàng cũng có công phu, oa! Chẳng lẽ hai người chính là giang hồ cao thủ như trong kịch sao? Thì ra là thiệp đã gả cho người lợi hại như thế nha! Thật là quá thần ký rồi...”

Nàng liên miên lẩm bẫm, Chử Vân Sơn nhắm mắt lại, nói một lát không thấy Sơn Tảo đáp lại, Sơn Tảo khẽ ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi, “chàng

ngủ à?”

Trả lời nàng chỉ có tiếng đế gọi ngoài cửa sổ, Sơn Tảo tựa đầu vào trên người Chử Vân Sơn, suy nghĩ miên man ngủ thiếp đi.

Nghe tiếng hít thở vững vàng của thê tử trong ngực, Chử Vân Sơn từ từ mở mắt, nghe tiếng kêu vang của côn trùng ngoài cửa sổ, trong đầu cố gắng phác thảo dáng vẻ của phụ mẫu mình.

Là quá lâu sao? Hắn cũng không còn nhớ rõ dáng vẻ của phụ mẫu mình nữa rồi, chỉ có một chút mơ hồ mà nhớ lại, phụ thân nghiêm nghị cùng mẫu thân dịu dàng, an ủi, những ký ức này cũng quá mức xa vời.

Còn có huynh đệ tỷ muội, hắn cũng có đại ca, cũng có tỷ muội, chỉ là đều chết hết...

Ôm sát người trong ngực, cõi đời này, hắn chỉ có nàng có thể sống nương tựa lẫn nhau thôi!

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 24: Bãi Đập

Sáng ngày thứ hai, sau khi ăn xong điểm tâm, Chử Vân Sơn liền cùng Sơn Tảo đi đến bãi đập, bãi đập thật sự chính là một khu vực rất bằng phẳng, là nơi thôn dân dùng dùng để đập lúa, bình thường đều để không đến thời gian thu hoạch thì mới được sử dụng, giống như loại chuyện hôm nay bãi đập chính là địa phương thích hợp nhất.

Ở bãi đập không có bao nhiêu người, Chử Vân Sơn tùy ý nhìn lướt qua xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người của Mộc Đầu.

“Nhìn cái gì chứ?” Sơn Tảo nhìn theo tầm mắt của Chử Vân Sơn, lại không thấy có gì đặc biệt.

Chử Vân Sơn lắc đầu, cúi xuống nhìn Sơn Tảo, “Không có gì.”

“Thợ săn ca, đại tâu, hai người cũng tới nữa à!” Anh Tử mang theo muội muội là Quyên Tử thân thiết tới chào hỏi bọn người Chử Vân Sơn, hai người Chử Vân Sơn xoay người qua liền nhìn thấy gia đình Thành thúc cũng đã đến bãi đập.

“ừ, chúng ta vừa tới.” Chử Vân Sơn gật đầu một cái, coi như lời chào hỏi.”

Thành thúc đưa tay ngang trán nhìn về hướng xa một chút, “Người của quan phủ chính là chậm chạp, còn chưa tới...”

Nhị Xuyên không nhìn được hỏi, “phụ thân, đến cùng có phải là thật không? Chờ lâu như vậy một cái quý ảnh cũng không thấy.”

Đại Xuyên cau mày, nhìn dáng vẻ gấp gáp của đệ đệ bèn nói, “Nhị Xuyên, tính tính của người khi nào mới chịu thay đổi? Lớn như vậy rồi còn không hiểu chuyện như một đứa bé...”

Đại Xuyên vẫn còn lăm băm, Nhị Xuyên là người cứng đầu, tánh bướng bỉnh nổi lên, “Đệ thế nào? Đệ rất tốt! Huynh không có việc gì chỉ cần quản tốt việc của mình là được rồi, quản đệ làm cái gì!”

Sắc mặt Đại Xuyên biến đổi, muốn nói lại, nương tử của hắn đứng bên cạnh giật nhẹ cánh tay áo của hắn, nháy mắt muốn hắn đừng có nói ahh... Đại Xuyên liếc mắt nhìn Chử Vân Sơn và Sơn Tảo, lắc đầu một cái không nói nữa.

Nhị Xuyên không phải là người hay để bụng, hừ một tiếng liền ngồi xổm xuống hỏi Quyên Tử, “Quyên Tử, nhị ca dẫn muội đi bắt bướm chơi có được không?”

Ánh mắt Quyên Tử sáng lên, gật gật đầu nói, “Dạ, muội muốn đi.”

Nhị Xuyên cười híp mắt kéo Quyên Tử đi tới sân cỏ ở hướng khác của bãi đập, Đại Xuyên đang muốn kêu lại, nương tử của hắn vội kéo hắn hạ xuống, Đại Xuyên bị nương tử ngay trước mặt nhiều người như vậy lôi kéo, tính khí cũng nổi lên, mặt tối sầm liền lớn giọng nói rõ: “Con mụ này, kéo ta làm cái gì? Ngay cả lời ta cũng không thể nói sao?”

Đột nhiên như vậy, nương tử Đại Xuyên bị rống đến sừng sốt sừng sờ, đến khi phản ứng kịp thì mặt liền đỏ, hốc mắt cũng chứa đầy nước mắt, trong lòng Đại Xuyên có chút áy náy, nhưng vừa mới mất hết mặt mũi, trợn mắt nhìn nương tử mình một cái, “Khóc khóc khóc, khóc cái gì mà khóc! Chỉ biết khóc!”

Nương tử Đại Xuyên vốn chỉ có chút ghen ngào, nghe đến lời này liền nhanh chóng quay mặt lạng lẽ lau nước mắt, cố gắng liều mạng cắn môi nén nhịn không để tiếng khóc bật ra ngoài.

Cũng không ngờ lại náo loạn như vậy, cũng làm cho gia đình nhà Thành thúc cùng Chử Vân Sơn và Sơn Tảo đứng chung một chỗ có chút không được tự nhiên, Sơn Tảo ngẩng đầu nhìn Chử Vân Sơn một cái, Chử Vân Sơn khẽ cau mày, bây giờ đứng ở chỗ này cũng không thích hợp lắm, hắn vừa định mở miệng, Thành thúc đã sớm một bước chuyển sang chuyện khác.

“Gần đây vật giá cũng bình thường, hiện tại giá tiền của gạo và bột mì cũng khá tốt, ngày cũng tốt hơn rồi.” ông chậm rãi nói, ánh mắt liếc về phía Đại Xuyên, tròng hăn một cái.

Lúc này mở miệng nói đi cũng không thể được, Chử Vân Sơn gật đầu , “Từ từ sẽ tốt.”

Thành thăm thấy bọn họ nói chuyện vui, cũng kéo tay Sơn Tảo thân thiết nói, “Thân thể của cháu có tốt hơn chút nào không? Nếu được phải cố gắng điều dưỡng, bồi bổ thật tốt mới có thể sinh con thật béo tốt.”

Sơn Tảo cười gật đầu một cái, “Dạ, tốt hơn nhiều, thật khiến thăm phải quan tâm.”

Người hai nhà không mặng không lạt hàn huyên vài câu, đã nhìn thấy có người đang gọi, “Tới rồi tới rồi, người tới rồi!”

Thành thúc đi ra gật đầu với Chử Vân Sơn, người hai nhà cũng đi theo, Đại Xuyên không yên tâm Nhị Xuyên và Quyên Tử, nói một tiếng rồi đi tìm hai người bọn họ.

Người tới mặc một thường phục, sau lưng mang một bao đồ, cũng không biết là chức quan gì, cỡi một con la, mang theo nón, chậm rãi đi về phía bọn họ, mọi người vội nghênh đón, người nọ không ngừng la hét con la, quét mắt một vòng, nhất thời sắc mặt xụ xuống.

“Sao cả một túp lều cũng không có, muốn phơi nắng chết bản đại nhân sao?”

Mọi người vừa nghe thấy đều không lên tiếng, Thành thúc liếc mắt nhìn, bước lên cúi chào với người nọ một cái, khuôn mặt tươi cười nói, “Đại nhân, bãi đập có một cái sân khấu, cũng rất thoáng gió, vào lúc này ngồi sẽ rất mát mẻ, nếu không ngài tới ngồi nghỉ ngơi một chút?”

Người tới hừ một tiếng, Thành thúc vội vàng tiến lên dắt sợi dây con la, nhỏ giọng nói với người bên cạnh, “Nhanh đem một băng ghế và cái bàn tới, thêm một bình trà ngon nữa.”

Tất cả mọi người không dám chậm trễ, nhanh chóng mang bàn ghế đến, dọn bàn pha trà. Đến khi Thành thúc dắt la đến trước cái sân khấu cũ rách của bãi đập, mọi chuyện cũng đã làm xong.

Người tới chậm rãi xuống la, ghét bỏ nhìn sân khấu cũ rách, liếc nhìn bàn ghế cũng không vội ngồi xuống, mà vươn tay rảnh rang nhìn móng tay của mình.

Mọi người nhìn nhau, đều không rõ đây là ý gì, Thành thúc nhìn mọi người, cũng lắc đầu một cái.

Chỉ Vân Sơn nhìn mọi việc trong mắt, trong lòng cười lạnh, có thể tới đây làm loại chuyện này thì cũng không phải là một đại quan, còn dẫn đo ra vẻ cường thế. Hắn cũng không lên tiếng, thôn dân chất phác, không hiểu quan trường chính là nơi của đám a dua nịnh hót, người này thật sự là thể hiện nhầm chỗ rồi.

Quả nhiên, người nọ đợi một lúc lâu cũng không thấy mọi người có phản ứng gì, bĩu môi, hắn cố ý dùng tay áo lau lại trên bàn ghế một lần nữa, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống.

“Đây là Bạch Vân thôn chứ?”

Hắn vắt chéo hai chân, chậm chậm hỏi.

“Dạ, dạ, dạ” Mọi người nhao nhao gật đầu.

Người nọ giương mắt nhìn thoáng qua mọi người, khẽ hừ một tiếng, “Ta là quan viên ở trấn, họ La, đây là quan bài của ta, các người nhìn một chút đi.” Hắn từ trong ngực lấy ra một tấm bảng gỗ, Nghiêm Tam đứng gần nhất, thận trọng nâng bảng gỗ lên nhìn một lúc lâu, lại lùi về sau mấy lượt, nhỏ giọng hỏi, “Người nào biết chữ? Giúp đỡ nhìn một chút?”

Sơn Tảo rướn cổ lên liếc nhìn một cái, chữ trên bảng gỗ rất phức tạp, nàng xem nửa ngày cũng không hiểu là viết gì, không khỏi nhìn về phía Chử Vân Sơn.

“Tư Dân, chuyên quản hộ tịch.” Dáng người Chử Vân Sơn cao lớn, sớm đã nhìn rõ nội dung viết trên bảng gỗ, nhỏ giọng nói bên tai của Sơn Tảo.

La Tư Dân tựa hồ rất đắc ý, giống như bảng gỗ là bảo bối rất là quý giá, sau khi Nghiêm Tam cầm tấm bảng gỗ đi nhìn một lát bắt đầu gõ bàn, không kiên nhẫn kêu la, “Xem xong chưa? Xem xong thì trả lại cho bản quan, vật này các người mà làm hư thì không thể bồi thường nổi đâu.”

Nghiêm Tam liền cười cười, đem tấm bảng gỗ thận trọng để lại trên bàn.

La Tư Dân uống một hớp trà xanh, cau mày oán trách, “chỉ là bột trà, cái này cũng có thể lấy ra chiêu đãi người sao?” nói xong hắng lại thở dài, “Được rồi, được rồi, người ở trên núi thì cũng chỉ như vậy thôi.”

Mọi người ngoại trừ cười làm lành thì có thể làm cái gì? Dân không đấu với quan, cho dù chỉ là một tên quan nho nhỏ, muốn thu thập bọn họ cũng giống như giết một con kiến mà thôi.

Nghĩ đủ rồi, La Tư Dân mới mở túi đồ ra, lấy ra giấy và bút mực cùng một quyển sách nhỏ, giơ giơ tay lên, “Tất cả các hộ xếp thành hàng, từng

nhà từng nhà, chủ nhà đứng ở phía trước!”

Mọi người không động, La Tư Dân lại chỉ vào Thành thúc, “Người, người, người, lão già, người đứng đầu, sau đó thê tử người đứng thứ hai, sau đó nhi tử và tức phụ gì gì đó, nhanh đứng ngay ngắn một chút, đừng đứng ở nơi này mà mè nheo kỳ kèo với bản quan.”

Thành thúc vội đứng ở vị trí đầu tiên, một người làm thì sẽ có người thứ hai, mọi người rất nhanh bắt đầu xếp hàng, thỉnh thoảng còn nhắc nhở lẫn nhau, “Nhà kia, mau đứng ngay ngắn, đừng có lộn xộn.”

Chữ Vân Sơn không cạnh tranh, mọi người xô đẩy khiến hấn và Sơn Tảo bị chen đến vị trí cuối cùng, Chữ Vân Sơn cũng không để ý, nhưng nhìn mặt trời lên cao, chân mày hấn nhíu chặt lại.

“Sao vậy?” Sơn Tảo hỏi

Chữ Vân Sơn nhìn đội ngũ thật dài, chỉ chỉ mặt trời, “Mặt trời bắt đầu độc rồi, còn không biết xếp hàng đến khi nào.”

Sơn Tảo đưa đầu ra nhìn một chút, “Cũng sẽ rất nhanh thôi.”

Cả đội ngũ thật dài, lúc bắt đầu thì không ai nói chuyện, chỉ trong chốc lát mọi người liền bắt đầu tán gẫu với nhau rồi, con người chính là như vậy, đi tới đâu cũng không quên há miệng.

Mới bắt đầu, ai cũng cho rằng sẽ rất nhanh kết thúc, trên thực tế chậm vô cùng, nửa canh giờ trôi qua mà gia đình nhà Thành thúc còn chưa lấy xong, trong đám đông bắt đầu có tiếng oán trách nho nhỏ.

Có điều một chút oán trách này cũng không có ý nghĩa gì, rất nhanh đã bị ép xuống.

Một canh giờ đi qua, hai canh giờ đi qua...

Chân mày Chử Vân Sơn chau càng lúc càng chặt, nhìn mặt trời lại nhìn đội ngũ vẫn còn rất dài, hăn xoay người đem tay áo khoác che lên gương mặt bị phơi nắng đến đỏ bừng của Sơn Tảo. da dưới bàn tay lạnh như băng nhưng lại sượt mượt mồ hôi.

“Như vậy có gì hay sao!” Chử Vân Sơn nhìn sắc mặt không tốt lắm của Sơn Tảo buồn bực nói.

Sơn Tảo dùng tay áo thay cho quạt, ngẩng đầu nhìn Chử Vân Sơn cũng một đầu mồ hôi, vén tay áo lên lau mồ hôi trên trán thay cho hăn, “hay cái gì?”

Đứng quá lâu, lại bị phơi nắng, Sơn Tảo cũng không còn hơi sức mà nói chuyện rồi.

Chử Vân Sơn nhìn hàng người, rất nhiều người định ngồi lên nền đất, lúc này là thời điểm ánh nắng mặt trời hại nhất, mặt đất cũng nóng đến kinh người, vài người ngồi xuống cũng bị nóng đến nhảy dựng lên.

Nhìn nữ nhân và đám nhỏ bị phơi đến đỏ mặt trong đội ngũ, lại nhìn Sơn Tảo đang thở mệt nhọc, Sơn Tảo sờ sờ mặt nàng, “Nàng chờ ta, ta về nhà một chuyến, lập tức quay lại, nàng đừng ngồi xuống đất, rất nóng.”

“Về nhà làm gì chứ?” Sơn Tảo xoa xoa cái eo đau nhức, có chút không hiểu hỏi.

“chờ là được.” nói xong, Chử Vân Sơn sải bước rời khỏi đội ngũ, đi về nhà. Sau khi hăn đi, Sơn Tảo đang định ngồi xồm xuống, đứng đến chân cũng tê rần, cũng chỉ là ghi danh thôi, sao lại phiền toái như vậy chứ.

Một lát sau, Chử Vân Sơn gánh đòn gánh đến, hai đầu đều là thùng nước, mọi người vừa nhìn thấy cũng đứng dậy, Mộc Đầu là người đầu tiên xông đến nhận lấy đòn gánh từ Chử Vân Sơn, cao hứng nói, “Chử đại ca,

huynh làm sao biết chúng tôi đang khát đấy? Thật tốt, huynh để cho đệ tự đưa nước.”

Chử Vân Sơn đem đòn gánh giao cho hấn, gật đầu nói, “Đệ trước tiên kêu mọi người qua uống nước, ta về nhà lấy cái băng ghế ngồi, trời nóng như vậy, cũng không thể ngồi dưới đất, bên kia sân khấu không phải có một hàng cây sao, mang băng ghế qua bên đó ngồi đi.”

Mộc Đầu nhìn nơi Chử Vân Sơn nói, bên cạnh sân khấu có một hàng cây, vừa lúc tạo thành một nơi tránh nắng, chỉ cách sân khấu một khoảng, nhưng mọi người đều nói đúng, cũng không làm chậm trễ chuyện gì.

“Thợ săn ca, nhà huynh cũng không có bao nhiêu băng ghế. Chúng ta cứ ngồi trên đám cỏ dưới hàng cây kia, có nước uống là được, huynh cũng không nên về lấy làm gì.” Mộc Đầu nói xong cười ha hả, trực tiếp gánh nước đến dưới hàng cây, Chử Vân Sơn hướng về đội ngũ nói, “Mọi người qua bên kia ngồi đi, chúng ta uống nước, từ từ đợi, ở nơi này phơi nắng cũng không phải là chuyện tốt.”

Tất cả mọi người đứng lên, kêu một tiếng tốt, rồi rít nói cảm ơn với Chử Vân Sơn sau đó đi về phía hàng cây kia, ban đầu cũng có người đã nhìn thấy mảnh đất kia, nhưng mà không dám đi, vào lúc này mọi người đều đi, nên cũng không có gì phải sợ rồi.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 25: Hàng Xóm

Chử Vân Sơn đi tới kéo Sơn Tảo, khi đến dưới bóng cây, hai thùng nước cũng không có ai động, Chử Vân Sơn có chút nghi ngờ.

“ Mọi người sao lại không uống?”

Nghiêm Tam liếm môi khô nứt, chỉ vào thùng nước nói: “Hai người uống trước, chờ hai người uống xong chúng ta mới uống, cũng không thể nước của người mà lại để chúng ta đoạt trước được.”

Chử Vân Sơn gật đầu một cái, cũng không chèo kéo, dùng bầu nước múc nước cho Sơn Tảo, Sơn Tảo uống hơn một nửa mới cảm thấy toàn thân thoải mái lên, thấy nàng không uống nữa, Chử Vân Sơn lúc này mới uống, sau đó đem bầu nước để xuống, “Mọi người uống đi.”

Lúc này mọi người mới nối tiếp nhau uống nước, hai thùng nước rất nhanh liền uống xong, lần này không đợi ai nói, nam nhân của các gia đình cũng tự giác gánh thùng của mình đi lấy nước.

Tìm chỗ dưới tán cây ngồi xuống, Chử Vân Sơn từ trong ngực lấy ra một miếng bánh đưa cho Sơn Tảo, “Buổi sáng nàng ăn ít, lúc này có đói bụng không, ăn một chút đi.”

Sơn Tảo tựa vào gốc cây, đem bánh cho Chử Vân Sơn, “Chàng ăn đi, thiếp không đói bụng.”

Nói xong, nàng nhìn tên quan đang ngồi ở bên trên bàn bên kia, hỏi Chử Vân Sơn, “Nơi này ghi danh cũng phiền phức vậy sao? ở quên hương thiếp

việc này làm cũng rất nhanh.”

Chử Vân Sơn dùng tay áo lau mồ hôi, lắc đầu, “Trước kia không có, năm nay mới bắt đầu.”

Những người bên cạnh tới đây bắt chuyện tán gẫu giết thời gian, đến sau giữa trưa cuối cùng cũng đến lượt Chử Vân Sơn và Sơn Tảo rồi.

La quan viên không nhịn được ngẩng đầu nhìn Chử Vân Sơn một cái, giơ bút ở trên một quyển sổ nhỏ chuẩn bị viết chữ.

“ Tên họ ? số tuổi? trong nhà mấy miệng ăn? Làm cái gì?”

Chử Vân Sơn nhất nhất trả lời, La quan viên nhanh chóng nhớ lấy những thông tin này, sau đó soàn soạt soàn soạt ở tại một tờ giấy trắng khác vẽ ra gương mặt của một nam nhân.

Chử Vân Sơn xong thì đến lượt Sơn Tảo, những vấn đề được hỏi cũng như vậy, tiếp theo đó là vẽ bức họa.

“ Còn có mấy người nữa hả?” La quan viên nhìn sắc trời, giọng điệu phát ra có chút không kiên nhẫn.

Sơn Tảo nhìn sau lưng một chút, “đại khái còn có 3,4 người thôi.”

La quan viên gật đầu một cái, cau mày giống như đuổi một con ruồi, khoát tay với Sơn Tảo, “đi đi đi, chớ trì hoãn thời gian của bản đại nhân.”

Sơn Tảo vội tránh ra, Chử Vân Sơn sớm đã đứng chờ một bên, đi được một khoảng xa, Sơn Tảo mới quay đầu lại nhìn nhìn rồi nói, “Mau thật nha, tại sao thời gian lại dài như vậy nhỉ...”

Chử Vân Sơn khẽ cười, “Hỏi không cần thận bằng người khác, vẽ cũng không tỉ mỉ như người trước, nàng không nhìn thấy bản vẽ của hãn đấy, có điểm nào giống ta và nàng chứ?”

Sơn Tảo che miệng cười, “ Thiếp cảm giác hăn đem thiếp và chàng vẽ rất giống nhau, chỉ có tóc là khác thôi.”

“ Cái này gọi là tướng phu thê.” Chử Vân Sơn nói rất là vui vẻ.

Hôm nay La quan viên cũng rất buồn bực, hăn là quan mới nhậm chức, thật vất vả nhờ người quan hệ mới tìm được chuyện xui xẻo này trong nha môn, hăn còn nghĩ là chiếm được chỗ tốt, cứ tưởng rằng Tư dân là chức quan có biết bao nhiêu oai phong, không nghĩ tới chính là làm những việc này, hơn nữa còn đến cái thôn rách nát nơi rừng sâu núi thẳm này.

Nhìn người trong thôn này còn rất tôn trọng hăn, ban đầu hăn còn dụng tâm, nhưng mà càng về sau hăn càng thấy cứ tiếp tục như vậy thật không ổn, thôn này vô cùng xa, cứ kéo dài nữa, sợ rằng tối nay hăn cũng không về thành được.

Le que vài nét bút đem tài liệu của mấy người còn lại làm xong, La quan viên xoa xoa chiếc cổ đau nhức, vội vàng đứng lên dọn dẹp túi đồ, “Không có vấn đề gì chứ? Không có thì bản đại nhân đi trước đây, thật sự phiền toái mà, trì hoãn nữa ta làm sao có thể vào thành chứ.”

Mọi người còn chưa đi xong, liền có người đề nghị, “La đại nhân, nếu không ngài ở thôn chúng ta nghỉ một đêm đi, vào lúc này khẳng định cũng sẽ không vào được thành, sáng sớm ngày mai ngài hãy đi, lại nói, nếu bị chậm, đi đường ban đêm, trong núi cũng không an toàn.”

Thân thể của La quan viên run lên, đi đường ban đêm cũng không an toàn...Cũng không quản nhiều như vậy nữa, dù thế nào hăn cũng không muốn ở nơi rách nát này, ai biết có sạch sẽ hay không!

Nghĩ tới đây, La quan viên khẽ cắn răng, đem túi đồ trong tay đặt lên trên lưng con la, “ngày mai bản đại nhân còn có chuyện, không thể trì hoãn, người của Bạch Vân thôn đều ở đây rồi, nếu như ai còn chưa ghi danh, kêu bọn họ đi đến huyện nha trong thành tìm ta, đi nha.”

“La đại nhân, đây là một ít lương khô với nước, ngài cần phải cưỡi la chạy cho nhanh, nếu không trời tối hoàn toàn ngài thật sự sẽ không vào được thành, trên đường chớ nghỉ ngơi, có thể đi mau bao nhiêu thì đi.” Thành thúc đưa cho La quan viên một gói đồ nhỏ cùng một bình nước, dắt con la đã được ăn no cỏ khô.

La quan viên không khỏi nhìn Thành thúc hơn nhiều một chút, leo lên lưng con la, nhận lấy túi đồ cùng bình nước, cũng không quay đầu lại ra khỏi thôn.

“Rốt cuộc cũng xong rồi, thật sự mệt chết người.” Thành thúc xoa xoa cái hông đau nhức vì đứng quá lâu lắc đầu một cái, lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy, chờ cả ngày như thế, chuyện gì cũng không làm xong thì thật phiền.”

“Đúng vậy, đúng vậy đó.”

Mọi người nhao nhao nói lại.

“Đi thôi, trở về nấu cơm đi!” Thành thúc cười ha hả hét lớn, tất cả mọi người cũng cười theo.

Đoàn đoàn tấp tấp đi về, bởi vì nhà của Chủ Vân Sơn và Sơn Tảo ngay cổng thôn, cho nên xem như là nhà có đường đi về xa nhất, vừa mới chuẩn bị mở cửa, liền nghe thấy tiếng một nữ nhân sanh sanh hỏi.

“Đại huynh đệ, đại muội tử, xin hỏi đây là Bạch Vân thôn phải không?”

Sơn Tảo quay đầu lại, có một phụ nhân ước chừng 26, 27 tuổi đứng cách đó không xa, trên người mặc một bộ xiêm y màu xanh, sau lưng cũng một túi đồ, trong ngực ôm một đứa nhỏ khoảng chừng 2,3 tuổi, còn có một đứa bé chừng 5,6 tuổi đang níu lấy váy của nàng ấy nhìn Sơn Tảo căn cứ ngón tay.

“ Người có chuyện gì sao?” Sơn Tảo nghi ngờ hỏi.

Phụ nhân sợ hãi cười, “ Ta họ Vương, phu gia họ Lý, chúng ta mới dời đến Bạch Vân thôn thôi, nghe nói phai ghi danh, ta đây mới vội vội vàng vàng chạy tới.”

“ La đại nhân vừa mới đi, hẳn nói ai còn chưa ghi danh thì đi đến huyện nha trên trấn tìm hẳn.” Sơn Tảo chỉ chỉ con đường nhỏ bên ngoài thôn.

Vương thị thất vọng ồ một tiếng, lại hướng về phía Sơn Tảo cười cười, “Vậy xin hỏi nhà thôn trưởng ở đâu?”

Sơn Tảo liếc mắt nhìn Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn cúi đầu mở cửa trực tiếp đi vào, từ đầu tới cuối không nhìn ba mẹ con kia một cái.

“ Thôn trưởng còn chưa có chọn đâu...” Sơn Tảo nhẹ nhàng nói, nhìn Vương thị cùng hai đứa bé, nàng lại có chút do dự.

“ chỉ một mình người mang theo đứa bé tới đây sao?”

Vương thị cúi đầu, đem túi đồ trên vai nhắc lên, “Phu gia ta ở bên ngoài làm ăn, cũng không rõ lúc nào trở về, bình thường đều là ta dẫn theo đứa bé.” Sơn Tảo không hỏi nhiều nữa, muốn đi vào lại nhìn mẹ con ba người thật đáng thương, nhưng cũng không thể cứ đứng gốc giữa đường nói chuyện phiếm, Chử Vân Sơn cũng đã đốt lò rồi.

“ Vậy...nếu không các người vào nhà ta ngồi một chút?”

Vương thị chần chừ một lúc, vẫn là lắc đầu, “Không, chúng ta trở về trước, chỗ ta cũng cách nơi này không xa, lúc này trở về cũng vừa vặn, chờ thêm mấy ngày nữa chúng ta lại tới.”

“ Vậy cũng tốt, các người đi đường cẩn thận.” Sơn Tảo thở dài.

Vương thị gật đầu với Sơn Tảo, mang theo đứa bé rời đi.

Sơn Tảo đóng cửa lại, cùng Chủ Vân Sơn nói chuyện này, Chủ Vân Sơn đang vui đầu thêm củi vào đống, câu được câu không nói chuyện cùng Sơn Tảo.

Qua vài ngày, sát vách bọn họ liền đắp lên một gian nhà cỏ, một gian nhà cỏ ở giữa một đám phòng ốc bằng phẳng liền có chút đặc biệt, hàng xóm mới thì cũng nên đi lại chúc mừng.

Sơn Tảo mang theo một con thỏ hoang cùng một con gà rừng đến chúc mừng, mở cửa chính là Vương thị, Vương thị nhìn thấy Sơn Tảo đi thẳng vào, nhất thời có chút xấu hổ, nhưng vẫn tươi cười đón Sơn Tảo vào cửa.

Chủ Vân Sơn vào núi rồi, cho nên không có đến, Sơn Tảo áy náy giải thích với Vương thị, Vương thị vội lắc đầu, “Không quan trọng, người có thể tới là tốt rồi, chẳng qua nhà ta đơn sơ, ngay cả một chén nước trà cũng không cầm ra được để mời người.” Vương thị bưng nước lên, xin lỗi đặt vào trong tay Sơn Tảo.

Sơn Tảo đứng lên nhận, nhìn xung quanh toàn bộ tiểu viện, Sơn Tảo còn khen, “Đại tẩu dọn dẹp rất chỉnh tề, chúng ta cũng không nên so đo những thứ này, có chén nước là được, ta cũng không thường uống trà.”

Wương thị cười, kéo Sơn Tảo ngồi trong sân, “hiện nay là năm tháng binh hoang mã loạn, trong nhà còn có hai đứa nhỏ cần ăn cần uống, có chút tiền cũng mua đồ ăn cho bọn trẻ rồi, may mắn bây giờ đã ổn định, nếu đánh tiếp, lão nhị nhà ta có thể không sống được rồi.”

Sơn Tảo kinh hãi, “đứa bé ngã bệnh?”

Wương thị vội lắc đầu, “ Không phải không phải, ý ta là...” giống như nghĩ tới điều gì, nàng ta vội vội lắc đầu, “Không nói những thứ này nữa, đều đã qua rồi. Các người cũng là người trong thôn sao? Vì sao lại không có thôn trưởng?”

Sơn Tảo lắc đầu, “Phu gia nhà ta là người trong thôn, ta là...”

“ai, đều là số khổ, nhưng mà bây giờ cũng tốt hơn rồi, nữa nhân một khi lập gia đình chính là được sinh ra lần nữa, xác định mạng của mỗi người.” Vương thị nói đến đây, trong lời nói không khỏi có chút khổ sở.

Sơn Tảo vội nói, “Lý đại ca làm buôn bán? Buôn bán cái gì? Còn chưa về nhà sao?”

Thần sắc Vương thị lạnh xuống, “hắn không trở lại còn may, ba mẹ con chúng ta sống sẽ tốt hơn.”

Lời nói này khiến Sơn Tảo cảm thấy có chút không tốt, ngượng ngùng cười cười, Sơn Tảo uống một ngụm nước liền đổi chủ đề.

“ Hai đứa bé đâu?”

Nhắc tới đứa bé, mặt Vương thị liền nhu hòa, “ Đều ngủ ở trong nhà rồi, hôm nay lão đại giúp ta làm nhiều việc vặt, hai đứa bé này, cũng đặc biệt ngoan, đặc biệt hiếu chuyện...” Mỗi người mẫu thân khi nói đến đứa bé cũng đều nói không hết chuyện.

Hai người đng trò chuyện, một nam nhân vóc người trung bình bước vào, hắn giống như không nhìn thấy Sơn Tảo, trực tiếp lấy gà rừng Sơn Tảo mang tới đặt ở góc nhà ném tới dưới chân Vương thị.

“Không vội vàng đi làm cơm, còn ở nơi này nói cái gì! Nữ nhân chính là nhiều chuyện, đi đâu cũng có thể nói! Đi làm cơm nhanh, đem con gà này nướng, ta đi vào nhà một lát, thật TM mệt chết đi được, làm xong gọi ta.”

Nam nhân vừa đi vào liền nói hùng hổ, Sơn Tảo ngăn cả người, chờ hắn vào nhà, Vương thị liền lúng túng giải thích, “ đây là phu gia nhà ta, hôm nay vừa đúng lúc hắn trở lại, hắn...hôm nay có thể mệt nhọc, bình thường không có như vậy.”

Sơn Tảo vội cười, đứng dậy, “Đại tẩu, người có việc, ta đi về trước đây, nhà ta cũng có chút việc chưa có làm xong, người nấu cơm cho đại ca trước đi, ta về trước.”

Vương thị đứng dậy giữ lại, “Ở lại ăn cơm đã.”

Sơn Tảo cười cười khoát tay, “Không, trong nhà có sẵn cơm, ta đi nhé Đại tẩu.”

Dưới sự áy này tiến ra cửa của Vương thị, Sơn Tảo tự mình về nhà, về đến nhà nàng mới thở ra, cũng là Chủ đại ca của nàng là tốt nhất.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Diễn Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 26: Chọn Thôn Trưởng

Không quá mấy ngày toàn bộ nhân khẩu sống tại Bạch Vân thôn đều ghi danh đầy đủ, Bạch Vân thôn liền bắt tay vào công việc chọn ra thôn trưởng rồi. Đây đối với thôn dân Bạch Vân chính là việc đại sự bậc nhất, trước đây thôn trưởng đều chọn người lớn tuổi đức cao vọng trọng ở trong thôn tới đảm nhiệm, nhưng kể từ khi thôn trưởng trước qua đời, bởi vì chiến loạn, lòng người bàng hoàng, chuyện này cũng liền bị trì hoãn đến nay.

Phải nói trong thôn cũng có người cao tuổi, nhưng không phải lớn tuổi đều là người đức cao vọng trọng, lại nói cũng phải là người tự nguyện, nếu miễn cưỡng thì người lớn tuổi như vậy cũng không đồng ý làm những chuyện như vậy, lớn tuổi nên an hưởng tuổi già, thôn trưởng này vẫn nên để những người trẻ tuổi gánh vác thì hơn.

Nếu muốn chọn trưởng thôn, chính là phải tìm ra biện pháp, chọn như thế nào? Có tiêu chuẩn gì. Thừa dịp buổi trưa không có việc, đập nước liền tập trung một đám người, một nửa là hóng át, một nửa là ngồi cùng nhau thương lượng.

“ Theo ta, chúng ta xác định theo tuổi đi, người lớn tuổi có kinh nghiệm, cũng không thể khiến một tên tiểu tử đảm nhiệm chức thôn trưởng được, như vậy thì ra thế thống gì!” Nói chuyện là một hán tử cao lớn thô kệch ở trong thôn.

Nhị Xuyên không vui, “ Người trẻ như chúng ta cũng có thể đảm trách, người trẻ tuổi có sức khỏe, nếu như là người già nhũn như con chi chi,

người khác tới gây sự chỉ cần một quyền cũng đã nằm dưới đất rồi, còn không bằng người trẻ như chúng ta đây!”

“ Người trẻ tuổi có hơi sức mà không có đầu óc thì có lợi ích gì, Nhị Xuyên, người đừng chen miệng, đây cũng không phải là chuyện của người, chúng ta mỗi nhà cử một người ra nói chuyện, phụ thân của người đâu, người cũng nên yên lặng thôi.” Nương của Thạch Đầu cùng Mộc Đầu năm xưa mất chồng tang cha, nuôi hai đứa bé lớn lên cùng không dễ dàng, tính tính cay cú lợi hại, tự biết hai đứa con trai mình cũng không thể nào làm được thôn trưởng, nương Thạch Đầu vẫn không lên tiếng, bây giờ nghe thấy những lời này của Nhị Xuyên cũng cảm thấy vui vẻ, không nhịn được mà cảm thêm mấy câu.

Nhị Xuyên bĩu môi không nói nữa, đập đá ngồi đầy người của mỗi nhà, đều đã tới để thưởng lượng chuyện này, quyết định mỗi nhà cử một người ra nói chuyện, những người khác có thể ngồi nghe, thỉnh thoảng cũng có thể cho chút ý kiến, nhưng mà có nghe hay không chính là chuyện của người khác rồi.

“ Tất cả mọi người không có ý kiến chứ?” có người hỏi.

Chữ Vân Sơn cũng lắc đầu theo đám người, hẳn đối với chuyện như vậy không có hứng thú, ngồi ở đây cũng chỉ là đơn thuần nghe việc vui mà thôi.

Nghiêm Tam nhìn quanh một vòng, bây giờ bên trong thôn dân, người lớn tuổi có chút uy vọng cũng không có nhiều, Thành thúc cũng xem như là một người trong đó, bản thân hẳn cũng là một, còn có lão Ngưu hơn 60 tuổi, ngồi ở nơi này đã lâu mà Thành thúc cùng lão Ngưu cũng không mở miệng...

Suy nghĩ một hồi, hẳn hẳn giọng mở miệng, “Như vậy đi, liền chọn người có niên kỷ hơi lớn một chút, tốt nhất là có tài ăn nói, nếu không khi

quan viên ở trên trấn trở lại, lấp bắp nửa ngày cũng không nhả ra được cái rắm thì thật sự mắc cỡ chết người!”

Lời này vừa nói ra tất cả mọi người đều thoáng đưa mắt tụ lại trên người Ngưu lão, ai cũng biết Ngưu lão là một hũ nút, trước kia bạn già của ông còn sống trên đời lúc mắng ông cả ngày cũng không nghe một chút đáp lại, hiện tại bạn già không có, lại càng không nói nhiều rồi. Trừ chơi đùa với cháu con cười đôi câu, bình thường ông vẫn rất lặng lẽ.

Nói đến phụ thân của mình, Ngưu Vĩnh không bao giờ cao hứng, lúc này cũng tối mặt, “Cũng không phải là kể chuyện, muốn tài ăn nói tốt để làm gì? Chẳng lẽ ngày ngày muốn chúng ta đứng trên sân khấu này dụ dỗ mọi người sao?”

Mọi người cười thầm, Nghiêm Tam lần này tự bê đá đập vào chân mình rồi, hẳn không có chuyện gì thường ngòi nghe kịch hát đôi câu, thường ngày thì không sao, lúc này Ngưu Vĩnh nói như vậy lại cảm thấy có chút ý vị khác.

“Ngưu Vĩnh, ý người là gì?” Nghiêm Tam trừng mắt.

Ngưu Vĩnh hừ một tiếng, “Không có ý gì, có vài người muốn làm trưởng thôn cứ việc nói thẳng, dù sao phụ thân của ta cũng không có hứng thú. Mấy năm rồi không có thôn trưởng cũng không sao, đừng đem mọi người thành kẻ ngu, thật nghĩ rằng không ai nhìn thấy tâm địa gian xảo của mình hay sao.”

“Người!” Nghiêm Tam tức đến đỏ mặt, mọi người vội vàng khuyen.

“Được rồi, được rồi, trong thôn chúng ta có tổng cộng 18 hộ gia đình, cộng thêm Lý gia mới tới là 19 hộ, mỗi hộ chọn một người, người nào được chọn nhiều nhất, người đó chính là thôn trưởng.” Có người trực tiếp đề nghị.

Tất cả mọi người không lên tiếng, nói đến đây cũng là một biện pháp tốt, thật ra thì nói cho cùng, ai làm thôn trưởng cũng đều như nhau cả.

“Vậy chọn người nào đây?” Mọi người nhìn nhau.

Một lão ông lớn tuổi nhất trong thôn, cũng đã 80 tuổi vuốt vuốt mấy cọng râu thưa thừa dưới cằm, dùng gậy chỉ chỉ, “Thành thúc, Nghiêm Tam, Ngư tử ta nhìn là biết bọn chúng là người khó giữ vững nguyên tắc.”

Ông cụ lên tiếng, mọi người đều không có dị nghị, Ngư lão cả kinh, ngẩng đầu nhìn ông cụ, trực tiếp lắc đầu, “Ta sao? Có được không?”

Ông cụ gật đầu một cái, “Ngư tử, coi như là chút việc vui đi, chơi thôi. Hai ngày nữa tìm một đoàn kịch nhỏ, ngày mai chọn xong rồi, chúng ta cũng nghe một chút, trong thôn rất lâu không có náo nhiệt như vậy rồi, cục xương gia như ta đây cũng sẽ nhanh chóng không xem được nữa...”

Đợi đến khi tối trời, tất cả mọi người giải tán, Nhị Xuyên đi tới bên cạnh Chử Vân Sơn đung hăn một cái, “Thợ săn ca, huynh chọn người nào?”

Chử Vân Sơn chau mày, vẫn chưa trả lời câu hỏi, cổ của Nhị Xuyên liền bị Nghiêm Võ đáp lời, “Nhị Xuyên, chúng ta đừng có như vậy, người cần phải có quy cũ một chút.”

Mặt Nhị Xuyên đỏ lên, Nghiêm Võ cười với Chử Vân Sơn một tiếng, “Thợ săn ca, huynh có thể chọn cho phụ thân ta nha.” Nói xong hăn quay mặt về phía Nhị Xuyên trợn mắt làm một cái mặt quỷ, bỏ chạy.

“Tên khốn khiếp Nghiêm Võ, quy củ của người đây sao?” Nhị Xuyên tức giận muốn nhảy cả hai chân.

Xa xa truyền đến tiếng cười hi hi ha ha của Nghiêm Võ, “Theo người học...”

“Ca, đừng nghe tên tiểu tử khốn khiếp đó, huynh cần phải chọn cho phụ thân đệ, không thèm nghe huynh nói nữa, đệ đi tìm tên kia, phải đem hẳn quản lý cho chặt một chút, tên kia đây bụng quý kế.” Nhị Xuyên nói xong, thở phì phò đi tìm Nghiêm Võ.

Chữ Vân Sơn nhìn hai người một trước một sau chạy đi không biết nên khóc hay nên cười, Sơn Tảo đã cười đến đứng lên không nổi, “Thiếp sao lại không biết thợ săn ca nhà ta lại trở thành một miếng mồi ngon rồi, ai cũng muốn cướp.”

Chữ Vân Sơn khẽ mỉm cười, cúi bên tai nàng nhẹ giọng nói, “Nàng cũng là miếng mồi ngon, tối nay thợ săn ca sẽ đem nàng ăn.”

“Đừng làm rộn!” Sơn Tảo thẹn thùng mặt đỏ bừng, tại sao lại không đứng đắn rồi.

Tối hôm đó, Sơn Tảo hoàn toàn trở thành một miếng mồi ngon, Chữ Vân Sơn thật sự đem nàng ăn sạch sẽ, còn buộc nàng kêu “thợ săn ca ca”, ngày thứ hai, khi thức dậy giọng của Sơn Tảo cũng ách rồi, nàng xấu hổ trực tiếp núp ở trong chăn.

“Chàng là người xấu xa, thiếp làm sao có thể gặp người chứ!” Sơn Tảo buồn bã bụm mặt, đoán chừng người của cả thôn đều cũng nghe thấy rồi, thật sự không có mặt mũi đi gặp người mà.

Tinh thần Chữ Vân Sơn rất tốt, “Vậy thì trách, buổi tối đi ngủ, ai còn quản nhiều chuyện như vậy, mau dậy ăn điểm tâm đi, ăn xong còn đi bãi đập, hôm nay sẽ náo nhiệt lắm đây.”

Hôm nay muốn chọn thôn trưởng, không đi không được. Sơn Tảo vừa thẹn thùng vừa cáu, ăn xong điểm tâm, vừa ra khỏi cửa đã gặp Vương thị, Vương thị cười ha hả cùng nàng chào hỏi, “Đại muội tử dậy sớm ghê, rốt cuộc là trẻ tuổi, thật là có tinh thần.”

Sơn Tảo mặt đỏ đến dưới cổ, không nghĩ cũng biết lời này có ý gì, lúng túng ứng đối, nàng len lén liếc nhìn Chử Vân Sơn, mặt Chử Vân Sơn bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Vương thị che miệng cười trộm, “phuthêtan hôn, người trẻ tuổi mà, khó tránh được.”

Sơn Tảo cũng không dám nói tiếp, cúi đầu, tăng nhanh bước chân đi về phía bãi đập.

Đến bãi đập, người cũng đã đến khá đông đủ, bên trong ánh mắt hài hước của mọi người, Sơn Tảo không tự chủ được mà co người lại, nàng âm thầm thề ở trong lòng, về sau không bao giờ kêu cái gì, “Thợ săn ca ca” nữa!

Phương pháp chọn rất đơn giản, mỗi nhà một người, mỗi người cầm trong tay một tảng đá đặt trước mặt ba người đứng trước cả thôn, người nào có nhiều tảng đá nhất, người đó chính là thôn trưởng.

Ông cụ nghe xong cười ha hả, “tốt tốt tốt, cứ làm như thế, như vậy mới thú vị.”

Nhìn thấy có người lấy ra một cái rễ trúc nhỏ, ông cụ lắc đầu liên tục, “cứ trực tiếp đặt trước mặt bọn họ, lấy rễ làm cái gì, hòn đá các người cũng chọn xong rồi, lớn hơn.”

Mọi người không thể làm gì khác hơn là lấy lại rễ trúc, mỗi nhà chọn một tảng đá lớn bằng khoảng bàn tay, ở phía Sơn Tảo dĩ nhiên là do Chử Vân Sơn cầm.

Sơn Tảo khẽ nhìn bên cạnh một chút, Vương thị cầm tảng đá, xem ra tướng công nhà nàng ta lại ra ngoài, nhìn đứa bé lớn hơn một chút đang hút trọt nước mũi ngồi chồm hồm trên đất chơi con kiến, Sơn Tảo khẽ than thở trong lòng, một mình Vương thị thật sự không dễ dàng.

Căn cứ cách nói của ông cụ, ba người đều muốn nói chuyện, coi như tự mình tranh thủ người bầu chọn, đầu tiên ra sân chính là Nghiêm Tam, hẳn nguyên bản là người co tài ăn nói, vừa mở miệng đã chọc cho mọi người vui vẻ rồi.”

“ Con người của ta nha, có thể hát tốt mấy câu, nếu mọi người chọn ta, ta lập tức hóa trang diễn cho mọi người một đoạn.” Mọi người ríu rít nói xong, hẳn lại nói tiếp, “Thật ra thì chọn thôn trưởng để làm gì? Còn không phải là vì mọi người làm việc sao? Nghiêm Tam ta là người có lòng nhiệt tình, không có ý đồ gì khác, chỉ nói chúng ta ở cùng một thôn, mấy chục năm tình nghĩa, mọi người đều tin được Nghiêm Tam này, vậy thì chọn ta hay không, ngày mai đoàn kịch nhỏ tới hát, ta đều vì mọi người lên hát một đoạn, cũng xem như là một việc vui phải không!”

Hẳn hi hi ha ha một phen xong, cũng giành không ít tiếng vỗ tay của mọi người.

“Thật sự không chọn cũng sẽ diễn?” trong đám người, không biết ai hô lên một tiếng, Nghiêm Tam vội đáp ứng, “Thật sự xem ta là loại người gì, không chọn cũng sẽ diễn!”

Mọi người cười ha ha.

Đến phen Thành thúc, hẳn cũng cười ha hả, “chọn ai cũng như nhau, dù sao đều là vì trong thôn làm việc.” Không giống Nghiêm Tam, ông chỉ nói đơn giản một câu này, nói rồi liền xong.

Ngưu lão thì càng không cần nói, đứng đó nửa ngày, miệng mấp máy mấy cái cũng không ra tiếng, nín thật lâu, rốt cuộc nhàu ra một chữ, “ừ.”

Ông cụ sững sốt một chút, ngược lại liền cười lớn, chỉ gậy vào Ngưu lão, càng không thể ngừng run, “Ngưu tử, người đang nói cái gì đây...cái người này thật sự có thể làm tức chết người mà!”

Không chỉ ông cụ mà ngay cả Vĩnh Ngưu cũng sững sốt liền cười lên, lần này mọi người cười càng lợi hại hơn.

Kế tiếp là lựa chọn, kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, số lượng đá trước mặt Ngưu lão là nhiều nhất, Thành thúc cùng Nghiêm Tam phía trước chỉ có hai ba cái. Kết quả như thế, đối với Thành thúc thì thôi, trên mặt Nghiêm Tam lại có chút khó coi.

“Tam thúc, người đã nói, không trúng tuyển cũng sẽ lên diễn, người cũng không thể gạt người đâu!” Nhị Xuyên cười hì hì nói với Nghiêm Tam, vẫn không quên khiêu khích nhìn Nghiêm Võ.

Nghiêm Tam bật tiếng cười hì hì, “Người chớ đem tam thúc của người coi thường, các người cứ chờ, ngày mai Tam thúc sẽ hát một đoạn “Sông Hoài Doanh” cho các người nghe, cũng không nên làm trò cười ở chỗ này...”

Nói xong, Nghiêm Tam còn bày thế hát đôi câu.

Ngưu lão gương mặt khổ sở, rõ ràng cái gì ông cũng không nói, sao lại làm được tới trường thôn đây?

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 27: Vương Thị

Về đến nhà, Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn cười nói ăn cơm tối, tuy phần lớn thời gian đều là Sơn Tảo nói, Chử Vân Sơn chỉ lẳng lẳng lắng nghe, thỉnh thoảng phối hợp gật đầu một cái.

Sơn Tảo dùng dây mướp làm giẻ rửa chén, vừa nói cười, “Trước kia chỉ cảm thấy Ngưu lão ít khi ra cửa, thì ra là không thích nói chuyện, nhưng sau này làm thôn trưởng, làm sao mà có thể không nói...”

Sơn Tảo nói xong cũng cảm thấy có gì không đúng, nàng cau mày, dừng động tác cẩn thận lắng nghe, Chử Vân Sơn cũng khẽ dừng một chút, lần này nghe rõ ràng hơn, sát vách truyền đến tiếng nam nhân mắng chửi, tiếng khóc òn ọn của nữ nhân cùng tiếng nước nở sọt hũ của đứa bé.

“ Là lý gia.” Sơn Tảo nhìn Chử Vân Sơn một cái.

Mới vừa rồi Vương thị cùng bọn họ một trước một sau trở về nhà, vẫn còn rất cao hứng, sao lại lập tức cùng tướng công nhà nàng ta lớn tiếng rồi?

Chử Vân Sơn gật đầu, cũng không đi quản làm gì, xoay người đi vào nhà.

Phụ nữ người ta cãi nhau, người khác không tiện xen vào, Sơn Tảo khẽ thở dài, dùng nước xối sạch chén bát, đưa tay lau khô lại, đứng lên.

“ Đây, nương tử thợ săn.”

Sơn Tảo quay đầu lại, ở phía xéo đối diện Mã đại tẩu không biết lúc nào đã đứng ở cửa viện, trong tay đag bóc đậu phộng, vừa ăn vừa cầm xác vút ở cửa ra vào.

Sơn Tảo khẽ cau mày, nhưng vẫn đưa ra khuôn mặt tươi cười, “Mã đại tẩu, có chuyện gì sao?”

Mã đại tẩu nhìn về phía Lý gia bữu bữu môi, vẻ mặt như đang xem náo nhiệt cười cười, “Người nhà này thường gây gổ?”

Sơn Tảo lắc đầu một cái, “Lần đầu tiên nghe, đại tẩu có muốn vào nhà ngồi một chút hay không?”

Mã đại tẩu khoát khoát tay, vẫn tựa vào cửa như cũ, “Ta đứng đây còn nghe rõ một chút, nương tử thợ săn, Lý gia này mới đến mấy ngày nhĩ, còn chưa có thấyphuquân nhà nàng ta, sẽ không phải là...”

Mã đại tẩu cười bí ối, Sơn Tảo là người có gia đình, nghĩ cũng biết đây cũng không phải là lời nói tử tế gì, mặt đỏ lên, nhổ một ngụm, “đại tẩu nói gì đó.”

Mã đại tẩu nghe nàng có chút khó chịu, đi đến gần Sơn Tảo, Mã đại tẩu lặng lẽ kề tai nàng nói nhỏ, “Nghe nói nam nhân Lý gia này không phải là người tốt, mọi thứ ăn chơi đều có hết, trước kia trong nhà còn có chút của cải, cũng là thua trên tay hắn.”

Sơn Tảo đứng thẳng người, cau mày hỏi, “Đại tẩu làm sao biết?”

Mã đại tẩu thả viên đậu phộng vào trong miệng, cười đắc ý, “Trong thôn này có chuyện gì mà ta không biết, những chuyện này ta đều nghe được từ miệng nương tử cháu của Tam cữu di hàng xóm nhà nương ta, hoàn toàn là thật, ta chưa bao giờ gạt người.”

Thì ra là cái miệng loa, trong lòng Sơn Tảo nhất thời có chút không muốn cùng Mã đại tẩu nói chuyện, đưa đưa rỗ chén trong tay, “ Ta rửa chén xong, trước đi cất chén đã.”

Dứt lời cũng không quan tâm gương mặt Mã đại tẩu cứng lại, thẳng bước về nhà, Mã đại tẩu kêu ai ai hai tiếng, Sơn Tảo cũng giả như không nghe thấy, bước nhanh vào phòng.

Không ai tiếp lời cũng không hứng thú gì, Mã đại tẩu lặng lẽ đi đến gần cửa viện Lý gia, hứng thú dồi dào nghe trộm một lát, xoay người vừa ăn đậu phộng vừa đi về phía nhà mình.

Buổi tối nằm trên giường, Chử Vân Sơn lại đê, không biết sao Sơn Tảo bỗng nghĩ đến Vương thị, lại nghĩ đến tiếng chửi mắng cùng tiếng khóc hôm nay nghe được, không nhịn được thở dài một câu, “Thật tốt, sao phải cần giúp đỡ...”

Chử Vân Sơn đang chui đầu vào trê cổ nàng có chút sững sốt, lại hiểu ngược ý của nàng, ngẩng đầu lên nhìn Sơn Tảo chăm chăm, mặt Sơn Tảo nhất thời đỏ bừng, tay chân luống cuống nói, “ Thiếp không nói chàng, không phải nói chàng...”

Ánh mắt Chử Vân Sơn hơi híp lại, “trong lúc này mà nàng còn có thể nghĩ tới chuyện khác?”

Sơn Tảo nhất thời khàn giọng, đúng vậy nha, những lúc này, nàng sao lại có thể nghĩ tới chuyện sát phong cảnh như vậy chứ?

“ Đáng đánh.”

Chử Vân Sơn nhàn nhạt nói hai chữ, cả người lại lần nữa đê lên. Tình đến chỗ sâu, Sơn Tảo níu thật chặt cánh tay Chử Vân Sơn, theo thân thể hằn trên dưới phập phồng, đầu óc cũng trở nên mơ mơ màng màng, chỉ

nghe păng một tiếng, mông nàng liền bị đánh một cái không nặng không nhẹ.

Cũng không đau, chỉ là...chỉ là có một loại cảm giác đặc biệt...Sơn Tảo nhẹ nhàng ai một tiếng, còn chưa kịp phản kháng, liền bị động tác càng thêm cuồng dã của Chử Vân Sơn dẫn tới gió lốc càng lúc càng mãnh liệt hơn nữa.

...

Ngày thứ hai, Chử Vân Sơn tinh thần sáng khoái dẫn theo Đại Mao vào núi, Sơn Tảo ở trong phòng vừa thẹn vừa cáu, hận hận lấy ra y phục thay thế cho Chử Vân Sơn, đánh vào đó bành bạch 2 cái cho hả dạ.

“Để cho chàng đánh ta, dám đánh ta, ta trả lại cho chàng hai cái! Xem ai lợi hại hơn ai.”

Rèm cửa phòng bị vén lên, Sơn Tảo có chút kinh hãi, vội xoay người, theo bản năng đem y phục giấu sau lưng, ngơ ngác nhìn Chử Vân Sơn về mặt không có biểu tình gì đi vào lấy một đoạn dây, lại đi tới cửa.

Hắn sẽ không có nghe được đâu...

“Ta...”

“Thiếp cái gì cũng không có nói.” Chử Vân Sơn vừa mới mở miệng, Sơn Tảo đã vội vàng hấp tấp cắt đứt lời của hắn.

Chử Vân Sơn nhìn nàng, trong mắt thoáng qua nụ cười, “Hả? Nàng có nói cái gì hả?”

Sơn Tảo lắc đầu như trống bỏi, “Không có, không có, cái gì thiếp cũng không có nói.”

Chử Vân Sơn chau chau mày, “Ta đi nha.”

Sơn Tảo ngậy ngốc gật đầu một cái, nhìn Chử Vân Sơn vén rèm lê, một chân bước đi ra, một câu nói nhẹ nhàng buông xuống.

“ Tối nay có thể để cho nàng tùy đánh hai bàn tay ta, không cần đánh y phục cho hả giận.”

Nói xong, Chử Vân Sơn liền đi ra ngoài, cho đến khi xác định Chử Vân Sơn đã đi ra khỏi cửa, Sơn Tảo mới đỏ mặt nhào vào trong chăn, Chử Vân Sơn nghe!

...

Bởi vì Chử Vân Sơn không có ở nhà, buổi trưa Sơn Tảo chỉ ăn một chút tùy tiện, trước tiên dọn dẹp nhà cửa, lại giặt y phục, yên tĩnh ngồi phơi nắng trong sân, vừa làm may vá.

“Khụ khụ...” cửa viện truyền đến hai tiếng ho nhẹ.

Sơn Tảo ngẩng đầu nhìn lại, là Vương thị, ánh mắt của nàng ta có chút sưng đỏ, bên tai còn ửng đỏ một chút, mơ hồ còn nhìn thấy mấy dấu tay ở nửa bên mặt, đang luống cuống nhìn Sơn Tảo.

“Lý tẩu tử, mau vào ngồi.” Sơn Tảo đứng lên, đón Vương thị vào cửa.

Vương thị ngượng ngùng cười, cũng chỉ nhẹ nhàng dịch hai bước chân, cũng không đến gần, “ Đại muội tử đang thua may vá sao?” nói xong hướng mắt nhìn vào trong nhà xem xét, “ Thợ săn huynh đệ không có nhà à?”

“ Huynh ấy vào núi rồi.” Suy nghĩ một chút Sơn Tảo lại nói thêm một câu, “Lập tức trở lại, đại tẩu tìm huynh ấy có chuyện gì sao?”

Nghe thấy Chử Vân Sơn không có ở đây, Vương thị rõ ràng buông lỏng rất nhiều, “Không không không, ta không tìm hấn.”

Nhìn Vương thị có chút vấn đề, Sơn Tảo có chút không hiểu, nhưng vẫn nhiệt tình bước lên kéo nàng ta đi vào, lại đưa cho nàng ta một cái băng ghế ngồi, rót một ly nước nóng, “Đại tẩu vào ngồi với ta một lát, ta vừa đúng lúc ở nhà một mình nhàn rỗi.”

Vương thị cầm cái ly, gật đầu lung tung một cái, có chút đứng ngồi không yên.

“Đại tẩu đây là sao vậy?” Sơn Tảo nhìn dáng vẻ của nàng, cũng không làm may vá được nữa, định trực tiếp hỏi thẳng.

Thân thể Vương thị run lên, sắc mặt cũng có chút khó coi, nàng ta nhìn ra phía bên ngoài viện, lại mau chóng rút về, Sơn Tảo cau mày nhìn theo ánh mắt của nàng ta, bên ngoài cũng không có người.

Thói quen nông thôn chính là như vậy, cửa viện bình thường đều mở rộng, đi qua đi lại đều là người trong thôn, đi ngang qua chào hỏi, lúc bận rộn cũng hay thường tán dóc, các nhà ở Bạch Vân thôn đều là như thế này.

“Đại tẩu đang nhìn cái gì?” Sơn Tảo hỏi.

Vương thị cuống quýt lắc đầu, “Không có, không có nhìn gì.”

Giống như đang che giấu gì đó, Vương thị cầm lên đồ Sơn Tảo đang may ở trong sọt tre, một đoạn vải thô màu tối dùng làm y phục, đường may rất mịn, lại bằng phẳng, “Đây là làm cho thợ săn huynh đệ sao, Đại muội tử thật là có đôi tay rất tinh xảo.”

Sơn Tảo cười cười xin lỗi, “Chỉ là làm sơ thôi, so ra vẫn kém so với tay nghề của đại tẩu.”

Vương thị cứng ngắc, khóe miệng nhếch lên, “Chúng ta là nông dân, không cầu ăn mặc xinh đẹp, mặc thoải mái là được rồi.”

Sơn Tảo nhận lấy y phục, gật đầu, “Đại tẩu nói rất đúng, vấn đề này cũng nên để ý.”

Vương thị nhìn Sơn Tảo vá áo, lại liếc mắt thật nhanh ra bên ngoài viện, hai tay bất an thắt lại, giống như lơ đãng hỏi, “Thợ săn huynh đệ thường vào núi sao?”

“ Cũng tùy lúc, số lần đi cũng không cố định.” Tay Sơn Tảo se chit luôn kim thật nhanh, cũng không chú ý Vương thị có điều gì không đúng.

Vương thị nhẹ nhàng thở phào, giống như bông lông, vừa tựa như thất vọng.

Sơn Tảo khẽ ngẩng đầu, lại hỏi, “Đại tẩu có phải tìm huynh ấy có chuyện gì hay không?”

Vương thị lại liên tiếp khoát tay, “Không không, không có chuyện gì, chỉ là tùy tiện hỏi một chút.” Nói xong vén chiếc màn bên cạnh lên, đầu đưa vào nhìn quanh một chút, “trong nhà dọn dẹp thật chỉnh tề.”

Sơn Tảo cũng không thích Vương thị nhìn loạn nhà người khác như vậy, nếu bình thường cũng thôi đi, nhưng hôm nay Vương thị lại có chút kỳ quái, theo bản năng, Sơn Tảo đem màn kéo lại, chặn lại tầm mắt của Vương thị, “tạm được thôi.”

Vương thị đỏ mặt lên, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, “Đại muội tử là người nơi nào? Nghe khẩu âm tựa hồ không giống chúng ta, gả xa như vậy cha mẹ người cũng chịu sao? Thợ săn huynh đệ thật sự rất có phúc, cưới được nương tử tốt như muội vậy, sợ là phải xuất ra một lượng lớn gia sản mới cưới được muội về nhà. Nếu là khuê nữ nhà ta, ta cũng không bỏ được, cho dù muốn gả, đồ cưới lại phải nhất định nhiều hơn mới được, như vậy trước mặt nam nhân mới có thể thẳng lưng mà sống.”

Đây là hỏi thăm gia sản của Chử Vân Sơn còn có đồ cưới của nàng sao? Sơn Tảo nhìn chữ hỷ đỏ thắm còn dán trên cửa, vẻ mặt mất tự nhiên đag nhìn nhìn của Vương thị, trong lòng khẽ cảnh giác lên, chỉ nhàn nhạt nói quē quán mình ở đâu, những thứ khác đều ứng phó qua loa hàm hồ.

Vương thị cũng không có hỏi nữa, đem đề tài nói đến những chuyện nhỏ nhặt, hàn huyên một lát, Vương thị đứng dậy muốn chào về, Sơn Tảo cũng không giữ nàng ta lại, tiễn Vương thị ra ngoài, Sơn Tảo suy nghĩ một chút, đóng cửa viện lại.

Buổi tối nói với Chử Vân Sơn chuyện này, Chử Vân Sơn nghe xong cau mày, vốn từ bên ngoài dời đến Bạch Vân thôn có hai hộ, cuối cùng cũng chỉ có người Lý gia dời đến, hơn nữa đến đã nhiều ngày như vậy lại chưa gặp qua nam nhân Lý gia, đa số đều là Vương thị lo liệu trong ngoài, cả nhà bọn họ vừa không có...

“ Về sau khi đóng cửa viện, chú ý nhiều một chút.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, nhớ tới dáng vẻ quái dị hôm nay của Vương thị, cũng may hôm nay Chử Vân Sơn thu hoạch khá phong phú, sẽ có một thời gian không cần vào núi, nàng cũng yên tâm.

Sơn Tảo khéo léo gật đầu, Chử Vân Sơn lật người đē lên người nàng, một tay xoa nắn, một tay cời xiêm y của nàng, vẫn không quen nhẹ nhàng nói bên tai nàng, “Ta trả lại cho nàng hai bàn tay.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 28: Vô Lại

Ngày hôm sau Vương thị lại tới, giống như rất thân thiết, nhìn thấy Chử Vân Sơn nàng ta vẫn rất cao hứng chào hỏi, Sơn Tảo nhìn bộ dạng này của nàng ta, trong lòng không khỏi lắc đầu một cái, là nàng suy nghĩ nhiều thôi, có thể là Vương thị bị đánh nên sợ gặp phải Chử Vân Sơn sẽ lúng túng.

Bởi vì hôm qua Chử Vân Sơn sẵn mời, nên hôm nay người tới cửa cũng nhiều, Mã đại tẩu từ xa đã nhìn thấy Vương thị, nói một chút khó nghe, “Chậc, đây không phải nương tử Lý gia sao? Mặt người làm sao vậy?”

Mã đại tẩu cố ý chỉnh giọng nói vô cùng lớn, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt đến trên mặt Vương thị, sắc mặt Vương thị tái nhợt, quay đầu tránh đi tầm mắt của mọi người, nhưng vẫn để mọi người thấy được.

Dù sao cũng là nhà mình, Sơn Tảo vội đi ra ngoài hòa giải, “Mã đại tẩu, mau tới đây nói chuyện, tẩu tự lựa thứ mình muốn đi thôi.” Vừa nói còn nháy mắt cho Vương thị đứng một bên, Vương thị cảm kích gật đầu với nàng một cái, Mã đại tẩu dĩ nhiên biết đây là Sơn Tảo cố ý đổi đề tài, bĩu môi khinh thường, ánh mắt nàng ta xoay động, cười như không đánh vào miệng mình một cái, “Nhìn cái mồm của ta này, thật là không mở bình thì ai biết bên trong có gì, Lý gia muội tử đừng để ý ta nói gì nhé..., ta đúng là người quá thành thật rồi, vợ chồng son có ai mà chưa từng cãi nhau, có ai mà chưa chịu qua vài lần hươ tay múa chân của nam nhân đâu chứ...”

Đầu Vương thị cúi thật thấp, tay nắm thật chặt bên trong tay áo, ngẩng đầu lên hậm hậm trợn mắt nhìn Mã đại tẩu một cái, xoay người đi ra cửa.

Mã đại tẩu giống như rất cao hứng, nhìn bóng lưng Vương thị đi ra cửa, che miệng cười không ngừng. Nương tử Ngưu Vĩnh có chút khó chịu, oán giận nói, “Đại tẩu, tẩu cũng thiệt là, cần gì nói tới chỗ đau của người khác?”

Mã đại tẩu trừng mắt, “Ai nói tới chỗ đau của người khác? Người dám nói Ngưu Vĩnh chưa từng chạm của người?” Nàng một câu hai nghĩa, đem lời của nương tử Ngưu Vĩnh chặn hết trở về, nói cũng không được, không nói cũng không được.

“Tẩu!”

Nương tử Ngưu Vĩnh tức tối, mặt đỏ lên, cầm dĩa vật đã chọn, đem tiền nhét vào tay Sơn Tảo, thở phì phò đi ra. Nàng vừa đi, mấy người còn lại cũng vội vàng chọn lựa rồi rời đi.

Sơn Tảo là chủ, dĩ nhiên người này lại không dĩ nhiên người khác, hạng người như Mã đại tẩu nàng thật sự cũng không ưa thích gì, nhưng cũng không dám đắc tội, thở dài, chào hỏi mời Mã đại tẩu chọn lựa.

Chữ Vân Sơn từ trong nhà đi ra, nhìn viện nhà mình vốn nháo nháo nhiệt nhiệt bỗng dưng tan tác, hỏi, “sao vậy?”

Sơn Tảo lắc đầu, “Không sao cả.”

Mã đại tẩu nhổ một ngụm, “Ta đây cũng không nói gì sai, tự nhiên muốn làm người tốt sao, thật nghĩ công công (cha chồng) làm thôn trưởng thì ngon sao.”

Sơn Tảo kiên nhẫn chịu đựng, thật vất vả mới tiễn được Mã đại tẩu rời đi, đóng cửa viện mới nói thầm, “Mã đại tẩu này, có bản lĩnh thì đem toàn bộ mọi người chọc tức đi.”

Chữ Vân Sơn cười như không cười, “Nàng nghe qua câu nói này chưa?”

“Câu gì?” Sơn Tảo ngẩng đầu nhìn hẳn.

Chử Vân Sơn phớt tỉnh nói, “Chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là khó dưỡng.”

Sơn Tảo tức giận nói, “Nam nhân cũng không phải là từ nhỏ mà lớn lên à.”

(đoạn này anh Sơn nói tiểu nhân mà chị Tảo lại hiểu thành đứa nhỏ nhé.)

Chử Vân Sơn nhú nhú mày, gật đầu một cách như đã hiểu, “Nói đúng, nhà chúng ta thật là còn thiếu một cái tiểu nhân.”

Hai vợ chồng nhìn thẳng vào mắt nhau, Sơn Tảo bật cười hì hì, quên mất buồn bực vừa rồi, mặt mày Chử Vân Sơn cũng như sáng hẳn ra, “Để ta tới dọn dẹp, nàng đi nghỉ một lát đi.”

Sơn Tảo cũng không còn khách khí với Chử Vân Sơn, đem toàn bộ tiền bán được bỏ vào hà bao đi vào nhà, đem hà bao nhét dưới đệm giường, cầm món xiêm áo chưa làm xong tiếp tục ngồi trong sân cần thận may.

Không lâu lắm, lại nghe thấy Lý gia sát vách truyền đến tiếng mắng ồn ào, Sơn Tảo bất đắc dĩ lắc đầu, Chử Vân Sơn lại giống như không hề nghe thấy loại âm thanh này, không chút cử động, thu dọn xong thì ở trong sân chẻ củi.

Một lát sau, cửa viện bị chấn động kịch liệt, tiếng cánh cửa bị người đập vang lên, Vương thị đang ở ngoài cửa khóc lóc thê lương cầu xin, “Đại muội tử, cầu xin người mở cửa ra, cầu xin người cứu Đại Lang cùng Nhị Lang nhà ta.”

Sơn Tảo kinh hãi, đứng vụt lên, Chử Vân Sơn cau mày, “Nàng đừng cử động.” Tự mình đi ra mở cửa viện.

Cửa viện vừa mở, Vương thị tóc tai bù xù nước mắt đầy mặt liền nhào tới, Chử Vân Sơn tránh sang một bên, Vương thị liền té nhào xuống đất, nàng ta giống như không có chú ý chỉ kêu gào kêu Sơn Tảo cứu người.

Trước động tĩnh lớn như vậy, tất cả mọi người đều ra cửa viện nhìn, tất cả mọi người đều nhìn thấy Vương thị không nhào tới người Chử Vân Sơn mà té ngã trên mặt đất, nam nhân Lý gia đi sau lưng Vương thị cũng nhìn thấy cảnh này, nhảy tới mấy bước níu lấy tóc Vương thị, kéo nàng đi ra ngoài, mặt dữ tợn, “Người còn muốn bỏ nhào vào đâu? Tiện phụ!”

Vương thị níu cánh tay nam nhân đang nắm lấy tóc mình, khóc dữ dội, nhưng vẫn không nói gì. Nam nhân Lý gia cũng không tha cho nàng, tát xuống một cái, trong miệng hùng hùng hổ hổ, “Ta nói, không biết sao người lại chạy về hướng nhà này, thì ra là quyến rũ nam nhân phải không! Lão tử còn chưa có chết, người liền muốn trèo tường, tiện phụ, hôm nay ta đánh chết người.”

Chử Vân Sơn đứng thẳng tắp, lạnh lùng nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, Sơn Tảo nghe thấy không nhịn được tức giận, “Người nói bậy gì đó! miệng sạch sẽ một chút!”

Nam nhân Lý gia nhảy lên, “Ta còn chưa nói, người nghĩ thế nào...” hăng đang nói, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Chử Vân Sơn lại có chút co rúm, thanh âm cũng yếu xuống, Chử Vân Sơn cao lớn đứng vững như ngọn núi, người chìm ngập trong cờ bạc cùng hình tượng bí ối của hắn cơ bản không phải là đối thủ của Chử Vân Sơn.

Trong lòng nhanh chóng cân nhắc xong, nam nhân Lý gia quả quyết quay đầu lại, tiếp tục đánh mắng Vương thị, cũng không nhắc lại trèo tường hay trộm người gì đó trong lời nói.

Chử Vân Sơn nhìn lướt qua hướng Lý gia, hai đứa bé Đại Lang và Nhị Lang cũng không có ra ngoài, Sơn Tảo tức giận muốn nói cái gì nữa, nhưng

Chử Vân Sơn đã cản lại.

ồn ào lớn như vậy, đã có người đi mời thôn trưởng Ngưu lão đi tới, Ngưu lão vừa nghe vội buông công việc trên tay, chạy chậm tới đây, “Ồ...dừng tay...”

Do tuổi tác, Ngưu lão thở hổn hển một lúc lâu, thanh âm của ông lại quá nhỏ, nói liên tục hai lần cũng không thể khiến nam nhân Lý gia dừng tay.

“Dừng tay!”

Đi theo Ngưu lão chạy tới, Ngưu Vĩnh quát lớn lên, tay nam nhân Lý gia run lên, thừa lúc hãn buông tay, Vương thị liền lăn một vòng trốn sang một bên, Sơn Tảo muốn tới đỡ, bị Chử Vân Sơn ngăn cản, Sơn Tảo nghi hoặc nhìn cánh tay của Chử Vân Sơn ngăn cản trước mình, do dự một chút, vẫn nghe theo ý tứ của Chử Vân Sơn, đứng ở trong sân không đi ra ngoài.

Ngưu lão nhìn nam nhân Lý gia một chút, lại nhìn Vương thị bản thủ đang gào khóc, hỏi, “Sao...chuyện gì xảy ra?”

Nam nhân Lý gia hừ một tiếng, “ta giáo huấn phụ nhân đã có chồng, lão già đứng sang một bên.”

Họng Ngưu lão chẹn lại, vẫn nén giận khuyên nhủ, “Đều là phu thê, cần gì như vậy, có hiểu lầm gì, giải thích là tốt rồi, đừng đánh, người nhìn một chút đi thật sự khó coi, nhanh về nhà đi thôi.”

Nam nhân Lý gia hung hăng nhổ một ngụm, hừ nhẹ một tiếng coi như cho Ngưu lão – người gọi là thôn trưởng này một chút thể diện, hãn đi tới kéo Vương thị lên, “Đi!”

Cũng không biết là Vương thị không cẩn thận hay là nam nhân Lý gia dùng quá sức, Vương thị lão đảo té xuống, thế nhưng khi té lại lăn trên người Mã đại ca đang đứng bên cạnh không kịp né tránh, nam nhân Lý gia

cũng không nhịn nữa, lôi kéo Vương thị ra, chỉ vào lỗ mũi Mã đại ca liền mắng lớn.

“Người dám sàm sỡ nữ nhân của ta?”

Không chỉ Mã đại ca trợn mắt há mồm, mà tất cả mọi người đều bị một màn đột nhiên phát tác này dọa cho kinh sợ.

Nam nhân Lý gia rốt cuộc muốn làm gì? Nếu chửi bởi danh tiết của nương tử mình như vậy, hẳn thật sự muốn bức tử Vương thị sao? Sơn Tảo nhìn Vương thị cúi thấp đầu im lặng không lên tiếng, cảm giác cảnh tượng này có chút quỷ dị không biết nói sao cho phải.

Mã đại tẩu là cái miệng loa, thích nghe mọi thị phi được mọi người bàn tán, tính tình lại cay cú, Mã đại ca lại hoàn toàn khác biệt, là một người rất đàng hoàng có chút đần độn, bình thường ở nhà đều bị Mã đại tẩu ăn sạch sành sanh, gặp phải tình huống như thế này làm sao biết nên phản ứng ra sao, cả người cũng ngu ra.

Mã đại tẩu lại không dễ dàng như vậy, nàng ta chống nạnh, kéo Mã đại ca về phía sau, “Bà đây thả cái rắm cho người! Tướng công của ta đang đứng tốt, là người đem cái cái người phụ nữ đã có chồng đẩy tới đây, người không muốn thể diện nhưng chúng ta muốn! Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ, quyến rũ phu quân của ta, còn người là đồ oắt con vô dụng! Không có bản lĩnh dạy dỗ nương tử của mình, còn chạy đến làm lãng phí nước miếng của chúng ta, phi! Cái thứ không biết xấu hổ...”

Nước bọt Mã đại tẩu văng khắp nơi, phun đầy mặt nam nhân Lý gia. Mặt Vương thị lúc đỏ lúc trắng, tay gắt gao níu chặt y phục, cả người run rẩy.

Nam nhân Lý gia mới không sợ Mã đại tẩu, một câu oắt con vô dụng đã hoàn toàn động đến thần kinh của hắn, hàm răng nghiến chặt văng dội, hung hăng nói, “Người nói ta cái gì?”

Mã đại tẩu nhìn dáng vẻ dữ tợn của hắn có chút khiếp sợ, khí thế cũng tan đi không ít, ánh mắt nam nhân Lý gia chợt lóe lên, vén tay áo chuẩn bị động thủ, Mã đại ca cũng không nhịn được nữa, lắp bắp nói, “Người muốn làm gì?”

Nam nhân Lý gia thu tay về, ánh mắt sáng lên, nhưng giọng điệu không yếu chút nào, “Người nói xem ta muốn làm gì? Trong sạch của nương tử ta, người đừng phải nài, ta muốn dẫn nàng đi xem đại phu, người có phải là nên đền chút tiền thuốc thang hay không?”

Lúc này mọi người mới chợt hiểu, vòng vòng vèo vèo hóa ra là lừa tiền a, nhất thời, ánh mắt mọi người đều trở nên có chút khinh bỉ.

Vương thị giống như không thể chịu đựng những ánh mắt như vậy nữa rồi, nhìn nam nhân Lý gia khẩn cầu, “Thôi...” nàng vừa nói, một tiếng “Pằng!” liền văng ra.

“Người câm miệng cho ta!”

Nam nhân Lý gia đánh một cái tát trên mặt nàng, đánh đến nàng quay đầu, gương mặt vốn sưng đỏ nhận thêm một cái tát lại càng sưng cao, Vương thị bụm mặt, nước mắt từng viên lăn xuống, cũng không dám lên tiếng nữa.

Mã đại tẩu lôi ống tay áo Ngưu lão tức giận nói, “Thôn trưởng, người phải làm chủ cho chúng tôi đây, đây chính là trảng trợn cướp đoạt mà, bọn họ không biết xấu hổ đổ thừa lên nhà ta, người nói, chuyện này nên trách ai đây!”

Thân thể Ngưu lão bị Mã đại tẩu lôi kéo chặt, có chút khó xử, ông cũng biết là nam nhân Lý gia chơi trò xỏ lá, nhưng mà...

Nam nhân Lý gia xoay người đi vào viện nhà mình, không lâu liền đem một cây thái đao ra ngoài, “Các người muốn ăn vạ ? Lão đây liền chém

chết các người! Các người nghĩ là nữ nhân Lý gia dễ bị khi dễ hay sao? Nhìn ta không...”

Chử Vân Sơn lạnh lùng nhìn, sau khi thấy Lý Thành mang thái đao ra, quay đầu nhẹ nhàng nói với Sơn Tảo, “Đi vào nhà.”

Sơn Tảo đang lo lắng nhìn Lý Thành quơ đao, có chút co rúm lại, kéo xiêm y Chử Vân Sơn, “Chúng ta cùng nhau vào nhà?”

Chử Vân Sơn nhìn tình hình bên ngoài, nhìn Lý Thành một hồi lâu, gạt đầu một cái, “Đi thôi.”

Dứt lời, Chử Vân Sơn không chút do dự đóng cửa viện, kéo Sơn Tảo vào trong nhà, không để ý tới chuyện bên ngoài.

Sơn Tảo rất là lo lắng, Lý Thành chính là một tên vô lại, đối với loại người này, tốt nhất chính là không nên dính vào một chút nào, một khi chọc phải bọn họ, thật không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Buổi tối nằm trên giường gạch, nàng lăn lộn không ngủ được, Chử Vân Sơn duỗi cánh tay tới, đem nàng nhét vào trong ngực mình, Sơn Tảo nằm trong người Chử Vân Sơn, nhẹ nhàng hỏi, “Hắn sẽ thật không...nói dóc chứ?” giọng nói chần chừ, dáng vẻ của Lý Thành thật sự không giống như đang nói giỡn.

Chử Vân Sơn nhắm hai mắt, qua một hồi lâu mới trả lời, “Hắn không có lá gan đó.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 29: Vào Thành

Sáng sớm, Sơn Tảo liền nghe thấy Mã đại tẩu đứng ở cửa viện hắt nước, vừa dội vừa mắng, “Nước bẩn người bẩn hơn, phi, da mặt dày thật, lão nương xui xẻo tám đời mới phải ở chỗ một chỗ với hạng người như người...”

Sơn Tảo vừa nướng bánh vừa than thở, “Mã đại tẩu làm vậy không phải là cũng đem chúng ta mắng vào luôn sao.”

Chử Vân Sơn đang sửa sang lại guì, nghe vậy nói, “Đừng để ý, dọn dẹp nhanh một chút, chúng ta vào thành.”

Hôm nay Chử Vân Sơn chuẩn bị mang theo Sơn Tảo lên trấn, nghe người trên trấn về nói, tình huống hiện tại của trấn cũng không tệ lắm, không còn những tên nha dịch hồ giả hồ uy nữa rồi.

Sơn Tảo nhanh chóng đem mấy chiếc bánh ngô nóng hồ hồ bọc vào bên trong khăn, lại mang thêm một bầu nước sạch, Chử Vân Sơn vào nhà cũng đem hà bao để dưới đệm giường cất vào trên người, tất cả tiền tài của hai người cũng đều cất cả vào đây rồi, Sơn Tảo có chút không nề.

“Cũng nên để ở nhà đi, lại không cần hao phí gì.”

Chử Vân Sơn đeo guì lên lưng, “đi thôi, thật vất vả mới đi lên trấn một chuyến, phải mua chút đồ.”

Sơn Tảo cũng không kiên trì nữa, mới ra viện, đã nhìn thấy Mã đại tẩu vẫn còn hùng hùng hổ hổ đứng ở cửa, gặp Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo, Mã

đại tẩu không chút nào lúng túng, “đi ra ngoài à?” chào hỏi cũng rất tự nhiên, giống như việc mắng người mà nói cũng chỉ giống như là đang nói chuyện phiếm.

Sơn Tảo gật đầu, “Vào thành.”

Mã đại tẩu ừ qua loa, lại mắng Lý gia đôi câu, xoay người vào nhà.

Bước trên con đường nhỏ vào trấn, nhìn rừng núi xa xa xanh um tươi tốt, lại nhìn đất đai bốn phía cỏ tươi xanh mơn mớn, bước chân Sơn Tảo cũng nhẹ nhàng, tâm tình của Chử Vân Sơn hình như cũng không tệ, mặt mày thư thái, rất là thích ý.

Cách con đường nhỏ không xa chính là một dòng suối cạn. Con đường này của Bạch Vân thôn cũng là theo dòng nước chảy, nhìn thấy bên suối có một tảng đá lớn, Chử Vân Sơn cười, chỉ vào tảng đá nói, “Khi đó ta cũng nàng, trên đường có nghỉ ngơi một chút, chính là tại chỗ này nghỉ chân, lúc ấy sắc trời cũng không quá tốt, trong lòng ta rất gấp, thật sự còn nghĩ rằng không cứu sống được nàng.”

Sơn Tảo nhìn theo ánh mắt của hắn, tảng đá rất bằng phẳng, nghĩ đến hắn đã từng đem mình nhẹ nhàng đặt trên tảng đá kia, lại nhu thuận cho mình uống nước...

Nàng lại nhớ đến lần hoan ái trong đầm nước sâu trong núi Bạch Vân, lúc Chử Vân Sơn đang hoạt động kịch liệt, các khối cơ bắp trên người cũng nổi lên, những sức mạnh đó cũng đều dùng trên người nàng...

Mặt của Sơn Tảo đỏ, Chử Vân Sơn nghĩ rằng Sơn Tảo xấu hổ, vội chuyển đề tài, “Đã qua rất lâu rồi, hình dáng lúc đó của nàng ta cũng đã quên mất.”

Sơn Tảo cúi đầu cười yếu ớt, thật là một...nam nhân ngọc.

Ngốc một cách đáng yêu, ngốc uất ức, ngốc khiến trong lòng nàng cảm thấy ấm áp.

Bất tri bất giác, hai người cùng nhau nói chuyện phiếm vui vẻ đã vượt qua một đoạn đường dài.

Sau khi vào trấn, Chử Vân Sơn mới phát hiện hình như so với trước kia một mình đi vào thành thì bây giờ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người đem dã vật đến quán cơm quen biết để bán, Chử Vân Sơn đếm tiền trong hà bao, mấy khối bạc vụn cũng một ít tiền đồng, bây giờ không có bao nhiêu tiền, nhìn Sơn Tảo một cái, Chử Vân Sơn kéo Sơn Tảo vào cửa hàng bố trang (vải vóc.)

Ông chủ tiệm bố trang lười biếng ngồi trên băng ghế, nhưng ánh mắt của hắn rất độc, chỉ cần liếc một cái là có thể biết được người vào tiệm có thể mua nổi loại hàng gì.

Sơn Tảo nhìn hoa cả mắt, bên trong chỗ sâu nhất của bố trang có mấy cuộn vải, màu sáng sáng rỡ, có một chút phiếm bóng, không nhìn cũng biết giá tiền của loại này tuyệt đối không thấp.

Sơn Tảo thật vất vả mới dời được tầm mắt của mình, lại nhìn xung quanh, Sơn Tảo nhìn thấy thấy một cuộn vải sa tanh màu vàng nhạt, không tự chủ được đưa tay muốn sờ, ông chủ ho một tiếng, Sơn Tảo lập tức rút tay về.

Từ lúc vào bố trang, Chử Vân Sơn vẫn nhìn Sơn Tảo, thấy nàng rút tay về, ánh mắt hơi tối lại, hỏi, “Vải này bao nhiêu tiền.”

Thứ hắn hỏi chính là cuộn vải sa tanh màu vàng nhạt.

Sơn Tảo giật nhẹ tay áo của hắn, lắc đầu một cái, vải sa tanh này rất đẹp, nhưng không thích hợp cho gia đình nông dân mặc, những thứ tơ lụa này

chỉ thích hợp với các tiểu thư và phu nhân nhà quyền quý, nữ nhân trời sinh đều thích đẹp, nàng cũng thích đồ xinh đẹp nhưng nàng cũng biết, thứ gì mới thích hợp với nàng nhất.

Ông chủ cũng nhìn thấy hành động của Sơn Tảo, trong mắt lóe lên khinh thường, định làm như không nghe thấy câu hỏi của Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn khẽ nghiêng đầu, siết chặt tay Sơn Tảo trấn an, quay đầu tiếp tục hỏi, “cuộn vải này bao nhiêu tiền?”

Qua một hồi lâu, ông chủ mới thông thả ung dung nói, “80 văn một thước.”

80 văn một thước, Sơn Tảo sợ hết hồn, thật là quá mắc. Nàng vội giật nhẹ y phục Chử Vân Sơn, nhỏ giọng nói, “Y phục trong nhà cũng đủ mặc, thiếp cũng không muốn mua.”

Chử Vân Sơn có chút do dự, cuộn vải này đúng là rất đắt, nhưng cũng không phải là mua không nổi, nhưng mà...hắn còn muốn mua một chút đồ khác.

Hai người còn chưa quyết định, đã nhìn thấy ánh mắt ông chủ sáng rực lên, vụt đứng dậy từ trên ghế, cúi đầu khom lưng nghênh tới cửa, khuôn mặt tươi cười khom người bên cạnh một chiếc xe ngựa, từ trên xe ngựa nhảy xuống một cô nương lanh lợi dịu dàng, nhìn thấy Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn, nhướng mày, xoay người vào trong xa ngựa nói gì đó, sau đó lại quay đầu, rất cung kính đỡ một vị thiếu phụ xuống xe, thiếu phụ kia mặc một bộ trang phục làm từ tơ lụa, mặt mũi mỹ lệ, đồ trang sức trên người sáng ngời càng lộ ra vẻ quý khí bức người.

Ông chủ luôn nói lời cát tường trong miệng, nịnh nọt cười cười, khoe mắt liếc Chử Vân Sơn và Sơn Tảo đang đứng trong tiệm như hai khúc gỗ trong lòng thâm fbuoofn bực, hai người kia thật là không biết điều mà, tại sao còn chưa đi!

Thiếu phụ rất hòa khí, dịu dàng hỏi ông chủ, “Người đã có khách, người cứ tiếp đón trước đi, Trúc Hương, chúng ta vào bên trong ngồi một lát.”

Ông chủ vội nói, “Không quan trọng, phu nhân, ngài là khách quý, hai vị khách này còn đàng thương lượng, ngài trước vào nội thất, chúng ta vừa mới có loại Phù Quang sa, chính là kinh thành cũng không có bao nhiêu người được mặc, ngài lần này vào kinh, chất vải này thật sự rất thích hợp với ngài...”

Hắn thao thao bất tuyệt nói xong, thiếu phụ gật đầu một cái, “Lão gia chúng ta nhờ có Ninh Hầu thưởng thức mới có thể có tiền đồ, Hầu gia mới nạp một vị Như phu nhân, lão gia chúng ta tất nhiên muốn tự mình đi lên Kinh chúc mừng, người cứ đón tiếp người khác trước, ta còn muốn nhìn kỹ một chút.”

Ông chủ đưa thiếu phụ vào nội thất, một hồi lâu sau vui vẻ rạo rức đi ra, nhìn thấy phu thê Chử Vân Sơn liền nghiêm sắc mặt, “Khách còn chưa có quyết định? Nếu không ngày khác các ngài quay lại, hôm nay tiểu điểm có khách quý, tiếp đón không chu toàn, kính xin khách chớ trách.”

Mới vừa rồi, khi thiếu phụ đi vào nội thất, Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn đã nhỏ giọng nói rồi, đã sớm quyết định mua vải bông bình thường, bây giờ nghe ông chủ nói vậy, cũng chỉ xem như trong dự đoán, ông chủ không nói hai lời, cắt vải thước vải có giá tiền hơi thấp, gói kỹ cho Sơn Tảo

Thu xong tiền, ông chủ ngay cả tiễn Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo ra khỏi cửa cũng không có, trực tiếp đi vào bên trong. Ra khỏi bố trang, Sơn Tảo tò mò nhiều lần nhìn chiếc xa ngựa kia.

Chử Vân Sơn đều nhìn vào trong mắt, đợi qua khúc quanh, hẳn giống như vô tình hỏi, “Nàng rất thích xe ngựa kia?”

Sơn Tảo suy nghĩ một chút, “Không có cảm giác thích, chỉ là rất là ít thấy.”

“Nàng có muốn có một cỗ xe ngựa của mình không? Còn có loại vải Phù quang sa kia, mặc dù chưa thấy qua, nhưng ta nghĩ nàng mặc vào nhất định cũng rất đẹp.” giọng nói Chử Vân Sơn lạnh nhạt, ánh mắt lại lấp lánh có hồn.

Sơn Tảo quả quyết lắc đầu một cái, “Không phải đồ của thiếp, thiếp đây mới không cần.” nàng ôm vải bố trong ngực, “Loại này chất liệu cũng rất khá, trong thôn có rất nhiều còn mặc vải thô đấy.”

Nói xong, mặt nàng hồng lên, “ngay cả chàng, mua cho thiếp vải bông, nhưng mình vẫn mặc y phục bằng vải thô đó.”

Chử Vân Sơn nhìn nàng một lúc lâu, chậm rãi cười, dặt tay của nàng đi vào một còn đường khác, “đi thôi.”

“Đi đâu à?” Sơn Tảo nghi ngờ hỏi.

Chử Vân Sơn không đáp, lôi kéo nàng đi đến một quán khác.

Lúc từ trong tiệm đi ra, Sơn Tảo vuốt vuốt ngọc trâm trong tay, trong lòng không nói hết cao hứng, cảm động không nói được, có thể gả cho Chử Vân Sơn, thật sự là nàng đã tu luyện phúc khí cả mấy đời.

Ngọc trâm rất bình thường, là một cái bình thường trong tiệm, trên mặt có khắc hoa tầng tầng lớp lớp, chỉ với chút trang trí này, so ra cũng đã hơn tất cả trang sức của những nữ nhân trong thôn rồi.

Chử Vân Sơn cười đem ngọc trâm cắm vào búi tóc của Sơn Tảo, dáng vẻ nhìn Sơn Tảo có chút không biết phải nói sao, trong lòng có chút tư vị rất lạ, một cây ngọc trâm bình thường như vậy cũng có thể làm cho nàng cao hứng như thế...nhìn nàng hồi lâu, Chử Vân Sơn nhẹ nhàng nói, “đây là lần đầu tiên ta tặng trang sức cho nữ nhân.”

Sơn Tảo sờ ngọc trên đầu, cười có chút ngốc, “thiếp cũng là lần đầu tiên nhận được đồ trang sức từ nam nhân.”

Sắc mặt Chử Vân Sơn trầm xuống, “Không cho phép nhận đồ của nam nhân khác.”

Sơn Tảo nũng nịu, “Người nào lại đưa đồ cho phụ nữ đã có chồng chứ, chàng nghĩ nhiều.”

Vậy cũng không nhất định! Chử Vân Sơn nho nhỏ nói thầm mấy câu, Sơn Tảo đng vuốt ngọc trên đầu, rất cao hứng cũng không nghe rõ, “Chàng nói cái gì?”

Chử Vân Sơn có chút mất tự nhiên xoay mặt, “Không có gì.”

Hai người tìm một quán nhỏ ven đường, mỗi người ăn một chén mì thập cẩm, lại mua một vài thứ lặt vặt, chuẩn bị về nhà.

Mới vừa đi tới một chút, liền thấy một đám mây nam nhân kẻ vai sát cánh đi qua bên người bọn họ, một trong đám người đó cười nói, “Lý huynh, vậy thì huynh cũng có bản lĩnh, như vậy cũng có thể lấy được mấy lượng bạc, chúng ta một lát lại đi đánh cuộc một lần, ta xem một chút hôm nay sắc mặt của Lý huynh người nhất định có thể đem số tiền thua ở mấy ngày trước toàn bộ thắng trở lại.”

Vị Lý huynh kia cười ha ha, “Nam nhân kia cũng quá ngu rồi, ta cố ý nói hấn khi dễ nương tử ta, muốn hấn thường tiền, hấn thật là xui xẻo, lấy tiền của nương tử len lén đem cho ta, lão nương nhà hấn cũng hung ác lắm, ta lấy thái đao ra cũng không dọa nổi ả, nếu không phải là nữ nhân nhà ta khóc cầu van xin,ta cũng có chút không có xuống đài được.”

Dợi bọn người kia đi xa, Sơn Tảo mới hỏi Chử Vân Sơn, “Người kia là sát vách...Lý Thành?”

Chử Vân Sơn nhìn sang, gật đầu, “Là hãn, thật là một tên côn đồ.”

Suy nghĩ một chút, Chử Vân Sơn nghiêm mặt nói, “Dù sao cũng ở cùng một chỗ, ta có ở nhà hãn cũng không dám làm bậy, nếu ta vào núi, nàng cần phải cẩn thận với hãn, còn có thể tử nhà hãn, về sau nàng cũng ít lui tới với nàng ta.”

Sơn Tảo gật đầu, “Thiếp hiểu.”

Trải qua chuyện ngày hôm qua, người trong thôn đối với Lý gia cũng kính nhi viễn chi rồi, nhưng Sơn Tảo thật không nghĩ tới, Mã đại ca lại thật sự thường tiền cho Lý Thành, còn là giấu Mã đại tẩu, nếu để Mã đại tẩu biết được, chỉ sợ không phải chỉ là như buổi sáng hắt nước mắng đôi ba câu thôi đâu.

Trở về nhà, hai phu thê tất nhiên lại một phen thân thiết, Sơn Tảo cũng không đem chuyện Lý Thành để tâm, Vương thị cũng không ra cửa, cửa chính Lý gia khép chặt, thỉnh thoảng Sơn Tảo có thể nghe âm thanh của guồng quay sợi, còn có thanh âm Đại Lang dụ dỗ đệ đệ ăn cơm.

Một thời gian không gặp lại Lý Thành, Sơn Tảo hỏi Chử Vân Sơn mới biết, loại côn đồ giống như Lý Thành nếu trong tay có chút tiền sẽ ngâm mình trong sông bạc, cho đến khi thua hết sạch mới có thể về nhà.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 30: Đại Náo

Kể từ khi được Chử Vân Sơn phân phó, Sơn Tảo cũng bắt đầu chú ý an toàn trong nhà, có câu nói không sợ tặc đến trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, Lý Thành là thứ người như thế, vì ít tiền cũng có thể phá hủy danh tiết của thê tử, còn cái gì hãn không làm được?

Tuy nói trong nhà không có nhiều tiền, nhưng cũng là do Chử Vân Sơn tâm tâm khổ khổ kiếm về, dùng nhiều thêm một chút xiu nàng cũng đau lòng, đừng nói là trắng trợn bị lấy mất.

Nàng không ngốc, diễn xuất ngày đó của Lý Thành và Vương thị, rõ ràng chính là muốn đổ thừa lên người Chử Vân Sơn, sau lại không biết bởi vì sao lại thay đổi chủ ý, xui xẻo dính lên người Mã đại ca rồi.

Mã đại tẩu còn không biết Mã đại ca lén lút đưa tiền cho Lý Thành, chỉ là đơn thuần tức giận phu thê Lý Thành tính toán Mã đại ca, mỗi sáng khi hắt nước đều không quên mắng mấy câu, mỗi ngày đều chửi, thỉnh thoảng còn thay đổi từ mới.

Qua thêm một tháng, nương tử Thạch Đầu sinh một khuê nữ, nương Thạch Đầu rất không cao hứng, nhưng dù sao cũng là đứa cháu đầu tiên trong nhà, lúc đầy tháng cũng dọn mấy bàn, mời mọi người trong thôn tới dự tiệc.

Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn tặng trứng gà đỏ, mới vừa vào nhà Thạch Đầu, Chử Vân Sơn liền bị một đám nam nhân kéo đi, Sơn Tảo cũng bị nghênh vào trong phòng.

Sơn Tảo nhìn xung quanh, trong nhà không lớn, ánh sáng cũng tương đối mờ mờ, có thể là vì nường tử Thạch Đầu ở cũ, trong nhà có một mùi vị lạ lạ, nàng theo bản năng sờ sờ lỗ mũi không nói gì.

Trong nhà rất náo nhiệt, Thành thăm cùng nường tử Đại Xuyên thăm thiết tình cảm ngồi chung một chỗ, nường tử Ngưu Vĩnh, Mã đại tẩu cùng vài người phụ nữ vây quanh trên giường, nường tử Thạch Đầu hết thán cử nộ cười trên mặt có chút cứng ngắc, Nường Thạch Đầu thấy tiếp khách, mình thì ngồi trên giường gạch, sai bảo con dâu mình đi rót nước.

Sơn Tảo theo nường tử Đại Xuyên ngồi xuống, Mã đại tẩu nhìn nường tử Đại Xuyên một chút, lại nhìn Sơn Tảo một chút, cười cười vỗ tay Sơn Tảo. “Nhà thợ săn, nhìn nường tử Đại Xuyên đi, có thấy gì không giống chưa?”

Sơn Tảo nhìn lên nhìn xuống đánh giá nường tử Đại Xuyên, nàng ấy liền xin lỗi che lại bụng, Sơn Tảo liền hiểu, vội vàng cười hỏi, “Người là có?”

Nường tử Đại Xuyên cười xấu hổ, “Cũng gần hai tháng.”

“Chúc mừng nha!” Sơn Tảo chân thành chúc.

Mọi người cũng rối rít chúc mừng theo, đề tài thoải mái chuyển đến chuyện đứa bé, Nường Thạch Đầu liền cao hứng, kêu con dâu đi ôm đứa bé đến cho mọi người nhìn.

Nường tử Thạch Đầu chần chừ, nhỏ giọng nói, “Nường, đứa bé còn đang ngủ...”

Mặt nường Thạch Đầu khó chịu, “Ngủ thì sao? Đem ới nhìn thấy các vị bà bà cùng thím, đi ôm tới đây.”

Sơn Tảo hơi chậm lại, coi như không thích cháu gái, nhưng cũng quá rõ ràng rồi. Nường tử Thạch Đầu cắn cắn môi, xoay người đi đến gian phòng

bên cạnh, ôm đứa bé đi ra.

Đứa bé nho nhỏ trắng trắng hồng hồng, da mịn màng, đang thở đều ngủ, cái miệng nhỏ nhắn vô ý thức nhu động mấy cái, khóe miệng thối ra một cái bong bóng nhỏ, nhìn thật sự là đáng yêu.

Sơn Tảo nhìn thấy thật rất thích, hỏi, “Có tên chưa?”

Nương tử Thạch Đầu nhìn trộm bà bà một cái, giọng nói có chút thấp xuống, “Còn chưa đặt, vẫn gọi là Nha Nha, phụ thân bé muốn mời một tiên sinh biết chữ đến đặt, nhưng ngoại tổ mẫu của bé...”

Xem ra Thạch Đầu rất yêu thích đứa bé này, có thể nghĩ đến mời tiên sinh đến đặt tên, chỉ là nương hãnh lại không muốn như vậy.

Nghe được lời nói của nương tử Thạch Đầu, nương Thạch Đầu hừ một tiếng, kéo Thành thăm noi, “Người nhìn xem, nào có nhà nào nuôi chiêu cô nương như vậy? Về sau lớn lên cũng là người của người ta, nổi danh hay vô danh cũng phải như vậy, cần gì phải mời một tiên sinh đến đặt tên, ta đây cảm thấy gọi Đại nha là rất tốt.”

Thành thăm cũng hàm hàm hồ hồ đáp lại, nếu bình thường cũng không sao, nhưng hiện tại con dâu mình đang mang thai, bà cũng không thể nhận nổi những lời này.

Giọng nương Thạch Đầu quá lớn, đánh thức đứa bé, Nha Nha oa một tiếng khóc lớn, trên mặt nương Thạch Đầu thoáng qua một tia áy náy, rất nhanh liền giấu đi, phất phất tay, nói với con dâu mình, “Đi vào dỗ đứa bé, làm cho ta với thăm của người không dễ gì nói chuyện được.”

Khóe mắt nương tử Thạch Đầu có chút nước, ôm đứa bé xoay người vào gian phòng cũ. Ánh mắt Mã đại tẩu xoay động, lặng lẽ lôi kéo áo Sơn Tảo, “khi người tới đây có nhìn thấy loại người không biết xấu hổ kia không?”

Sơn Tảo biết là đang nói đến Vương thị, lắc đầu, “Không chú ý, nhà nàng ấy đang đóng cửa.”

Mã đại tẩu hận hận nói, “Thứ da mặt rách đó, ta đoán chừng nàng ta cũng không có mặt mũi ra cửa.”

Có người tò mò hỏi, “Người đang nói là Lý gia ở cửa thôn sao??”

Mã đại tẩu giống như gặp được tri âm, “Còn không phải là nàng ta sao! Ta nói với các người...”

Mã đại tẩu cố ý đem chuyện Lý Thành với Vương thị gây gổ nói một lần, lại nói thêm một chút tin đồn không thể tin, mọi người nghe được kinh hãi, nghe Mã đại tẩu nói, lúc trước ở thôn cũ, chuyện Lý Thành dùng Vương thị lừa tiền bị lộ ra mới chuyển đi, nhớ lại tình cảnh hôm đó, tất cả mọi người trao đổi ánh mắt hiểu ngầm với nhau.

Mã đại tẩu đng vui vẻ nói, bị người kéo kéo xiêm y cắt đứt, Sơn Tảo vừa quay đầu lại nhìn, Vương thị đang đứng ở cửa, tựa hồ đã nghe được không ít, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, Mã đại tẩu cũng nhìn thấy, cười lạnh một tiếng quay đầu lại.

Không ai chào đón Vương thị, nhưng cũng không nên làm mất mặt của người ta, Vương thị cúi đầu, nhìn thấy bên kháng còn chỗ ngồi, đi tới muốn ngồi, Mã đại tẩu liền duỗi chân một cái, “Ai u, lớn tuổi chính là không tốt, ta mới ngồi một lát cũng liền mệt mỏi, phải nằm một lát mới được.”

Vương thị do dự, xoay người ngồi vào chiếc ghế nhỏ bên cửa, Sơn Tảo nhìn thấy cũng có chút giận, nhưng cũng không tìm không phối đến kêu Vương thị, người phu thê Lý gia tính toán đầu tiên chính là trên người Chủ Vân Sơn.

Cũng may, không lâu lắm bên ngoài liền kêu dọn tiệc, lúc ngồi ăn, Vương thị một mình ngồi một góc, không ai nguyện ý cùng nàng thân cận,

cũng không ai nói chuyện với nàng, thật vất vả mới ăn xong, Vương thị chào nương Thạch Đầu một tiếng rồi lặng lẽ đi về.

Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn ở lại nhà Thạch Đầu một chốc lâu mới về nhà.

Ngày thứ hai, nhà Mã đại tẩu ở đối diện liền nháo loạn lên.

Mã đại ca bị Mã đại tẩu dùng cây chổi từ trong nhà đánh ra ngoài, Mã đại tẩu tóc tai bù xù, đôi mắt đẫm lệ, vừa hung hăng đánh, vừa kêu gào, “Ta không sống được! Người có phải nam nhân hay không! Nhà bọn họ đổ thừa cho người, người lại lấy tiền của ta đưa cho bọn họ! Ta không muốn sống mà! Cuộc sống này làm sao mà vượt qua đây, tiền kia là cho nhi tử của ta đến trường mà dùng đó...Người đúng là đồ phá sản mà...”

Nghe thế, Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn liếc nhau một cái, xem ra chuyện Mã đại ca lén lút đưa tiền cho Lý Thành đã bị Mã đại tẩu phát hiện, không chỉ có thế, hẳn là còn lấy tiền để cho nhi tử đi học, Sơn Tảo thở dài, “Rõ ràng là bọn họ cố ý, sao lại có thể đưa tiền, thật không biết Mã đại ca nghĩ thế nào...”

Chử Vân Sơn nhìn Lý Thành cười vui vẻ đứng bên cạnh Mã gia, lắc đầu, “Người hiền sẽ bị bắt nạt, chính hẳn cúi đầu trước, muốn trách chỉ có thể trách bản thân hẳn.”

Mã đại ca nhìn thấy nhiều người trong thôn đều đến đây xem náo nhiệt, mặt đỏ lên, cuống cổ, “Người muốn ta làm thế nào? Hẳn nói nếu không đưa tiền, hẳn sẽ đi kiện ta thông gian với phụ nữ đã có chồng! Người có biết đây là tội danh gì không? Đến tai quan phủ thì ta còn mạng sống không hả?”

Mã đại tẩu giận hơn, “Thông gian! Muốn kiện cũng sẽ đem phụ nhân nhà hẳn trầm đường (dìm sông), người cần gì phải trả tiền!” Không biết nàng nghĩ tới đâu, giọng điệu liền biến đổi, “A, ta hiểu! Người cùng với cái hồ ly

ting kia nguyên bản có léng phéng phải không! Nếu không sao người lại muốn đưa tiền cho nó! Người, người, người...”

Sắc mặt Mã đại tẩu trắng bệch, cây chổi giơ lên cao chán nản rơi xuống, giống như bị kích thích lớn, nàng chỉ có một đứa con trai, năm nay mới 8 tuổi, yêu thương giống như sinh mạng của mình, không muốn đứa bé thiệt thòi, một lòng muốn góp tiền để đứa bé đi học, ngày sau có thể trở thành người có ích, thật vất vả lắm chuẩn bị đưa đứa bé đến học đường tốt nhất ở trên trấn, không ngờ lấy hà bao ra nhìn, số tiền để dành trước đó chỉ còn hơn phân nửa, nàng ở nhà tìm đến long trời lở đất, còn tưởng rằng gặp trộm, cho đến khi Lý Thành đến tìm Mã đại ca đòi tiền, nàng mới biết thì ra tướng công nhà mình đem tiền đi chặn miệng Lý Thành, nàng rất tức giận, liền nhặt lên cây chổi nháo lên.

Mã đại tẩu nhìn bốn phía, vừa lúc nhìn thấy được Lý Thành đang cười đến không khép được miệng, tức giận công tâm, nàng cầm cây chổi lên liền đánh ới, “Người không phải là người mà! Thấy nhà chúng ta dễ khi dễ lắm phải không! Lão nương đánh chết người! Trả tiền của nhi tử ta lại cho ta!”

Lý Thành vội tránh né, nhưng trên mặt cũng bị vài phát, Mã đại tẩu lại liều mạng, mỗi lần hạ xuống đều nghe thấy tiếng Lý Thành kêu rên.

Tất cả mọi người nhìn thấy nhưng cũng không có ai dám tiến lên, Ngưu lão bị người kêu qua, cũng hữu tâm vô lực, Mã đại tẩu ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, lại có liên quan đến nhi tử bảo bối, mắt đều đỏ, ai dám đi lên đụng phải rủi ro này.

Ngưu lão không thể làm gì khác hơn là hỏi Mã đại ca đang núp một bên, sau khi hiểu rõ tức giận mắng thẳng Mã đại ca. Mã đại ca tự biết đuối lý, hẳn vốn là người nhát gan lại sợ phiền phức, với sự tức giận này của nương tử, hẳn cũng không có gan đấu ngang với Mã đại tẩu.

Lý Thành vừa rên vừa chạy, Mã đại tẩu mệt thở hồng hộc, đánh chạy Lý Thành, nàng còn chưa hả giận, một cước đá văng cửa chính Lý gia, vọt vào đem vật gì có thể đập thì đập, đem Vương thị kéo lại, còn tịch thu luôn chút tiền trên người Vương thị, Vương thị cầu xin nàng, “Đại tẩu, đại tẩu, ta van cầu người! Tiền này người không thể lấy, trong nhà còn chút tiền cũng bị mất, ta cùng bọn nhỏ còn phải ăn cơm mà, ta đập đầu với đại tẩu, ta cầu xin người, xem như người thương cho bọn nhỏ, thương cho mẹ con số khổ của chúng ta đi!” Nói xong Vương thị liền đập đầu.

Mã đại tẩu nhỏ một cục đàm lên mặt Vương thị, “Con người tính toán tiền của con ta, ta còn quản đến nhi tử người làm gì? Cả nhà đều không biết xấu hổ!”

Hai đứa bé của Vương thị run sợ lấy bầy, Nhị Lang tuổi còn nhỏ, oa một tiếng khóc lên, Đại Lang ôm thật chặt Nhị Lang, núp ở góc tường, cho dù Vương thị cầu khẩn như thế nào, Mã đại tẩu vẫn đem tiền lấy đi, còn đập guồng quay sợi của Vương thị.

Ra khỏi Lý gia, Mã đại tẩu liền nhéo lấy lỗ tai của Mã đại ca, “Người cút về nhà quỳ cho ta! Tối nay không cho phép ăn cơm!” đại ca ai u ai u nghiêng người đi vào. Bùm một tiếng cửa nhà đóng lại, để lại Vương thị trong nhà của mình, ngơ ngác nhìn guồng sợi bể tan tành, cùng đám người trong thôn đứng xem náo nhiệt.

Vương thị cũng có nơi ghê tởm, nhưng mà...Nếu không phải nam như như Lý Thành, nữ nhân nào lại nguyện ý trở thành như vậy? Sơn Tảo nghĩ đến dáng vẻ Vương thị khi lần đầu tiên nhìn thấy, rõ ràng là một người biết tiến biết lùi, thở dài, nàng có chút chua xót. Đây chính là mệnh của nữ nhân, gặp phải loại nam nhân như thế nào, sẽ có dạng cuộc sống như vậy.

Thôn dân đến xem náo nhiệt dần dần tản đi, không ai đi chú ý Vương thị, Sơn Tảo đang do dự có nên đi xem Vương thị một chút hay không, cánh tay đã bị người đụng một cái, quay đầu lại, nhìn thấy Chủ Vân Sơn đã

mang ra một chiếc túi, Sơn Tảo mở ra nhìn một chút, bên trong có chút lương thực cùng một ít thịt, nàng có chút không hiểu.

Chử Vân Sơn giải thích, “ Cho tiền nàng ấy cũng không giữ được, không bằng cho những thứ này, dầu gì cũng có thể qua được mấy ngày, guồng quay sởi này sửa lại một chút cũng có thể dùng, nàng đi tới đưa cho nàng ấy đi.”

Sơn Tảo cảm kích , cười cười nhìn Chử Vân Sơn, cầm túi đưa đến Lý gia.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 31

Chử Vân Sơn đã có một thời gian không vào núi rồi, Sơn Tảo ban đầu cũng không để ý, nhưng hơn nửa tháng cũng không vào núi, mắt thấy tiền trong hà bao càng lúc càng ít, Sơn Tảo có chút phát sầu.

Ngày cũng không thể cứ qua như vậy, vẫn nên cất giữ ít tiền, nếu không sau này có đứa bé thì phải làm sao? Liên tưởng đến nương tử Đại Xuyên đang có thai... Sơn Tảo xoa bụng của mình, Chử Vân Sơn cũng hạ không ít công phu lên người nàng, nhưng nàng chính là không có thai được, lúc lên trần nàng nên đi xem đại phu một chút, thành thân cũng đã một thời gian, nàng cũng muốn có đứa bé.

Trong lòng suy nghĩ chuyện này, mỗi lần Sơn Tảo nhìn thấy Chử Vân Sơn cũng cảm thấy rất áy náy, đều là do mình, do cái bụng mình không có tiền đồ, nhìn nương tử Thạch Đầu đi, tuy nói là sinh một nữ nhi, nhưng ngày sau vẫn có cơ hội sinh con, nhìn lại nàng... thành thân hơn mấy tháng rồi, quỳ thủy mỗi tháng vẫn đúng hạn.

Sơn Tảo dần dần không thể nào vui vẻ, Chử Vân Sơn nhìn thấy như vậy trong lòng cũng rất gấp, nhưng không biết bởi chuyện gì, muốn hỏi lại không biết mở miệng thế nào, không biết làm gì khác hơn là mỗi ngày đều buồn bực im lặng làm mấy việc trong nhà, ai ngờ càng như vậy lại càng khiến vẻ u sầu giữa lông mày Sơn Tảo càng nặng.

Buổi tối, Sơn Tảo tắm rửa, tóc dài buông xõa, trên người còn tỏa ra khí nóng ấm, Chử Vân Sơn đổ nước xong đi vào liền nhìn thấy, ánh mắt sáng lên, cầm chiếc khăn sạch, êm ái lau cho nàng.

Sơn Tảo nhìn Chử Vân Sơn trong gương đồng, hấn cúi thấp đầu, chiếc cằm cương nghị, đôi môi mím thật chặt, ánh mắt nghiêm túc nhìn chiếc khăn trắng đang quấn trong tóc nàng, động tác đầu ra đấy, tựa hồ như đang làm chuyện gì rất quan trọng.

“Tướng công...” chần chừ một chút, Sơn Tảo nhẹ giọng kêu

“Ừ.” Ánh mắt cũng không động, Chử Vân Sơn hừ một tiếng.

Sơn Tảo đng suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, Chử Vân Sơn đợi lâu cũng không thấy nàng nói chuyện, không khỏi nhìn hai mắt của nàng, thấy Sơn Tảo nhẹ chau đôi mày thanh tú, mềm giọng hỏi, “Sao vậy?”

“À...” thân thể Sơn Tảo khẽ nghiêng, chậm rãi nói, “Đại Lang và Nhị Lang của Lý gia, nhìn thật là đáng thương...đúng không?”

Sao lại kéo đến Lý gia, đưa bé? Đưa bé?! Chẳng lẽ...

Chử Vân Sơn không biến sắc, “Ừ, có chút đáng thương.”

“chúng ta có thể giúp một chút, một chút thôi. Đưa bé luôn không có tội gì, ai!” Sơn Tảo thở dài một tiếng.

“cái kia hàng tháng của nàng đã tới?” Chử Vân Sơn đột nhiên hỏi.

Sơn Tảo gật đầu như đưa đám, “Hai ngày trước vừa mới hết.”

Chử Vân Sơn ồ một tiếng, cũng không có đoạn sau.

Sơn Tảo than thở trong lòng, nói không nóng lòng là gạt người, nghĩ tới đây, Sơn Tảo đối với Chử Vân Sơn lại càng áy náy hơn.

Nhìn tóc Sơn Tảo đã khô gần như hoàn toàn, Chử Vân Sơn đem khăn vớt qua một bên, ôm ngang eo Sơn Tảo, hai ba động tác liền lột xiêm y của

nàng, không để Sơn Tảo kịp phản ứng, đã vùi đầu thương thức hai khóa ngọt ngào trước ngực nàng rồi.

Sơn Tảo hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy cảm giác nóng ấm tê dại tiwf ngực truyền đến, Chử Vân Sơn phả ra hơi khí nóng bỏng, nóng đến khiến cả người nàng mềm nhũn.

Chử Vân Sơn rất là vội vàng, một tay vội vàng cởi ra đồ lót của Sơn Tảo, xoa nắn một phen, một tay liền dò xét đi vào.

Sơn Tảo có nén cảm giác khó chịu khi bị dị vật xâm nhập vào, theo động tác rút ra chen vào của Chử Vân Sơn cũng dần dần có dòng suối róc rách chảy ra. Chử Vân Sơn một tay cởi bỏ thắt lưng của mình, đẩy ra hai chân trắng nuột của nàng, thân thể hạ xuống liền đi vào, không lâu lắm, trong nhà liền vang lên tiếng va chạm bành bạch, cùng tiếng nước chảy nhỏ nhỏ.

Vận động không biết bao lâu, Sơn Tảo nhắm chặt hai mắt, phát ra tiếng nước nở nghẹn ngào giống như tiếng khóc, chỉ cảm thấy trong người như có sợi dây, mà sợi dây này cũng đnag dần dần rút hết sức lực của nàng, Chử Vân Sơn thở hổn hển ngừng lại động tác.

“Ừm...”

Sơn Tảo khẽ mở mắt, sóng nước trong mắt lờ lờ, nhìn Chử Vân Sơn như tổ cáo.

Chử Vân Sơn cắn răng, một tay đem Sơn Tảo kéo lên, cùng nàng đối mặt, tách hai chân của nàng, để cho nàng ngồi lên người hấn, nhắm ngay cửa động sâu kín một lần nữa ngay ngắn đi vào, Sơn Tảo vô lực vịn cổ Chử Vân Sơn, theo động tác của hấn mà phập phồng lên xuống, lần nữa bị nhiệt tình mãnh liệt bao phủ.

Một đêm này, Sơn Tảo không biết đã cùng Chử Vân Sơn làm bao nhiêu lần, chỉ nhớ bọn họ giống như đã làm rất nhiều tư thế, cuối cùng nàng thật

sự mệt mỏi vô cùng, cả người buồn ngủ, tùy Chử Vân Sơn giày vò.

Sơn Tảo bị tiếng la khóc của Vương thị đánh thức, vừa tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, nàng giật giật, mới phát hiện thân thể giống như bị tảng đá lớn đè nát, nặng nề, đau nhức, vén chăn lên, nàng nhìn cơ thể chật vật không chịu nổi của mình, ngang hông máu ứ đọng, dưới thân sưng đỏ đau nhói, trước ngực loang lổ vết đỏ...Sơn Tảo cười khổ.

Nhìn kỹ lại, nệm giường đã được cvd đổi lại, nàng miễn cưỡng đứng dậy, mặc quần áo tử tế, mới vừa đứng lên lại té ngã về trên giường, hai chân bủn rủn ngày cả ngồi cũng không vững.

“Khụ!”

Sơn Tảo ngẩng đầu, Chử Vân Sơn đã đứng ở cửa phòng, lại vừa nhìn thấy Sơn Tảo ngã về trên giường như vậy, Sơn Tảo đột nhiên buồn cười, lại vừa cố gắng tỏ ra cứng rắn, chỉ liếc nhìn Chử Vân Sơn một cái.

Cái nhìn kia trong mắt Chử Vân Sơn lại phong tình vô hạn, nhưng mà hẳn tự biết là mình càn rỡ, ho một tiếng che giấu cảm xúc, “Nàng đói bụng không?”

Sơn Tảo cũng không trách cứ hẳn, chỉ là muốn chọc hẳn thôi, cũng nên cho Chử Vân Sơn cái bực thang leo xuống, liền nói, “Có chút.”

Chử Vân Sơn gật đầu, vội đi ra ngoài bưng thức ăn đi vào, phu thê ngồi ăn từ từ, Sơn Tảo ăn vài miếng liền nhớ tới tiếng la khóc vừa rồi, bèn hỏi, “Sát vách lại xảy ra chuyện gì?”

Thần sắc Chử Vân Sơn có chút không tốt, vẫn gật đầu nói, “Lý Thành thua tiền, đem Đại Lang đi bán.” Hẳn không nói, người mua Đại Lang dáng vẻ cũng không phải là tốt lành gì, thật ra suy nghĩ một chút cũng biết, nếu chỉ là nhà giàu mua tội tở, thì sẽ không bán được giá tốt, chỉ có một vài chỗ

đặc thù, sẽ mua đứa bé từ lúc nhỏ để từ từ bồi dưỡng, nhưng mà những đứa bé kia, chắc chắc sẽ không thọ, hơn nữa cả đời cũng phá hủy.

Sơn Tảo kinh ngạc, “Đem Đại Lang bán? Đây chính là con trai ruột của hãn mà!”

“nương tử nhà hãn cách gì cũng đã dùng hết nhưng cũng đành chịu, người đã bị mang đi!” Chữ Vân Sơn một câu đã tóm gọn mọi chuyện đã xảy ra, Sơn Tảo biết Vương thị sẽ rất đau lòng, tiếng kêu gào hôm nay so với tiếng la khóc ngày thường khi bị đánh cũng không giống nhau.

Trầm ngâm nửa ngày, Sơn Tảo khẽ ngẩng đầu, “Thiếp muốn sang nhà hãn xem một chút!”

“Ta đi cùng với nàng.” Chữ Vân Sơn trầm giọng nói.

Cửa chính Lý gia mở rộng, Vương thị ở bên trong viện chật vật không tả nổi, trong ngực là Nhị Lang còn chưa hiểu chuyện, Sơn Tảo nhìn một chút, bỏ qua cảnh hỗn độn trong nhà cũng không nhìn thấy Lý Thành, người vây xem bên ngoài cũng thờ dài, chuyện như vậy, người khác lại biết nói như thế nào?

Sơn Tảo không đành lòng, tiến lên hai bước, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Đại tẩu, tẩu còn có Nhị Lang...”

Vương thị mờ mịt nhìn nàng, Sơn Tảo phải lặp lại mấy lần, trong mắt Vương thị mới có một chút ánh nước, rất nhanh liền giống như cỏ dại lan tràn, môi của Vương thị nhu động, thân thể kịch liệt run rẩy, chợt òa khóc lên.

“Ta cái gì cũng theo hãn! Tại sao cfon phải đối với ta như vậy! Đứa con số khổ của ta ơi!”

Một tiếng khóc lên, Vương thị đánh lên mặt đất, Nhị Lang sợ hãi cũng oa một tiếng khóc theo, Sơn Tảo nhìn vậy trong lòng chua xót không dứt, gấp rút vỗ lên lưng Vương thị giúp nàng ta thuận tức, vừa khuyên.

Vậy xem ở cửa, Mã đại tẩu cuối cùng cũng tỏ vẻ không đành lòng, đều là làm mẹ, nỗi đau của Vương thị, họ có thể hiểu được. Mã đại tẩu bước lên đoạt lấy Nhị Lang trong ngực Vương thị, nhẹ nhàng dỗ dành, quay đầu mắng Vương thị, “Hắn là thứ không bằng heo chó, người là đầu heo hay bị quỷ che mắt mà vẫn u mê như vậy? Sao không biết tìm nhà mẹ của mình đến, sớm cùng hắn chấm dứt không phải tốt sao, người xem một chút những ngày mà người trôi qua bây giờ, là của con người sao?”

Vương thị sầm thảm cười một tiếng, “Người nhà mẹ của ta? Ta chính là bị bán cho hắn! Ta nào có người nhà mẹ, thiên hạ này không ai có thể làm chủ cho ta! Báo ứng, báo ứng mà!” Vương thị hướng lên trời hô to, “Coi như là không muốn, mà ta cũng đã làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại báo ứng cũng đã tới, ha ha ha ha, ông trời! Ông muốn báo ứng thì báo ứng ở trên người ta, Đại Lang của ta, hắn có lỗi gì!”

Vương thị vừa khóc vừa cười, giống như điên cuồng, tới lui cũng chỉ có mấy câu báo ứng, xung quanh a một tiếng, Sơn Tảo chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng, đột nhiên, cánh tay nàng bị kéo, một cánh tay khô kén kéo bàn tay của nàng, nàng mới phát hiện mình đã rơi lệ đầy mặt.

Mọi người đều trấn an Vương thị, lại cho Nhị Lang ăn no, khuyên nàng ấy mấy câu mới rồi rít tẩn đi.

Bắt đầu từ hôm nay, Vương thị không bình thường.

Mỗi ngày nàng đều ở nhà kêu, “Đại Lang, đi xem Nhị Lang.”

“Đại Lang, nương muốn canh cửi, con ngoan, cùng Nhị Lang cùng nhau ngủ.”

“Đại Lang...”

Cho dù làm gì, nàng đều mang theo Đại Lang, giống như Đại Lang còn chưa đi, Lão Ngưu đến xem hai lần, ra ngoài liền than thở, nói Vương thị có thể bị chứng thất tâm phong (thần kinh), nhưng Vương thị vẫn còn nhớ được ông, người cũng tốt, vẫn làm được việc, mọi việc đều biết, chỉ là nếu có ai dò hỏi Đại Lang ở đâu, nàng đều cuwoif chỉ chỉ trong nhà, lớn tiếng nói, “Dễ đệ đệ.”

Lý Thành thật lâu không trở lại, không biết hãn bán Đại Lang được bao nhiêu tiền, nhìn dáng vẻ có lẽ kiếm được một khoản không nhỏ.

Lúc Chử Vân Sơn và Sơn Tảo nói chuyện này, nàng đều căn răng nghiêng lợi, Chử Vân Sơn thì vẫn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Buổi tối, nằm ở trong người Chử Vân Sơn, Sơn Tảo dùng ngón tay vẽ vòng tròn lên ngực hãn, Chử Vân Sơn nhắm hai mắt, một tay vuốt ve trên chiếc lưng trần của nàng, một tay khoát lên trên bụng.

“Hãn...ngày sau có thê gặp báo ứng hay không?”

Chử Vân Sơn không cần nghĩ cũng biết nàng đnag nói tới ai, “Nhiều đũa nhỏ như vậy rồi!”

Đúng vậy, đũa bé như vậy ở đâu không có, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bị người nhà bán đi, chỉ là nơi bán khác nhau mà thôi, nhưng Chử Vân Sơn lại nói với thái độ thờ ơ làm cho Sơn Tảo có chút nổi cáu.

Hừ một tiếng, Sơn Tảo quay lưng lại, cả người dõn vào góc tường, dùng hành động không tiếng động bày tỏ nàng đang mất hứng.

Chử Vân Sơn thờ dài, duỗi tay kéo nàng trở về, “Nàng là đnag tức cái gì?”

Đúng là khúc gỗ không hiểu phong tình, Sơn Tảo từ chối mấy lần cũng không tránh thoát, đành chôn mặt ở trong chăn, Chử Vân Sơn đành phải đào đào, dụ dỗ nửa ngày Sơn Tảo mới chịu đưa đầu ra ngoài.

Hốc mắt Sơn Tảo ửng hồng, lỗ chũm chực khóc, đột nhiên toát ra một câu, “Làm sao chàng lại máu lạnh như vậy?”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 32

Chử Vân Sơn nhíu mày, nhưng cũng không phủ nhận, mà trực tiếp gạt đầu, “Nàng nói rồi ta cảm thấy cũng có chút giống, không phải rất tốt sao?”

Sơn Tảo nổi đóa, “Sau này nếu chúng ta có đứa bé, cuộc sống có ngày không qua nổi nữa, chàng , chàng...” Nàng không nói được nữa.

Chử Vân Sơn nâng cằm nàng, nhìn nàng rất nghiêm túc, “Trong mắt nàng, ta chính là loại người như vậy?”

Giọng hần thấp trầm, thật giống như đang rất bình tĩnh, nhưng Sơn Tảo lại không nhìn được mà co rúm lại một chút.

“Thiếp không có ý này, thiếp chỉ là...chỉ là trong lòng không dễ chịu...” trong lòng có thẹn, thâm âm cũng dần yếu xuống. Nàng biết Chử Vân Sơn là người có bao nhiêu tốt, nàng chỉ là nhanh mồm lỗ miệng mới khiến cho tình huống trở thành cái dạng này.

Giọng nói Chử Vân Sơn thật sự đau lòng, “thì ra ở trong mắt thê tử, ta chính là loại người có thể bán đi được đứa bé của mình...”

Sơn Tảo luống cuống, vội nắm lấy khuôn mặt hần, nghiêm túc nói từng câu từng chữ, “Chàng là nam nhân tốt, bây giờ là tướng công tốt, về sau cũng sẽ là phụ thân tốt, là thiếp sai rồi, chàng tha thứ cho thiếp có được không?”

Suy nghĩ một chút, Sơn Tảo lại nói thêm, “Nếu không chàng đánh ta cho hả giận có được không? Hoặc là...Ai, chàng muốn như thế nào thì liền như

thế, chỉ cần chàng hả giận.”

Ánh mắt Chử Vân Sơn sáng lên, trên miệng vẫn không lộ ra vẻ gì, “Thật sự tùy ta muốn như thế nào liền thế này?”

Sơn Tảo dùng sức gạt đầu, trong mắt thành khẩn vô cùng

Chử Vân Sơn khẽ mỉm cười, đưa tay nắm lấy khóa mềm mại của nàng, xích đến gần nàng hơn, ở bên tai Sơn Tảo nhẹ nhàng nói mấy câu, mặt Sơn Tảo đột nhiên đỏ lên, liên tiếp khoát tay, “Không được, không được, tiếp...không được.”

Mặt Chử Vân Sơn suy sụp, đôi tay vòng qua người, lăm bắm, “còn nói là tùy ta, để cho ta cao hứng một cái cũng không muốn ...”

Sơn Tảo nhanh chóng mờ hôi đầy đầu, khẽ cắn răng, thôi, không phải là chuyện gì khó khăn đâu!

Nàng mềm nhũn dán lên, nói nhỏ bên tai Chử Vân Sơn, “Tiếp...tiếp làm, chàng không cần tức giận có được hay không?”

Hơi thở mềm mại như lan nhẹ nhàng vờn ở bên tai, trong lòng Chử Vân Sơn một mảnh kích động, nhưng mà hấn cố nén, hừ một tiếng không nói gì. Sơn Tảo nhìn trộm sắc mặt của hấn, nhẹ nhàng hôn lên vành tai hấn, ngậm nhẹ vào trong miệng dịu dàng hôn.

Thân thể Chử Vân Sơn run lên, tiểu yêu tinh này, để cho nàng chủ động một lần còn không nguyện ý, khi ra tay lại mê người như vậy, nếu là thật sự chủ động, không phải là càng thêm thoải mái sao?

Trong đầu Chử Vân Sơn không ngừng suy nghĩ lung tung, Sơn Tảo thấy hấn khép hờ hai mắt không lên tiếng, đành phải ra sức lấy lòng hấn, từ vành tai hôn đến cổ, bàn tay bé nhỏ từ từ đưa vào bên trong y phục của hấn, khi đến ngực thì khẽ vuốt, dùng sức trườn qua thân thể hấn, Sơn Tảo bò lên,

học theo Chử Vân Sơn hôn lên miệng hắn, cái lưỡi linh xảo dò xét đi vào, mới vừa quét qua một vòng, liền bị Chử Vân Sơn đè lại cái ót, hôn đến trời đất quay cuồng.

Sơn Tảo thở gấp tách ra khỏi Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn mặt mày tươi cười, cũng nhanh nhắm mắt lại, gương mặt đoan chính, Sơn Tảo cười khổ trong lòng, cùng nàng so đo?

Là mình có lỗi trước, lời đã nói ra miệng, nhắm mắt cũng phải liều.

Sơn Tảo cởi xiêm áo của Chử Vân Sơn, svc thuận thế để tay sang hai bên, Sơn Tảo lần nữa đè lên trên, hôn lồng ngực của hắn, ngậm điểm đỏ tươi trên ngực hắn một chút, học theo sự đối đãi hàng ngày của hắn đối với mình mà nhẹ nhàng gặm mút, Chử Vân Sơn rên lên một tiếng, Sơn Tảo vội ngẩng đầu lên, có chút luống cuống, “Thiếp làm chàng đau rồi hả?”

Con người sáng long lánh của Chử Vân Sơn mở ra, giọng thô cát, “Không có, tiếp tục.”

Sơn Tảo lại nằm xuống, vừa hôn, tay mò xuống dưới, mở ra dây lưng của hắn, vật nào đó đã sớm dựng thẳng thật cao, Sơn Tảo khổ sở nhìn thứ đang oan phong hùng dũng, khí phách hiên ngang, nên làm cái gì?”

Chử Vân Sơn đã từng hôn phía dưới của nàng...chẳng lẽ nàng cũng...?

Sơn Tảo gian nan nuốt nước miếng, cũng là thử một chút vậy, tay nhỏ bé nhẹ nhàng cầm lấy, Chử Vân Sơn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy nơi được bàn tay nhỏ của nàng nắm thật sự là sung sướng không nói ra lời.

Thấy nàng chỉ biết xoa nắn, Chử Vân Sơn đưa bàn tay tới, nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, chỉ dẫn nàng phập phồng lên xuống, “Ừ...cứ như vậy...”

Cảm thấy Sơn Tảo bắt đầu có chút quen thuộc, Chử Vân Sơn buông tay nàng ra, tìm đến viên trân châu trong khe tóc của nàng, chậm rãi vuốt ve,

lúc này Sơn Tảo đng ngồi trên người của Chử Vân Sơn, nhìn động tác trên tay mình, cũng nhìn thấy tay Chử Vân Sơn đng thăm dò trong khe cúc của mình, có thể cảm nhận được cảm giác vui sướng mà ngón tay linh xảo của hần mang tới, cảnh tượng như vậy nàng làm sao có thể chịu nổi? Không lâu liền thở gấp, tiếng rên rĩ bắt đầu chậm rãi tràn ra.

Mặt Chử Vân Sơn đỏ rực, thở thật mạnh, “Đừng ngừng, tiếp tục.”

Tay của Sơn Tảo tiếp tục lên xuống phập phồng, ngón tay Chử Vân Sơn đã dò xét đi vào, theo tiết tấu của Sơn Tảo mà đi vào, Sơn Tảo chỉ cảm thấy bụng nóng lên, một luồng nhiệt nóng phun ra, tất cả đều tưới lên ngón tay của Chử Vân Sơn, nàng ngưng ngưng không dứt, miễn cưỡng rậm rì.

Chử Vân Sơn ý tứ xấu xa vô cùng, hần rút ra ngón tay dính đầy chất lỏng sáng lóng lánh của Sơn Tảo, chộp tới bộ ngực của nàng, để lại trên cặp ngực trắng như tuyết của nàng chất nhầy bóng loáng, tình cảnh như thế kích thích Sơn Tảo khiến bụng thêm co rút lại thật nhanh.

Sơn Tảo là thật tâm muốn lấy lòng Chử Vân Sơn, động tác trên tay vẫn duy trì, một tay khác nhẹ nhàng cầm “chiếc túi con cháu” của hần, Chử Vân Sơn mãnh liệt hút một ngụm khí, khép hờ mắt hưởng thụ, “Ừ...chính là như vậy, chà xát nó chà xát nó...”

Sơn Tảo nghe hiểu được ý của Chử Vân Sơn, tiếp tục xoa nắn túi con cháu của hần, Chử Vân Sơn khẽ nâng người lên, hần còn muốn nhiều hơn nữa.

Sơn Tảo vuốt ve, ngón tay không cần thận đng phải một mảnh nếp uốn, nếp uốn chợt co rúm lại.

Bỗng chốc Chử Vân Sơn mở mắt ra chăm chú nhìn Sơn Tảo, Sơn Tảo ý thức được mình đng phải nơi nào của hần, động tác bỗng dừng lại, “Thiếp...thiếp không cần thận...”

“Nnagf ngồi lên.” Chữ Vân Sơn giọng nói khàn đục ra lệnh.

Sơn Tảo vừa xấu hổ lại e sợ, tốc độ như rùa mà bò dậy, giống như ngồi trên ngựa đem hai chân mở thật lớn, nắm lấy vật đang dâng trào của hắn, tìm được miệng khe cóc đã đủ trơn của mình, lại kì kèo mè nheo, giống như là không biết nên làm như thế nào mới khiến cho đại gia hỏa này tiến vào động phúc của nó được.

Chữ Vân Sơn không nhịn được nữa, đưa tay cố định, dùng sức húc lên trên một cái, thối phù một tiếng đi vào, Sơn Tảo vốn là nửa ngồi, bị lực mạnh như vậy đụng tới đỉnh, thân thể nâng lên thật cao liền rơi xuống, lần này không cần Chữ Vân Sơn dùng sức đã ngay ngắn đi vào. Chữ Vân Sơn mọi việc thuận lợi, bắt đầu ra sức luật động.

Hắn rất thoải mái, Sơn Tảo lại không thư thái như vậy, cái tư thế này rất lúng túng, theo nhịp đẩy của Chữ Vân Sơn, hai luồng mềm mại của Sơn Tảo cũng theo đó mà nhảy lên, Chữ Vân Sơn nhìn chăm chú, nhìn Sơn Tảo cau mày, lại nhìn dáng vẻ yêu kiều của nàng, chỉ cảm thấy hưởng thụ vô cùng.

Sơn Tảo ở tư thế này bị Chữ Vân Sơn động mấy cái đã không còn lực, Chữ Vân Sơn đem nàng vòng trong một cánh tay của mình, một tay khác đặt lên cặp mông thùy mị của nàng vuốt ve, có cánh tay hắn chống đỡ, Sơn Tảo cũng chỉ có thể cố gắng giữ vững tư thế này, bởi vì hai cánh tay bị ép chung một chỗ, khiến cho trước ngực càng thêm đầy đặn, nhìn cảnh đẹt trước mắt, cảm thụ cảm xúc trong tay, phía dưới sáng khoái đến cực điểm, Chữ Vân Sơn sung sướng dường như muốn điên rồi.

Một tay Chữ Vân Sơn nắm thật chặt eo của Sơn Tảo, ra sức đụng chạm, khiến cho Sơn Tảo làm đến muốn sống muốn chết, mắt Sơn Tảo đầm lệ sương mù, tư thế như vậy khiến Chữ Vân Sơn thâm nhập vào cơ thể nàng càng sâu, phía dưới khe cóc của nàng cùng với Chữ Vân Sơn dán vào nhau hết sức chặt, bộ lông của hai người bị dính chất lỏng, dính đến mức khi

tách ra còn có chút đau, nhưng một chút đau nho nhỏ như vậy lại càng thêm kích thích người .

“Sơn Tảo...Sơn Tảo...” Chử Vân Sơn trên giường luôn luôn dững mãi, lần này lại càng thêm ra sức, động tác liên tiếp vô số lần, rốt cuộc cũng phát tiết ra ngoài.

Sơn Tảo mềm nhũn nằm trên người Chử Vân Sơn, thân thể đã mềm như vũng nước, nơi đó của hai người vẫn còn kết nối thật chặt chung một chỗ, Chử Vân Sơn sờ sờ sống lưng đầy mồ hôi của nàng, hôn gương mặt của nàng, hôn hôn, lại đem đến hăng hái.

Định lật người đè lên Sơn Tảo, đem hai chân của nàng đặt lên bả vai mình, lần nữa bắt đầu luật động.

Lần nữa đi qua, trận kích tình kịch liệt này mới chấm dứt, Chử Vân Sơn nằm trên người Sơn Tảo thở hổn hển, người cũng không muosnc ử động, Sơn Tảo bị đè đến thở không nổi, lại không có sức đẩy hẳn xuống, chỉ có thể nhẹ giọng xin, “Để cho thiệp đi tắm một cái thôi, trên người dính dính rất khó chịu.”

Chử Vân Sơn hừ hừ hai tiếng, ngồi dậy rút ra tiểu đệ đệ của mình, chỉ thấy bên trên thấm ướt nước từ khe cốc, bên trong còn chậm rãi chảy ra một chút dịch trắng, hẳn nuốt xuống nước miếng, lại liều mạng đè lên, liền trơn tuột cắm vào.

Sơn Tảo tức giận, “Sao chàng lại tới nữa rồi...”

Chử Vân Sơn nằm bên tai nàng, nhẹ nói, “Ta chặn lại, sẽ không chảy ra ngoài, như vậy sẽ nhanh có đứa bé.”

Vừa nói như thế, Sơn Tảo cũng không dám lộn xộn, nàng thật muốn có đứa bé, ngoan ngoãn mặc cho Chử Vân Sơn đè lên như vậy, cũng thật sự vô cùng mệt mỏi, hô hấp dần dần vững vàng.

Chử Vân Sơn nghỉ ngơi một lát, thân thể lại bắt đầu lộn xộn, động tác chậm rãi vài cái, thấy Sơn Tảo không có phản ứng gì, hơn nữa phía dưới cũng bắt đầu có chút khô, hẳn mới rút ra.

Trên giường đã là một mảnh hỗn độn, Chử Vân Sơn nhìn vết loang lổ nước đọng trên giường, nhớ tới bên phòng ngoài còn phơi một chiếc ga giường, hẳn liền nghĩ, có phải là nên làm thêm ga giường hay không nhỉ?

Mức nước thay Sơn Tảo lau sạch sẽ, tự mình tắm rửa xong, Chử Vân Sơn mới ôm Sơn Tảo hài lòng đi ngủ.

Sơn Tảo lần nữa tỉnh lại tổng năng chiều, Chử Vân Sơn tinh thần vô cùng tốt, nhìn ga giường đã được hẳn giặt sạch, Sơn Tảo cảm thấy cứ tiếp tục như vậy nữa, nàng thật sự không có mặt mũi để gặp người rồi.

Nhìn bóng dáng bận rộn của Chử Vân Sơn, Sơn Tảo rốt cuộc cũng hỏi, “Chàng...gần đây không tính vào núi sao?”

Chử Vân Sơn trầm mặt xuống, “Ta ở nhà với nàng không được sao?”

Sơn Tảo vội vàng giải thích, “Không phải là không được, chỉ là...tiền tổng nhà đủ dùng sao?”

Chử Vân Sơn còn tưởng chuyện gì lớn, “ đủ, chuyện tiền nong không cần nàng quan tâm, trong lòng ta đã có tính toán.”

Sơn Tảo ngoan ngoãn gật đầu, lại không dám hỏi nữa.

Mới tỉnh không bao lâu lại ngủ, lần này Sơn Tảo rất chú ý, đường hoàng nói với Chử Vân Sơn nàng buồn ngủ, nàng muốn buổi sáng dậy ốm, nàng không thể mỗi ngày đều ngủ thẳng đến mặt trời đã lên cao. Nói trắng ra, chính là muốn Chử Vân Sơn không được dây dưa với nàng, để cho nàng được ngủ một giấc hoàn hảo.

Chử Vân Sơn chau mày, cũng yên lặng lên giường, nằm xuống rồi, liền sờ soạng nàng một lát, cũng không có tiếp tục làm gì, Sơn Tảo hơi thả lỏng nhắm hai mắt chậm rãi ngủ thiếp.

Có thể là ban ngày ngủ quá lâu, nửa đêm Sơn Tảo bị một hồi âm thanh kỳ quái làm tỉnh, phản ứng đầu tiên chính là đẩy Chử Vân Sơn bên cạnh, tay vừa sờ đã phát hiện, bên cạnh đã không có ai, chỉ còn lại một chút hơi ấm trên ga giường, chứng tỏ nguwoif mới rời đi chưa được bao lâu.

Sơn Tảo không biết Chử Vân Sơn đi đâu, vừa mới chuẩn bị kêu Chử Vân Sơn, lại nghe thấy bên ngoài nổi lên tiếng gõ la, còn kèm theo âm thanh vội vàng hấp tấp của Nghiêm Võ.

“Giết người rồi! Giết người rồi!”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 33

Sơn Tảo cả kinh, giết người? Chử Vân Sơn lại không có ở đây, hẳn là đi đâu? Hẳn có thể xảy ra chuyện gì không? Sơn Tảo hoàn toàn luống cuống, vội ngồi dậy mặc y phục, bất chấp mọi việc, cầm lên cây kéo trong giỏ đồ may vá xông ra ngoài.

Bên ngoài đã lấp loáng ánh đuốc, Sơn Tảo kéo cửa viện, mới vừa thò đầu ra đã nghe thấy âm thanh quen thuộc quát lên, “Trở về! Không cho phép ra ngoài!”

Sơn Tảo theo tiếng la nhìn sang, chỉ thấy ngang thân người Chử Vân Sơn đng đứng vững vàng bất động như núi, dưới chân là sợi dây đang trói mấy người, sắc trời quá tối, Sơn Tảo cũng không thấy rõ là ai, mà Chử Vân Sơn nhìn nàng gắt gao chăm chăm, chân mày chau lại thật cao.

“Trở vào nhà đi!”

Giờ khắc này, cả người Chử Vân Sơn tản ra một loại khí thế mà Sơn Tảo không thể nói rõ được, so với một Chử Vân Sơn là thợ săn thường ngày không giống nhau, không giận mà uy, chỉ với gương mặt của hắn lại có thể làm cho người khác phải nghe lời.

Sơn Tảo ngoan ngoãn đóng cửa viện, nhưng lại không nghe lời trực tiếp trở về nhà mà lại kéo ra một khe hở len lén nhìn ra ngoài.

Ngư lão mang theo vài người trung niên cầm đuốc đi đến, Sơn Tảo nhìn thấy Nghiêm Võ đứng cánh nhà nàng không xa giờ la lên, tiếng la vừa rồi là hắn gõ.

Lão Ngưu vừa đến liền hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Chử Vân Sơn chỉ chỉ mấy người dưới chân, nhỏ giọng nói gì đó, Sơn Tảo nghe không được rõ ràng lắm, mơ hồ nghe, “Giết người...Lý gia...Mã gia...sạch sẽ...”

Thân thể nàng run lên, đây là chuyện gì đang xảy ra? Rốt cuộc là ai giết ai? Chẳng lẽ Vương thị bị điên, đem Lý Thành cùng một nhà Mã đại tẩu giết toàn bộ? Không đúng đâu, kể từ lúc Đại Lang bị Lý Thành đem bán, Mã đại tẩu đối với mẹ con Lý thị vẫn vô cùng chăm sóc.

Nhìn bên ngoài viện một chút, thần sắc mọi người cũng rất nặng nề, các nam nhân đều đem nữ nhân và đứa bé của mình trở về, Nghiêm Tam đi đến liếc nhìn Mã gia, sắc mặt liền thay đổi, vừa đem Nghiêm Võ rống trở về, bản thân lại mềm nhũn ngồi dưới đất nôn mửa liên tục, Chử Vân Sơn mặt không đổi sắc, vừng vàng chỉ huy.

Không lâu lắm, Sơn Tảo đã nhìn thấy Ngưu lão dẫn người đem mấy tên bị trói chặt mang đi, lại nhìn Chử Vân Sơn, lúc này Chử Vân Sơn lúc gần đi liền quét tới một cái, Sơn Tảo giật mình, vội đóng kỹ cửa viện.

Đại Mao mấy tháng trước có lần đi theo Chử Vân Sơn vào núi đã bị gấu tấn công bị mù, sau khi trở về được mấy ngày liền chết, Sơn Tảo khóc rất lâu, Chử Vân Sơn lại không nói gì, chỉ làm một chiếc hộp đơn giản, đem Đại Mao bỏ vào rồi đem chôn ở bên cạnh nhà.

Vào lúc này, Sơn Tảo liền nghĩ tới Đại Mai, nếu có nó ở đây, có thể cũng sẽ không có người chết.

Sơn Tảo cài kỹ chốt viện, đi hai bước lại xoay người nhìn lại, nhìn cửa viện một lúc lâu mới ý thức tới một vấn đề, mới vừa rồi khi mình mở cửa viện, cửa viện rõ ràng đã đóng kỹ, Chử Vân Sơn làm thế nào để đi ra ngoài đây?

Thôi, dù sao cũng là nhà mình, Chử Vân Sơn biết công phu là chuyện mọi người không hiểu rõ lắm, bình thường Chử Vân Sơn cũng không để lộ, Sơn Tảo cũng không đi nói khắp nơi, mặc dù không biết công phu của Chử Vân Sơn tốt bao nhiêu, nhưng mà...nàng nhìn tường rào cao hơn người kia, chắc cũng không tệ lắm phải không...

Trở vào nhà, Sơn Tảo chỉ cảm thấy rờn rợn, nàng chui lên giường vùi người vào chăn, trong lòng cũng loạn cả lên, cũng không biết đang suy nghĩ lung tung những gì, thế nhưng lại ngủ mất.

Trong thoáng chốc giường trầm xuống, Sơn Tảo chợt cả kinh, cuống quýt nắm cây kéo dưới gối đầu, nàng vừa động, bàn tay liền bị đè lại, “Là ta.” Chử Vân Sơn trầm giọng nói.

Sơn Tảo thở phào nhẹ nhõm, nhìn ngoài cửa sổ một chút, trời vẫn còn rất tối, không nhìn ra là đang ở canh giờ nào, bên tai nghe một hồi sột soạt, biết Chử Vân Sơn đang cởi y phục, một lát sau chăn bị vén lên, Chử Vân Sơn mới chui vào.

‘Sao lại lạnh như vậy?’ Chử Vân Sơn mò tới thân thể Sơn Tảo, giọng nói có chút lo lắng.

Sơn Tảo co vào người hẳn, ôm sát hẳn, Chử Vân Sơn đem nàng ôm thật chặt, nhẹ giọng hỏi, “Là bị hù sợ?”

“Sơn Tảo gật đầu, “Người nào chết?”

Chử Vân Sơn thở dài, “Đều chết hết, nữ nhân Lý gia và đứa bé, Mã gia...người một nhà.”

Sơn Tảo hít vào một ngụm khí lạnh, “Tại sao có thể như vậy? Người nào làm?”

Chử Vân Sơn dùng cằm chia vào đầu nàng, đem Sơn Tảo hung hăng nhét vào trong ngực mình, “Lý Thành.”

“Tại sao có thể như vậy? Hắn làm sao dám?” Sơn Tảo không thể tin.

Chử Vân Sơn thở dài một tiếng, “Hắn đem Vương thị bán cho một đám du côn, lại uống rượu, mấy người đi đến gần nhà, không ngờ Mã đại tâu tối nay lại cùng Vương thị ở lại nhà hắn, bọn hắn muốn dùng sức mạnh, hai người nữ nhân lại không nghe lệnh, sợ dẫn người đến liền đem hai người bóp cổ đến chết, trên ngực Nhị Lang còn ghi cây kéo. Bán người không được, nhà Lý Thành lại không có tiền, liền mang theo đám người đi Mã gia trộm tiền, bị con trai Mã gia phát hiện, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, liền giết phụ tử Mã gia. Ta nghe thấy tiếng động liền đi đến trước Lý gia, nhưng bị hụt,” Nói đến đây, ngay cả Chử Vân Sơn âm thanh cũng có chút khác thường, “Ta theo vết máu đến nhà Mã gia, nhìn thấy đám người đang xử lý thi thể, ta liền đem bọn chúng trói lại.”

Xử lý thi thể? Xử lý như thế nào? Mà ngay cả Nghiêm Tam đến nhìn cũng quay ra ngoài mà nôn thốc...

Sơn Tảo rùng mình một cái, Chử Vân Sơn đem nàng ôm sát thêm, “Vậy...vậy bây giờ dự định làm sao bây giờ?” giọng Sơn Tảo run lẩy bẩy hỏi.

“Đã đem bọn hắn đi canh chừng, sáng sớm ngày mai đưa lên quan phủ. Ta trói vô cùng chắc, nút kết do ta làm, không ai có thể mở được.” Chử Vân Sơn nói.

Sơn Tảo không biết phải nói gì, lại cũng muốn nói gì đó, cổ họng nghẹn lại. Chử Vân Sơn sờ sờ đầu nàng, nhẹ giọng, “Ngủ đi, không có chuyện gì.”

Âm thanh của Chử Vân Sơn rất có sức làm yên lòng người, hơn nữa trong giọng nói của hắn lại có một chút hơi nhẹ nhàng, khiến cho Sơn Tảo

có chút không hiểu, “Chàng sớm biết Lý Thành sẽ giết người?”

Chử Vân Sơn bật cười, “Ta làm sao có thể biết hãn muốn giết người? Chỉ là lúc trước khi hãn bán Đại Lang, đã từng nửa đêm len lén đến viện của chúng ta, ta liền chú ý, ta sợ khi ta không có ở đây, hãn lại tới, cho nên những ngày này ta luôn ở nhà. Nhưng mà...” Chử Vân Sơn có chút ngoài ý muốn, “Ta không nghĩ hãn có lá gan giết người, tuy nói ra thì rất ghê tởm nhưng mà ta lại coi như yên tâm, không cần lo lắng nữa rồi.”

Bây giờ Sơn Tảo mới hiểu, tại sao mấy ngày nay Chử Vân Sơn vẫn ở nhà không đi, hiểu rõ mọi chuyện, Sơn Tảo núp thật chặt trong ngực Chử Vân Sơn mà ngủ.

Ngưu lão là một người thành thật, cả đêm lệnh Ngưu Vĩnh mượn một cỗ xe trâu, vôi vàng lên trấn, huyện lệnh trên trấn vừa nghe được chuyện lớn như vậy liền vôi tự mình mang theo nha dịch đến thôn Bạch Vân.

Phòng ốc Lý gia và Mã gia cũng không có người động tới, Lý Thành cùng đám du côn vẫn bị nhốt ở trong một căn phòng, do ba than niên canh giữ, huyện lệnh cùng sư gia vừa mới vào Mã gia, sắc mặt liền tái nhợt, quanh năm tiếp xúc và khám nghiệm tử thi cũng sắc mặt trắng bệch, trấn Bạch Vân đã nhiều năm không có đại án kinh thiên như vậy, một lần đã giết 5 người, trong đó còn có một nhà toàn diệt, trong lòng huyện lệnh vừa mừng vừa lo.

Mừng vì vụ án này không có gì phức tạp, mọi thứ đều rõ ràng, trực tiếp kết án là được, xử lý rất tốt, không chừng vì chuyện này mà hãn còn được một khoản tiền tình. Lo chính là ngay trong khu vực do hãn cai quản lại xảy ra chuyện như vậy, có thể sẽ bị quan trên gây bất lợi?

Huyện lệnh là một người rất nhạy bén, vừa hỏi thôn dân, biết là do Chử Vân Sơn đuổi kịp hung thủ, liền nắm tay Chử Vân Sơn kêu anh hùng, cuối

cùng còn tử tế hỏi tên tuổi Chử Vân Sơn, bảo là muốn báo lên triều đình phong thưởng.

Chử Vân Sơn nhàn nhạt, đối với chuyện này cũng không mưu cầu danh lợi, sau khi huyện lệnh hỏi rõ ràng tình huống liền lệnh bọn nha dịch đem Lý Thành và những người liên quan mang đi. Lý Thành và đám du côn cuối cùng cũng tỉnh rượu, lá gan cũng biến mất, kêu cha gọi mẹ, cho đến khi nha dịch thường cho vài cước mới ngừng nghỉ.

Khi thi thể mang ra đã được đắp vải trắng, một trận gió nhẹ thổi qua, cho dù bị Chử Vân Sơn kịp thời che mắt, nhưng Sơn Tảo vẫn thấy được một chút, hai mắt Vương thị mở thật to, trên mặt có một vết đao thật sâu, nửa bên mặt cũng bị mất.

Xung quanh truyền đến thanh âm nôn mửa, Sơn Tảo nhìn thấy nha dịch bên cạnh cũng ói ra, Chử Vân Sơn cau mày, đem Sơn Tảo ôm vào trong ngực, hai tay che kín lỗ tai nàng.

Trải qua chuyện này, thôn Bạch Vân yên lặng một thời gian rất lâu, mọi người gặp nhau cũng chào hỏi nhàn nhạt, mỗi lần phải đi qua cửa thôn đều là bước thật nhanh, thậm chí là bỏ chạy, đến buổi tối, bên này của nhà Sơn Tảo thậm chí còn không có một chút thanh âm.

Ngưu lão làm thôn trưởng, trước tiên là triệu tập mọi nguwoif khuyên lơn mấy câu, sau đó mời một vị thầy bà đến cửa thôn nháy thần, căn cứ lời phân phó của bà cốt, cửa thôn xây một điện thờ nho nhỏ, mời một vị tôn phật cúng ở ven đường, coi như trấn áp vong linh.

Sau lại mời một đoàn kịch nhỏ, ở trên sân khấu rách của thôn hát hai ngày, người dân trong thôn lại từ từ tốt lên.

Bên phía huyện lệnh cũng không dám nhàn rỗi, mấy gậy đánh xuống hung thủ cũng cung khai, huyện lệnh không dám lừa gạt, đem vụ ả viết ra, trình lên cho Hình bộ, Hoàng đế mặc dù mới lên ngôi hơn ba năm nhưng

trải qua chiến loạn mới thống nhất được thiên hạ, đnag rầu vì không ai lái đao lập uy thu tâm của người dân, chuyện như vậy vừa đúng đụng vào mũi đao. Vụ án được báo cho Hoàng đế, thiên nhân tức giận, yêu cầu nghiêm khắc thẩm xử, Hình bộ không dám qua loa, hình bộ Thị lang tự mình đến trấn Bạch Vân thẩm tra vụ án, phát hiện tình tiết giống như đúc với lời của huyện lệnh, vội trở về phục mệnh.

Hoàng đế tự mình ra lệnh, Lý Thành và đám du con bị áp giấu đến kinh thành xử cực hình. Huyện lệnh phụ trách áp giải, vào kinh gặp vua. Nói là áp giải, thật ra là chiêu cáo thiên hạ, những tên tặc này là hãn bắt được, đây rõ ràng là một việc đại tốt cho huyện lệnh, huyện lệnh nhận được tin, Hoàng đế muốn ngợi khen Chử Vân Sơn sẽ dán hoàng bảng, tán dương nhân phẩm của Chử Vân Sơn, còn phong thưởng cho hãn và người nhà của hãn, không nói hai lời, rất cung kính dâng lên tư liệu của Chử Vân Sơn.

Tin tức này vừa ra, cả trấn Bạch Vân liền xôn xao, ngay sau đó người dân thôn Bạch Vân đối với Chử Vân Sơn cũng cung kính, huyện lệnh càng thêm không dám chậm trễ, tự mình đến cảm ơn Chử Vân Sơn, ý muốn cùng Chử Vân Sơn xưng huynh gọi đệ mới vừa lòng rời đi.

Chử Vân Sơn vẫn lạnh nhạt, nên làm cái gì thì cứ làm, không chút nào vì chuyện này mà thay đổi. Chỉ khổ cho Sơn Tảo, người tới nhà làm khách rất snhieeuf, cuối cùng thật bất đắc dĩ, nàng phải giả bộ bệnh, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Kinh thành.

Hoàng đế không dám tin nhìn tên tuổi được hình bộ báo lên, lần nữa hỏi nội thị, “Người xác định chữ này viết không sai?”

Nội thị sợ hãi, “Hồi Hoàng Thượng, chữ này chính là do người của Hình bộ viết, là không có sai.”

Hoàng đế nghe vậy mừng rỡ, “Truyền! Mau truyền Ninh Hầu vào cung!”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 34

Hơn tháng sau, ý chí trên kinh thành còn chưa xuống, Chử gia cuối cùng cũng an tĩnh lại, huyện lệnh cũng không thấy tới nữa, mọi người đều khôi phục lại bình thường, không phải chỉ trời mây lưu manh thôi sao, Hoàng Đế là ai, làm sao có thể nhớ kỹ chuyện này như vậy! Chử Vân Sơn và Sơn Tảo thở phào nhẹ nhõm, mỗi ngày lại tự tại hơn không ít.

...

Bước chân Chử Vân Sơn hơi chậm lại, khẽ nghiêng tai lắng nghe, gió nhẹ thổi qua, cách đó không xa có vài chiếc lá đag bay xuống, trong lòng của hắn tính toán, chỉnh lại vạt áo trên người, sải bước tiếp tục vào núi.

Một lát sau.

“Sao lại không thấy rồi...” Người tới cau mày không hiểu, lại nhìn quanh bốn hướng một chút, xác định đã để lạc mất người, tâm thần ngưng trọng, bóng dáng lóe lên rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi người nọ biến mất, Chử Vân Sơn mới từ nơi ẩn thân xuất hiện, đây là lần thứ ba bị theo dõi trong tháng rồi, hai lần trước cũng bị hấn cắt đuôi như vậy, vẫn chưa chết tâm sao? Nhìn phương hướng người nọ rời đi, Chử Vân Sơn thở dài một tiếng.

Hôm nay thời gian Chử Vân Sơn vào núi ít hơn bình thường, Sơn Tảo nghênh đón, bên trong gùi trống trơn không có một thứ gì, thấy mặt mày của Chử Vân Sơn cũng không tốt, nên không dám nói gì, chỉ dám cảm ràm

một chút, cho dù nàng nói gì, Chử Vân Sơn cũng đều gật đầu, Sơn Tảo dứt khoát im lặng.

“Ừ, được, nàng quyết định thôi.”

Chử Vân Sơn vô thức ứng phó, trong lòng còn nghĩ đến chuyện có người theo dõi hẳn.

Sơn Tảo liếc Chử Vân Sơn một cái, mặt mày mím cười, “Ngày mai là mừng mười rồi, lang trung cũng nên tới, vậy ngày mai thiếp đi xem một chút.”

“Được, nàng đi...” lúc này Chử Vân Sơn mới phản ứng được Sơn Tảo nói cái gì, nhất thời lo lắng, “Nàng làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái sao?”

Sơn Tảo có chút chần chừ, lăm bẫm, “Thiếp cũng xác định chắc chắn, nhưng mà quỳ thủy của thiếp...” nàng len lén nhìn sắc mặt của Chử Vân Sơn, “Đã thật lâu không có tới...”

Hô hấp của Chử Vân Sơn ngưng lại, trên mặt lộ ra một chút nặng nề.

Sơn Tảo nhìn một chút, trong lòng vốn kích động cũng lắng xuống một chút, kèm theo chút chua xót, nước mắt nhanh chóng tràn đầy vành mắt.

Chử Vân Sơn lại vô tâm không chú ý những điểm này, vẫn tính toán trong lòng, người kia...là ai phái tới đây? Vài chục năm rồi, chẳng lẽ còn không buông tha hẳn sao? Nếu Sơn Tảo thật sự mang thai...Chử Vân Sơn do dự liên tục, sau liền quyết định, trước tiên cứ quan sát đã, nếu tùy tiện hành động, Sơn Tảo nếu thật có thai lại xảy ra chuyện gì thì hẳn sẽ đau lòng đến chết.

Quyết định xong, Chử Vân Sơn cũng không suy nghĩ tiếp, mặc dù chưa từng chân chính cùng người động thủ, nhưng che chở Sơn Tảo an toàn, hẳn

vẫn tự nhận có thể làm được.

Không muốn Sơn Tảo lo lắng, Chử Vân Sơn kiềm chế suy nghĩ trong lòng, vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Sơn Tảo mắt đầy lệ nóng, đáng thương nhìn mình, vội vươn tay, kéo nàng đến trong ngực, hôn một cái lên gương mặt của nàng, “Tại sao lại khóc?”

Sơn Tảo khó chịu trong lòng, Chử Vân Sơn dụ dỗ hồi lâu mới nói. Chử Vân Sơn vừa nghe liền vui vẻ, thân mật điểm lên cái mũi nhỏ của nàng, “sao nàng lại ngốc như vậy, có đứa bé là chuyện tốt, ta đã sớm muốn có đứa bé rồi.”

Sắc mặt Sơn Tảo nguôi giận, lau xoa bụng, lại lo lắng, “Nếu như không có mang thai thì sao?”

Không có mang thai thì dễ dàng hơn! Chử Vân Sơn cũng không dám nói ra như vậy, chỉ cười với Sơn Tảo, “Bây giờ nàng đừng nghĩ nhiều như vậy, ngày mai đi xem lang trung sẽ biết, đúng không? Cần gì phải tự tìm phiền não.”

Sơn Tảo suy nghĩ thấy cũng đúng, cũng không suy nghĩ thêm về chuyện này, dù sao ngày mai sẽ biết, tâm kết cũng cởi ra, người cũng thoải mái nhẹ nhàng.

Chử Vân Sơn lén thở phào tổng lòng, đồng thời cũng quyết định, nếu như Sơn Tảo không mang thai, bọn họ đợi thêm mấy ngày sẽ rời khỏi nơi này, nếu quả thật do người ấy phái tới...hắn không cần thiết lại tới đây đưa, chuyện đã qua nên qua, hắn không có quên là hắn cần phải sống thật tốt là chuyện quan trọng nhất, giữ gìn huyết mạch của Chử gia. Nếu Sơn Tảo mang thai, thì đợi nhiều thêm 3,4 tháng, chờ ổn định, lại tính sau. Trong khoảng thời gian này, hắn cần phải bảo vệ Sơn Tảo chu toàn.

Tâm thần Sơn Tảo cũng thấp thỏm, không biết kết quả hội chẩn ngày mai sẽ là gì, hơn nữa phản ứng hôm nay của Chử Vân Sơn, khiến cho lòng

có chút không an tâm.

Hai phu thê cũng tránh đến vấn đề bé, buổi tối nằm trên giường, cũng là mỗi người một tâm sự.

Ngày thứ hai, là phiên chợ vào mừng mười mỗi tháng, trong thôn náo nhiệt hơn thường ngày một chút, Sơn Tảo mong trái mong phải, cuối cùng cũng mong được bước chân đại phu vào trong thôn, trước khi ra cửa thì bước chân nàng lại co lại không dám tiến.

Chử Vân Sơn đều nhìn vào trong mắt, định dặt tay của nàng, dẫn nàng đi xem lang trung.

Lang trung bắt mạch cho Sơn Tảo, nhắm mắt lại cẩn thận nghe một lát, lại hỏi thăm Sơn Tảo rất nhiều, mới cười chúc mừng Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo, “Chúc mừng hai vị, tiểu nương tử đây là có hi, ước chừng hơn một tháng, thân thể tiểu nương tử rất tốt, ta cũng không kê thuốc giữ thai, uống thuốc luôn không tốt. Phải chú ý nghỉ ngơi nhiều, ăn ngon một chút, nhất là ba tháng đầu, là quan trọng nhất, ngàn vạn lần không được khinh thường.”

Sơn Tảo vừa mừng vừa sợ, trước tiên nhìn về phía Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn cũng không hề che giấu được sự cao hứng của mình, muốn lang trung xem lại mạch lần nữa cho Sơn Tảo, lang trung cũng thường thấy nam nhân như vậy, cũng hiểu, cười ha hả đáp ứng.

Sơn Tảo thấy Chử Vân Sơn là thật tâm cao hứng, trong lòng mới thở phào, nghĩ đến minhfruits cuộc cũng có đứa bé, Sơn Tảo liền kích động một hồi, tốt nhất có thể sinh con trai...Ừ, thật ra sinh nữ nhi cũng không tồi, đưa sbes đầu tiên của mình, cho dù là nam hay nữ, đều là một chuyện rất đáng giá!

Về đến nhà, Chử Vân Sơn vội kéo Sơn Tảo nằm lên giường, phân phó Sơn Tảo không nên cử động, sau đó tự mình xuống bếp, làm cho Sơn Tảo

một chén canh trứng gà, giọt thêm một ít dầu vừng mà thường ngày Sơn Tảo không dám dùng, bưng chén canh ngào ngọt thơm lừng, từng miếng từng miếng đút cho Sơn Tảo ăn hết mới bỏ qua.

Thả chén, Chử Vân Sơn rạo rức vén xiêm áo Sơn Tảo lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt bụng của nàng, lại vội vàng bỏ áo xuống, “sợ làm đứa bé lạnh.”

Sơn Tảo nhìn dáng vẻ của Chử Vân Sơn không tìm được vui mừng, ngây ngốc hỏi hần, “Chàng thích nhi tử hay nữ nhi?”

Chử Vân Sơn vuốt bụng nàng, cười nói, “Đều tốt, đứa bé là của ta, ta đều thích.”

Sơn Tảo cười ngượng ngùng, Chử Vân Sơn đỡ nàng nằm xuống, Sơn Tảo thật bất đắc dĩ, nàng cũng không phải tiểu thư được nuông chiều, thật sự không cần như vậy, Chử Vân Sơn thấy nàng không nghe lời, mình cũng tự cởi giày ngồi lên kháng, ngồi nửa người lên giường gạch, ôm Sơn Tảo dựa hẳn vào ngực mình, duj dỗ Sơn Tảo.

Nhìn Sơn Tảo ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực mình, tinh quang trong mắt Chử Vân Sơn chợt lóe, lần này, hần sẽ không để cho người mình quan tâm gặp chuyện không may.

Đứa bé cuất hiện, khiến Sơn Tảo và Chử Vân Sơn nhiều hơn một loại vui vẻ khó tả, lòng người làm cha mẹ luôn kỳ diệu, cho dù biết đứa bé còn thật lâu mới có thể tới thế gian này, nhưng Sơn Tảo đã vì đứa bé mà chuẩn bị y phục rồi.

Trong sự cao hứng, Chử Vân Sơn cũng chú ý tới một chuyện, thôn Bạch Vân gần đây có không ít người lạ tới, đều giả dạng là người đi đường, xin miếng nước hoặc hỏi thăm đường, hữu ý vô ý đều hỏi thăm hần ở trong thôn.

Trong lòng Chử Vân Sơn âm thầm lo lắng, cũng không dám bút dây động rường, không thể làm gì khác hơn là cả ngày ở trong nhà, không chỉ như thế, thỉnh thoảng còn núp trong phòng không biết là đang làm cái gì. Mà Sơn Tảo được Chử Vân Sơn phân phó, ít ra ngoài, có người tới gõ cửa cũng làm như không có ở đây, coi như bị người đụng phá cũng không mở cửa.

Ngày nay, Ngưu lão kêu cháu chai đến mời Chử Vân Sơn lại nhà hẳn, Chử Vân Sơn cũng từ chối, lại liên tục bảo Sơn Tảo không được mở cửa, không cho phép lên tiếng đáp trả, Sơn Tảo gần đây cũng bị Chử Vân Sơn làm cho thần kinh có chút hồ đồ, Chử Vân Sơn đã sớm nghĩ xong lời giải thích, nói những người lạ kia có mấy tên là hồ bằng cầu hữu của Lý Thành, có thể tìm tới để trả thù, khiến cho Sơn Tảo bị hù dọa, đâu ra đấy theo lời phân phó của Chử Vân Sơn mà làm.

Chử Vân Sơn đến nhà Ngưu lão, cùng với Ngưu lão ngồi hơn nửa ngày, Ngưu lão cũng không giỏi nói dối, ánh mắt trốn tránh khi nói chuyện khiến cho Chử Vân Sơn sinh lòng nghi ngờ, ngồi không đến 2 khắc, Chử Vân Sơn liền quyết đoán đứng dậy cáo từ, “nếu thôn trưởng không có việc gì nữa, vậy ta xin về nhà trước.”

Mặt Ngưu lão đỏ lên, muốn kéo Chử Vân Sơn lại cũng không dám, mắt thấy Chử Vân Sơn lập tức sẽ đi về, Ngưu lão quýnh lên, bật thốt ra, “Thợ săn, có địa quan ở Kinh thành tìm người, họ muốn người ngồi ở đây đợi, bọn họ lập tức sẽ tới, người chờ đi, bọn họ lập tức...”

Ngưu lão nói chưa hết, sắc mặt Chử Vân Sơn liền thay đổi, chỉ chột lóe lên một cái, Chử Vân Sơn đã không còn ở nhà Ngưu lão nữa rồi, để lại Ngưu lão giương mắt đứng nhìn tại chỗ.

Chử Vân Sơn nhanh chóng lo lắng, Sơn Tảo ngàn vạn lần không thể có chuyện, còn có đứa bé của bọn họ, trí nhớ nhiều năm trước dần dần tái

hiện, Chử Vân Sơn căn răng vang dội, hấn thề, nếu như lần này Sơn Tảo và đứa bé có chuyện gì, hấn nhất định sẽ không bỏ qua những người đó!

Dùng tốc độ nhanh nhất về đến nhà, Chử Vân Sơn ổn định lại tâm thần, toàn thân đề phòng, nhẹ nhàng mở cửa chính, trong sân là một đại hán vạm vỡ khuôn mặt dữ tợn đang đứng.

Chử Vân Sơn hoảng hốt tới cực điểm, trên mặt cũng yên tĩnh, trầm giọng nói, “Vị huynh đài này tại sao lại ở nhà ta, thê tử của ta đâu?”

Đại hán không lên tiếng, giống như một môn thần đứng ở cửa phòng, nắm đấm của Chử Vân Sơn siết chặt, nhưng hấn biết lúc này không thể sợ, Sơn Tảo có thể đng ở trong phòng, hấn phải vào xem một chút.

“Huynh đài không có việc thì xin mời.” Nói xong, Chử Vân Sơn liền nhắc chân đi vào nhà, hấn vừa động, đại hán cũng động theo, không nói hai lời quyền phong cũng đã đến.

Chử Vân Sơn chợt lóe liền lùi về phía sau, hiểm hiểm trasnht hoát một quyền này, trong lòng hấn gấp gáp, chỉ muốn nhanh một chút nhìn thấy sr, quyền phong của đại hán rất hung ác, hấn thật sự tránh không khỏi, lại bị buộc lùi về phía sau hai bước, Chử Vân Sơn nổi giận.

Lần này, hấn cũng không muốn lưu tình, lựa chọn chủ động xuất kích, chiêu thức tuyệt diệu, bước chân vững vàng, trong vòng mười chiêu đã đem đại hán dòn đến góc phải của viện. Kinh phòng sau lưng đánh tới, Chử Vân Sơn không dám khinh thường, vọt vọt qua một bên.

Một nam tử trong trang phục thư sinh, trên tay cầm một cây ngân thương, lúc này nam tử với gương mặt mỉm cười chỉ thương vào hấn, Chử Vân Sơn không dám khinh thường, mới vừa rồi tuy là đánh len nhưng cũng không có sát khí.

“Thê tử ta đâu?”

Thư sinh lắc đầu một cái, vẫn mỉm cười.

Chử Vân Sơn rất tức giận, xoay người đá đồng củi bên cạnh phòng bếp, từ trong đồng củi rút ra một cây trường thương bình thường, xuất vài chiêu liên tẫn công theo hướng thư sinh, hai người đối đấu mấy chục hiệp, Chử Vân Sơn dùng một chiêu thương pháp tuyệt diệu đâm về phía thư sinh, sắc mặt thư sinh trắng bệch, tự biết tránh không được, mắt thấy trường thương đâm thẳng đến, chuẩn bị hứng lấy. Ai ngờ Chử Vân Sơn lại nghiêng qua bên cạnh, dùng bàn tay một chưởng đánh trúng thư sinh.

Thư sinh oa lên một tiếng, khạc ra máu tươi, té xuống đất, trên mặt Chử Vân Sơn hiện ra thần sắc vừa sợ vừa giận, “Người tốt cuộc là người nào?”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 35

Chử Vân Sơn kinh hãi, những chiêu thức người thư sinh này đánh ra, rất là giống hãn, mặc dù không cùng công phu với hãn, nhưng hãn dám xác định, chiêu thức thư sinh sử dụng chính là thương pháp của Chử gia.

“Người rốt cuộc là người nào?”

Thư sinh lau đi vết máu ở khóe miệng, rất cung kính quỳ gối xuống trước mắt Chử Vân Sơn, “Nô tài Chử Lương, gặp qua Nhị gia.”

Chử Vân Sơn liền biến sắc, vừa muốn nói, khóe mắt đã nhìn thấy một vị nam nhân cầm y hoa phục từ trong phòng bước ra, dáng người của hãn cao lớn, mặt mày...cùng Chử Vân Sơn cực kỳ tương tự, chỉ là trên mặt nhiều hơn một vết sẹo.

“Nhị đệ, ta đi tìm đệ thật là khổ!”

Gương mặt Chử Vân Phi kích động, “Ta còn tưởng rằng cả đời ta sẽ không còn gặp được đệ, không nghĩ tới, đệ lại trốn ở chỗ này. Đệ còn không biết, lúc hoàng thượng triệu kiến ta nói cho ta biết có thể có tint ỨC của đệ, ta thật sự cao hứng muốn điên rồi, cho nên ta...”

“Cho nên người liền phái người tới theo dõi ta, thăm dò tin tức của ta, lệnh người khác động thủ với ta, dùng kế điệu hổ ly hôn bắt có thể tử của ta?” Chử Vân Sơn giọng điệu âm trầm, hoàn toàn không có sự vui sướng khi gặp được người thân.

Chử Vân Phi biết những chuyện hăn làm có chút hơi quá, nhưng nếu không có thể xác nhận là đệ đệ ruột của mình, chẳng phải là làm trò cười hay sao? Hơn nữa, quan trọng nhất là, hăn muốn hiểu rõ, đệ đệ 18 năm không gặp, sau khi lớn lên là người như thế nào. Từ sau khi thám tử thứ nhất hăn phái đi để lạc mất Chử Vân Sơn, hăn đối với người đệ đệ này hứng thú lại càng lớn, hiện tại lại chính mắt thấy được công phu của Chử Vân Sơn, Chử Vân Phi cực kỳ cao hứng, có một số việc, có thể sẽ không cần hăn lo lắng.

“Các người đi đi, ta không biết đại gia Chử gia, Nhị gia gì cả, ta chỉ là một thợ săn, đem thê tử của ta trả lại cho ta.” Chử Vân Sơn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Chử Vân Phi, trong mắt vô cùng bình tĩnh.

Chử Vân Phi nhìn thẳng vào mắt hăn, hai người không ai nhượng bộ, Chử Lương cùng đại hán quỳ trên mặt đất, không dám làm ra một cử động nhỏ nào.

“Này...đây là thế nào?” ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Sơn Tảo.

Chử Vân Sơn nhanh chóng quay đầu lại, nhìn Sơn Tảo đứng ở cửa viện, Sơn Tảo ngây ngốc nhìn một mảnh hỗn độn trong viện, cả người cũng ngây ra.

Chử Vân Sơn vứt bỏ trường thương trên tay, bước nhanh qua đem Sơn Tảo ôm vào trong ngực, thăm sờ sờ trên người nàng, thấy Sơn Tảo không có sao mới yên lòng, nhớ tới lo lắng vừa rồi, Chử Vân Sơn vừa tức vừa giận, “Nàng đi đâu?”

Sơn Tảo sững sốt một lát mới trả lời, “Thành thăm mời thiệp đến nhà thăm một chuyến, Nhị Xuyên muốn kết hôn, muốn mời thiệp giúp một tay, nhưng mà thiệp...không đi được, ngồi một lát mới trở lại.” Sơn Tảo khê nghiêng đầu, mờ mịt hỏi, “Nhà chúng ta, đây là thế nào?”

Chử Vân Sơn cảnh cáo nhìn Chử Vân Phi, quay đầu cẩu thả nói một câu, “mấy người đi đường tới xin nước uống, đám băng hữu Lý Thành đã tới, đánh nhau nên mới như vậy.”

Sơn Tảo tin là thật, có chút áy náy, “Chúng ta liên lụy người ta.”

Chử Vân Sơn sờ sờ đầu nàng, dặt tay nàng xoay người, “Nếu như không có việc gì nữa, các người có thể đi rồi.”

Chử Vân Phi cười khố, tại sao tính khí của đệ đệ hẳn lại vẫn giống như khi còn bé như vậy chứ, không phải là bởi vì những hành động của hẳn mà phát tính khí lớn như vậy chứ?

“Chúng ta ở kinh thành đến, ngày nay cũng đã muộn, có thể ở lại nhà người tá túc một đêm không?” Chử Vân Phi cũng không dám chọc giận Chử Vân Sơn, đành phải theo như lời của Chử Vân Sơn làm “người đi qua đường”.

“Hàn xá đơn sơ, không thể chiêu đãi được mấy vị khách quý, xin mời.” Chử Vân Sơn không chút lưu tình.

Chử Vân Phi biết mình đã đem Chử Vân Sơn hoàn toàn bộc phát tính khí rồi, nhưng là hẳn có lỗi trước, đành phải lui bước mà kỳ kèo, “Tại hạ là vì tìm kiếm đệ đệ duy nhất, nếu như phụ mẫu trên trời có linh thiêng, cũng sẽ hi vọng huynh đệ chúng ta tìm được nhau, mà không phải vì nhất thời tức giận mà tổn thương tình cảm huynh đệ, dù sao thiên hạ tuy rộng lớn cũng chỉ còn lại hai huynh đệ chúng ta mà thôi. Nhưng mà hiện tại không thể lên đường, trước không thôn xóm, sau không nhà trọ, xin chủ nhà giúp đỡ.”

Chử Vân Phi nói hết sức chân tình thiết ý, đề cập tới phụ mẫu của mình trong lòng cũng có chút dao động, hồi lâu mới chậm chạp nói, “Tùy các người đi, đừng quấy rầy chúng ta.”

Nói xong, Chử Vân Sơn dặt tay Sơn Tảo, thẳng tắp quay về phòng mình, bùm một tiếng đóng cửa lại, để lại ba chủ tớ Chử Vân Phi mắt to trừng mắt nhỏ.

“Hầu gia, Nhi gia ngài ấy...” đại hán vuốt ngực còn rất đau, một cước kia của Chử Vân Sơn cũng không nhẹ. Hắn thật sự không hiểu nổi, huynh đệ vài chục năm không gặp, vừa thấy không thân cận thì thôi, tại sao lại giống như kẻ thù như vậy chứ?

Chử Vân Phi, cũng chính là Ninh Hầu, tùy ý phất tay một cái, nhẹ giọng nói, “tính khí này của hắn giống như đúc khi còn bé, rất keo kiệt lại hay mang thù, là ta tính toán hắn trước, cũng không trách hắn tức giận, Chử Đạt, đem viện thu dọn cho ổn thỏa, tối này đối phó tạm thời vậy.”

Sơn Tảo thận trọng nhìn một bên mặt tối đen của Chử Vân Sơn, đến khi Chử Vân Sơn lăn lộn trên giường được một nén nhang, Sơn Tảo cuối cùng không thể nhịn được nữa.

“chàng là đang ảo não cái gì đây?”

Chử Vân Sơn khẽ hừ, “Bị người khi dễ.”

“Ai có thể khi dễ được chàng?” Sơn Tảo không biết nên khóc hay cười.

“Ta...thôi.” Chử Vân Sơn suy nghĩ một chút, lại nhắm mắt không nói chuyện, cho dù Sơn Tảo hỏi thế nào cũng không mở miệng, Sơn Tảo suy nghĩ một chút mấy người hôm nay, nhất là người nói chuyện đó, thấy sao cũng rất giống Chử Vân Sơn. Hơn nữa người thư sinh kia, là quỳ trước mắt Chử Vân Sơn...trong lòng nàng vừa động, lại cảm thấy có vài lời nàng không thể nói ra, suy nghĩ xong lại càng rối, cuối cùng quyết định tất cả đều nghe theo Chử Vân Sơn.

Chui vào trong ngực Chử Vân Sơn, ôm hắn thật chặt, Sơn Tảo đến gần hôn một cái lên đôi môi đang mím chặt của Chử Vân Sơn, thân thể co lại

ngoan ngoãn ngủ.

Trong đầu Chử Vân Sơn loạn tào tào, nằm đó trong nhà gặp chuyện không may, hăn nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã chết, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một đại ca, cũng không phải trực tiếp quen biết nhau, mà là do hăn tự thăm dò lai lịch xong mới nhận thức...

Hăn xác định Chử Vân Phi là địa ca của mình, chuyện như vậy người đại ca này của hăn luôn có thể làm ra được, nhớ tới khi còn bé lúc bọn họ ra ngoài gây họa, nghĩ kế chạy thoát luôn là đại ca, còn hăn luôn là kẻ bị trừng phạt. Lời đối thoại bên ngoài vừa rồi hăn nghe được, Hầu Gia...khi Hoàng Đế công thành thành công lúc phong vương bá tướng từng chiêu cáo thiên hạ, khi hăn vào trấn mua vật dụng đã nhìn thấy hoàng bảng, bởi vì chuyện năm đó, chuyện phong hầu khải định không có Chử Vân Phi, nhưng trên hoàng bảng nghênh ngang ba chữ Chử Vân Phi do chính Hoàng Thượng viết ra, hăn còn nghĩ chỉ là trùng tên trùng họ, trong chuyện năm đó, cả nhà của hăn hầu hết không có ai sống sót. Đã từng nghĩ có thể may mắn là đại ca, thế nhưng cũng không dám nhận thức, hơn nữa sợ nhận thân sẽ mang đến phiền toái cho địa ca, vốn định đợi chuyện năm đó giải quyết xong, căn cứ tình huống mà có muốn nhận thân hay không. Không ngờ chuyện Lý Thành lại khiến cho tên của hăn theo vào mắt Hoàng Đế, Hoàng Đế...

Chử Vân Sơn cũng không nhận ra, Hoàng Đế bây giờ, chính là Tấn hoàng tử đàn độn khi còn bé.

Có thể bởi vì mang thai, Sơn Tảo trở nên rất thích ngủ, buổi sáng khi Chử Vân Sơn tỉnh lại nàng cũng chỉ hơi hơi hừ hừ một tiếng, tiếp tục lật người ngủ ngọt ngào, Chử Vân Sơn cũng không đánh thức nàng, rón rén ra khỏi phòng.

Viên đã được dọn dẹp sạch sẽ, Chử Vân Phi chiếm nơi để đồ lật vật bên cạnh nhà, cũng không biết Chử Lương và Chử Đạt hôm qua làm sao ngủ,

nhưng mà Chử Vân Sơn cũng không có tâm tình suy nghĩ những thứ này, hẳn vẫn giống như thường ngày, chế củi, nấu nước, đốt lửa nấu cơm.

Trong lòng Chử Vân Phi chưa không dứt, nếu như không phải trong nhà có chuyện ngoài ý muốn, đệ đệ của hắn sao phải làm những chuyện này, đây là những việc của bọn tôi tớ, người làm. Còn có căn phòng này, phòng ở của tôi tớ trong phủ hẳn còn tốt hơn, còn có đệ muội kia...

Chử Vân Phi khinh thường, một thôn phụ ngu ngốc mà thôi, sao có thể xứng với đệ đệ của hắn. Nhưng mà không sao, rất nhanh, hẳn sẽ mang theo Chử Vân Sơn trở lại kinh thành, lúc đó hẳn sẽ hết sức bồi thường cho Chử Vân Sơn.

Luôn là địa ca của mình, thật ra thì trong lòng Chử Vân Sơn vẫn rất nhớ, nhưng vì hôm qua bị thân ca ca của mình tính toán nên trong lòng rất không thoải mái, nhưng một chút không thoải mái này so với thân nhân tưởng chừng sẽ vĩnh viễn không có được thì thật sự không đáng giá để nhắc tới.

Lúc làm điểm tâm, Chử Vân Sơn đặc biệt cũng làm cho ba chủ tớ Chử Vân Phi, Chử Lương với Chử Đạt ăn mà nơm nớp lo sợ, bọn họ là gia thần của Chử gia, ăn cơm do chủ tử làm trong lòng luôn luôn khó an. Trong lòng Chử Vân Phi càng thêm âm đạm, hẳn chịu khổ so với Chử Vân Sơn nhiều hơn, nhưng lúc này hắn đã nở mặt nở mày thì Chử Vân Sơn cũng không thấy được nổi danh.

Sơn Tảo chưa tỉnh, Chử Lương và Chử Đạt rất biết điều đến trong sân ăn cơm, phòng bên cạnh cũng chỉ có hai huynh đệ Chử Vân Sơn và Chử Vân Phi.

‘Cùng huynh trở lại kinh thành thôi.’ Chử Vân Phi đi thẳng vào vấn đề.

Chử Vân Sơn trầm mặc, “ Năm đó, ta coi như may mắn mới có thể chạy trốn, phụ thân có di ngôn, nếu ta còn sống, phải duy trì huyết mạch của Chử

gia, việc này một khắc ta cũng chưa từng quên. Nơi Kinh Thành đó, ta không muốn trở về nữa.”

“Ở kinh thành cũng có thể duy trì huyết mạch của Chử gia, nhị đệ, ta đã tìm đệ rất lâu, tìm đệ rất nhiều năm, nếu không phải bởi vì giết tên cầu hoàng đế kia, ta sớm đã đi khắp thiên hạ để tìm đệ rồi.” Chử Vân Phi nhắc tới tên hoàng đế bị hấn đánh bại và chính tay giết chết, hận đến nghiến răng.

Chử Vân Sơn nhìn hấn chăm chú, “Đại ca, huynh thay đổi rồi. Ta nhớ khi còn bé huynh rất thông minh, nhưng lại rất rộng lượng, huynh bây giờ, lòng nghi ngờ quá sâu, lệ khí quá nặng.”

Chử Vân Phi cụp đầu xuống, hồi lâu mới cười khỗ, “Đệ nghĩ rằng ta làm sao để sống sót? Nhị đệ, trên dưới Chử gia hơn 200 nhân khẩu, nếu không phải có phụ thân có nhi tử sinh bên ngoài để trao đổi, đệ cũng không thể sống được, đó là tru diệt. Ta được tử sĩ Chử gia cứu đi, chạy trốn đến địa bàn của Tấn Vương, không biết đệ còn nhớ Tấn Vương hay không, đệ thật cho rằng hấn là người đần độn ngây ngô sao? Nhị đệ, là ta thay đổi, nếu không thay đổi như vậy ta làm sao có thể trợ giúp hấn thành nghiệp lớn? Làm sao có thể có cảnh tượng hôm nay?”, “Không nói những thứ này, Trung Bá dạy đệ vô cùng tốt, đệ theo ta hồi kinh đi, hoàng thượng đã đáp ứng ta sẽ sửa lại oan án của phụ thân chúng ta. Ngày sau hai huynh đệ chúng ta tương trợ lẫn nhau, với tài ba của của đệ, phong hầu bá tướng, chỉ là vấn đề thời gian.”

Chử Vân Sơn không nói tiếp.

Hồi lâu, Chử Vân Sơn mới nói, “Nàng có thai rồi, hơn nữa nàng không thích hợp với cuộc sống của kinh thành, như bây giờ cũng rất tốt.”

Chử Vân Phi tức giận, “Chỉ là một thôn phụ thôi, chờ trở về kinh thành, tự có một đồng danh môn khuê tú chờ đệ chọn, đệ cũng đừng có quên thân

phận của mình, trước kia đệ là Nhị công tử Trấn Quốc Công, hiện tại chính là đệ đệ của Ninh Hầu, nữ nhân như vậy đệ có cái gì phải luyến tiếc? Làm một thiệp thất cũng là đã cất nhắc cho nàng, đệ...”

Chữ Vân Sơn lạnh lùng cắt đứt lời hắn, “Ta vẫn nhớ thân phận của ta, ta chính là một thợ săn ở núi Bạch Vân, nàng ấy là thê tử của ta, trước kia là vậy, bây giờ cũng là vậy, sau này cũng sẽ như vậy, trong bụng của nàng bây giờ là ruột thịt của ta, nếu như người không muốn thừa nhận nàng, vậy cũng đừng thừa nhận ta.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 36

Chử Vân Phi giận tím mặt, một chưởng vỗ bệ cái bàn đơn sơ trước mặt, “Vì một thôn phụ, người đang uy hiếp ta?”

Chử Vân Sơn không nhượng bước, “Nàng không phải là thôn phụ bình thường, nàng là thê tử của ta.”

Không khí nhất thời ngưng tụ, hai người ai cũng hờn dỗi, không ai muốn mở miệng cầu hòa.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến âm thanh có chút khẩn trương của Chử Lương, “Hầu Gia, Nhị gia, hai...À, phu nhân tỉnh.”

Chử Vân Sơn đứng lên, trực tiếp đi ra khỏi phòng, nhìn về phía Chử Lương đag cung kính bỏ lại một câu, “Một lượng bạc.”

Chử Lương nghe không hiểu, nhưng làm thôi tở, phản ứng đầu tiên chính là lập tức mở túi tiền của mình, nâng tay đưa cho Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn không chút khách khí cầm túi tiền, từ bên trong lấy một hai khối bạc vụn, sau đó ném trả lại cho hắn, “Một lượng bạc này là Hầu Gia nhà người nợ, ta cũng không quản hắn muốn cái khi gió gì.”

Chử Lương đổ mồ hôi lạnh, chỉ một lượng bạc, hắn nào dám hỏi muốn lại từ Hầu Gia.

Đợi Chử Vân Sơn rời đi, Chử Lương thận trọng đi vào bên trong nhà, nhìn cái bàn cùng bát đĩa bẽ tan tành, hắn cuối cùng cũng hiểu một lượng bạc kia dùng để làm gì. Chử Vân Phi tất nhiên nghe được đối thoại của

bọn họ, mặt không vẻ gì ra lệnh, “Trở về phu đến phòng thu chi nhận 10 lượng bạc.”

Chử Lương lần nữa lạnh cả người, cũng không dám nhiều lời, yên lặng thu dọn tàn cuộc, yên lặng lui ra.

...

“Sao lại không ngủ nhiều thêm một lát?” Chử Vân Sơn đi vào nhà đã nhìn thấy Sơn Tảo đang mặc y phục.

Theo lệ thường đưa tay sờ sờ trước bụng Sơn Tảo, thái độ của hắn có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

“Vẫn còn phiền lòng?” Sơn Tảo sờ mặt của hắn, dịu dàng hỏi.

Chử Vân Sơn có chút khó xử, ấp a ấp úng, “Nếu như ...chúng ta dọn nhà...”

Nhìn ánh mắt tròn xoe của Sơn Tảo đang vô cùng tin tưởng nhìn hắn, Chử Vân Sơn thở dài, ôm nàng vào trong lòng mình. Trước kia hắn cảm thấy trên cõi đời này cũng chỉ có nàng cũng hắn có thể nương tựa lẫn nhau mà sống, lúc này đại ca xuất hiện, nhưng mà...kinh thành đối với hắn mà nói, thật không phải là nơi tốt đẹp gì, hắn vĩnh viễn không thể quên được phụ mẫu cùng người thân bị trảm thủ trước mặt mình.

“Cũng không biết đại ca có ăn quen hương vị thức ăn nhà chúng ta không...” giọng nói mê mải vang lên, mang theo một chút thấp thỏm.

Chử Vân Sơn đang suy nghĩ chuyện khác trong lòng, thuận miệng đáp, “Hắn thích hay không, hả?” hắn chợt phản ứng kíp, đem Sơn Tảo từ trong người kéo ra, lại nhìn thấy ánh mắt đang mỉm cười của Sơn Tảo.

“Nàng biết?” trong lòng Chử Vân Sơn có chút tư vị là lạ.

Sơn Tảo cười híp mắt, đôi mắt cũng cong như vành trăng, “dáng vẻ của hai người rất giống, rất dễ dàng nhìn ra được.”

“Có thật không?” Chử Vân Sơn không tự chủ sờ sờ mặt mình, “VẬY ta đẹp mắt hay hấn nhìn đẹp hơn?”

Sơn Tảo đến gần hôn lên gương mặt hấn, “Trong lòng thiếp, bản thân chàng là đẹp nhất.”

Chử Vân Sơn vui vẻ, nghĩ một chút lại cảm thấy phiền não, “Ta để cho bọn họ đi thôi, đã không còn là người cùng một thế giới rồi, ta cũng không còn là...Ta biết hấn sống tốt là được rồi.”

...

“Nhị gia thật nói như vậy?” Chử Vân Phi ngồi bên nhà, nghe Chử Đạt nói lại sau khi nghe lén, “Ta đã biết, người đi xuống đi.”

Chử Đạt xuôi tay cúi đầu cung kính đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa khoe mắt hấn lướt qua đôi bàn tay không tự chủ mà nắm chặt của Chử Vân Phi. Chử Đạt giật mình, lần này Nhị gia sợ rằng không đến kinh thành là không được rồi.

Không đợi Chử Vân Sơn đuổi người, Chử Vân Phi đã tự mình tới cáo từ, trong lòng Chử Vân Sơn lại có chút không nỡ, mangt heo Sơn Tảo đưa bọn hấn đến cửa thôn. Chử Vân Phi cười như không cười nhìn phu thê hai người, “Nhị đệ, đại ca vẫn muốn để đệ trở lại kinh thành, mang theo đệ muội cùng đi luôn, ta đã tính toán cho đệ rất tốt, tất cả đều là cuộc sống, huynh đệ chúng ta ở chúng một chỗ, ta có thể chăm sóc đệ, cũng có thể thường gặp được nhau, không phải rất tốt sao?” Chử Vân Sơn có chút do dự, liếc mắt nhìn Sơn Tảo, chậm rãi lắc đầu, “để sau rồi nói.”

Chử Vân Phi than thở, “Thật không biết nên nói Trung bá đem đệ dạy quá tốt hay là dyaj bậy...thôi, còn nhiều thời gian, bọn đệ bảo trọng.”

Sau khi Sơn Tảo phát hiện quan hệ của Chử Vân Sơn và Chử Vân Phi, Chử Vân Sơn cũng không có giấu nàng nữa, trực tiếp mang theo Sơn Tảo đi gặp Chử Vân Phi, Chử Vân Phi thay đổi thái độ trước kia, đối đãi với Sơn Tảo rất là thân thiết, Chử Vân Sơn nhìn thấy cũng không nói nhiều lời.

Tiền chủ tớ Chử Vân Phi đi, Sơn Tảo cười với Chử Vân Sơn, “Đại ca là một người rất tốt.”

Chử Vân Sơn không biết đang suy nghĩ gì, hồi lâu mới gật đầu, “Huynh ấy là người đối với ta rất tốt.”

Một tháng sau, thánh chỉ đến, lệnh anh hùng bắt hung phạm Chử Vân Sơn vào kinh gặp vua. Người hộ tống thánh chỉ là Chử Lương, lúc hãnh cung kính bái kiến Chử Vân Sơn, trong lòng Chử Vân Sơn ngũ vị tạp trần.

Cả thôn Bạch Vân oanh động, tính cả trấn Bạch Vân, mấy chục năm cũng không có ai thấy được người Hoàng Đế, chớ nói là đại quan ở kinh thành đến nghênh đón.

Nhưng tuyên đọc thánh chỉ là nội thi cùng với Chử Lương đợi oqr Chử gia, mọi người dù rất tò mò cũng không dám dáo dác đi xem, chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn.

Trong nhà.

Chử Vân Sơn nắm thánh chỉ, trong mắt thoáng qua một chút hung ác, hẳn có tư cách gì để vào kinh diện thánh, còn không phải là đại ca ở sau lưng ngằm ra tay sao, nhìn mọi chuyện bây giờ, đại ca nhất định muốn hẳn đến kinh thành, nhất định là có nguyên nhân. Hẳn đã cách xa kinh thành nhiều năm như vậy, lần này trở về chỉ có thể thật cẩn thận mới sẽ không đưa tới tai họa.

Ba ngày sau, Chử Vân Sơn mang theo Sơn Tảo rời thôn Bạch Vân, ngồi lên xe ngựa tiến về kinh thành.

Sơn Tảo không phải lần đầu tiên ra ngoài, trước kia khi lưu lạc nàng cũng đi qua không ít thành trấn, nhưng khi đó còn bận rộn kiếm miếng ăn, còn phải chú ý an toàn, làm sao so được như hiện tại thoải mái ngồi trong xe ngựa, nhàn nhãng thưởng thức phong cảnh thích ý bên ngoài đây?

Chỉ duy nhất một điểm không tốt chính là mặt Chử Vân Sơn vẫn luôn đen lại, hỏi hấn cũng không nói, tức giận hỏi lại hấn nói mình bị người khi dễ, Sơn Tảo nhìn hấn nháo như đứa trẻ chỉ cảm thấy buồn cười, mặc dù không hiểu vì sao hấn vào kinh diện thánh lại không cao hứng, nhưng nàng vẫn hết sức vui đùa chọc ghẹo Chử Vân Sơn.

Rất nhanh Sơn Tảo đã không còn cảm xúc chọc ghẹo Chử Vân Sơn nữa rồi, xe ngựa đổi qua thuyền, không biết bởi vì mang thai hay là say tàu, nàng ói đến xoay trời, mỗi ngày đều uể oải không có tinh thần, khiến Chử Vân Sơn lo lắng đến xoay vòng.

Theo thuyền có đại phu và tỳ nữ do Chử Vân Phi phái tới, trong đó có một tỳ nữ thân cận chuẩn bị cho Sơn Tảo, tên là Hạ Thảo, dáng dấp rất là xinh đẹp, vóc người cân xứng, ở trong mắt Sơn Tảo, Hạ Thảo chính là một cô nương có dáng vẻ thật tốt.

Hạ Thảo rất tận tâm, mỗi ngày đều thân cận hầu hạ, Sơn Tảo mang thai lại say tàu, mỗi ngày ăn gì đều ói hết, lại không thể không ăn, có lúc vừa ăn thân thể đã lộn ói ra rồi, Hạ Thảo mà cũng không nhăn mặt một chút, phục vụ nàng đâu ra đấy.

Điều này khiến cho Sơn Tảo cảm thấy tràn đầy áy náy với Hạ Thảo, Hạ Thảo cũng là một người rất biết vâng lời, làm cho Sơn Tảo đặc biệt ngưỡng mộ.

Chử Vân Sơn đối với Hạ Thảo lại không có cảm giác tốt, chính xác mà nói, hấn đối với nữ nhân bên ngoài trừ Sơn Tảo đều không có cảm tình gì, lúc nhỏ hấn chính là sống cuộc sống quý tộc, thụ hưởng những dạy dỗ

nghiêm khắc của một quý công tử, sau bảy tuổi mới rời kinh thành đến thôn Bạch Vân, hai năm đầu khi mới tới thôn Bạch Vân, hẳn không thể thích ứng, về sau lại càng ngày càng quen, nhưng phong thái trong xương, cho dù như thế nào cũng không thể phai mờ. Lúc này, cởi xuống y phục vải thô, thay lên cẩm y hoa phục, đeo ngọc quan, làm sao có dáng vẻ của một người thợ săn, đi đứng đều là phong thái lỗi lạc ít thấy, trên người lại có một loại khí chất gần gũi bình dị, lại khiến cho Chử Vân Sơn thêm mấy phần phong thái.

Thời gian trên thuyền Sơn Tảo đều ngủ mê man mà trôi qua, đổi lại xe ngựa, nhìn thấy dáng vẻ này của Chử Vân Sơn, trong lòng cũng có chút âm thầm không hiểu tư vị gì, nàng cũng đổi loại xiêm y đang thịnh hành ở Kinh thành, chiếc váy thật dài nhìn rất đẹp, chính là nàng sẽ bị vấp, nhìn nàng thảnh thơi ngay cả đi bộ cũng phải thận trọng, Chử Vân Sơn vung tay lên, trực tiếp cầm dây kéo cắt phần dưới của chiếc váy, khiến Hạ Thảo nhìn đến trợn mắt há mồm.

Sơn Tảo cảm giác nàng và Chử Vân Sơn chênh lệch quá lớn, nghĩ đến Chử Vân Sơn là đệ đệ của Hầu Gia, nàng chỉ là một thôn phụ, không khỏi có chút tự ti.

Cảm xúc tự ti này rất kỳ quái, khi người khắp nơi cảm thấy mình đều không bằng người, sẽ tạo thành sợ hãi, thái độ hèn mọn, năm rộng tháng dài, thật sự sẽ không bằng người khác.

Nữ nhân mang thai tính khí rất khó nói, trong lòng Sơn Tảo các loại tư vị tạp trần, đối đãi với Chử Vân Sơn cũng rất kỳ quái, mới một khắc trước còn nùng tình ý mật, sau một khắc lại đột nhiên trở mặt, nước mắt liên miên nói mình không xứng với Chử Vân Sơn.

Một hai lần Chử Vân Sơn còn chấp nhận được, phản ứng của Sơn Tảo cũng trong dự liệu của hẳn, dù sao thân phận người bên gối biến hóa như

vậy, làm cho người rất khó tiếp nhận. Nhưng đến lần thứ ba, Chử Vân Sơn liền nhịn không được.

“Nàng cảm thấy nàng có điểm nào không xứng với ta?” Chử Vân Sơn cảm thấy mình nên cùng với Sơn Tảo nói chuyện một chút.

Sơn Tảo tội nghiệp nói, “Cái gì cũng không xứng, đáng dấp chàng đẹp mắt như vậy, đáng vẻ thiếp lại xấu xí. Chàng là đệ đệ của Hầu gia, phụ thân thiếp chỉ là một đại phu bình thường, còn có...”

Chử Vân Sơn chau mày, “còn có cái gì?”

“Vóc người của chàng so với thiếp còn đẹp hơn! Oa...” Sơn Tảo khóc tê tâm phế liệt, nàng chỉ mới mang thai hai tháng, trừ lúc trên thuyền có gầy một chút, sau khi xuống thuyền liền thay đổi rất ham ăn, mỗi ngày đều ăn ít nhất 4 phần, mắt thấy rất nhanh sẽ đến kinh thành, nàng đã mập lên 2 vòng, trên bụng có thịt dục, gương mặt cũng trở nên tròn vo.

Chử Vân Sơn bất đắc dĩ, đây cũng là lý do sao? “Đáng vẻ đẹp có lợi ích gì, có thể có thay cơm ăn sao? Ta là nam nhân, nàng là nữ nhân, sao có thể so sánh? Ngay cả ta không có, ta có nàng cũng không có.” Chử Vân Sơn thở dài một tiếng, “Lại nói thân thể nàng còn đàng mang thai, mập một chút mới tốt, đói bụng thì con ta phải làm thế nào?”

“Nếu thiếp không sinh được nhi tử, chàng có phải sẽ không cần thiếp nữa không?” ai ngờ Sơn Tảo vừa nghe, tiếng khóc lại lớn hơn.

Chử Vân Sơn nâng trán, thật sự không muốn Sơn Tảo cứ rối rắm như vậy, hẳn trực tiếp hành động, đem Sơn Tảo ôm vào trong ngực, hôn đến nàng quên khóc.

Hôn đến khi Sơn Tảo thở gấp, mặt đỏ bừng Chử Vân Sơn mới nghiêm túc nói, “Sơn Tảo, nàng phải nhớ, cho dù ở đâu, cho dù lúc nào thì ta đều là Chử Vân Sơn, sẽ không có thay đổi. Đại ca là thân nhân của ta, nhưng nàng

và đứa bé là người quan trọng nhất của ta, ta coi trọng hai người hơn tất cả mọi thứ. Coi như alanf này nàg không thể sinh nhi tử, về sau chúng ta cũng sẽ có, nàg phải tin ta, càng phải tin chính mình, nàg là độc nhất vô nhị, thiên hạ này, không người nào có thể so với nàg đối đãi tốt hơn với ta, ta nói rồi, không phụ nàg, tuyệt đối sẽ không.”

Sơn Tảo trầm mặc chốc lát, lúc sau mới đem tay nắm vào cổ Chử Vân Sơn, vui thật sâu vào ngực hă, buồn buồn nói, “Thiếp sợ.”

Chử Vân Sơn ôm chặt nàg, nhỏ giọng nói, “Ta biết nàg sợ, ta cũng sợ, nàg yên tâm, rất nhanh chúng ta có thể về nhà.”

Sơn Tảo ôm Chử Vân Sơn không nói gì.

Chử Vân Sơn ôm Sơn Tảo, tinh tế hôn lên mái tóc nàg, “Trong lòng ta chỉ có nàg, thôn Bạch Vân mới là nhà của chúng ta, nàg phải nhớ lấy điểm này.”

Khóe mắt Sơn Tảo có chút nước, dùng sức gật đầu, “Chàng sớm gặp hoàng thượng, chúng ta có thể sớm về nhà.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 37

Chử Vân Phi từ sớm đã chờ ở cửa thành.

Chử Vân Sơn ngồi trên xe ngựa nhìn Chử Vân Phi mơ hồ có chứa nụ cười đắc ý, trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng gọi. “Đại ca.”

“Trên đường vẫn tốt đó chứ?” Chử Vân Phi ôn hòa hỏi.

Chử Vân Sơn gật đầu, Hạ Thảo dìu Sơn Tảo xuống xe ngựa, Sơn Tảo mới vừa cúi nửa người đã nghe Chử Vân Phi vội nói, “Đệ muội không cần đa lễ, muội có thai, những nghi thức xã giao này cũng không cần.”

Hạ Thảo có chút ngốc trệ, Chử Vân Sơn đã đem Sơn Tảo đỡ lên, “đại ca rất hiền hòa, nàng chú ý cơ thể một chút.” Quay đầu lại nói với Chử Vân Phi, “đại ca, đệ còn muốn đi tạ ơn hoàng thượng.”

Chử Vân Phi khoát tay, về Hầu phủ trước đã, hoàng thượng mỗi ngày trăm công ngàn việc, mấy ngày gần đây lại đang chuẩn bị cuộc thi võ, đợi mấy ngày nữa hoàng thượng sẽ hạ chỉ cho đệ tiến cung thôi.”

Chử Vân Sơn cũng biết hoàng đế không phải mình muốn là có thể gặp được, “vậy làm phiền đại ca phí tâm.”

Chử Vân Phi tối sầm mặt lại, “chúng ta là huynh đệ, còn khách khí như vậy.”

Chử Vân Sơn trầm mặc không nói, đỡ Sơn Tảo lên xe ngựa, bản thân lại theo lời Chử Vân Phi cỡi ngựa, đoàn người lộng lộng hùng dũng vào kinh

thành.

Sơn Tảo ngồi trong xe ngựa, lần đầu tới kinh thành, nghe tiếng rao bên ngoài, nàng tò mò không nhìn được, nhẹ nhàng vén lên một góc rèm, len lén nhìn ra ngoài.

Cửa hàng nối tiếp cửa hàng, người buôn bán rao bán khắp nơi, thỉnh thoảng người bán vứt quả lại đi qua đi lại, cách đó không xa còn có đoàn diễn ảo thuật, nàng nhìn cảm thấy rất ly kỳ, lúc này lại nghe thấy Hạ Thảo ho nhẹ một tiếng, cẩn thận nhắc nhở, “Phu nhân, ngài như vậy...không hợp quy cũ.”

Sơn Tảo ồ một tiếng, nhanh chóng hạ rèm cửa sổ xuống, trong lòng rất mê man, không biết nàng chỉ nhìn một chút, điểm nào không hợp quy cũ. Nhưng nghĩ tới kinh thành có khả năng là như vậy, cũng không dám ngạo mạn, quy cũ ngồi trong xe ngựa, không dám nhìn loạn bên ngoài nữa.

Ngồi trong xe ngựa, vừa không tán gẫu lại không có sức lực, Sơn Tảo ngồi đến buồn ngủ, đến khi Hạ Thảo bên ngoài kêu lên, “phu nhân xin xuống xe” nàng mới chột giật mình một cái tỉnh táo lại.

Nàng vén màn xe ngựa, gương mặt Chử Vân Sơn đang mỉm cười đưa tay chuẩn bị đỡ nàng, mà Hạ Thảo lại úy khuất uất ức đứng bên cạnh Chử Vân Sơn, trong lòng Sơn Tảo ấm áp, đặt tay lên Chử Vân Sơn, đập lên ghế gỗ mà chậm rãi xuống xe.

Hầu phủ rất lớn, rất đẹp.

Đây là cảm nhận đầu của Sơn Tảo, nhưng còn chưa kịp dò xét cẩn thận, Sơn Tảo liền bị một quý phụ hoa lệ đứng sau lưng Chử Vân Phi hấp dẫn tầm mắt, dáng dấp quý phụ kia rất đẹp, mơ hồ tản mát ra một loại khí chất cường thế. Nàng ta tiến lên một bước, nhẹ nhàng nhìn Chử Vân Sơn và Sơn Tảo gật đầu một cái, “Nhị thúc cùng đệ muội trên đường cực khổ rồi.”

Chữ Vân Sơn hành lễ, “đại tẩu có lễ.” Sơn Tảo thấy Chữ Vân Sơn hành lễ, vội vàng hạ thấp cơ thể, bởi vì không có thói quen hành lễ nên có chút trúc trắc, “ra mắt đại tẩu.”

Trong mắt An Dương lóe lên khinh thường, trên mặt cũng không để lộ một chút dấu vết, trong lúc hành động vẫn dịu dàng thân thiết, “đệ muội có thai, không cần đa lễ như vậy, đứng lâu như vậy cũng mệt mỏi, mau vào ngồi thôi.”

Chữ Vân Phi nhìn An Dương công chúa tán dương, gật đầu một cái, An Dương công chúa khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp. Mọi người cùng nhau và Xuân Hiên cư, sau khi phân chủ khách mà ngồi xuống, An Dương công chúa lệnh cho người dẫn đưa bé đến chào hỏi.

Không lâu lắm thì có vú nuôi ôm đến một đứa bé trai khoảng ba tuổi, dáng dấp phần điêu ngọc trác đi vào, An Dương công chúa vừa thấy, giọng điệu liền mềm nhũn, “Sách Ninh, mau đến chào hỏi nhị thúc và nhị thím.”

Chữ Sách Ninh mới ngủ trưa dậy, người còn mê ngủ, liếc mắt nhìn Chữ Vân Sơn cùng Sơn Tảo liền quay qua tiếp tục nằm trên bả vai của vú nuôi, mắt nhắm lại bắt đầu nằm chợp mắt.

An Dương công chúa liếc thật nhanh Chữ Vân Phi, thấy trên mặt Chữ Vân Phi không có biểu cảm gì mới đau lòng nhận lấy nhi tử từ trên người vú nuôi, Chữ Sách Ninh liền mềm nhũn gọi một tiếng “Nương đi ngủ.”

“Nhị thúc, đệ muội đừng trách móc, đứa nhỏ không hiểu chuyện, trở về bồn cung sẽ lại dạy dỗ hẳn.” An Dương công chúa nhẹ giọng dỗ dành nhi tử mấy câu, mới dịu dàng nói với Chữ Vân Sơn và Sơn Tảo.

Sơn Tảo vội nhỏ giọng nói, “không có gì đáng ngại, đứa bé đều như vậy !”

Nói xong, nàng bảo Hạ Thảo lấy ra một túi đồ của mình, mở túi đồ ra, bên trong đều là giày vải, lớn một chút nhìn liền biết dành cho nam nhân, đường may có khí lực vừa phải, một vài đôi khác có thêu họa tiết đa dạng chính là giày cho nữ nhân, còn có một vài đôi giày đầu hồ cho đứa bé.

Sơn Tảo cầm giày, do dự một chút, lấy hết dũng khí nói, “đây là giày muội cố ý làm cho đại bá, đại tẩu và đại chất mang, mặc dù không đẹp mắt, nhưng cũng là một chút tâm ý của muội, nếu đại tẩu không chê, xin mời nhận lấy.”

Ccad vui mừng, bảo người mang đến để nhìn xem, miệng lại không ngừng tán dương.

Chử Vân Phi ho một tiếng, An Dương công chúa nhanh chóng kết thúc những lời ca ngợi của mình, liền nghe Chử Vân Phi nói, “nhị đệ, đệ cùng đệ muội liền ở Du Xuân cư đi, nơi đó thanh tịnh, hoàn cảnh lại rất tốt, bây giờ hai người đi nghỉ ngơi trước, buổi tối tới dùng cơm.”

Chử Vân Sơn đồng ý, nói cảm ơn với phu thê Chử Vân Phi, mang theo Sơn Tảo đến Du Xuân cư.

Phu thê Chử Vân Sơn vừa đi, Chử Vân Phi cũng đứng dậy, An Dương công chúa vội mang Sách Ninh giao cho vú nuôi, “Hầu Gia muốn đi đâu?”

“Trở về Vân Dương cư một lát thôi.” Vân Dương cư là chỗ ở của Chử Vân Phi và An Dương công chúa.

An Dương công chúa vui mừng, “Bổn cung hầu hạ Hầu Gia nghỉ ngơi.”

Chử Vân Phi quay đầu cười liếc nhìn nàng một cái, “Ta đến thư phòng trước, một khắc sau lại đến.”

An Dương công chúa cười khanh khách phúc thân, “Vậ bản cung về trước để an bài.”

Sau khi Chử Vân Phi rời đi, có bà tử cầm giày Sơn Tảo làm đưa cho An Dương công chúa, “Công chúa, giày này...”

An Dương công chúa vội vàng muốn quay về, thuận miệng nói, “Người tự xem mà làm.”

Du Xuân cư.

Du Xuân cư được bố trí bốn đại nha hoàn, Xuân Lan, Xuan Mai, Xuân Hà, Xuan Đào, cùng một quản sự là Triệu ma ma và mấy tiểu nha hoàn, còn có Hạ Thảo theo Sơn Tảo tới, Chử Vân Sơn vừa thấy trong sân nhiều người như vậy, chợt có chút không quen, chớ nói chi là Sơn Tảo, tay chân cũng không biết bày biện ở nơi nào cho phải.

Bốn đại nha hoàn còn phải vào nhà phục vụ bọn họ, Chử Vân Sơn nhìn loạn, lệnh cho bọn họ toàn bộ đi xuống, lệnh bọn họ ngày sau không có mình và Sơn Tảo cho phép, ai cũng không được đi vào.

Trong nhà không có người lạ, Sơn Tảo liền thoải mái hơn nhiều, Chử Vân Sơn cũng thở phào một cái, “lần đầu thấy nhiều người như vậy, thật là có chút không quen.”

Sơn Tảo nháy mắt, “lúc chàng còn nhỏ cũng có nhiều người phục vụ như vậy sao?”

Chử Vân Sơn nhớ lại, “so với bây giờ còn nhiều hơn, ta nhớ còn có thêm mấy gã sai vặt.”

Sơn Tảo nghiêm túc nhìn hẳn, “Bị nhiều người như vậy theo sát thật sự rất phiền.”

Chử Vân Sơn sững sốt một chút, cười lớn lên, “Ta nghĩ thấy cũng đúng, cho nên khi đó luôn tìm mọi cách hất đường bọn họ chuồn êm ra ngoài chơi đùa, cũng bởi như thế, ta mới tránh thoát...”

Chử Vân Sơn trầm mặc.

Sơn Tảo vẫn không biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đây là nỗi đau của Chử Vân Sơn, hẳn không nói, nàng cũng không muốn hỏi.

Hai người yên tĩnh một lát, Chử Vân Sơn bảo người mang nước nóng đến, phu thế rửa mặt và chân, lên giường ngủ, ngồi xe ngựa một ngày, thật sự không phải mệt nhọc bình thường.

Gần tối, Xuân Lan đứng trước cửa gọi bọn họ, Chử Vân Sơn khi ngủ rất tỉnh, tiếng thứ hai còn chưa kịp gọi hẳn cũng đã tỉnh lại, bảo Xuân Lan đi xuống, Chử Vân Sơn đỡ dành kêu Sơn Tảo tỉnh lại, lúc này mới keey tứ xuân vào hầu hạ.

Khi tứ xuân đi vào, Xuân Lan, Xuân Mai đi thẳng tới Chử Vân Sơn, Chử Vân Sơn phát tay nói, “về sau không cần phục vụ ta, đem phu nhân phục vụ cho tốt là được, nếu phu nhân có gì mất hứng, ta nhất định không buông tha cho các người.”

Tứ xuân cúi đầu đáp ứng, nhưng thái độ cũng không quá mức cung kính, các nàng là nha hoàn Hầu phủ, cũng không phải là nha hoàn của Nhị gia không biết từ đâu nhảu ra này, chủ tử của các nàng, chính là Hầu gia và An Dương công chúa.

Sơn Tảo chưa từng gặp qua loại tình huống này, ngoan ngoãn để cho tứ xuân hầu hạ nàng rửa mặt, mặc y phục, lại chải một kiểu tóc đang thịnh hành, cắm thêm các loại châu ngọc, thật vất vả mới ăn mặc xong, Sơn Tảo nhìn mình trong gương không khỏi sợ ngây người. Gương mặt như hoa đào, ướm át xinh đẹp này thật sự là nàng sao?

Chử Vân Sơn tựa vào giường thích ý nhìn Sơn Tảo trang điểm ăn mặc, một là nhìn Sơn Tảo ăn mặc quả thật rất thích mắt, hai là hẳn không yên tâm để Sơn Tảo rời khỏi tầm mắt mình.

Kể từ khi nhận được thánh chỉ, trở lại kinh thành, Chử Vân Sơn thường thường cảm giác những thứ cố ý quên lãng khi còn bé ở đây cũng đng từ từ lấp lại, hẳn rất hiểu chuyện, lúc 7 tuổi đã am hiểu rất nhiều.

Mẫu thân hẳn làm thế để chinh một tiểu thiếp mang thai, hẳn hai lần thiếu chút nữa bị mất mạng, một tỷ tỷ thứ xuất của hẳn khi đó được Minh Vương coi trọng muốn nạp làm trắc phi như thế nào khi dâng hương lại bị một vi di nương phát hiện cùng hòa thượng có “tư tình”, làm cho phụ thân tức giận ra lệnh lén lút đánh chết thứ tỷ, rồi công bố bên ngoài là chết vì bạo bệnh...

Rất nhiều việc đen tối, bởi vì hẳn còn bé, một vài người cho rằng hẳn không biết không hiểu, lén lén hàn huyên đều bị hẳn nghe lén được hết, về sau lại xảy ra chuyện, cửa nát nhà tan, hẳn vốn cho rằng sẽ không trở lại kinh thành, không nghĩ tới ca ca vẫn một lòng đem hẳn kéo trở về.

Sơn Tảo không hiểu, hẳn hiểu. Bất kể đại ca đang suy nghĩ gì, nhưng nếu hẳn hi vọng mình có thể trở thành một cánh tay trợ lực, như vậy kết thân chính là con đường tắt yếu, và Sơn Tảo chính là một chướng ngại vật.

ở trong mắt người có quyền vị, nữ nhân không được coi trọng, nữ nhân không có thể lực là không hữu dụng lại càng không được coi là gì, về phần đứa bé, chỉ cần có nữ nhân liền có thể có.

ở chỗ này hẳn không có người có thể tin cậy, hẳn phải tự mình bảo vệ Sơn Tảo, bảo vệ nữ nhân và đứa bé của hẳn.

nhìn Sơn Tảo tay chân cứng ngắc, cổ cứng còng đi tới đây, Chử Vân Sơn cười ha hả, “Cũng chỉ là thay đổi xiêm y mà thôi, nàng nhìn mình đi, giống như là đng chịu cực hình vậy.”

Sơn Tảo quệt mồm, “Chàng tới mặc thử xem, thiếp sợ y phục bị giẫm hư đó, còn sợ trang sức trên đầu bị rơi xuống.”

Chữ Vân Sơn xoa xoa gương mặt của nàng, dịu dàng trấn an, “giảm hư thì giảm hư, còn nữa...không quan trọng đồ trang sức này có rơi xuống không, nàng cứ đi lại thoải mái là được.”

Sơn Tảo nghe vậy quả nhiên có chút buông lỏng, nhưng trong chốc lát lại cứng ngắt, “Thiếp vẫn sợ đó, xiêm y này khăng định rất quý giá, giảm hư sẽ không tốt đâu.”

Chữ Vân Sơn nhìn quanh một chút, “Nếu không ta cắt cho nàng, giống như trước vậy.”

Sơn Tảo vội bảo vệ váy, “Cũng không thể cắt, cắt bỏ thì rất đáng tiếc đó.”

Chữ Vân Sơn sờ sờ đầu nàng, “Ta giữ cho nàng, nàng cứ hào phóng mà đi, nàng không té được đâu, chỉ cần chú ý một chút đừng đạp phải là được, nàng không phải sợ ta cắt hư nó thì nên buông lỏng, nếu không ta nhìn thấy rất phiền, sẽ một kéo cắt cho xong chuyện.”

Sơn Tảo thận trọng nâng váy đi hai vòng, cảm giác mình sẽ không giảm hư váy mới gặt đầu, “thiếp xách lên một chút là được, đây cũng không phải là y phục của chúng ta, hư sẽ không có tiền để bồi thường.”

Chữ Vân Sơn cười to, “cũng bởi vì không có tiền bồi thường cho nên mới không cần lo nữa, hư liền ném cho bọn họ, chúng ta đi thẳng về, muốn tiền nhưng chúng ta đây không có.”

Phu thê hai người trêu chọc mấy câu mới nắm tay đi tới phòng ăn, tứ xung đi theo phía sau cũng liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự ngoài ý muốn và âm mưu.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 38

Đến phòng ăn, Chử Vân Phi cùng An Dương công chúa đã ngồi vào chỗ, nhìn thấy Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo dắt tay nhau đi vào, ánh mắt Chử Vân Phi lóe lên một cái mà An Dương công chúa lại là ánh mắt không thể tưởng tượng nổi. hai người đều không phải nhân vật tầm thường, rất nhanh đã che giấu được cảm xúc, nhiệt tình chào hỏi Chử Vân Sơn và Sơn Tảo ngồi xuống ăn cơm.

Sau khi tạ ơn, Sơn Tảo ngồi vào chỗ. Sau lưng An Dương công chúa có ba nữ nhân dung mạo xinh đẹp, nhưng Sơn Tảo lại cảm thấy kỳ quái, ba người này đều chải kiểu tóc của phụ nữ có chồng, đeo vàng đội bạc, mặt mày như tranh vẽ, nhưng mà lại như các vú già phụ việc bạn trước bạn sau, có lẽ thấy Sơn Tảo đã xem đủ rồi, An Dương công chúa mới cười giải thích.

“Mấy người này là thiếp thất của Hậu gia.” Trừ lời này, cũng không giải thích nhiều.

Ba vị thiếp thân đều giống nhau hành lễ với Chử Vân Sơn và Sơn Tảo, “ra mắt nhị gia, nhị phu nhân.”

Chử Vân Sơn còn chưa kịp nói chuyện, đã nhìn thấy Sơn Tảo vội vàng đứng lên còn trả lễ, “ra mắt các vị tấu tấu.”

Lời vừa nói ra, mặt An Dương công chúa liền trầm xuống, ba vị thiếp thất lại kinh ngạc, nhưng cũng nhanh rút mắt xuống, thần sắc khác nhau. Trong phòng yên lặng như tờ, mọi loại ánh mắt khinh bỉ, khinh thường được ẩn giấu thật sâu trên gương mặt mỉm cười mơ hồ của mọi người.

Chử Vân Phi không biến hóa, lúc này có một vị di nương rất có ánh mắt, cười khan hai tiếng, “nhị phu nhân nói đùa, tiện thiếp không dám nhận hai chữ tâu tâu này của nhị phu nhân, tâu tâu của nhị phu nhân chỉ có công chúa, thân phận của tiện thiếp thấp kém, mời nhị phu nhân mau ngồi xuống.”

Chử Vân Sơn cười nhạt, “chúng ta là dân quê, không hiểu nhiều quy cũ của các người, nương tử, ngồi xuống ăn cơm, nhà đại ca nhiều quy cũ, hai chúng ta cho dù có chú ý nhiều đi nữa cũng không học được.”

Chử Vân Sơn vừa nói vừa quét mắt về phía mọi người, mở miệng là một tiếng chúng ta, các người, đơn giản đôi ba câu đã vạch rõ giới hạn với mọi người.

Sơn Tảo cắn môi ngồi xuống, giương mắt lên lên liếc nhìn An Dương công chúa, sắc mặt An Dương công chúa vẫn như vậy, không nhìn ra hỉ nộ. Mặt Chử Vân Phi trầm như nước, gắp một đĩa thức ăn nói, “Nhị đệ, nhị muội, nếm món này một chút, đều là công chúa đặc biệt vì hai người chuẩn bị.”

Sơn Tảo trải qua chuyện vừa rồi, làm sao còn dám mở miệng, chỉ cảm thấy trong đầu buồn bực, ăn cơm là tốt nhất. Kinh thành quy cũ lớn, Hầu phủ này quy cũ càng thêm lớn khiến cho nàng gò bó.

Một đĩa cơm còn chưa vào miệng, Chử Vân Sơn liền thả lại, khẽ nhếch miệng, “Lúc ở nhà, đĩa cơm đầu tiên nàng đều dứt cho ta.”

Sơn Tảo sửng sốt, nàng lúc nào thì đem đĩa cơm đầu tiên dứt cho Chử Vân Sơn ?

Nhìn dáng vẻ lúc này của Chử Vân Sơn, nào có dáng vẻ trầm ổn tự giữ như thường ngày, mặt mày tươi cười, mơ hồ có mùi vị đặc ý trêu chọc, mặt Sơn Tảo vọt đỏ, nàng quét mắt nhìn mọi người thật nhanh, trông thấy mọi người đều giật mình nhìn bọn họ, bị nàng phát hiện đều giả bộ như đag

làm những chuyện khác, nhưng khéo mắt đều vô tình hoặc cố ý nhìn về phía nàng và Chử Vân Sơn.

Mặt An Dương công chúa cũng đỏ, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn Chử Vân Phi, Chử Vân Phi vẫn ổn ổn đường đường ăn cơm, giống như trước mắt không có chuyện gì xảy ra, nàng là chủ mẫu, cũng đành phải mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chuyên tâm ăn thức ăn trong chén của mình...

Môi Sơn Tảo vừa động, liền nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Chử Vân Sơn, nàng chỉ có thể đỏ mặt đút vào miệng Chử Vân Sơn một miếng thức ăn, Chử Vân Sơn tế tế thưởng thức chốc lát, mới cười híp mắt nói, “Rất ngọt.”

Kế tiếp, chỉ cần Sơn Tảo muốn ăn món nào, đưa đầu tiên tuyệt đối ở trong miệng Chử Vân Sơn.

Bữa cơm này, ở trong loại không khí lúng túng không được tự nhiên mà ăn xong.

Sơn Tảo ăn rất no, Chử Vân Sơn nhìn rất hài lòng, cả người khôi phục lại dáng vẻ vốn có của mình.

Cơm nước xong, Chử Vân Phi bảo An Dương công chúa mang Sơn Tảo sang noãn phòng nói chuyện phím, còn hãnh cùng Chử Vân Sơn ở phòng ngoài vừa uống trà vừa nói chuyện, nói xong, hãnh mời Chử Vân Sơn đến đánh cờ.

“huynh đệ chúng ta rất lâu không có đánh cờ rồi, cũng không biết kỹ nghệ của đệ có giảm đi không.”

Chử Vân Sơn chau mày, xòe bàn tay ra để Chử Vân Phi nhìn những nốt phòng chai trong lòng bàn tay, khéo miệng có chút nhếch lên, “đại ca cảm thấy ngoài việc săn thú đệ còn có thể làm những thứ khác sao?”

Lòng Chử Vân Phi đau nhói, nhưng vẫn nghiêm túc nói, “Chỉ cần đệ đồng ý, chuyện đệ muốn làm sẽ làm được rất nhiều.”

Chử Vân Sơn khẽ mỉm cười, “đệ chỉ biết săn thú, những thứ khác cái gì cũng sẽ không, lại nói, đệ rất bận rộn, không rãnh đi học những thứ mà mình không thích.”

Chử Vân Phi rũ mắt xuống, “Đệ đang lo lắng cái gì? Ta sẽ không ép đệ, càng sẽ không hại nàng ấy, hại cháu ruột của ta, đệ cần gì phải đề phòng ta như vậy? Đề phòng đại ca ruột của mình!”

Chử Vân Sơn cười nhạt, “Đại ca, đệ nhớ năm đó nhi tử phòng ngoài của phụ thân, là đây tở bên cạnh huynh, tên gì nhỉ? Ta nhớ, gọi là Chử Trạch, đúng không. Ngày hăn ta được chính thức trở về, chính là ngày nhà chúng ta gặp chuyện không may, huynh nói phía tây thành mới mở một cửa hàng điểm tâm, nướng rất thích ăn, bảo đệ đổi y phục của gã sai vặt len lén đi mua về, còn nói Trung bá len lén đi theo đệ.”

Mặt Chử Vân Phi cứng đờ.

“Đại ca, huynh đối tốt với đệ, đệ nhớ ở trong lòng, đệ rất cao hứng khi huynh có thể tìm được đệ, có thể nhìn thấy huynh công thành danh toại, thể hiện tử hiếu, đệ đã thỏa mãn. Đợi diện kiến hoàng thượng tạ ơn, đệ sẽ mang theo nàng trở về, đệ vẫn rất thích núi Bạch Vân.”

Trên mặt Chử Vân Phi lộ ra chút kích động, “Đệ đã cao hứng, vì sao còn không ở lại, huynh đệ chúng ta cùng nhau cố gắng, ta đã nhận thức nàng ấy, đệ còn có gì phải do dự?”

“Đứa bé kia, so với đệ lớn hơn một tuổi, mẫu thân hăn là thanh mai trúc mã của phụ thân, chỉ bởi vì gia đình gặp nạn mới lưu lạc bên ngoài, sau lại được phụ thân nuôi ở bên ngoài, khi đó nương còn chưa qua cửa, bà ấy cũng kiên trì đợi huynh kế thừa vị trí thế tử mới mang thai đứa bé ấy. Đại ca,” Chử Vân Sơn thở dài, “Huynh là thư đồng của Tấn hoàng tử, có một

số việc huynh luôn biết trước người khác một bước. Huynh lại là thân đại ca của đệ, từ nhỏ chúng ta cùng ăn cùng ở, huynh đang nghĩ cái gì, người khác không biết, đệ lại biết, đừng quên, huynh không phải chỉ lớn hơn đệ bốn tuổi mà thôi.”

Chử Vân Phi vẫn không buông tha, “ Đệ đã biết đại ca tốt với đệ, nên biết ta sẽ không ép đệ, ta chỉ muốn đệ có thể giúp ta mà thôi, ta bây giờ thân ở trong khó khăn...”

“Đại ca!” Chử Vân Sơn cắt đứt lời của hấn, “Tất cả hoàng bàng đệ đều xem qua, tay huynh cầm một trăm vạn trọng binh, nắm quân quyền thiên hạ, người kia...sẽ không nguyện ý để huynh có nhiều hơn một người huynh đệ.”

Chử Vân Phi trầm mặc, hấn cũng biết, nhưng hấn không có biện pháp khác.

Chử Vân Sơn thở dài, cũng không nói thêm nữa, xoay người ra cửa, tìm nha hoàn đến noãn phòng, kêu Sơn Tảo ra ngoài, cùng nhau trở lại Du Xuân cư.

An Dương công chúa từ noãn phòng đi ra đã nhìn thấy vẻ mặt của trượng phu, có chút không đành lòng, “Nếu không...” nàng do dự một chút, “chúng ta giao lại binh quyền đi...thiếp nghĩ cũng sẽ không..”

Ánh mắt Chử Vân Phi sáng quắc, “nếu như nàng muốn nhìn ta cùng Ninh nhi chết, thì hãy đem lời này của nàng nói với hoàng huynh của nàng nghe đi, hoàng nữ không lo gả, nàng còn có cuộc sống tốt.” nói xong, Chử Vân Phi phất tay áo bỏ đi, để lại một mình An Dương công chúa xoa ngực khóc thút thít.

Trở lại Du Xuân cư, Chử Vân Sơn hỏi Sơn Tảo, “Nàng cùng công chúa nói những gì?”

Sơn Tảo mặt buồn bực, “Không nói gì, công chúa và mấy...ừ, tiêu thiếp, ở chung một chỗ nói y phục, rồi cài đầu, thiếp nghe không hiểu lắm, chỉ có thể ngồi im.”

“Không nói những thứ khác?” Chử Vân Sơn mới không tin như vậy.

Sơn Tảo buồn buồn nói, “Hỏi thiếp khi nào thì cùng chàng thành thân, còn hỏi người nhà của thiếp đâu, còn hỏi đứa bé mấy tháng...” giống như tra hộ khẩu vậy, còn thiếu vẽ lại tấm bản đồ là có thể trực tiếp trình lên hộ bộ ở huyện nha.

Chử Vân Sơn gật đầu, chỉ chỉ mũi nàng, “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai không biết còn có chuyện gì đấy!” nói xong, kê tứ xuân mang nước nóng, tự mình tắm rửa cho Sơn Tảo, lại tự tắm rửa cho mình mới lên giường.

Sau khi lên giường Sơn Tảo có chút hưng phấn, “tướng công, tịnh phòng nhà địa ca không tệ, về nhà chúng ta cũng làm theo một chút đi.”

Chử Vân Sơn cười khẽ, “làm cũng được, chỉ có chút phiền toái, ta lười phải làm.”

Thật ra không phải lười làm, mà nếu có tịnh phòng, thì hẳn đâu dễ dàng gì quang minh chính đại nhìn Sơn Tảo tắm nữa, thật sự không có lợi mà, không làm là quyết định tương đối khá.

“Ở nhà dùng thùng nước tắm, mỗi lần tắm xong cũng đầy nước, trong nhà hơi ẩm rất nặng, lâu ngày không chừng sẽ sinh bệnh, nếu không chúng ta tốn ít tiền, mời người tới làm một chút.” Sơn Tảo đã sớm thấy dùng thùng tắm trong phòng không tiện rồi, có lúc đng tắm lại chui ra Chử Vân Sơn, hai người một hồi nói trời nói đất trong nhà liền bị chìm trong nước rồi.

Chử Vân Sơn cười khẽ, không tiếp lời.

Sơn Tảo nằm trước ngực hần, hôn lên người hần, cảm nhận mùi vị dễ ngửi sau khi hần tắm xong, trong lòng tính toán nho nhỏ, “Khi chúng ta rời đi, thiếp có thể hỏi công chúa một chút xà phòng thơm được không?”

Chử Vân Sơn bật cười, “Nàng thích xà phòng thơm?”

Sơn Tảo gật đầu, “Ừ, rất thơm, so với xà phòng trần trên còn thơm hơn.”

Trần trên cùng kinh đô sao có thể so sánh? Nói không chừng đây chính là đồ của phủ Nội Vụ tào đấy!

Chử Vân Sơn không nói rõ, chỉ gật đầu, “đến lúc đó cùng công chúa nói một chút, tâu ấy sẽ đồng ý.”

Hai người nói chuyện một lúc lâu, Chử Vân Sơn không ngủ được, không ngủ được đương nhiên muốn làm một chút chuyện, thân thể hần lộng lên đem Sơn Tảo đặt phía dưới, chỉ sợ đè ép bụng của Sơn Tảo, Chử Vân Sơn chống thân thể lên, cúi đầu hôn Sơn Tảo.

Hôn vừa kết thúc, Sơn Tảo thở hồng hộc, hai máửng hồng xinh đẹp, thở gấp từ chối Chử Vân Sơn, “Không được, đại phu nói rồi, làm như vậy sẽ làm bị thương tới đứa bé.”

Ánh amwts Chử Vân Sơn lóe sáng, gương mặt cũng có chút hồng, hần cúi đầu, nhẹ nhàng nói bên tai Sơn Tảo câu gì đó, Sơn Tảo nghe xong mặt càng thêm đỏ, đầu lắc như trống bỏi, “Không được, không được, như vậy quá mắc cỡ.”

Chử Vân Sơn cũng không giận, trực tiếp đến gần hôn nàng, một tay vuốt ve thân thể nàng, một tay cầm tay của nàng, đem tay nàng từ từ kéo xuống, nắm lấy lửa nóng của mình.

Sơn Tảo then thùng muốn rút tay về, nhưng bị Chử Vân Sơn nắm rất chặt, nàng chỉ có thể chịu đựng xấu hổ, theo chỉ dạy của Chử Vân Sơn, từ

từ vuốt ve.

Tay Chử Vân Sơn niết bộ ngực mềm mại của nàng, thỉnh thoảng đến gần khẽ cắn, động tác Sơn Tảo dần dần quen thuộc, Chử Vân Sơn nằm nghiêng ở bên cạnh Sơn Tảo, con mắt khép hờ, đôi tay vô thức vuốt ve hai luồng emem fmaij bóng loáng của nàng, tiếng thở dốc từ từ lớn lên.

Đến đoạn sau, Chử Vân Sơn cũng ngừng động tác trên tay mình, thân thể không tự chủ mà ngênh lên, tay Sơn Tảo mệt chết nhưng nhìn dáng vẻ này của Chử Vân Sơn, lại không nỡ để cho hẳn khó chịu, cũng không biết trải qua bao lâu, Sơn Tảo cảm giác tay mình đã có chút tê rần, Chử Vân Sơn mới rên rỉ mấy tiếng thật thấp sau đó giải phóng.

Hắn sau khi giải phóng cũng không quên Sơn Tảo, nghỉ ngơi một chút lập tức nhanh chóng hôn Sơn Tảo, hướng về Sơn Tảo giở trò, dùng ngón tay khiến cho Sơn Tảo thư thái một phen mới bỏ qua.

Gọi nha hoàn đem nước, Chử Vân Sơn lau sạch sẽ cho hia người mới bò lại lên giường, tâm tình của hắn rất tốt, đem Sơn Tảo ôm vào trong ngực, vuốt bụng Sơn Tảo, cảm giác quyết định của mình không hề sai, hẳn kếu không tới kinh thành thì thôi, nếu đã đến rồi, cũng nên đem đại ca đang chệch đường của mình kéo về, nỗi đau mất đi người thân, hẳn không muốn lại trải qua nữa.

Nhưng trước tiên, hắn phải đảm bảo Sơn Tảo được an toàn.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 39

Lúc dùng điểm tâm sáng ngày thứ hai, Chử Vân Phi đã vào triều sớm, An Dương công chúa cùng với phu thê Chử Vân Sơn cùng ăn, ân cần hỏi thăm Sơn Tảo có quen thuộc với nếp sống hay chưa.

Sơn Tảo cười cảm kích, “Đạ tạ đại tâu quan tâm, tất cả đều tốt.”

An Dương công chúa mặc dù cười đoan chính thanh nhã, nhưng bên dưới vành mắt có chút mệt mỏi, bữa vừa cầm gắp hai miếng đã buông xuống, “Lúc sáng bốn cung đã cùng với Hậu Gia dùng điểm tâm rồi, nhị thúc và đệ muội dùng đi, hôm nay không có việc gì thì nhị thúc có thể mang đệ muội ra ngoài dạo một chút.”

Dứt lời, triệu một quản sự đi vào, “Đây là Lý quản sự của Hậu phủ, nhị thúc chỉ cần phân phó hăn, hăn sẽ đem tất cả chuẩn bị thỏa đáng.” Lại nghiêm nghị nhìn Triệu ma ma, “Chăm sóc nhị phu nhân, hiện tại thân thể nhị phu nhân quý trọng, cũng nên quan tâm hầu hạ.”

Mọi người nhất nhất cung kính đáp ứng.

An Dương công chúa gật gật đầu hài lòng, mỉm cười có chút áy náy, “Nhị thúc, đệ muội xin tự nhiên, bốn cung tự đi xử lý chút chuyện vụn vặt.”

An Dương công chúa vừa đi, Sơn Tảo cảm thấy giảm bớt áp lực, có vị công chúa làm đại tâu cũng không phải là chuyện nhẹ nhõm gì. Là thân muội muội của hoàng đế, mọi cử động của An Dương công chúa đều hoàn mỹ không chê vào đâu được, với tấm gương hoàn mỹ này, ánh sáng tỏa ra đều có ba phần ép người.

Ăn điểm tâm, Chử Vân Sơn hăng hái hỏi Sơn Tảo, “Có muốn đi dạo một chút hay không?”

Sơn Tảo còn chưa kịp mở miệng, liền nghe Triệu ma ma khẩn trương nói, “Nô tỳ cả gan, phu nhân có thai còn chưa được ba tháng, trước đó vài ngày lại một đường mệt nhọc, bên ngoài nhiều người, sợ đụng phải phu nhân.”

Thủ đoạn của An Dương công chúa chúng nô tỳ đều rõ ràng, cho dù nàng ta có phải thật tâm coi trọng bụng Sơn Tảo hay không, nhưng nếu trước mặt mọi người nàng đã nói ra lời, Triệu ma ma dĩ nhiên là muốn nâng cao tinh thần hoàn toàn phục vụ Sơn Tảo. Danh môn vọng tộc có chuyện nói được, chuyện không thể, vị Nhị gia và Nhị phu nhân này mặc dù không biết từ đâu xuất hiện, nhưng Hầu Gia cùng công chúa đều mở miệng phải chăm sóc thật tốt, sợ là sợ nhị phu nhân thật sự xảy ra chuyện gì, nàng làm ma ma quan sự, là người xui xẻo đầu tiên đứng mũi chịu sào.

Nghĩ rõ chuyện này, Triệu ma ma quyết định được chủ ý. Ý của chủ tử nhà mình không rõ, bà vẫn nên an phận mà chăm sóc nhị phu nhân thật tốt, như vậy cho dù ngày sau có chuyện gì xảy ra, cũng không đổ được tới trên đầu bà.

Chử Vân Sơn nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của Triệu ma ma, thân thể Sơn Tảo nhất định rất tốt, ngoài lên tàu bị say tàu có chút cực khổ, những ngày khác nhìn vẫn rất vui vẻ.

“Lý quản sự.”

Chử Vân Sơn từ từ nói.

Lý quản sự vội đứng nghiêm cung kính lắng nghe.

“Đi mời đại phu nhanh tới bắt mạch bình an cho nhị phu nhân.”

Lý quản sự vội đáp ứng không dám chậm trễ, lại đề nghị, “Nhị gia, phủ chúng ta đã từng mời Trần ngự y của Thái y viện, người xem...”

Chử Vân Sơn gật đầu nói, “VẬY mời hẳn thôi.”

Chử Vân Sơn cười với Sơn Tảo, “Chúng ta ngày khác rồi đi, một lát để đại phu tới xem mạch bình an cho nàng, xem một chút thân thể nàng có khỏe hay không...”

Sơn Tảo chớp mắt, một hồi lâu mới hỏi, “Cái gì gọi là mạch bình an?”

Chử Vân Sơn sờ đầu nàng, “là loại mạch có thể xem được thân thể nàng có khỏe không, bảo bảo có khỏe hay không, về sau cách ba ngày một lần, sẽ để cho đại phu tới xem mạch bình an.”

Triệu ma ma thẳng lưỡi hít hà, ba ngày một chuyến, nhị gia yêu thương nhị phu nhân quá rõ ràng, nhưng mà ba ngày xin một lần mạch bình an...

Xem ra Nhị gia rất giống Hầu gia, rất coi trọng con cháu.

Chử Vân Sơn có tính toán của mình, nếu nhất thời không thể về được núi Bạch Vaab, vậy hẳn nhất định phải làm chút việc cần thiết, ít nhất Du Xuân cư không thể đi loạn.

Trở lại Du Xuân cư, Chử Vân Sơn nhàn rỗi không có chuyện gì, bảo Hạ Thảo đi tìm một cuốn thoại bản, một bên dạy Sơn Tảo biết chữ, một bên để nàng đọc truyện xưa giải buồn.

Khi Trần ngự y vào chính phòng liền nhìn thấy một hình ảnh ấm áp như vậy.

Đệ đệ nhiều năm thất lạc của Ninh Hầu được khiêm tốn đón trở về đang thuận tay dạy thê tử viết chữ, vị nhị gia Hầu phủ này mặt mày hiên ngang, thân hình cao lớn uy mãnh, ánh mắt trầm ổn. Nhị phu nhân màu da rất

trắng, mắt hạnh to tròn, rất có thần thái, ăn mặc vô cùng đơn giản, thần sắc tự nhiên, nhìn rất bình dị gần gũi. Hai người, một người chấp bút, một người cầm tay dạy, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau, cũng có thể từ mắt đối phương nhìn thấy chính mình. Không biết phu nhân nói câu gì, Nhị gia Hầu phủ cười khê, thân mật nắm cả bả vai của phu nhân, giữa hai người toát ra một loại tình cảm nồng đậm khiến cho người khác không ngừng hâm mộ.

Đây chính thật là thợ săn và thôn phụ dốt đặc cán mai, thô bỉ không thôi trong lời đồn đãi bên ngoài sao?

Trần ngự y đã nhậm chức nhiều năm, biết rõ cái gì có thể hay không thể làm, rèm mắt nhanh chóng rũ xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nghe Lý quản sự đáp lời.

“Bẩm nhị gia, Trần đại nhân đã đến.”

Chữ Vân Sơn vội mời Trần ngự y, “Mời ngự y xem một chút, thân thể nương tử ta gần đây như thế nào?”

Trần ngự y không dám khinh thường, rất cung kính đáp vâng, tiến lên đặt hòm thuốc xuống, đặt chiếc khăn tay trắng lên tay Sơn Tảo, lúc này mới bắt đầu xem mạch.

Một lát sau, Trần ngự y thu lại khăn, lui về sau hai bước, trả lời rất cung kính, “Thân thể nhị phu nhân rất tốt, thai nhi cũng rất khang kiện, xin nhị gia yên tâm.”

Chữ Vân Sơn gật đầu hài lòng, “Vậy làm phiền Trần ngự y, cách ba bốn ngày xin mời ngự y đến xem một chút, như vậy ta cũng yên tâm.”

Trần ngự y khê trầm ngâm, Nhị gia này sai bảo người cũng không khách khí chút nào, ai...Ninh Hầu gia cùng An Dương công chúa cũng không phải là người hãn có thể đắc tội nữa, “Nếu không có chuyện gì thì có thể, nhưng mà nếu trong cung...”

Chử Vân Sơn lập tức nói, “Dĩ nhiên chuyện trong cung quan trọng hơn, làm phiền đại nhân.”

Nhìn Lý quản sự tiễn Trần ngự y ra ngoài, Sơn Tảo mới có chút bất an nói, “Đây chính là ngự y, xem bệnh cho hoàng thượng, chàng sai bảo hẳn như vậy...không tốt lắm đâu...lại nói thân thể thiếp rất tốt, cũng không cần khẩn trương như vậy.”

Chử Vân Sơn cười trấn an nàng, “Nàng không cần trông nom, tới kinh thành thì có chỗ tốt của kinh thành, ta để hẳn mỗi ba ngày tới xem mạch bình an một lần, cũng không coi là quá nghiêm khắc với hẳn.”

Ngự y cũng chia ra nhiều đẳng cấp, nếu muốn ở ngự y viện lẫn lộn, thì việc giao hảo tốt với hoàng thân quốc thích là không thể thiếu, nhưng Chử Vân Sơn cũng không có ý nói quá rõ với Sơn Tảo.

“Đọc sách lâu như vậy, đi ngủ trưa một lát đi, buổi chiều tinh thần tốt hơn, chúng ta lại đi dạo trong hầu phủ một chút, nhìn ngắm phong cảnh cũng không tồi.” Chử Vân Sơn ôm Sơn Tảo đi về phía giường.

Cùng ngủ trưa với Sơn Tảo, Sơn Tảo có mang, dễ dàng mệt mỏi, nên rất nhanh liền ngủ mất. mà Chử Vân Sơn đợi sau khi nàng ngủ, mới lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn ngoài hành lang có mấy nha hoàn đngag xúm lại nói đùa, Chử Vân Sơn nhìn lướt qua, mấy nha hoàn hồn nhiên không hề hay biết, đngag cười nói vui vẻ, Du Xuân cư lâu không có người ở, sau khi các nha hoàn được phân phối tới đây lại bị Chử Vân Sơn không cho phép bọn họ đến gần phụ vụ, ngay cả đại nha hoàn cũng không có cơ hội lộ mặt ra, chứ đừng nói các tiểu nha hoàn như các nàng, hơn nữa nhìn Chử Vân Sơn và Sơn Tảo tình tình rất tốt, từ từ, họ cũng không sợ.

Đúng là lũ tiểu nha hoàn không có mắt, Chử Vân Sơn nhìn thấy, Hạ Thảo và Xuân Mai ở phòng bên cạnh cũng nhìn thấy, sắc mặt Xuân Mai rất

khó coi, lúc này liền đứng lên, Hạ Thảo cũng khẽ động, chân chừ một lúc, liền để Xuân Mai hành động trước.

Xuân Mai trước tiên đuổi lui mấy tiểu nha hoàn, sửa sang lại xiêm y mới nhẹ nhàng mỉm cười cúi lạy Chử Vân Sơn, “Nhị gia, mấy tiểu nha hoàn này không hiểu quy củ, xin nhị gia không lấy làm phiền lòng.”

Nàng khẽ hạ thấp thân thể, đúng lúc y phục có chút rộng rãi, cổ áo bởi vì động tác của cơ thể mà cũng đứng lên, tựa như nhìn thấy cái gì, lại vừa như cái gì cũng không thấy.

Dáng dấp Xuân Mai rất xinh đẹp, phải nói tứ xuân đều rất xinh đẹp, xinh đẹp giống như bọn họ vậy, ở ngay tại Hầu phủ cũng rất có cơ hội, đồng thời bị phân phó đến Du Xuân cư, ý tứ trong đó cũng rất sâu xa rồi.

Chử Vân Sơn thản nhiên nhìn nàng một cái, ừ một tiếng mới phân phó, “Không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy phu nhân, phu nhân không có gọi, không cho phép ai có thể đi vào.”

Xuân Mai nhje giọng đáp, “Dạ, Nhị gia.”

Chử Vân Sơn đi ra ngoài, chỉ nửa canh giờ sau đã trở lại, sau khi trở lại còn mang theo một chiếc hộp nhỏ, chui thẳng vào trong phòng ngủ, đem hộp đặt lên trên bàn trang điểm, vén rèm lên thấy Sơn Tảo còn đng ngủ, dứt khoát cởi giày, chui vào trong ổ ấm áp dễ chịu, ôm Sơn Tảo, xoa xoa bộ ngực mềm mại của nàng, lúc này mới nắm khoa mềm mại của Sơn Tảo mà ngủ thật say.

Một giấc ngủ tỉnh dậy đã qua hai canh giờ, cách bữa tối còn một đoạn thời gian, Chử Vân Sơn không sai bảo người nào, vẫn tự mình động thủ như cũ, lau mặt cho Sơn Tảo sau đó mới nắm tay nàng vào ngồi ở chính phòng.

Chử Vân Sơn gào to một tiếng, “Triệu ma ma đâu?”

Không lâu lắm, Triệu ma ma đi vào, “Nhị gia tìm nô tỳ?”

Chử Vân Sơn liếc nhìn Triệu ma ma, “Du Xuân cư tổng cộng bao nhiêu người?”

Triệu ma ma không biết tại sao Chử Vân Sơn lại hỏi như thế, trong lòng có chút suy đoán, nhưng vẫn bậm báo chi tiết, “quản sự ma ma ở Du Xuân cư là nô tỳ, Tứ Xuân là nhất đẳng đại nha hoàn, Hạ Thảo, Ngọc Trúc là nhị đẳng nha hoàn, còn có Băng Phiến, Bạch Thược cùng mấy tam đẳng nha hoàn, cuối cùng mấy tiểu nha hoàn ở dưới nữa ạ. Thêm vào nha hoàn ở phòng bếp, may vá, giặt giũ...tổng cộng có 121 người. Chỉ là phòng bếp nhỏ ở Du Xuân cư chúng ta không mở, cho nên hiện tại người ở phòng bếp chỉ có nấu nước.”

Sơn Tảo vừa nghe có hơn trăm người không khỏi chặc lưỡi, nhiều người như vậy, đều chỉ phục vụ nàng và Chử Vân Sơn hay sao? Nếu một người phục vụ một ngày, đổi hết ba vòng cũng qua một năm rồi, Sơn Tảo suy nghĩ miên man.

Chử Vân Sơn cười thầm, nhị đẳng nha hoàn hơi hai mà nhất đẳng đã tới bốn, còn đều là những cá nhân xinh đẹp, “Gọi các nàng một khắc sau tập trung ở trong sân.”

Triệu ma ma còn muốn hỏi, nhưng Chử Vân Sơn đã quay người đi, bà đành nuốt xuống vấn đề đã ở khóe miệng, có chút thấp thỏm đi ra ngoài.

Triệu ma ma không hổ là ma ma quản sự, hiệu suất làm việc thật rất cao, không tới một khắc thời gian, trong sân đã đứng chăng chịt người.

Trên bậc thang để một cái ghế và cái bàn, trên bàn là một ấm trà xanh và điểm tâm, Chử Vân Sơn và Sơn Tảo ngồi trên ghế dựa, tiếng nói chuyện phía dưới liên tục đi nhiều, Sơn Tảo cảm thấy không khí lúc này so ới chọn thôn trưởng còn cứng nhắc hơn nhiều.

Nàng muốn về nhà rồi.

Chử Vân Sơn khẽ nhấp hớp trà, sau đó chậm rãi để xuống, các ngón tay gõ có tiết tấu lên mặt bàn, thoe thời gian trôi qua, phía dưới đã không còn ai nói chuyện rồi, không khí cũng càng lúc càng khẩn trương.

“Các người...” Chử Vân Sơn quét mắt một vòng, đám người kia thấy vậy cũng từng bước từng bước đưa cổ dài tới nghe, “Khế ước bán thân, đều ở nơi này.”

Dứt lời, hấn gõ một cái lên chiếc hộp buổi chiều cầm tới, rất hài lòng nhìn thấy sắc mặt của mọi người cũng dần thay đổi.

“Sau này, nàng....” Chử Vân Sơn chỉ Xuân Mai trong tứ xuân, trong mắt Xuân Mai thoáng qua một chút phức tạp, tâm thần thấp thỏm nhìn Chử Vân Sơn, “....cách chức làm tam đẳng nha hoàn.”

Xuân Mai thất kinh, mọi người cũng không thể giả bộ nữa, rồi rít lộ ra biểu tình vừa giận vừa sợ.

Không chỉ những hạ nhân này, ngay cả Sơn Tảo cũng sợ ngây người.

“Tại sao? Nhị gia, nô tỳ có chỗ nào không tốt? Coi như ngài muốn nô tỳ chết, cũng phải để cho nô tỳ chết rõ ràng!” đôi mắt to tròn của Xuân Mai ngập nước, phịch một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Chử Vân Sơn, vừa khóc vừa dập đầu với hấn.

Chử Vân Sơn khẽ cau mày, “Tại sao? Bởi vì ta không thích, tam đẳng nha hoàn có phải học quy cũ không?” câu này là hỏi Triệu ma ma.

Triệu ma ma còn chưa khôi phục từ trong sự kiện này, liên tục trả lời không ngừng, “Bẩm nhị gia, tam đẳng nha hoàn vẫn cần phải học quy cũ.” Việc này cùng Xuân Mai có quan hệ gì?

Chữ Vân Sơn gật đầu, chỉ chỉ y phục Xuân Mai, “dạy lại cho nàng ta, làm sao để mặc xiêm y.” nghĩ hẳn là người ngu sao? Không nhìn ra y phục của nàng ta chính là cố ý đem cổ áo kéo rộng?

Triệu ma ma ngạc nhiên, đây chính là lý do cách chức Xuân Mai?

Vấn đề là, cả Hậu phủ có ai không biết tứ xuân chính là thông phòng chuẩn bị cho nhị gia chứ?

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 40

Chử Vân Sơn bàn giao toàn bộ xong liền giải tán mọi người, vẫn như cũ kêu tam xuân vào phục vụ Sơn Tảo, nhưng vẫn không cho phép bọn họ đến gần hầu hạ mình. Xuân Mai khóc rồi rít không thuận theo, tốn bạc chạy đến nơi của An Dương công chúa kêu oan, An Dương công chúa sau khi nghe ma ma bẩm báo, thần sắc liền ảm đạm, “Nói ta nghỉ ngơi, không gặp.” Một câu liền đuổi Xuân Mai đi.

Xuân Mai không có cách nào, lại đến nơi ở của Chử Vân Phi quỳ chờ đợi hẳn, Chử Vân Phi sau khi nghe nói lập tức cho một người gọi là Cao ma ma đem theo Xuân Mai trở lại Du Xuân cư.

Chử Vân Sơn mới vừa dỗ Sơn Tảo ngủ, nghe Xuân Mai vẫn kêu gào rất ồn ào, liền kêu Triệu ma ma vào nói mấy câu, đêm đó, Xuân Mai bị nhét chặt miệng, trước mặt tất cả các ma ma bị kéo quần đánh 30 đại bản, từ đó Xuân Mai không còn xuất hiện qua ở Du Xuân cư nữa.

Sự kiện Xuân Mai như hồi chuông gõ tỉnh người ở Du Xuân cư, phong khí ở Du Xuân cư trong một đêm càng trở thêm ngay ngắn trật tự, bọn nô bộc cũng không dám có lòng chậm trễ, về phần tam xuân còn lại, một ít tâm tư còn sót lại cũng nhanh chóng theo gió biến mất trong không trung rồi.

Ai nấy đều thấy được, trong lòng nhị gia chỉ có nhị phu nhân, bọn họ cho dù có muốn chết cũng không muốn chết theo cách như vậy.

Thay đổi không chỉ có tam xuân, Hạ Thảo được nâng lên làm đại nha hoàn, nàng giống như biến thành một người khác, chịu khó vô cùng, làm

việc lại rất lưu loát thành thạo, tận tâm phục vụ Sơn Tảo. Chử Vân Sơn đang nghe Sơn Tảo lần thứ 4 khen ngợi Hạ Thảo, rất “ hào phóng” thưởng Hạ Thảo mười lượng bạc, như vậy, Hạ Thảo làm việc càng thêm ra sức dốc lòng rồi.

Chử Vân Sơn đến kinh thành khoảng chừng mười ngày thì nhận được thánh chỉ vào cung.

Chử Vân Sơn không dám chậm trễ, nhận được thánh chỉ liền an bài người của du xuân cư, đem Sơn Tảo sắp xếp ổn thỏa mới yên tâm đi yết kiến hoàng đế.

Đối với Chử Vân Sơn mà nói, vào cung đã là một chuyện rất xa lạ rồi, hẳn nhớ mang máng cảm giác khi vào cung lúc còn bé, chính là rất nhàm chán, rất buồn bực, thật sự là một chuyện vô nghĩa. Chỉ có một việc hẳn nhớ rất rõ, chính là trước khi vào cung không thể uống nước, nếu không muốn đi vệ sinh rất là phiền phức, hoàng cung cũng không phải là nhà hẳn, không phải nghĩ muốn gì thì làm đó, nhịn không được cũng phải nhịn, sắp chết cũng phải nhịn.

Nội thị dẫn hẳn đến Thiên điện liền lui ra, cả Thiên điện trống rỗng không có một người, Chử Vân Sơn tò mò nhìn nơi này, sờ đông sờ tay, thấy thứ gì cũng ly kỳ, những lời Chử Vân Phi nói trước khi tiến cung “Không nên lộn xộn mà nhìn loạn, hoàng thượng hỏi cái gì thì trả lời cái đó.” Hẳn đã quên không còn một mống.

Khi lần thứ ba hẳn mò tới họa tiết long trảo trang trí trên vách thì nghe được thanh âm lạnh lạnh kéo dài của nội thị, “Hoàng thượng giá lâm.....”

Chử Vân Sơn luống cuống tay chân sửa sang lại y phục, cúi đầu như cọc gỗ dựng đứng tại giữa điện, hoàng đế tới lúc nào hẳn cơ bản cũng không chú ý.

Trong thoáng chốc liền nghe nội thị nhẹ giọng nhắc nhở, “Còn không quỳ xuống?”

Chử Vân Sơn khẩn trương hành lễ theo tiêu chuẩn một cách khó khăn, “thảo dân Chử Vân Sơn tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” hăn quỳ trên mặt đất, hai cánh tay không ngừng run rẩy, trên trán còn rơi xuống một vài giọt mồ hôi.

Trong lòng hoàng đế cười ngoắc, “Mau dậy đi, Tiểu Phong, ta và người thật sự là nhiều năm không gặp đấy.”

Chử Vân Sơn nhanh chóng đứng dậy, đứng thẳng tại chỗ, nghe được lời của hoàng đế, rất nhanh gật đầu đồng ý, “Hồi hoàng thượng, là nhiều năm không gặp.”

Nhiều năm không gặp, mọi người đều thay đổi, Tấn hoàng tử ngày trước, hiện tại đã là hoàng đế khoát long bào, dáng vẻ uể oải, luôn gặp cảnh khốn cùng của ngày xưa đã không thấy nữa, thay vào đó chính là khí phách uy vũ quân lân thiên hạ.

Hoàng đế cười ôn hòa với Chử Vân Sơn, “Ban thường ngồi.”

Thật ra thì cái ghế ở ngay bên cạnh, Chử Vân Sơn vội vàng hành lễ, “Tạ ơn hoàng thượng.” có lẽ bởi vì thái độ rất nhiệt tình của hoàng đế mà Chử Vân Sơn sau khi ngồi vào ghế cũng có chút buông lỏng, hai chân mở ra thoải mái. Hoàng đế hỏi hăn cuộc sống ở núi Bạch Vân, Chử Vân Sơn cũng một năm một mười bẩm báo rõ ràng, nói đến bắt lưu manh, Chử Vân Sơn càng thêm hươ tay múa chân, nước bọt bay tứ phía. Nói đến đoạn hưng phấn còn tái diễn lẫn lộn, rất không có mạch lạc.

Hoàng đế giống như cũng lay phải tâm tình của hăn, thân thể ngồi trên long ý thỉnh thoảng cũng gật đầu một cái lại chen vào đôi câu, “Trước kia Trấn Quốc công xuất thân là võ tướng, thống lĩnh xuyên quân, thương pháo Chử gia trong quân đội đã sớm nổi danh, năm đó nhân số xuyên quân

không nhiều, nhưng so với khí thế của quân Tây Bắc lại không kém chút nào, thậm chí còn tăng thêm một bậc. Hôm nay ca ca của người là Ninh Hầu lại càng nổi bật hơn khi nắm trong tay xuyên quân và đại quân Tây Bắc, không biết người học thương pháp Chử gia như thế nào, có thể đi giúp Ninh Hầu huấn luyện quân lính của triều đình ta hay không.”

Trên mặt Chử Vân Sơn có chút lúng túng gãi gãi đầu, “Không đối gạt hoàng thượng, chuyện nhà thảo dân năm đó hoàng thượng cũng biết, thương pháp của thảo dân là người làm dạy, không thể xem là tuyệt diệu, chẳng qua từ nhỏ thảo dân đã chạy ở trong núi, cùng đấu với dã thú, nói đến đánh nhau không khỏi có chút dã man, không dám tự khoe khoang.”

Hoàng đế cười sâu xa, “Nghe nói Ninh Hầu đã sớm tìm được người, còn để cho gia thần đánh một trận với người ở núi Bạch Vân, không phải người thắng sao? Hai người Chử Lương Chử Đạt này chính là hai thủ hạ đặc lực nhất của Ninh Hầu.”

Thân kinh Chử Vân Sơn căng thẳng lên, trên mặt vẫn là nụ cười thật thà, “Thảo dân...” hần nhếch môi cười ngượng, “Có chút chiêu thức bọn họ sẽ không nghĩ tới.”

Hoàng đế hứng thú, “Hả? Là chiêu thức gì?”

Chử Vân Sơn cười như tên trộm, “Trong thôn thảo dân, mấy đứa nhỏ đánh nhau cũng sẽ không kiêng kỵ gì, dễ hiểu một chút, chính là hầu tử trộm đào cũng có thể làm được.”

Hoàng đế không nghĩ tới Chử Vân Sơn sẽ trả lời như vậy, có chút sững sốt liền cười lên ha hả, “Người nói là người sử dụng những chiêu thức này?”

Chử Vân Sơn sờ đầu một cái, cười hắc hắc.

Hoàng đế cười đến đứng lên không được, “Cái tên tiểu tử này, khi còn bé nhìn người cũng thật thà, thế nào lại càng ngày càng hư? Buổi chiều chúng ta đi săn thú, để trẫm xem xem thân thủ của thợ săn như người như thế nào?”

Chử Vân Sơn vội vàng đáp ứng.

Hoàng đế nói đi liền đi, lúc này liền lệnh cho nội thị an bài, Chử Vân Sơn ngay cả thời gian về nhà cũng không có, đã theo hoàng đế đến khu vực săn bắn của hoàng gia.

Đi theo hộ vệ là bên người là Chử Vân Phi.

Hoàng đế thân mật lôi kéo Chử Vân Sơn nói chuyện, Chử Vân Phi dĩ nhiên sẽ không tiến lên cắt đứt, săn thú bắt đầu, hoàng đế nghe theo đề nghị của Chử Vân Sơn, không cho người thả mồi dụ thú, mà tự mình mang theo vài nội thị đi theo Chử Vân Sơn vào khu vực săn bắn từ từ tìm kiếm.

Mặc dù khu vực săn bắn của hoàng gia không tốt bằng núi Bạch Vân, nhưng dù gì cũng là một ngọn núi, chỉ cần vào núi, bản lĩnh thợ săn của Chử Vân Sơn mới có thể bộc lộ.

Trên đường hăn vừa đi vừa cùng hoàng đế tán gẫu, còn dạy hoàng đế nhận biết rau dại, những thứ có thể nấu ăn, những thứ có thể phơi khô bán lấy tiền, hoàng đế nghe được cảm thấy hưng phấn không thôi.

“tất cả đều nhớ kỹ cho trẫm, một lát trở về, chúng ta cùng làm cây tế thái để ăn.” Hoàng đế cao hứng nắm một cây tế thái, nội thị liên tục phân phó người dựa theo hình dáng của cây mà đi đào.

Chử Vân Phi nhíu mày, tình huống này...sao lại cảm thấy có chút không đúng?

Trên thật tế, cho dù Chử Vân Phi nghĩ gì cũng không có cơ hội tiếp xúc với Chử Vân Sơn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chử Vân Sơn đng cùng hoàng đế vừa đi vừa nói, cực kỳ cao hứng.

“đều là nuowngt ử của thảo dân dyaj cho thảo dân, phu thân của nàng ấy là một địa phu, nàng ấy cũng biết được chút ít thảo dược.” Chử Vân Sơn nói đến Sơn Tảo, gương mặt hạnh phúc.

Hoàng đế có chút ý định, “Vậy nương tử người đã đến kinh thành chưa?” mặt Chử Vân Sơn mang vẻ dĩ nhiên, “Tới rồi, hoàng thượng, thảo dân có con rồi! Qua mấy tháng thảo dân đã có thể làm phụ thân, thảo dân phải sửa chữa lại phòng ốc, hiện tại mới ba gian, về sau nhiều con nít, sẽ không thể ở được, còn phải xin thôn trưởng giúp một tay như lần trước, phải thêm ba gian nữa, ai nha, cũng tốn không ít tiền đâu, lại nên vào núi kiếm chút con mồi đi bán rồi...” hấn rất nghiêm túc, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để hoàng đế nghe được.

Mặt hoàng đế có chút không ngờ, “Người không tính ở lại kinh thành? Tiểu Phong, lúc người còn nhỏ thích nhất là đi theo đại ca người và trẫm , hiện tại đã có nương tử thì không cần chúng ta?”

Gương mặt Chử Vân Sơn uất ức, “Hoàng thượng, kinh thành không thể ở lại được, nơi này vật giá đáng quý, vẫn là trở về là tốt nhất. Lại nói, thê tử của thảo dân cũng không quen. Ở trong thôn thảo dân, làm gì có cái gọi là tiểu thiếp chứ, thê tử của thảo dân còn chưa từng thấy qua, ngày đó thấy tiểu thiếp của đại ca thảo dân liền gọi một tiếng tẩu tẩu, bị người khác người nhạo một phen, hiện tại nàng ấy cũng không dám ra cửa. Vẫn là thôn của thảo dân tốt nhất, không có nhiều quy cũ như vậy.”

Hoàng đế bật cười hì hì, chuyện như vậy hấn đương nhiên biết, còn biết là chuyện này khiến cho An Dương muội muội của hấn giận đến xanh mặt.

Chử Vân Sơn khỗ sở nói, “Kinh thành một chút cũng không dễ chơi, cũng chỉ là một cái nhà lại cố tình có nhiều người như vậy, chèn đến chết thôi. Muốn cùng thể tử ngũ chung, cũng có thể bị người nói, thật sự không có ý tứ.”

“Ở Kinh thành, phu nhân nhà nào mang thai mà không an bài thông phòng phục vụ, nghe nói đại ca người an bài thông phòng cho người đều bị người đuổi?” Hoàng đế cười đến ngắt ngưỡng.

Chử Vân Sơn vẻ mặt khinh bỉ, “Vậy mà là nha hoàn sao? Đeo vàng đội bạc, so với nương tử của thảo dân còn mặc tốt hơn, cả người đầy mùi khiến người ta không nhìn được muốn đập nàng ta vào trong nhà tắm mà tắm một phen, vẫn là nương tử của thảo dân tốt nhất. Hoàng thượng__”

Chử Vân Sơn thần thần bí bí lại gần bên tai hoàng đế, nói nhẹ mấy câu, trên mặt hoàng đế liền xuất hiện vẻ chộn rộn rục rịch, “Thật sự có thể thư thái như vậy sao?”

Chử Vân Sơn gật đầu khẳng định, “nữ nhân mềm nhũn, ở trong nước tư vị càng thêm đặc biệt, ở nhà thảo dân vẫn thường chơi, tư vị kia, chắc chắn, thật mụ nội nó thoải mái.”

Hoàng đế khẽ cười, “Đây mới là nguyên nhân thật sự người muốn trở về thôi.”

Chử Vân Sơn ngây ngốc cười cười, coi như là chấp nhận lời nói của hoàng đế.

Từ khu vực săn bắn trở về, hoàng đế ban thưởng rất nhiều đồ quý giá cho Chử Vân Sơn. Chử Vân Sơn liên tục tạ ơn rồi mới rời khỏi hoàng cung, vừa rời khỏi, Chử Vân Sơn liền thở dài, sờ sờ mồ hôi ướt đầm sau lưng, sau lần này địa khái có thể nằm ngủ ngon giấc rồi.

“Người thấy thế nào?” Hoàng đế ngồi nghiêng trên long ý, mắt hơi híp, hỏi một nam nhân vô cùng bình thường đang đứng trên điện.

“Hồi hoàng thượng, người này lời nói thô鄙, cử chỉ không chừng mực, ở Hầu phủ cũng tùy tính vô cùng, nương tử hãn có thai, lúc trước còn muốn Trần ngự y ở Thái Y viện ba ngày đến xem mạch một lần, hiện tại biến thành một ngày một lần. Đuổi nha hoàn, cũng chỉ là bởi vì hãn không thích, tính tình quá mức tùy ý.”

Hoàng đế nhẹ nhàng nói, “Không phải người nói là nhìn hãn vẫn có chỗ để dùng sao?”

“Hồi hoàng thượng, nô tài đã điều tra, Chử Vân Sơn ở trong thôn trâm mạc ít nói, mỗi ngày không vào núi thì ở nhà làm việc vặt, rất bình thường. Sau khi vào Kinh thành, đột nhiên thấy được vinh hoa phú quý, tính tình hỉ nộ vô thường, hai ngày trước, hãn từng mang theo một quản sự của Ninh Hầu phủ, đi dạo kinh thành, mua rất nhiều đồ ăn vặt và đồ chơi nhỏ trở về lấy lòng thể tử. Ngay cả hãn có chút bản lãnh, nhưng còn nhỏ gặp biến cố lớn, sống ở thôn quê, đã thay da đổi thịt.”

“Nói thẳng cái nhìn của người.”

“Chử Vân Sơn thật sự không thể dùng. Ninh Hầu vọng tưởng sử dụng hãn như cánh tay phải, thật sự là si tâm vọng tưởng.”

Mặt hoàng đế không chút thay đổi, “Trở về tiếp tục quan sát, có bất kỳ tình huống nào cũng tới bẩm báo.”

“Vâng.” Người kia sau khi thi lễ liền nhanh chóng biến mất ngoài đại điện.

‘Chử Vân Sơn, Chử Vân Phi...’ hoàng đế lẩm bẩm, cũng không biết hãn đang suy nghĩ gì.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 41

Tin tức tiếp theo hoàng đế nhận được thật khiến cho hãn trận mắt há mồm

“Chử Vân Sơn dẫn dắt nô bộc, tìm kiếm rau dại ở khắp nơi trong Hầu Phủ, bởi vì phu nhân muốn ăn bánh rau dại.”

“Ninh Hầu mang theo Chử Vân Sơn đi binh doanh, chiêu số Chử Vân Sơn sử dụng rất hạ lưu, khiến không ít quan quân trong binh doanh mất thể diện, khiến cho trong quân tiếng oán than dậy trời.”

“Chử Vân Sơn cùng phu nhân ban ngày tuyên dâm, vô cùng hoang đường.”

“Chử Vân Sơn...”

Mấy ngày mới bắt đầu Hoàng Đế còn thờ ơ ơ hờ, sau khi liếc mắt nhìn liền ném ở một bên.

Sau liền xảy ra một chuyện, lại ép có người phải nhảy ra trước.

Chuyện là như vậy.

Lúc mới vào Hầu phủ, Sơn Tảo từng đem giày mình tự làm đưa cho An Dương công chúa, tất nhiên An Dương công chúa làm sao để vào mắt loại tay nghề này, cố tình hôm đó nàng cùng Chử Vân Phi có chút tranh chấp, thuận miệng đem giày cho một ma ma tự xử trí.

Ma ma này ở Hầu phủ cũng coi như có chút thể diện, đem giày cầm về nhà, thấy giày được làm rất tốt, bên trong rất mềm, nhìn đều biết là dụng tâm mà làm, lúc này liền mang vào đi đi.

Khi bà ta thử giày mới thì bị người ngoài nhìn thấy, nghĩ rằng An Dương công chúa không thích, nhị gia và nhị phu nhân cũng đều là dân quê, tiện tay nên đem giày tặng cho người khác.

Người được tặng lại cầm giày cho người kéo xe mang, đôi giày đầu hồ lại để dành cho cháu của mình.

Vốn người kéo xe chỉ làm việc ở bên ngoài, vị ma ma kia lại rất keo kiệt, thường ngày cơ bản cũng không mang giày này, nên cũng không có ai phát hiện. Nhưng khi Chử Vân Sơn đi dạo bên ngoài một vòng lại cố tình nhìn thấy, chẳng những nhìn thấy, còn đem người kéo xe trói về nhà, nói là đồ của An Dương công chúa bị hãm ta trộm.

An Dương công chúa vừa nghe đồ đạc của mình bị tên kéo xe trộm, tất nhiên tức giận đặng đặng đi gặp, kết quả vừa nhìn đã trợn tròn mắt, giày Sơn Tảo đưa cho Chử Vân Phi đang mang ở trên chân của tên này, An Dương công chúa thấy sắc mặt khó coi của Chử Vân Phi, còn muốn cãi lại, lại nhìn thấy bàn tay Chử Vân Sơn vừa động đã cởi giày trên chân tên kéo xe cởi xuống.

Trong chính phòng bốc lên một mảnh mùi hôi chân, bên trong giày hiện lên một dòng chữ thêu.

Lần này thì cũng không khống chế được, mặt An Dương công chúa xanh xanh tím tím một hồi, Chử Vân Phi càng thêm tức bẽ phối. Một loạt hành động của đệ đệ chính là không muốn giúp hãm, hiện tại lại càng phiền phức, sự thật là chuyện này làm cho phu thê Chử Vân Sơn uất ức, hiện tại nếu còn muốn Chử Vân Sơn giúp một tay lại càng là si nhân viễn mộng!

Hầu phủ náo loạn bắt đầu tra, liền tra được vị ma ma kia, nhân chứng vật chứng đều đủ, vị ma ma kia còn là người đắc lực bên cạnh An Dương công chúa, chuyện đến đây là kết thúc rồi.

Chử Vân Sơn ở Hầu phủ tận tình gây sự, nói hoàng thân quốc thích xem thường bọn họ, nương tử hãnh không để ý thân thể mang nặng, tân tân khổ khổ làm giày, không cảm kích thì thôi, còn xem thành đồ bỏ đi tùy ý thưởng cho người làm, giày vò khiến Chử Vân Phi nhức đầu nhức óc.

Chử Vân Sơn âm ỉ xong, mang theo Sơn Tảo, cùng với bọc y phục đơn sơ, liền chuẩn bị rời đi. Nói rằng Hoàng Đế cũng diện kiến, ban thưởng cũng nhận rồi, có số tiền kia, trở về núi Bạch Vân, hãnh chính là đại hộ nhất đẳng, cũng có thể thuận lợi vui vẻ trở về rồi.

Chử Vân Phi làm sao có thể cam lòng để cho hãnh đi? Vội vàng đuổi theo nói vài lời hữu ích. An Dương công chúa lại không vui, nàng đường đường là một công chúa, kêu hãnh hai chữ nhị thúc, gọi Sơn Tảo thành đệ muội đã là nể tình rồi, vì vài đôi giày rách, chẳng lẽ còn muốn nàng khuất nhục nịnh hót đi nói xin lỗi sao?

Càng nghĩ càng uất ức, ngoắt một cái, An Dương công chúa liền vào cung tìm Hoàng Đế khóc lóc kể lể.

Đây vốn là chuyện nhà, cũng không biết Hoàng Đế nghĩ như thế nào, lại giống trống khua chiêng chạy đăm Hầu phủ khuyển như Nhi Hầu, cứ như vậy, người của Ngự Sử đài lại có chuyện làm.

Các loại tấu chương buộc tội Ninh Hầu trị gia không nghiêm liên tiếp được đưa đến bàn ngọc của Hoàng Đế, Hoàng Đế cố niệm tình cũ đều lưu lại không trả lời. Nhưng lại lén lút nói chuyện với Chử Vân Phi, nói gần nói xa đều hi vọng Chử Vân Phi quản gia cho tốt mới có thể chặn được miệng của các Ngự Sử, cũng không trở thành trò cười trong miệng mọi người.

Chử Vân Phi hoàn toàn nổi giận, sau khi bắt bố Chử Vân Sơn trở về lại phải tiếp về vị An Dương công chúa.

An Dương công chúa trợn tròn mắt, nàng chỉ là tính tình công chúa đột nhiên nổi lên, không ngờ lại khiến cho chuyện lớn như vậy, ngoan ngoãn trở về Hầu phủ, cũng không dám làm loạn.

Chử Vân Phi càng nghĩ càng tức, hơn nửa đêm không ngủ được liền kéo Chử Vân Sơn đến mất thất.

“Cái tên này, cuối cùng là đệ muốn làm gì? Không giúp ta thì thôi, còn náo thành như vậy?” Chử Vân Phi tức giận, sắc mặt xanh lét.

Lúc này, Chử Vân Sơn sắc mặt tự nhiên, rất bình tĩnh trả lời, “Muốn để huynh thu tay lại, ý của hoàng thượng không phải huynh không nhận ra, huynh đem binh quyền giao ra, hãn mới có thể an ổn. Nếu không bên cạnh có một thần tử nắm trong tay trọng quyền, hàng đêm hãn sẽ không ngủ ngon, làm sao có thể bỏ qua cho huynh?”

“Đệ cho rằng ta không muốn hãn ngủ ngon giấc sao? Vậy ta đây? Phụ thân năm đó tại sao mà chết có phải đệ đã quên mất sao? Nguyên nhân toàn bộ Chử gia bị giết, tịch thu tài sản có phải đệ đã đều quên? Nếu như năm đó phụ thân không có giao ra binh quyền, cũng sẽ không bị chết oan! Nhìn xem, tình trạng bây giờ của ta, cùng phụ thân năm đó có gì khác nhau? Năm đó mẫu thân không phải là Minh Hoa quận chúa, nữ nhi của trưởng công chúa saom kết quả là như thế nào? Nói chém liền chém! Phụ thân vừa mới bình loạn được Đại Kim, vừa nộp lại binh phù liền bị một chiếu thư của Hoàng Đế ban cho cái chết! Ta bây giờ dám làm sao? Dám sao?”

Chử Vân Phi tức giận đi quanh phòng, hãn không phải không biết sự phòng bị của Hoàng Đế đối với mình, nhưng sau khi giao ra binh quyền, chờ đợi hãn sẽ là cái gì? Nói không chừng chính là số mạng tịch thu toàn bộ gia sản, trăm thủ toàn gia! Hãn không muốn chết, thật vất vả hãn mới có

thể sống sót! Từ chuyện của phụ thân đã để cho hãn học được một đạo lý, chỉ có lúc người bị người khác quản chế, mới không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chử Vân Sơn thở dài, “đại ca, huynh còn không nhìn ra sao? Vài đôi giày này chỉ là mồi dẫn lửa, nếu không có người kích động, lấy tính tình của đại tẩu, nàng làm sao có thể dễ dàng bị tức giận mà chạy đến trước mặt hoàng thượng tố cáo như vậy? Còn người kéo xe kia, tại sao lại trùng hợp đụng phải đệ, khiến giày rơi xuống trước mặt đệ, lại đúng lúc bị người trong phủ nhận ra là giày do Sơn Tảo làm? Ngự Sử tại sao lại đột nhiên liên hợp nhau tấn công? Hoàng thượng vì sao không trả lời tẩu thư mà lại lén lút muốn huynh quản gia cho tốt! Đây chính là đang cho huynh cơ hội, đại ca, hãn muốn cho huynh thể diện để nộp binh quyền!”

“Đại ca, trận này của huynh và Hoàng Đế, huynh đã sớm thua.”

Chử Vân Phi nhất thời chán nản, “Chẳng lẽ ta liền cứ như vậy khoanh tay chịu trói sao?”

“có phải khoanh tay chịu trói không thì không thể biết.” Chử Vân Sơn thở dài một tiếng, “ đại ca, nếu Hoàng Đế không niệm tình cũ, sớm muộn gì cũng sẽ đoạt lại binh quyền của huynh, hãn làm như vậy, cho dù là không muốn làm cho thiên hạ bất mãn, hay thật sự là quý trọng tình cảm sinh tử chi giao với huynh, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Chử Vân Phi trầm mặc một hồi lâu, trên mặt chảy xuống nước mắt, “Nhị đệ! Nhị đệ! Đệ không hiểu, đại ca thật sự là sợ, ta sợ lại gặp phải chuyện như phu thân vậy!” giọng điệu của hãn đột nhiên trở nên thù hận, “Năm đó hoàng thượng cũng đã nói, tên cầu Hoàng Đế kia sẽ đối với nhà chúng ta bất lợi, ta nói cho phụ thân, nhưng phụ thân nói như thế nào? Ông ấy nói, tên cầu Hoàng Đế kia là ông nhìn lớn lên, cầu Hoàng Đế sẽ không đối với ông như vậy.”

“Nhưng kết quả thì sao? Gia đình chúng ta nhiều người như vậy đều chết, nếu không phải hoàng thượng nói trước tin tức cho ta, ta dùng kế cứu đệ đi, chỉ sợ hiện tại cũng không thể có cảnh gặp lại như hôm nay rồi. Ta vĩnh viễn không quên được, dạng vẻ đại muội chết trước mặt ta, muội ấy còn nhỏ như vậy, so với đệ còn nhỏ hơn hai tuổi, chỉ nhẹ nhàng hạ xuống, đầu liền rơi xuống, hai mắt thật to cứ như vậy nhìn ta, oán trách ta không cứu nàng! Ta không cứu được, ta không cứu được! Ai ta cũng không cứu được!”

Chử Vân Phi gào khóc lên.

Nước mắt nam tử hán không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm mà thôi.

Chử Vân Sơn im lặng, đại ca luôn bảo vệ hắn, khiến Trung bá mang theo hắn bí mật đến nơi núi sâu, một mình đại ca mang trên lưng thù hận mà sống trên cõi đời này, hiện tại đại thù đã báo, hắn mất đi mục tiêu, còn lại chính là sự mù mịt và khát vọng sinh tồn.

Ai cũng không muốn chết.

Một đêm này, hai huynh đệ ở mật thất, ngồi suốt một đêm.

Hoàng cung.

“Ninh Hầu ôm Chử Vân Sơn gào khóc, trời vừa sáng thì Ninh Hầu nghe Chử Vân Sơn khuyên giải, quyết định hôm nay vào cung giao binh phù.” Nma nhân hồi báo mọi chuyện trước sau như một, thanh âm không một chút phập phồng.

Hoàng Đế thở dài thật sâu, “Biết, người đi xuống đi.”

Không cần bất cứ xung đột nào, lại có thể nắm được trăm vạn địa quân trong tay Chử Vân Phi, cũng không suy giảm tới tình cảm sinh tử giữa bọn

họ, hẳn rất cao hứng.

Nhưng mà tại sao, trong lòng hẳn lại có sự cảm động và đau đớn vậy? Cầu Hoàng Đế ? ha ha ha, cầu Hoàng Đế trong miệng Chử Vân Phi chính là đại ca của hẳn, đại ca đem mẫu phi của hẳn độc chết, đem nữ nhân hẳn yêu nhất nạp thành phi sau khi giết chết đại ca của nàng, đem hẳn nhốt ở một trấn nhỏ vùng biển giới đến mười năm! Hẳn cũng chính là muốn tiếp tục sống mới hết sức chống lại, thì ra cho dù là Hoàng Đế hay thần tử, mọi người đều vì sự sống mới cực khổ đến như thế.

Có thể hay không một ngày nào đó hẳn cũng sẽ bị người mắng là cầu Hoàng Đế ?

Không, sẽ không! Hẳn muốn trở thành một minh quân, Chử Vân Phi là một nhân tài, cần trọng dụng, sẽ là cánh tay lợi hại nhất của hẳn, hẳn muốn suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào. Còn có Chử Vân Sơn...

Hẳn mở ra mật thư ghi chép nhất cử nhất động của Chử Vân Sơn, nếu hẳn ta đã không muốn dính vào, thì tùy hẳn đi đi, dù sao vẫn còn có Chử Vân Phi, hẳn thật nguyện ý vì huyết mạch của Chử gia mà chừa một còn đường.

Phía đông mặt trời dần dần dâng lên, một ngày mới bắt đầu.

Không bao lâu kinh thành lại có chấn động lớn, Ninh Hầu gia Chử Vân Phi tự thẹn trị gia không nghiêm, tự động từ bỏ chức vị Đô Đốc, lại được Hoàng Đế ban cho chức vị Thái Sư, trở thành vị Thái Sư trẻ tuổi nhất của bản triều, trong một đêm, các Ngự Sử toàn bộ câm miệng, không còn tấu chương buộc tội Chử Vân Phi. Ninh Hầu mang theo An Dương công chúa tự mình đến cảm tạ Hoàng Đế, xin chỉ sắc phong trưởng tử của Chử Vân Phi là Chử Sách làm thế tử.

Lúc đó, Chử Vân Sơn đã mang theo Sơn Tảo ngồi xe ngựa chao đảo chuẩn bị trở về núi Bạch Vân, hẳn hiện tại là người có tiền, hẳn quyết

định mang Sơn Tảo về theo đường bộ, từ từ ngắm cảnh ven đường, mặc dù Sơn Tảo có thai, nhưng chỉ không cần leo lên leo xuống là được, mỗi khi đến một địa phương, hẳn đều mang theo Sơn Tảo đi đến các quán ăn ngon nổi tiếng, một lòng muốn đem Sơn Tảo nuôi đến mập phì.

Theo bọn họ còn có, Chử Lương và Hạ Thảo, đây là ý tốt của Chử Vân Phi, hẳn thật sự không yên lòng với Chử Vân Sơn, liền đem thủ hạ đặc lực nhất của mình đưa cho Chử Vân Sơn, mà Hạ Thảo là tự nguyện đi theo Sơn Tảo.

Sơn Tảo trên đường cũng dần quen với việc Hạ Thảo đi theo hầu hạ rồi.

Chử Vân Sơn dựa vào xe ngựa, trên đầu đội một chiếc nón cỏ, nhìn Chử Lương một thân khí chất văn nhược bên cạnh, cười hắc hắc hai tiếng, “Thật ra bây giờ người muốn trở về vẫn còn kịp, đi theo chúng ta, người chính có thể là một nông dân thôi. Đại ca ta có thể nhìn người chịu khổ, chỉ sợ vị kia...không bỏ được chuyện để người lãng phí.”

Chử Lương mím cười quay đầu, “Nhị gia biết?”

Chử Vân Sơn ngậm rở cỏ trong miệng, miễn cưỡng nói, “Người không phải là cố ý để cho ta biết sao?”

Chử Lương cúi đầu xuống, một lát sau mới ngẩng đầu lên, khóe miệng chứa nụ cười trong sáng, “Làm người không dễ dàng, coi như có dễ thì nô tài cũng muốn sống thêm vài năm. Đại ân của nhị gia, đồng ý cho nô tài theo bên người, cuộc đời này nô tài tuyệt đối không dám quên.”

Chử Vân Sơn chậm rãi nhìn tới Sơn Tảo và Hạ Thảo, nhảy vọt xuống xe ngựa, nhẹ nhàng nói mấy câu, “Người nợ ta, nhưng rất khá.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 42

Nhóm người Chử Vân Sơn không lo lắng mà đánh xe ngựa trở về, Hạ Thảo chăm sóc Sơn Tảo rất tốt, Chử Vân Sơn nhìn thấy quả thật không tệ, nhưng vẫn không dám hạ xuống cảnh giác, ăn uống của Sơn Tảo, chỉ cần hẳn có thể làm thì tuyệt đối không mượn tay của người khác.

Tới nơi gọi là trấn Phong Huyền, Chử Vân Sơn phái Chử Lương đi tìm khách điểm.

Chỉ một chút sau, Chử Lương liền trở về bẩm báo, “Trên trấn có khách điểm Hưng Long, nhìn rất sạch sẽ.”

Chử Vân Sơn gật đầu, “đi thôi, chúng ta đến nhìn một chút.”

Đi qua một vài con phố, có một khách điểm ở ngã tư đường, chính là khách điểm Hưng Long. Chử Vân Sơn lập tức đánh xe đi qua giao Chử Lương tháo ngựa đưa cho gã sai vặt, đỡ Sơn Tảo đi vào.

“khách quan, xin mời vào bên trong ngồi! Nghỉ ngơi hay ở trọ ạ?” Tiểu nhị cười híp mắt tiến lên tiếp đón, vừa lau bàn xong liền dâng nước.

Chử Vân Sơn nhìn quanh một chút, hoàn cảnh cũng không tệ lắm, “Ở trọ, ba gian phòng thượng hạng, trước đem lên chút thức ăn, các người đem mấy món rau củ trong tiệm lên, chú ý không có tỏi.”

Sau khi Sơn Tảo mang thai, đối với mùi vị rất nhạy cảm, hơn nữa lại không thích vị tỏi.

Tiểu nhị nhanh nhẹn đáp một tiếng, “Xin hỏi khách quan có mấy người?”

Chử Vân Sơn nhìn thấy Chử Lương đi vào, chỉ chỉ Chử Lương, “Bốn người.”

“Tiểu nhân xin đề cử cho bốn vị khách quan một vài món ngon của tiệm, cá chiên kho tộ, trứng tráng, rau xào, bánh mật xào cay, kết hợp với một phần canh nhẹ, khách quan thấy như thế nào?” tiểu nhị rất nhanh chóng đề cử vài món ăn, Chử Vân Sơn vừa nghe vừa gật đầu liên tục.

“Các người có kiêng kỵ món nào hay không?” Sơn Tảo thân thiết hỏi Hạ Thảo và Chử Lương. Mặc dù kế ước bán thân của Chử Lương và Hạ Thảo đều ở trên tay nàng và Chử Vân Sơn, nhưng nàng còn chưa có thói quen làm “phu nhân”, mấy ngày chung đụng, cũng khiến cho nàng và Hạ Thảo nảy sinh tình cảm thân mật, có thể nói, phu nhân như nàng một chút kiêu ngạo cũng không có.

Chử Lương mỉm cười lắc đầu, “Bẩm phu nhân, không có.” Hạ thảo không lên tiếng, chỉ im lặng lắc đầu một cái.

Tiểu nhị nhìn quanh, rất dễ dàng phân biệt được quan hệ, “Khách quan cần gì ba gian phòng, hai gian không thể sao? Tiểu nhân truyền món ăn cho ngài ngay!”

Chử Vân Sơn và Sơn Tảo hơi sững sờ, Sơn Tảo suy nghĩ một chút, nghiêm túc thương lượng cùng với Chử Vân Sơn, “Không bằng chúng ta đặt hai gian thôi? Cũng có thể tiết kiệm một chút, thiếp cùng Hạ Thảo một gian, chàng cùng Chử Lương một gian.”

Lời vừa nói xong, ba người còn lại đều tối mặt, Chử Vân Sơn rất không vui mà nói, “Tại sao không phải ta với nàng một gian, hai người bọn họ một gian?”

Sơn Tảo ánh mắt xin lỗi, liếc nhìn Chử Lương và Hạ Thảo đang có sắc mặt quái dị, giận trách nói, “Chàng nói cái gì đó!”

Chử Vân Sơn khẽ hừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Thức ăn rất ngon, khẩu vị của Sơn Tảo cũng tốt hơn, ăn liền ba chén cơm, làm cho Chử Vân Sơn lo lắng, “Nàng không cần ăn thêm nữa, cẩn thận ăn nhiều, buổi tối lại khó chịu.”

Buổi tối, ngủ tại khách sạn, không tính giường rất mềm, Sơn Tảo quả nhiên không ngủ được, “Chướng bụng quá, không ngủ được.”

Chử Vân Sơn ra dáng ta biết ngay mà, liền cùng nàng đi quanh phòng để tiêu thực, hai người câu được câu không nói qua nói lại.

“Kế tiếp chúng ta đi đâu ạ?” Sơn Tảo đi từ từ, bụng quá no quá khó chịu.

Chử Vân Sơn nghiêm túc đỡ nàng, “Về nhà đó, đi thêm hai trấn sẽ đến trấn Bạch Vân rồi.”

“Vậy Chử Lương và Hạ Thảo làm thế nào?” Phòng ốc trong nhà cũng không đủ ở.

Chử Vân Sơn không suy nghĩ, “Bên cạnh không phải còn đất trống sao? Giúp bọn họ dựng một gian phòng mới là được rồi.”

Sơn Tảo nghĩ tới liền cảm thấy có chút không đúng.

“Bọn họ? cô nam quả nữ được không?”

“đem Hạ Thảo gả cho Chử Lương không phải được sao.” Chử Vân Sơn rót chén nước cho Sơn Tảo.

Sơn Tảo cầm ly, càng nghĩ càng thấy thích hợp, “đúng nha, có thể đem hai người họ thành một đôi! Chàng có dịp liền hỏi Chử Lương một chút,

thiếp lại hỏi Hạ Thảo, nếu bọn họ đồng ý, thì thật sự là một mối lương duyên tốt.”

Chữ Vân Sơn không muốn chọc phá tiểu thê tử có chút chậm lụt đơn thuần của mình, Hạ Thảo bỏ lại hầu phu nhất định đi theo, không phải là vì Chữ Lương sao! Nàng thế mà lại không nhìn ra.

Chữ Lương ở sát vách bỗng dựng rùng mình một cái, tại sao lại đột nhiên cảm thấy lạnh? Đừng nói lại nha đầu Hạ Thảo có thể cầm chân người kia đng nói xấu hẳn chứ!

Chữ Vân Sơn loáng thoáng nghe được chút tiếng động, khéo léo dụ dỗ Sơn Tảo nằm lên giường, lấy cớ có chút chuyện, đứng ở cửa hô nhẹ, “Chữ Lương.”

Rất nhanh, Chữ Lương liền từ phòng sát vách đi ra.

“Người đi....” Nói thêm vài câu, Chữ Vân Sơn mới trở về phòng.

Suốt đêm yên tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, cửa nha môn trấn Phong Huyền treo ngược một người bị cởi sạch sẽ, trên cổ mang một khối vải trắng, trên đó viết hẳn trộm tài sản của người khác cùng một vài tội danh khác, đưa tới vô số người vây xem.

Lúc này Sơn Tảo đã sớm yên vị trên xe ngựa do Chữ Lương đánh, một nhóm bốn người hướng phía ngoài trấn mà đi.

“Người thật không có sao?” Sơn Tảo hồ nghi nhìn Hạ Thảo ngồi đối diện.

Bắt đầu từ sáng nay Hạ Thảo cũng có chút gì không đúng, bọng mắt có chút xanh, gương mặt tái nhợt, trong mắt nước mông mông, mặt quật

cường.

Hạ Thảo lắc đầu, khuôn mặt rũ thấp xuống, khẽ nghiêng đi, Sơn Tảo chỉ thấy nàng cắn thật chặt cánh môi.

Sơn Tảo vốn muốn hỏi nàng đối với Chử Lương có chút tâm tư nào không, nhìn Hạ Thảo như vậy, ngược lại có chút hỏi không được.

Bên ngoài xe, Chử Vân Sơn buồn cười nhìn gương mặt nghiêm nghị của Chử Lương, vỗ lên vai hấn một cái, “Ta biết rõ người nghĩ như thế nào, yên tâm, ta sẽ không để cho người phiền não thật lâu.”

Đôi môi Chử Lương giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì.

Xe ngừng gấp một tiếng, lắc mạnh một cái, Sơn Tảo không ngồi vững tất nhiên sẽ té xuống, nàng ai nha một tiếng, phản ứng đầu tiên là ôm lấy bụng mình, nhưng lúc ngã xuống lại không bị thương. Mở mắt ra thì mới phát hiện Hạ Thảo đã trở thành cái đệm che cho nàng.

Rèm bị vén lên, Chử Vân Sơn nhìn thấy Sơn Tảo ngã xuống, trong mắt lo lắng, đem Sơn Tảo đỡ dậy liền kiểm tra khắp người.

Sơn Tảo sau khi đứng lên mới nhìn thấy Hạ Thảo bởi vì che cho nàng mà cái trán va vào cột xe hình lăng giác, nhìn thấy Hạ Thảo nằm im ở đó, Sơn Tảo luống cuống, vội vàng cẩn thận đi qua bên cạnh Hạ Thảo.

Vừa nhìn vết thương của Hạ Thảo, Sơn Tảo không khỏi hít mạnh một hơi.

Cột xe ghim sâu vào trán Hạ Thảo, vết thương rộng bằng hai ngón tay đng chảy máu dạt dào, mặt mày Hạ Thảo càng thêm hốc hác.

Ban đầu Hạ Thảo còn không cảm thấy đau, sau khi tỉnh lại mới thấy cái trán dính dính, đau rát, nàng không để ý tới mình, khẩn trương nhìn Sơn

Tảo.

“Phu nhân không có sao chứ?”

Nước mắt Sơn Tảo cũng trào ra rồi, “Không có sao, không có sao.” Trong lòng đau xót cho gương mặt hốc hác của Hạ Thảo, giọng điệu không khỏi có chút không tốt, nàng oán giận Chử Vân Sơn và Chử Lương, “Các nguowifnhifn đường như thế nào?”

Chử Vân Sơn nhìn thật sâu Chử Lương đã nhảy xuống xe ngựa, hạ rềm xuống, “Các nàng ngồi nghiêm túc.”

Ngoài xe ngựa.

Chử Vân Sơn bình tĩnh ngồi trên xe, Chử Lương đang an ủi ngựa bị hoảng sợ, cùng mấy tên trước mặt giăng co.

“Làm nhục đại ca chúng ta, các người còn muốn đi ? Ngoan ngoãn nộp ra mấy trăm lượng bạc cho lão đại, lại dâng rượu lên, quỳ xuống chịu nhận lỗi, đem lão địa chúng ta phục vụ thật tốt, các người mới có thể rời khỏi địa giới Huyền Phong của chúng ta.”

Tên cầm đầu cầm một thanh trường đao, sau lưng hãn, những tên kia không phải cầm mộc côn chính là cầm thái đao, khí thế hung hãn, hung thần ác sát ngăn cản đường của Chử Vân Sơn.

“Tại sao có thể có những người này xuất hiện ?” ngọn lửa vừa được nén lại trong bụng của Chử Vân Sơn liền bùng dậy, xe ngựa bị ngăn cản coi như thôi, Sơn Tảo còn té, nếu Sơn Tảo không có việc gì thì tốt, nếu Sơn Tảo có chút gì, hãn không ngại đưa những kẻ này đi Tây phương một chuyến để nhận sự giáo dục của phật tổ.

Chử Lương vẻ mặt áy náy, “là nô tài xử lý không tốt.”

Tối hôm qua nhóm tặc tử này muốn trộm xe ngựa, còn đụng tới phòng của bọn hãn, Chử Vân Sơn để cho hãn đi xử lý chuyện này, hãn đuổi theo, không chế được tên trộm, vốn cũng có thể thuận tay bắt hết bọn tặc tử này, ai ngờ Hạ Thảo lại đi theo ra ngoài.

Có Hạ Thảo bên cạnh vướng chân vướng tay, những tên trộm này lại rất giáo hoạt, chiếm được ưu thế, để cho bọn chúng chạy thoát. Hạ Thảo lại còn không biết điều, chỉ quần lấy hãn nói thích hãn, muốn cùng hãn ở chung một chỗ, hãn lớn như vậy, những việc cần làm đều là những việc không màng để mạng sống, cơ bản không muốn lấy vợ sinh con, Hạ Thảo từ nhỏ đã là nô tỳ lớn lên ở thôn trang, nếu không phải vì phu nhân Sơn Tảo này xuất thân là thôn phụ, Chử Vân Sơn lại không thoải mái với bọn nô tỳ đội cao đạp thấp của hầu phủ thì nàng cũng không có cơ hội được làm nhất đẳng nha hoàn.

Tuy nói Hạ Thảo cũng có chút tâm kế, nhưng một chút mưu tính ở hậu trách đối với Chử Lương mà nói, hoàn toàn không để vào mắt. Cũng không biết từ khi nào thì nàng lại có tâm tư với hãn, khi còn là tam đẳng nha hoàn ở hầu phủ đã thích dính đến hãn, làm cho cả hầu phủ đều đồn địa rồi rít, ngay cả Ninh hầu cũng từng cười giỡn nói đem Hạ Thảo gả cho hãn làm nương tử, chỉ là khi đó hãn vừa mới trải qua một chuyện kinh hồn bạt vía, nào dám nói chuyện cưới nương tử, cho nên ba lần bốn lượt đưa đẩy. Hạ Thảo cũng vì vậy bị người ta đem ra làm chuyện đùa, nhưng nàng lại cố tình không xem nặng, vẫn rất quật cường.

Làm loại công việc kia, đời này cũng không muốn cưới vợ sinh con, vợ con đối với hãn mà nói, không phải hạnh phúc, mà chính là nhược điểm đối với người khác.

Có lẽ là cự tuyệt theo quán tính, có lẽ là phiền, Chử Lương cũng không hiểu rõ tâm tình của mình, vẫn nghiêm nghị từ chối Hạ Thảo, mặc dù nhì Hạ Thảo hết lần này đến lần khác thương tâm hãn cũng có chút không đành

lòng, nhưng mặc dù hấn ra đi theo Chử Vân Sơn, nhưng khó đảm bảo hoàng đế có ngày sẽ nhớ tới hấn, một ngày hấn cũng không dám thả lỏng.

“Này này, ta đây nói các người không hiểu sao? Còn không ngoan ngoãn nộp bạc, muốn ta đây động thủ sao?” cầm đầu nhóm tặc tử vẫn đang ồn ào kêu hét.

Chử Vân Sơn lửa giận bùng phát, “mới vừa rồi phu nhân bị ngã, Hạ Thảo cũng bị thương, người biết nên làm thế nào chứ, chữa ra mạng người là được.”

Chử Lương chau mày thật sâu, nhanh chóng tiến lên không quá chớp mắt đã tháo khớp tay chân của nhóm tặc tử, không cần một khắc thời gian, tiếng kêu rầm trời đã vang động một mảnh.

Chử Vân Sơn vẫn có chút không hả giận, còn muốn nói gì, đã thấy Sơn Tảo kinh hoàng vén rèm lên, tay đầy máu, “mau mau, tìm đại phu, máu của Hạ Thảo không cầm được.”

Chử Lương kinh hãi, hấn vừa rồi còn trấn an ngựa hoảng sợ, chưa kịp tới nhìn tình huống của Hạ Thảo, lúc này vội bay trở lại, cũng không quản nam nữ khác biệt, lập tức tiến nửa người vào xe dò xét.

Gương mặt Hạ Thảo chết lặng cùng mờ mịt, trên mặt đầy máu, Sơn Tảo đưa lòng ôm Hạ Thảo, khóc đến không kiềm chế được.

“Trở về trấn Phong Huyền.” Chử Vân Sơn nhanh chóng ra lệnh, Chử Lương đè nén sự tức giận trong lòng, nhanh chóng quay đầu ngựa trở lại trấn Phong Huyền.

Trở về trấn, tìm một y quán, địa phu vừa nhìn vết thương của Hạ Thảo liền than thở, lấy chút thuốc cho người rịt vào vết thương cầm máu, lại kê cho Sơn Tảo đang hoảng sợ mấy phương thuốc dưỡng thai, mới sờ cầm nói.

“Phu nhân thân thể kháng kiện, chỉ bị chút kinh sợ, không có đáng ngại. Vị cô nương kia thì...”

Sơn Tảo đng chờ đợi nghe, trong mắt Chủ Vân Sơn chỉ có Sơn Tảo, Hạ Thảo như thế nào hẳn không quan tâm, nhưng Hạ Thảo lại vì Sơn Tảo mà bị thương, hẳn cũng thật lòng hi vọng Hạ Thảo không có chuyện gì.

Sắc mặt Chủ Lương càng thêm tái nhợt, vội hỏi, “Nàng như thế nào?”

Đại phu gật đầu một cái, “Người không có sao, nhưng vết thương có chút phiền toái, chỉ sợ ngày sau khó mà lấy trượng phu.”

Tuy nói tất cả mọi người đều hiểu, vết thương trên trán Hạ Thảo dài như vậy nhất định gương mặt sẽ hốc hác, nhưng lại nói rõ ra như vậy, trong lòng có chút không thoải mái.

Sơn Tảo đưa lòng nhất, ôm Chủ Vân Sơn khóc không ngừng, “Làm sao đây? Nếu không phải tại thiếp, Hạ Thảo cũng sẽ không như vậy!”

Vốn nàng muốn đem Hạ Thảo gả cho Chủ Lương, nhưng bây giờ thì cũng khó nói rồi. Dung mạo của nữ nhân rất quan trọng, có thể lớn lên xấu xí, nhưng nhất định không thể bởi vì tác động bên ngoài mà trở nên hốc hác, bất kể là bởi nguyên nhân gì, rất khó kiếm được trượng phu.”

“phu nhân chớ lo lắng, vì chủ tử làm việc, đừng nói gương mặt xấu xí, chính là muốn mạng của nô tỳ, nô tỳ cũng chịu. Hơn nữa lần này, xin Nhị gia, phu nhân, nể tình nô tỳ một lòng vì chủ, đồng ý để nô tỳ quy y trước mặt bồ tát, để cho nô tỳ suốt đời phục vụ các ngài thôi.”

Sắc mặt Hạ Thảo tái nhợt, trên đầu quấn một vòng vải trắng, thân thể run lên, còn cố gắng ưỡn thẳng lưng, quỳ gối trước mặt Sơn Tảo và Chủ Vân Sơn, nghiêm túc mà nói.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 43

“Nói bậy gì đấy!” Sơn Tảo đau lòng mà nói.

Hạ Thảo cúi thấp đầu, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu lên, trên gương mặt mất mát vẫn lộ nụ cười kiên quyết, “Phu nhân không thích nghe, nô tỳ liền không nói. Nhị gia, phu nhân, chúng ta hiện tại nếu tiện đường, còn kịp thời gian tới trấn tiếp theo trước khi trời tối.”

Nói xong, nàng liền đi trước ra ngoài, từ đầu tới cuối, cũng không hề nhìn qua Chủ Lương một cái.

Trong mắt Chủ Lương có sự đau đớn đến co rúm người, nhưng cái gì cũng không nói.

Chủ Vân Sơn đều nhìn thấy được, nhưng cũng chỉ có thể lắc đầu, vẫn là nên nhanh chóng trở về thôi.

Chui vào xe ngựa, Sơn Tảo ngồi trên xe, nhìn Hạ Thảo bình tĩnh tự cường, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót.

Thật vất vả đến được trấn Bạch Vân, đang chuân rbi tìm một quán ăn chút cơm rồi trở về thôn, chỗ còn ngồi chưa nóng, Huyện lệnh đại nhân đã tới rồi.

“Chủ nhị gia, Chủ phu nhân!” Huyện lệnh vừa bước vào tiệm liền nhiệt tình chào hỏi.

Chủ Vân Sơn vội vàng đứng dậy đáp lễ, “Hầu đại nhân!”

Hầu huyện lệnh khom người làm lễ “Chữ nhị gia cùng phu nhân mới vừa trở lại từ kinh thành nhĩ, đoạn đường này thật là cực khổ rồi, không biết Hầu mỗ có vinh hạnh được thay cho nhị gia cùng phu nhân đón gió tẩy trần hay không đây?”

“Hầu đại nhân khách khí, lại nói hai chúng ta còn là huynh đệ khác họ!”
Chữ Vân Sơn cười ha ha nói.

Hầu huyện lệnh khoát tay liên tiếp, “Không dám, không dám. Nhị gia là bào đệ của Ninh hầu, Hầu mỗ nào có phúc phận có thể làm huynh đệ của Nhị gia. Không biết Hầu gia có tốt không?”

Chữ Vân Sơn gật đầu, “Đại ca rất tốt, đã khiến đại nhân phí tâm.”

Hầu huyện lệnh vội cười, “Không dám, không dám, Nhị gia và phu nhân trên đường cũng vất vả rồi, Hầu mỗ có chút rượu nhạt, kính xin nể mặt!”

Trong sự nhiệt tình mời khách của Hầu huyện lệnh, nhóm bốn người của Chữ Vân Sơn không thể làm gì khác hơn là đến phủ đệ của Hầu huyện lệnh ở phía sau huyện nha.

Phủ đệ của Hầu huyện lệnh ở trấn Bạch Vân cũng coi như là nhất nhĩ, nhưng đã nhìn thấy hoàng cung và hầu phủ thì cho dù là nhất nhĩ cũng không có giá trị để nhắc tới.

Hầu huyện lệnh mở hai bàn yến tiệc, ngoại viên gồm hãn, Chữ Vân Sơn và Chữ Lương. Nội viên là Hầu phu nhân cùng với Sơn Tảo và Hạ Thảo.

Hầu huyện lệnh lăn lộn quan trường đã lâu, am hiểu sâu sắc dòng nước ngầm của nó, Chữ Vân Sơn chính là bào đệ của Ninh hầu, Chữ Lương ban đầu là người hộ tống thánh chỉ, hôm nay mặc dù là người làm của Chữ Vân Sơn, nhưng chỉ như vậy cũng đủ để nhìn ra Ninh hầu đối với đệ đệ này thương yêu cỡ nào.

“Chử huynh, theo ý của ngu đệ, huynh nên trú ngụ ở trên trấn đi, phòng ốc vệ cgif cũng có thể giải quyết tốt, thôn Bạch Vân ở sâu trong núi, thường ngày khó tránh khỏi có nhiều bất tiện, huynh ở trên trấn, ngu đệ cũng có thể hết sức mà chăm nom một hai chuyện.”

Rượu qua ba tuần, Hầu huyện lệnh tự giác cùng với Chử Vân Sơn thân cận hơn rất nhiều, lại bắt đầu xưng huynh gọi đệ. Nếu là Chử Vân Sơn lúc trước, điều này thật sự sẽ rất buồn cười. Ban đầu, trước khi Chử Vân Sơn nhận được thánh chỉ, Hầu huyện lệnh nhất định tự nhận mình là đại ca, hôm nay khi hăntừ Kinh thành trở lại, vị đại ca này lại trở thành ngu đệ rồi.

“ Ta vốn là nông phu thôn dã, đã có thói quen với cuộc sống như thế rồi, đa tạ đại nhân quan tâm, ta vẫn là nên trở về thôi.”

Hầu huyện lệnh lại tiếp tục khuyên can, Chử Vân Sơn vẫn không biến sắc mà cản trở về, Hầu huyện lệnh đành phải thôi.

Đường này không thông, tự nhiên sẽ có đường khác. Ánh mắt Hầu huyện lệnh xoay động, nhanh chóng hình thành nhiều ý định khác. Hănt rất muốn dựa vào gốc cây đại thụ Ninh hầu này, hănt thật sự không muốn tiếp tục làm huyện lệnh ở cái thành trấn nhỏ này nữa, trước đó vài ngày tin tức Ninh Hầu muốn cưới tiểu thiếp mặc dù chỉ là tin đồn, nhưng hănt vẫn để phu nhân đến tặng lễ, quả thật canh trước nhà Tể Tướng cũng là quan tam phẩm, phu nhân hănt liền ngay cả cửa cũng không thể vào đã bị người ta ngăn cản quay trở về.

“Lần trước thấy được Chử đại nhân chính là lúc Chử huynh nhận được thánh chỉ, Chử đại nhân là anh hùng hào kiệt, bên cạnh không có người chăm sóc làm sao có thể được, hạ quan có một muội muội, mặc dù không phải là bào muội cùng mẹ, nhưng lại rất tốt, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, năm nay 17, gia mẫu đau lòng, không bỏ được nên vẫn chưa đính gả cho người. Hạ quan nhìn thế nào, cũng cảm thấy tiểu muội của hạ quan cùng với Chử đại nhân chính là trời sinh một đôi đấy.”

Chử Vân Sơn có thể từ từ lung lạc, Chử Lương này chính là cánh tay đắc lực của Ninh Hầu, bất kể thế nào, hôm nay hẳn dù sử dụng hết tất cả vốn liếng, coi như không lung lạc được cũng phải lưu lại ấn tượng tốt cho hai vị này.

Chử Vân Sơn sờ sờ lỗ mũi cười, vị Hầu huyện lệnh này thật có ý tứ, đối với hắn tự xưng ngu đê, đối với Chử Lương lại tự xưng hạ quan, hiện tại trên người Chử Lương không hề có một chức quan chức tước nào, thật không biết nên nói Hầu huyện lệnh này quá thông minh hay là quá ngu xuẩn? Còn dùng thứ muội của mình làm nhân tình, nên để Chử Lương tự mình giải quyết thôi, hắn chỉ cần ngồi xem chuyện vui là được rồi.

Trên mặt Chử Lương vẫn duy trì nụ cười như trước, “Đại nhân thật là biết nói đùa, ta cũng chỉ là một cái nô tài, sao xứng với tiểu thư. Cảm tạ đại nhân ưu ái, ta mời đại nhân một ly!”

Trong lòng Hầu huyện lệnh thở dài ảo não, ai chẳng biết người là nô tài, nhưng nô tài cũng chia cấp bậc đó, nếu không phải nhìn dáng vẻ của người còn ra dáng con người, muội tử của ta còn lâu mới đến được phiên người đây.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Hầu huyện lệnh lại không chút nào từ chối cùng Chử Lương nâng rượu. Dù thế nào hẳn cũng không vội, còn có thời gian, có thể từ từ vậy.

Bữa tiệc được một nửa, Hầu huyện lệnh vỗ vỗ tay, từ phía sau bình phong đi ra ba vị tuyệt sắc giai nhân, thẹn thùng e lệ bước tới hành lễ với bọn hắn.

Sắc mặt Chử Vân Sơn và Chử Lương hơi tối lại, Hầu huyện lệnh chợt tỉnh, cười nói, “Ba vị này đều là những diệu nhân, gia thế trong sạch, đối với nhạc khí cũng rất có thành tựu, thường ngày mệt mỏi, nghe một chút điệu hát dân gian liền có thể giải lao, chẳng phải rất êm tai sao?”

....

Phía bên này, Chử Vân Sơn và Chử Lương đối mặt với sự nhiệt tình vô cùng của Hầu huyện lệnh.

Trong nội viện, Sơn Tảo cũng là như đang ngồi trên đồng lửa.

Hầu phu nhân chính là quý phụ ngày đó nàng cùng Chử Vân Sơn gặp trong tiệm vải, lúc này Hầu phu nhân đang dịu dàng hiền thực cùng các nàng nói chuyện.

“Nữ nhân mang thai thân thể rất dễ hư tổn, phu nhân nếm thử một chút cá hấp, thịt cá mịn màng lại rất thơm. Hơn nữa, ăn cá đối với đứa bé cũng rất tốt, năm đó lúc ta mang thai đại ca nhi, có lúc còn ăn hết một chén cá đấy.”

Sơn Tảo cười cười, “được, ta nếm một chút.”

Nàng vừa dứt lời, Hạ Thảo đã dùng một đôi đũa sạch gắp một chút bỏ vào chén mình, lựa xương, dùng một đôi đũa khác nếm một chút mới đem cá bỏ vào chén của Sơn Tảo.

“Phu nhân có thể dùng rồi.” Sơn Tảo vụng trộm nghiêng mắt nhìn Hầu phu nhân, nhưng không như dự liệu nhìn thấy sắc mặt cứng ngắt tái xanh, Hầu phu nhân đang mỉm cười tự tại, giống như không hề nhìn thấy hành động nếm thức ăn của Hạ Thảo.

Sơn Tảo không khỏi nghĩ tới An Dương công chúa.

“Ta so với phu nhân lớn hơn một chút, liền kêu phu nhân một tiếng muội muội vậy. Muội muội bây giờ là phụ nữ mang thai, có một số việc phải có thời gian chuẩn bị trước, Chử nhị gia hiện tại chính là tuổi trẻ cường tráng, muội muội nên sớm tìm cho nhị gia một người phân ưu mới phải nha.”

Hầu phu nhân mang ý sâu xa nói với Sơn Tảo, nói xong còn nhìn Hạ Thảo phía sau một cái.

Khi Sơn Tảo đi kinh thành cái gì cũng không mang theo, không cần phải nói, nha đầu này nhất định là Ninh hầu phủ chuẩn bị, nói không chừng chính là vị công chúa trong phủ Ninh hầu kia chuẩn bị, là một nha đầu thông phòng, vị công chúa kia thật có lòng đấy.

“Việc nhà rất ít, một mình ta cũng có thể.” Sơn Tảo không hiểu Hầu phu nhân có ý gì, cho là Hầu phu nhân lo lắng nàng mang thai không ai làm việc nhà, vội giải thích.

Hạ Thảo nghe được thềm vui, phu nhân của mình như thế nào, nàng rõ ràng nhất, nhưng mà, nhìn đoạn đối thoại ông nói gà bà nói vịt trước mặt, trong lòng nàng cũng đã mau cười đến nghiêng ngã.

“Muội muội thật là thẳng thắn, ta đang nói, chính là thông phòng.” Hầu phu nhân bình tĩnh nói tiếp.

Sơn Tảo nháy nháy mắt, “Thông phòng là cái gì?”

Có nhiều chuyện Sơn Tảo biết không nhiều lắm, mơ hồ nghe Chử Vân Sơn nói Xuân Mai giống như đặc tội Chử Vân Sơn, vì chuyện này mà nàng vẫn ucngf Chử Vân Sơn nói, hiện tại đang ở nhà đại ca không nên khinh thường mọi chuyện, mọi việc đều cần cho đại ca và đại tẩu mặt mũi, không cần tùy ý trừng phạt người làm của Hầu phủ.

Trước mặt nàng Chử Vân Sơn đều đáp ứng, đảo mắt nên làm gì đều làm. Nàng luôn lấy Chử Vân Sơn làm trời, Chử Vân Sơn muốn hồ đồ, nàng cũng không có biện pháp, lúc ấy chỉ nghĩ nếu Ninh hầu và An Dương công chúa mất hứng, nàng phải đi nhận lỗi là được rồi. Hoàn toàn không nghĩ tới những phương diện khác đâu.

Hầu phu nhân thật sự bị chèn đến nghẹn họng, đối mặt với người chậm lụt như vậy nàng có thể làm sao, hôm nay là vì bọn họ tấy trần, nàng khó mà nói rõ, ai biết Sơn Tảo đối với loại chuyện như vậy có thái độ gì, Nghĩ như vậy, trong lòng nàng khó tránh có chút kiêu ngạo, một thôn phụ thô, chuyện như vậy làm sao có thể hiểu.

“Không đề cập tới cái này nữa, muối muối mau ném thử món ăn đi, mùi vị đều rất ngon.”

...

Trong buổi tiệc, mọi người đều theo đuổi tâm tư của mình, mệt nhất chính là Chử Lương, cũng không biết Hầu huyện lệnh kia làm cái gì, cứ níu lấy hần không thả, may mà hần rất có kinh nghiệm, coi như cũng có thể ứng phó.

Ăn cơm xong, không để ý phu thê Hầu huyện lệnh ra sức giữ lại, Chử Vân Sơn vẫn quyết định trực tiếp đi về nhà.

Ngồi trên xe ngựa, Sơn Tảo sờ sờ cái bụng nhô ra, đột nhiên cảm thán một tiếng, “Mệt quá đi!”

Hạ Thảo bật cười hì hì, Chử Vân Sơn và Chử Lương tự nhiên cũng nghe thấy được, Chử Lương bất đắc dĩ than thở, “phu nhân nói đúng, thật sự rất mệt mỏi đó.”

Khi trở lại thôn Bạch Vân, trăng cũng đã treo cao rồi, sao trời chỉ chít cả bầu trời đêm, Sơn Tảo mê luyến ngửa đầu nhìn sao, không nhìn được mà thở phào nhẹ nhõm, “Có thể tính là về nhà rồi.”

Chử Vân Sơn đi theo cũng ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm, ôm bả vai Sơn Tảo, “Lần này thật sự là tự tại rồi.”

“Đúng vậy nha.” Sơn Tảo cao hứng nói, nhưng khi nhìn Hạ Thảo và Chử Lương bận rộn dọn dẹp trước sau, lại nhíu mày, “Hai người bọn họ làm sao vậy? Ở không vậy sao?”

Chử Lương rất nhuần nhuyễn kéo xe, đem buộc vào gốc cây, nghe vậy cười nói, “Phu nhân không cần lo lắng, lần trước tới, bên trái nhà đã được dọn dẹp qua, tối này để Hạ Thảo ở bên trong nhà kia, ta ở ngoài một đêm là được.”

“Làm sao người có thể qua đêm ở ngoài?” Sơn Tảo tò mò hỏi.

Chử Lương nhất thời cứng họng, hắn cũng không thể nói thẳng hắn chuẩn bị ở trong bếp một đêm được.

“Cũng không thể ở bên ngoài cả đêm được, nhà chúng ta ba gian phòng, gian giữa là nhà chính, phòng của chúng ta bên phải, Chử Lương, tối nay người ở bên phòng bên trái đi, nhà chính có cái giường để cho Hạ Thảo, trước cứ như vậy. Mấy ngày nữa tìm trường thôn, thương lượng nên làm nhà như thế nào vậy.” Chử Vân Sơn hai ba lời liền chỉ huy.

Nhà chính sạch sẽ, bây giờ thời tiết cũng không quá lạnh, ở cũng không tệ, phòng bên trái vốn là để trống, chứa chút đồ lẩn lộn mà thôi, nhưng mà lâu không có người ở, bụi bặm nhiều, mùi vị cũng có chút khó chịu.

Chử Lương suy nghĩ một chút, “Liền nghe theo nhị gia.”

Hắn nhanh chóng tháo xe ngựa, bưng một chiếc giường đến nhà chính cho Hạ Thảo, mà Hạ Thảo sau khi nghe Chử Vân Sơn an bài, đã rất tự giác đi thu dọn phòng bên trái rồi.

Sơn Tảo không khỏi có chút buồn bực, “Nếu hai người bọn họ thành thân, vậy cũng không cần phải buồn bực.” trực tiếp đem phòng bên trái dọn dẹp sạch sẽ là có thể ở rồi.

Động tác Chử Lương có chút dừng lại, Hạ Thảo ôm chần sắc mặt trắng nhợt, bước nhanh đi. Chử Lương khẽ ngẩng đầu lên, nhìn qua bóng dáng của Hạ Thảo, không biết đang suy nghĩ gì.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 44

Suốt đêm không nói chuyện, đến ngày thứ hai, người của thôn Bạch Vân cũng biết một nhà Chử Vân Sơn đã trở lại, rồi rít chạy tới nhà hăn xem náo nhiệt.

Chử Vân Sơn bảo Chử Lương đem quà tặng cho mọi người, mọi người đều có, có phần bột, phần nước, có chiếc tẩu thuốc tinh xảo, còn có các loại vải vóc đang được lưu hành tại kinh thành. Mọi người cầm quà tặng, cũng rất cao hứng, rồi rít khen Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo.

Trong núi không có việc gì, tất cả mọi người ngồi vây quanh trong sân nhà Sơn Tảo nghe Chử Vân Sơn nói chuyện trong kinh. Các nữ nhân cũng thỉnh thoảng thảo luận chuyện các quý phụ trong kinh ăn gì mặc gì. Trong lúc nói chuyện, mọi người đều biết Chử Lương và Hạ Thảo sau này sẽ là người làm của Chử gia, càng thêm khen Chử Vân Sơn và Sơn Tảo có phúc khí, nghiễm nhiên đã trở thành gia đình giàu có bậc nhất của thôn Bạch Vân rồi.

Mấy ngày sau, Chử Vân Sơn lấy tiền ra giúp người trong thôn sửa chữa lại hoàn toàn cái sân khấu cũ rách kia, lại sửa thêm hai bờ đê chống lụt, đem nước dẫn tới mọi nhà, mọi người cảm kích Chử Vân Sơn, theo đề nghị của Ngưu lão, trong thôn đem địa phương vốn là nhà của Lý gia trước kia chia một nửa cho Chử gia, Chử Vân Sơn dẫn Chử Lương cùng với thôn dân, đem viện lớn tu sửa lại, đóng dựng thêm hai gian phòng, thành phòng của Chử Lương và Hạ Thảo.

Cuộc sống từ từ yên tĩnh lại, Chử gia vẫn trước sau như một, Chử Vân Sơn mang theo Chử Lương vào núi săn thú, thường thường lên trên trấn đổi tiền và vật dụng, mà Hạ Thảo cùng với Sơn Tảo ở trong nhà may vá áo quần, làm chút thức ăn, ngày trôi qua vô cùng thoải mái.

Đông đi xuân tới, thời gian chậm chậm giống như dòng nước trong con suối, róc rách chảy qua, đảo mắt đã là mùa xuân năm thứ hai.

Sơn Tảo nâng cao bụng, đỡ eo, từ từ đi từ trong nhà đi ra, Hạ Thảo đang phơi y phục trong sân, nhìn thấy bộ dạng này của Sơn Tảo liền kêu lên một hồi.

“Phu nhân của muội ơi! Làm sao tử lại đi ra chứ! Tử cần gì cứ bảo muội là được rồi, tử xem một chút dáng vẻ mình bây giờ là gì, rất là nguy hiểm đó!”

Hạ Thảo bỏ y phục trong tay, chạy tới đỡ Sơn Tảo, bụng Sơn Tảo càng lúc càng lớn, mỗi lần nàng nhìn thấy đã cảm thấy kinh hãi vô cùng, cứ có cảm giác Sơn Tảo rất khó khăn, hơn nữa rất hoài nghi, Sơn Tảo làm sao có thể đi vững vàng khi không thể nhìn thấy tình huống dưới đường đi.

“Làm gì yếu ớt như vậy, nương ta năm đó khi sinh ta và tiểu đệ đệ còn xuống đất làm việc đó, so với bà, ta chính là người được rơi vào hũ mật hưởng phúc rồi.” Sơn Tảo cười ha hả nói.

Hạ Thảo mất hứng, “cho dù tử không suy nghĩ cho mình cũng nên vì thiếu gia suy nghĩ, cũng sắp sinh rồi, tử còn ngày ngày chạy loạn, nếu để Nhị gia nhìn thấy, không biết sẽ nói muội thế nào đấy!”

Sơn Tảo giả bộ nổi giận, “Hắn không dám nói muội, hiện tại ta lớn nhất, có ta che chở cho muội, muội sợ cái gì.”

Hạ Thảo bất đắc dĩ trợn trắng mắt, “dạ dạ, có phu nhân lợi hai che cho cho muội, muội liền không sợ trời sợ đất, nhưng lá gan ta quá nhỏ, chẳng

những sợ phu nhân, cũng sợ Nhị gia. Hai ngày trước muội mới bị Nhị gia mắng, muội không muốn lại chịu một lần nữa đâu!”

Sơn Tảo đưa ngón tay mập mạp ra, điểm xuống Hạ Thảo, “Cũng biết ba hoa, Nhị gia khi nào thì mắng muội? chỉ là âm thanh của hã có lớn chút, muội lại ghi hận lên.”

“Ghi hận cái gì?” vừa lúc Chử Vân Sơn và Chử Lương trở lại, nghe Sơn Tảo nói chuyện không giải thích được hỏi.

Hạ Thảo thoáng cái mặt đỏ ửng, nhả nhó không nói lời nào. Sơn Tảo cười híp mắt nhìn Chử Lương một chút lại nhìn Hạ Thảo một chút, đẩy đưa nói, “Thiếp cũng không biết Hạ Thảo ghi hận cái gì!”

Hiện tại, không biết là vì cuộc sống an dật không cần ngày ngày đeo lên mặt nạ, hay là thường bị Chử Vân Sơn nắm đầu vào núi săn bắn mà đáng vẻ Chử Lương bây giờ so với một dạng hào hoa phong nhã trước kia có chênh lệch rất lớn. Trước kia trên mặt Chử Lương luôn treo một nụ cười thỏa đáng, làm việc luôn ôn văn lễ độ, tất cả đều là đáng vẻ của một thư sinh, làm cho người ta cảm thấy giống như một người gỗ hoàn toàn không có hi nộ ái ố. Chử Lương bây giờ, tính tình có thêm một chút không chấp nhất, cũng không giữ lễ tiết, có sao nói vậy. Chử Vân Sơn rất là thưởng thức cá tính này của hã, danh nghĩa là chủ tớ, trên thực tế tình cảm của bốn người lại rất thâm hậu.

Chử Lương nghe vậy sắc mặt khẽ tối sầm lại, kể từ ngày dung nhan trở nên hốc hác, Hạ Thảo cũng không nói lại lời thích hã, Chử Vân Sơn đã từng hỏi ý nghĩ của hã, Hạ Thảo tuổi cũng không nhỏ, năm nay đã 18 tuổi rồi, Sơn Tảo quan tâm hôn sự của Hạ Thảo, nếu hã nguyện ý, liền làm chủ đem Hạ Thảo gả cho hã, nếu hã không muốn, liền bắt đầu từ từ kiếm cho Hạ Thảo một nhà thích hợp.

Trong lòng hăn rất rối rắm, cùng ở với phu thê Chử Vân Sơn và Sơn Tảo càng lâu hăn càng âm mưu, vừa mong đợi có một người có thể cùng bản thân sống qua cả đời như vậy, vừa sợ mình sẽ có một ngày bị hoàng đế phái đi làm chuyện khác. Nhưng mà trong lòng đối với cuộc sống an dật lại càng hướng tới, cũng ồm ờ đáp ứng.

Kết quả Hạ Thảo lại không đồng ý, ở tổng sân quỳ ba bốn canh giờ, tuyên bố muốn almfi ni cô, chuyện này cũng không còn suông sẻ nữa rồi.

Trong lòng hăn không hiểu, hăn cũng không ghét Hạ Thảo, chỉ là nghĩ tới trahc snhieemj mà mình cần gánh vác nên mới nhiều lần cự tuyệt Hạ Thảo, hiện tại hăn nguyện ý, Hạ Thảo lại đổi ý rồi. Hăn thật không hiểu nữ nhân, nửa đời trước của hăn trừ tự vệ, hoặc là suy đoán tâm tư của hoàng đế, làm công việc mật thám của hăn, đối phó với nữ nhân đều có các phương pháp đặc biệt. Nhưng nếu là nữ nhân muốn lấy về làm thê tử thì các loại phương pháp kia hoàn toàn không có tác dụng.

Hạ Thảo đưa tay vén một lọn tóc, sau đó snagr khoái nói, “muội ghi hận phu nhân hại muội bị mắng, phu nhận, hiện tại tỷ phải về giường nằm, hoặc là ngồi cũng tốt, nếu không muội liền ghi hận tỷ.”

Sơn Tảo cuwoif hì hì, “Cái cô nương này, còn dám ghi hận tỷ? Nhìn ta như vậy sau này đừng hồng lưư đồ ăn ngon cho muội nữa.”

Hạ Thảo cười hắc hắc, dung nhan sạch sẽ long lan vô cùng, lại không nhìn Chử Lương một cái.

Cười cười nói nói nửa ngày, lúc ăn xong cơm tối, Chử Vân Sơn như thường lệ mang Sơn Tảo đi tản bộ trong thôn, trong nhà chỉ còn lại Chử Lương và Hạ Thảo.

“Ai, hai người bọn họ cũng âm ỉ hơn nửa năm rồi, lúc nào thì mới hòa hảo đây??” Sơn Tảo đỡ eo, đi từ từ.

Chử Vân Sơn diu lấy nàng, “Nàng cũng quan tâm hơn nửa năm rồi, lúc nào mới có thể không quan tâm nữa?”

“Thiếp đây không phải là tốt bụng sao?”

Chử Vân Sơn buồn cười nhìn nàng, “Ta thấy là nàng quá rãnh rỗi, chờ sinh nhi tử xong, nàng sẽ không có nhiều tâm tư như vậy nữa.”

Nói đến đứa bé, Sơn Tảo sờ sờ chiếc bụng thật to, có chút bận tâm, “Bụng của thiếp có phải lớn quá không? Thiếp nhớ bụng của nương tử Đại Xuyên lúc đó cũng không có lớn như vậy á.”

Chử Vân Sơn khê chau mày, “Nàng đừng nghĩ loạn, bụng lớn chính là đại biểu đứa bé khỏe mạnh, nàng lại tham ăn như vậy, nàng nhìn mình bây giờ đi, mập thành cái dạng gì rồi.”

Sơn Tảo uất ức nhìn cánh tay và thân thể mập mạp của mình, hốc mắt nhất thwoif liền đỏ, “Thiếp làm sao biết lại mập như vậy! Thiếp ôm con của chàng, chàng còn chê người ta.”

Kể từ khi nàng mang thai được 4 tháng, vóc người liền bắt đầu biến dạng, mỗi ngày đều giống như thổi khí cầu, càng ngày càng tròn, nàng từng len lén giảm cơm canh muốn cho mình gầy một chút, nhưng lại lo lắng cho đứa bé, cuối cùng cũng không thể thực hiện được, hiện tại sắp lâm bồn, thân thể nàng lại càng ngày càng mập.

“Ngoan, ta không phải chê nàng, tham ăn là phúc, thật nhiều người muốn giống như nàng còn không làm được!” Chử Vân Sơn ôn tồn dụ dỗ nửa ngày, tính khí của nữ nhân mang thai rất thất thường, hẳn đã lĩnh giáo rất sâu rồi, bây giờ đối với những cơn giận nhỏ nhỏ của Sơn Tảo hẳn hoàn toàn có thể dụ dỗ mặt không đổi sắc đến khi Sơn Tảo vui vẻ mới thôi.

Đáng tiếc, hẳn đánh giá tập năng lực làm rối rắm của nữ nhân đối với nam nhân.

Sơn Tảo thở phì phò muốn về nhà, Chử Vân Sơn sờ sờ lỗ mũi, không thể làm gì khác là phải đỡ nàng về. Vẫn ngủ ở trên giường, Sơn Tảo cũng trở cơ thể, dùng tức giận đưa lưng về phía hắn.

Chử Vân Sơn tự biết mình đuối lý, lại dụ dỗ thật lâu mới đi ngủ.

Nửa đêm, lúc Sơn Tảo bắt đầu rên rỉ, Chử Vân Sơn lập tức tỉnh.

“Thế nào? Nơi nào không thoải mái?” Chử Vân Sơn đưa tay dò cái trán của Sơn Tảo, chạm vào liền thấy lạnh như băng, Sơn Tảo đau đến toát mồ hôi lạnh?

“đau...giống như muốn sinh...” Sơn Tảo cố nén đau bụng sinh, gian nan nói.

Chử Vân Sơn vội phi xuống giường, đốt nến, ánh sáng chập chờn bên trong, sắc mặt Sơn Tảo càng thêm lộ ra vẻ tái nhợt, trong lòng Chử Vân Sơn kinh hoàng, trên mặt lại cố trấn định, “Sơn Tảo, nàng nhìn một chút, kiên trì một chút, ta lập tức đi mời bà đỡ Quách.”

Bà mụ Quách là bà đỡ trong thôn, hắn đã sớm chào hỏi tặng tiền bạc qua trước.

Ngoài phòng vang lên tiếng thở nhẹ lo lắng của Hạ Thảo, “Nhị gia, phu nhân, xảy ra chuyện gì?” nàng mơ hồ nghĩ là Sơn Tảo sắp sinh, trước kia địa phu cũng đã nói, chuyện này chỉ trong khoảng 10 ngày trở lại thôi.

Chử Vân Sơn nhanh chóng phân phó, “Phu nhân muốn sinh, người đi vào chăm sóc phu nhân, Chử Lương có đây không? Đi mời bà đỡ Quách.”

Hạ Thảo nhanh chóng đáp dạ, một bên đẩy cửa vừa nói, “Chử Lương đã đi.” Lúc đi vào trong ngực nàng còn ôm một giỏ đồ, bên trong là một cây kéo mới cùng một chồng vải trắng. “Lúc trước khi sinh thế tử, muội mới vào phủ, nghe nói là đều phải chuẩn bị những thứ này.”

Chử Vân Sơn gật đầu, “Ta đi nấu nước, người chăm sóc phu nhân.”

Hạ Thảo vội đáp ứng, sau một khắc thời gian, Chử Lương đã mời bà đỡ tới, kết quả, bà đỡ vừa đi vào vừa ngáp nói, “còn sớm, ngày mai mới có thể sinh, sáng sớm ngày mai ta trở lại.”

Sắc mặt Chử Vân Sơn xụ xuống, “bà Quách, phu nhân của ta cũng đưa thành như vậy rồi, bà cũng không thể đi.”

Bà Quách đỡ đẻ vô số, nam như giống như Chử Vân Sơn cũng gặp không ít, không tránh khỏi cũng giải thích một phen, “Thê tử của người lúc này mới chỉ là đau bụng sinh, nước ối cũng chưa vỡ, tử cung cũng không mở, lúc này còn sớm lắm, có người còn phải đau mấy ngày mới có thể sinh, ta đỡ đẻ không biết bao nhiêu đứa bé, so với người có kinh nghiệm hơn.”

Chử Vân Sơn nghiêm mặt, “Nói không chừng lập tức sẽ sinh, tón lại bà không thể đi.”

Bà đỡ Quách bất đắc dĩ, “Phụ nữ đau bụng sinh, ta ở đây cũng không giúp được gì, bây giờ hơn nửa đêm, nếu lúc nàng không đau, các người dụ dỗ để nàng ăn một chút, tốt nhất là đường đỏ trứng gà, nữ nhân sinh còn dùng rất nhiều thể lực, không dưỡng tốt là không được. Ta cũng phải giữ tinh thần thật tốt, nhìn dáng vẻ của thê tử người, ngày mai mới phải tốn sức đó.”

Hạ Thảo cố nén mất hứng, lúc này thấy bà đỡ cố ý đi ra liền không nhịn nổi, “bà Quách, nếu như bà muốn ngủ, thì ngủ trong nhà ta đi, tón lại tối nay bà không thể đi.”

Bà Quách nghĩ tới hai mươi lượng bạc Chử Vân Sơn tặng, lại nghĩ đến năm lượng bạc Chử Vân Sơn mới vừa cho, bà đỡ đẻ qua bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên được nhiều tiền như vậy. Thôi thôi, nể tình mấy đồng bạc, tùy theo bọn họ đi, ở lại thì ở lại, nhưng mà bà phải dưỡng tinh thần thật tốt, ngày mai khi Sơn Tảo sinh mới là quan trọng nhất.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, TA LIỀN NGỦ TRONG NHÀ CÔ NƯỞNG, NƯỞNG TỬ THỢ SẴN, MỘT LÁT NẾU NGƯỜI KHÔNG ĐAU, LIỀN CỐ GẮNG NGỦ, DƯỠNG SỨC THẬT TỐT NHÉ.”

Bà đỡ Quách thoải mái đi đến nhà của Hạ Thảo ngủ, khiến Hạ Thảo tức đến lệch mũi. Chử Vân Sơn lại chú ý thấy Sơn Tảo quả nhiên lại không đau, vội dụ dỗ nàng ngủ.

Chử Lương là một nam nhân, không thể vào trong nhà, đành phải ở bên ngoài làm chút việc vặt.

Nửa đêm, Sơn Tảo đau thêm mấy lần, đem ba người giày vò đến sáng, bà đỡ Quách cũng an nhiên ngủ đến sáng, trời vừa sáng, Hạ Thảo liền đem bà đỡ từ trong ổ moi ra, bà đỡ đi rửa mặt, đi vào nhìn một chút, không chút vội vàng vừa vào phòng liền ngồi.

“Còn chút thời gian, cô nương đi nấu cho nương tử thợ săn một chút trứng gà đường đỏ đi, thuận tiện làm chút đồ ăn cho ta luôn.” Bà Quách chỉ huy Hạ Thảo, Hạ Thảo bị trêu tức như vậy cũng không sao cả, nhưng cũng không biết làm sao, hừ một tiếng dậm chân đi ra ngoài.

Nhanh đến buổi trưa, bà Quách mới nghiêm túc chỉ huy, “Người đi nấu nước!”

“Người đi vào giúp một tay!”

“Người đem vải trắng đi nấu!”

...

Chử Vân Sơn bị đuổi ra khỏi phòng, xoa xoa tay đứng trong sân nghe Sơn Tảo kêu thảm thiết từng tiếng, thỉnh thoảng nghe bà Quách thở hổn hển hô lớn, “dùng sức! ta đếm một, hai, ba người sẽ dùng lực! một, hai, ba! Dùng sức!”

.....

Hai canh giờ sau, một tiếng trẻ con khóc rõ to, vang dội cả tiểu viện bình thường.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 45

“Sinh! Sinh!” Chử Vân Sơn không kìm được vui mừng, Chử Lương cũng kích động quỳ xuống chúc mừng Chử Vân Sơn, “Chúc mừng Nhị gia!”

Đợi nửa ngày thê tử cũng không có động tĩnh, Chử Vân Sơn có chút nóng lòng, “tại sao vẫn chưa đi ra?”

Đang nói, lại nghe thấy thanh âm kinh hoàng của bà đỡ Quách, “Nương tử thợ săn đừng sợ, mau mau, lại dùng sức!”

Còn dùng sức?!

Chử Vân Sơn nóng nảy, mấy bước nhảy vọt tới trước mặt cửa phòng, dùng sức đập cửa bang bang, “Sơn Tảo, Sơn Tảo, nàng làm sao rồi vậy hả?”

Rất nhanh trong phòng liền truyền đến âm thanh cực kỳ tức giận của bà đỡ, “Đừng có quấy rầy, đừng bên ngoài chờ đi!”

Tiếng trẻ con khóc còn chưa từng ngừng nghỉ, lại một lát sau, một thanh âm nhu nhược vừa phải khác cũng vang lên.

Chử Vân Sơn đứng ở cửa phòng hoàn toàn tròn mắt.

Hai đứa bé?

Chử Lương ngẩn ra, trên mặt nhanh chóng lộ ra thần sắc vui mừng như điên, “Nhị gia, chúc mừng Nhị gia! Lần này phu nhân lại cho ngài thêm

song hỷ rồi.”

Miệng Chử Vân Sơn liệt liệt, cười có chút cứng ngắc.

Bì bõm!

Cửa mở ra, Hạ Thảo ôm một tả không che giấu được mừng rỡ trên mặt, “Nhị gia, đại thiếu gia có lẽ ra mắt với người.”

Đi theo phía sau là bà đỡ đng ôm một chiếc tả khác, “Đây là đại ny tử nhà người! Thật là có phúc khí, thai đầu tiên chính là long phượng thai rồi, chuyện tốt thành đôi, thợ săn, nương tử nhà người chính là một người có phúc khí.”

Chử Vân Sơn nhìn nhi tử một chút, lại nhìn nữ nhi một chút, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, đây chính là con của hắn đó.

“Sơn Tảo đâu? Nàng như thế nào?” Chử Vân Sơn lại nhớ tới nương của đứa bé, lo lắng muốn đi vào.

“không nên vào, không nên vào! Lúc này trong phòng huyết khí khá nặng, nam nhân đi vào là chuyện xấu, người chờ chút, chúng ta trở vào thu dọn xong rồi người hãy vào.” Bà đỡ không nhường chút nào, quay mông lưng mắt hắn một cái, cùng Hạ Thảo ôm hai đứa bé trở lại vào phòng.

Trong lòng Chử Vân Sơn giống như chảo dầu nóng đang đảo bánh quai chèo, rồi rầm thành một đoàn. Hắn vừa mới chào đón một nam một nữ, một lát lại lo lắng cho thê tử không rõ tình huống, lòng Chử Vân Sơn rồi thành một đồng, trên mặt cũng biến đổi đủ loại màu sắc.

Chử Lương nói rất cao hứng, vẻ hưng phấn này so với năm đó hạ sinh thể tử của Chử Vân Phi rất giống nhau, hắn thật lòng vui vẻ thay cho Chử Vân Sơn, “Nhị gia, nếu không ta đi mở vài hũ rượu, buổi tối chúng ta phải uống thật sảng khoái một phen!”

Chử Vân Sơn không thích uống rượu, rượu trong nhà đều là loại ủ lâu năm, khó gặp được chuyện vui, Chử Lương liền đề nghị mở rượu ăn mừng.

Chử Vân Sơn gật đầu lung tung, “được! được!” không biết nghĩ đến cái gì lại lắc đầu, “Không, không, thôi, không cần uống rượu, rượu sẽ hun đến đứa bé.”

Chử Lương cười trộm, “Được, vậy thì không uống rượu, ta đi lấy một chút thức ăn ngon, cho phu nhân bồi bổ sức khỏe.”

Chử Vân Sơn chỉ vào hầm, “Bên trong có hung hươu, còn có một lon mật ong rừng, còn có...thôi, người đi xem một chút, có đồ gì tốt liền đem ra hết.”

Chử Lương nhìn Chử Vân Sơn đang không biết phải làm sao mà cảm thấy buồn cười, ừ một tiếng trực tiếp đi hầm lấy đồ.

Trong phòng thu dọn xong, bà đỡ mới đi ra, Chử Vân Sơn liền chui đầu vào, nhìn thấy Sơn Tảo sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải, nhưng cặp mắt có hồn, trái tim đag lơ lửng cũng chậm rãi trở về.

Hạ Thảo lặng lẽ lui ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Sơn Tảo vén tóc ướt mồ hôi bên thái dương, hạnh phúc nhìn hai bọc tả, nhẹ nói, “phụ thân hửn, mau đến nhìn đứa bé của chúng ta.”

Chử Vân Sơn nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, nhìn hai đứa bé đáng dấp giống nhau như đúc, đứa bé nhỏ nhỏ đag ngủ thở to, nhỏ giọng hỏi, “đứa nào là ca ca, đứa nào là muội muội?” hai bảo bảo rất giống nhau, hai bọc tả cũng như vậy, ban đầu Sơn Tảo không nghĩ sinh hai đứa, chuẩn bị cái gì cũng đều như nhau, tả vẫn chuẩn bị nhiều nhất để dành tắm rửa, không ngờ lại kịp thời để sử dụng.

Sơn Tảo chỉ đưa bé dựa vào tường, “Hắn là ca ca”, lại nhìn bọc tả bên người, thương tiếc nói, “Đây là muội muội, là do thiếp vô dụng, đứa bé mới yếu đi một chút, tiếng khóc cũng như mèo nhỏ, không giống ca ca nàng, sức khóc thật lớn, nghe mà lòng thiếp không thương không được.”

Sơn Tảo nói có chút khoa trương, nữ nhi thanh âm có chút nhỏ, nhưng tuyệt đối không giống như mèo nhỏ yếu ớt vậy, chỉ là người làm nương, so sánh hai đứa bé, tự nhiên sẽ đau lòng.

Chữ Vân Sơn duỗi tay muốn sờ nữ nhi, rồi lại không dám đụng vào, lăm lăm. “Không có chuyện gì, nuôi kỹ sẽ tốt thôi. Nhìn mặt mày này, sinh ra thật giống ta như đúc.”

Sơn Tảo cuwoif khẽ, “Còn nhỏ như vậy, nơi nào nhìn ra được.” nói tới nói lui, nàng cũng cẩn thận chu đáo nâng mặt mũi của đứa bé, thấy hai đứa bé đều nhắm chặt mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, dáng vẻ ngủ thật sự rất ngọt ngào, nàng không nhìn được mà khẽ cười lên dịu dàng.

Nói mấy câu, Sơn Tảo bởi vì mất quá nhiều thể lực từ từ liền ngủ, Chữ Vân Sơn ngồi bên giường nhìn mẫu tử ba người, chưa từng chớp mắt.

Hạ Thảo làm cơm, Chữ Lương ôm củi đi vào, liếc mắt nhìn nàng, “Làm chậm một chút, phu nhân còn chưa có tỉnh.”

Nếu là trước kia, Hạ Thảo chắc chắn sẽ quăn hăn nói chuyện, cũng sẽ lựa lời ngọt ngào mà nói với hắn, lúc cao hứng còn cười híp mắt, nhìn thấy khiến cho người ta thật vui vẻ. Nhưng mà bây giờ, Hạ Thảo khẽ ừ, “Biết.”

Ánh mắt Chữ Lương hơi sẫm, không nói thêm gì nữa, yên lặng giúp đỡ Hạ Thảo nấu cơm.

Sơn Tảo bị tiếng khóc của bọn nhỏ đánh thức, không biết hai đứa bé là cảm ứng tâm linh liên thông hay không, trước tiên muội muội hừ hừ hai

tiếng, ca ca lập tức liền bút giọng gào thét. Sơn Tảo chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, Chử Vân Sơn đã ôm lấy ca ca vào trong ngực dữ dội rồi.

Sơn Tảo nhìn vậy bất giác có chút tức giận, rón rén ôm lấy nữ nhi, nghĩ tới có phải là nữ nhi đói bụng hay không, do dự một chút, liền vén áo lên, đem đầu nhũ nhét vào miệng nữ nhi.

“Phụ thân chỉ thương ca ca, không cần gấp gáp, nương thương con, không khóc nha, ngoan...” vừa cho bú còn vừa dỗ dành nữ nhi đang hề hề khóchhảm.

Chử Vân Sơn dở khóc dở cười, “Ta nghĩ là bọn nó đói bụng, lão đại thân thể khá hơn, có thể chịu một lát, nữ nhi sinh yếu, muốn cho con ăn trước...”

Sắc mặt Sơn Tảo khẽ biến, biết mình hiểu lầm Chử Vân Sơn, nhưng lại không để ý Chử Vân Sơn, bởi vì nữ nhi chỉ kéo miệng khóc, một hộp cũng không chịu bú.

Sơn Tảo không thể gấp được, lại đem đầu nhũ hướng miệng nữ nhi nhét vào, một tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng bé, lần này không biết bởi vì sao, bé con nhanh chóng hút mạnh.

Sơn Tảo chỉ cảm thấy trước ngực có chút đau, từ từ có một luồng nhiệt chậm rãi chảy ra ngoài, nhìn nữ nhi nhắm mắt miệng thở hỗn hển ra sức mút sữa, Sơn Tảo vốn còn chút lo lắng thân thể của bé có chút yếu ớt, hiện tại cũng có thể yên tâm rồi.

Nhưng đủ cho một, thì một người khác lại mất hứng, nhi tử vẫn còn khóc oa oa, Sơn Tảo lại vội vàng đưa lòng, ôm nữ nhi bú một chút, liền kêu Chử Vân Sơn.

“đem lão đại ôm đến đây đi, đừng để đói bụng lắm.”

Chử Vân Sơn nhìn nhi tử một chút, lại nhìn nữ nhi một chút, lòng hay mu bàn tay đều là thịt, biểu tình liền có chút rối rắm, cho hay là không cho đây?

Sơn Tảo cũng đau lòng, lại dứt thêm một lát, không để ý đến nữ nhi khóc, đơn giản liền đổi lấy nhi tử từ Chử Vân Sơn, nhìn nhi tử cũng nhanh chóng hút mạnh đầu nhũ, lòng Sơn Tảo cũng đau lòng không thôi.

Chử Vân Sơn ôm nữ nhi đng khóc oa oa vì chưa được ăn no, tay chân luống cuống dễ dàng, bé con khóc đến mặt đỏ bừng, lòng Chử Vân Sơn cũng kéo kéo đau lòng, cứ như vậy, ở bên trong tình thương bất đắc dĩ của người làm phụ mẫu, đại tiểu tử Chử gia cùng Chử gia đại cô nương đôi phiên nhau được ăn no lần thứu nhất.

Thật vất vả dỗ xong hai đứa bé, Sơn Tảo cùng Chử Vân Sơn cũng mệt mỏi ra một thân mồ hôi, Hạ Thảo cùng Chử Lương sớm đã alfm xong cơm, cũng không dám bưng vào, thật vất vả đợi được phân phó của Chử Vân Sơn, Hạ Thảo liền đem cơm vào trong phòng, sau đó yên lặng lui ra bên ngoài.

Phu thê ăn cơm, Chử Vân Sơn không ngừng gấp thức ăn cho Sơn Tảo, Sơn Tảo ăn vài miếng, nhìn hai đứa bé trên giường một chút, “Tiếp tục như vậy sợ không được, thiếp...sợ không đủ ăn.”

Chử Vân Sơn bới cơm, “Ta lập tức đi hỏi, xem thứu gì lợi sữa, nếu quá khó, liền mua một con dê.” Sợ Sơn Tảo không đáp ứng, Chử Vân Sơn lại nói thêm một câu, “Lúc ta còn nhỏ cũng uống qua sữa tươi, uống rất ngon. Sữa dê này cũng sẽ không kém.”

Sơn Tảo suy nghĩ một chút, vẫn là đau long cho đứa bé, “Chàng nên đi xem một chút ăn gì có nhiều sữa, cho dù là thuốc cũng được, không thể để con thiệt thòi.”

Chữ Vân Sơn gật đầu, dùng tốc độ gió cuốn may trôi ăn xong ba chén cơm lớn, phân phó Hạ Thảo vào phòng chăm sóc Sơn Tảo, mình thì đi ra cửa hỏi thăm.

Một vòng quanh thôn, Chữ Vân Sơn hỏi thăm được mấy món ăn có thể lợi sữa. Cơ hồ đều là nấu canh, nào là canh móng heo, canh cá, cháo gà, còn có bánh trôi nấu rượu, trứng gà táo đỏ, tất cả đều nên ăn.

Chữ Vân Sơn không dám trì hoãn, nhanh chóng trở về viết một danh sách, cùng Chữ Lương đi đến mọi nhà mua những thứ đồ này. Một đoạn thời gian rất dài sau này, thức ăn của Sơn Tảo vĩnh viễn chính là những thứ đồ này.

Việc ăn uống của hai tiểu tử kia coi như tạm thời giải quyết, Sơn Tảo cùng Chữ Vân Sơn lại nghĩ tới tên tuổi của hai đứa bé.

“Có muốn gọi là Chữ sách gì gì đó hay không? Chữ cuối là Bảo Mai. Giống như tên tuổi của đường ca bọn hã.” Sơn Tảo nhớ tới trưởng tử của Chữ Vân Phi chính là là Ninh hầu thế tử Chữ Sách Ninh.

Chữ Vân Sơn bĩu môi, “Cần gì phải như hã, đứa bé của chúng ta phải đặc biệt.”

Hạ Thảo ở bên cạnh muốn nói lại thôi, Chữ Lương cũng là dáng vẻ có điều đang suy nghĩ.

“Nhị gia, chỉ sợ...thiếu gia cùng tiểu thư vẫn phải dùng chữ Sách.”

Ánh mắt Chữ Vân Sơn trợn tròn, “Hả?”

Nhớ tới thân thế của Chữ Vân Sơn, bảy tuổi đi theo quản gia Trung thúc ẩn cư thâm sơn, sợ là đã sớm quên mất, Chữ Lương rất “nhiệt tâm” nhắc nhở Chữ Vân Sơn, “Theo bối phận Chữ gia, thế hệ của thiếu gia, không phải là chữ Sách sao?”

Chữ Vân Sơn chau mày, “Đứng hàng cháu?”

Chữ Lương gật đầu một cái, “đúng vậy, Hầu gia có lần đã đọc qua một bài viết của gia huấn, nội dung ta nhớ cũng không được rõ ràng lắm, nhưng mà nếu mà thế tử cũng là chữ Sách, thì đại thiếu gia cùng đại tiểu thư cũng có thể là chữ Sách nha.”

Sắc mặt Chữ Vân Sơn rất quái dị, hồi lâu mới thở dài, “Không phải như vậy, theo gia huấn Chữ gia, lựa của bọn hãn phải là chữ “Thừa”, chỉ là... khuê danh của nương ta chính là chữ Sách...ta không phải không muốn dùng chữ Sách, mà là cái chữ cuối cùng kia, cái gì mà Bảo Mai, không được, không được, ta mới không cần như vậy. Ta muốn lấy một cái tên của riêng mình, cho nhi tử và khuê nữ của ta cái tên tốt nhất.”

Suy nghĩ hồi lâu, rồi rầm như tơ, ở một đồng lớn những cái tên do Chữ Vân Sơn và Chữ Lương viết ra, Chữ Vân Sơn chọn “Chữ Sách Duệ” cho nhi tử, chọn “Chữ Sách Tĩnh” cho nữ nhi của mình.

Đọc cho Sơn Tảo nghe, Sơn Tảo cảm thấy rất tốt, ai cũng nói rất tốt, đại danh của hai đứa bé coi như đã được định rồi.

Lấy xong đại danh thì phải lấy nữ danh rồi, Sơn Tảo giật nhẹ cánh tay mập mập của nhi tử, nhỏ giọng nói, ‘Không bằng kêu Bàn Bàn đi, nhìn hãn ăn, so với muội muội mập hơn rất nhiều.’

Chữ Vân Sơn đối với việc gọi nữ danh của nhi tử là BànBàn rất không đồng ý, nhưng làm sao cũng không lại việc Sơn Tảo càn quấy, coi như chấp nhận nữ danh vô cùng không dễ nghe này của nhi tử.

Nữ danh của nữ nhi Chữ Vân Sơn cũng không dám xem thường, chỉ sợ Sơn Tảo nhất thời cao hứng lấy cái “Sấu sấu” (gầy gầy) gọi ra, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra cái tên gì tốt, cũng không biết đầu óc có bị mất sợi dây nào hay không, thuận miệng liền nói, “Nữ nhi gọi Đô Đô thôi.”

Sơn Tảo phản đối mãnh liệt, con trai con gái kết hợp lại không phải gọi là béo ụt ịt sao? Kiên quyết không được.

Tánh bướng của Chử Vân Sơn cũng nổi lên, sống chết đều gọi nữ nhi là Đô Đô, dưới sự nén cười đến nội thương của Hạ Thảo và Chử Lương, đại tiểu tử và đại cô nương Chử gia đã được định tên lớn nhỏ.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 46

Kể từ lúc có Bàn Bàn cùng Đô Đô hai đứa bé đáng ghét, lòng Sơn Tảo cũng tập trung toàn bộ dành cho bọn trẻ.

Đúng, chính là đáng ghét.

Chử Vân Sơn cau mày, không kiên nhẫn nhìn hai đứa nhóc đang nằm song song trên giường tiếng khóc một đứa so với một đứa còn lớn hơn. Không biết là bởi vì là trẻ song sinh có cảm ứng tương thông hay là trẻ nhỏ đều cực kỳ thích khóc, hai đứa bé mỗi ngày đều phải khóc đến mấy trận nhất là mỗi khi chúng khóc thì không có ai có thể an tĩnh được, khiến cho hẳn cũng không có thể thanh nhàn.

“Chàng mau dỗ Bàn Bàn đi, khóc đi mặt đỏ rần rồi.” Sơn Tảo đau lòng ôm Đô Đô, vội vàng thúc giục Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn thuận thục ôm lấy con trai trong tả lót cố gắng dỗ dành, phải thông suốt một hồi mới đem hai đứa bé dỗ ngủ được.

Chử Vân Sơn rón rén đặt con xuống, lau mồ hôi trên trán, ai oán nói, “Thật là càng ngày càng đáng ghét rồi.”

Sơn Tảo lấy xiêm y sạch sẽ từ trong tủ ra, đẩy hẳn một cái, “Nuôi con nào có đơn giản, nhanh đi tắm rửa đi, mỗi ngày chàng đều muốn oán trách như vậy một lần, cũng không biết là ai, mỗi sáng khi trở về đều là ôm đứa bé không buông tay.”

Chữ Vân Sơn hết sức tư tị nói, “Ta không ôm chúng, bọn chúng sẽ khóc không ngừng đó, bọn chúng nhớ tới người phụ thân là ta, ta dĩ nhiên không thể để cho chúng thất vọng.”

Sơn Tảo bật cười, “Đứa bé nhỏ như vậy thì biết cái gì chứ! Mau đi đi.”

Ánh mắt Chữ Vân Sơn chợt lóe, không có cầm lấy y phục, ngược lại trực tiếp ôm chầm lấy Sơn Tảo, ánh mắt sáng trong, nhẹ nhàng hôn gò má của Sơn Tảo.

Mặt Sơn Tảo đỏ lên, tránh khỏi ngực của hắn, “còn chưa hết tháng đầu, không được.” thật ra thì nàng cảm thấy mùi trên người mình không tốt, thời gian ở cũ không thể tắm, phòng cũng không có thông gió, cả ngày nàng ở trong phòng, cả người cũng đều là mùi vị quái dị.

Thất vọng lóe lên trong mắt Chữ Vân Sơn, nhưng cũng không dây dưa nhiều, cầm xiêm y lên xoay người ra ngoài tắm rửa. Sau khi hắn ra khỏi phòng, Sơn Tảo mới thở dài một hơi, cuối cùng cũng đã qua.

“Phu nhân, canh cá đã ninh tốt lắm rồi.” thanh âm Hạ Thảo ở bên ngoài cửa nhẹ nhàng vang lên.

Sơn Tảo đáp một tiếng, Hạ Thảo rón rén đẩy cửa đi vào, trên tay là canh nóng hổi hổi, cười khanh khách đi tới.

“Phu nhân, thừa lúc còn nóng mau uống, thơm lắm.”

Canh cá quen thuộc mang theo mùi vị thuốc nhàn nhạt, Sơn Tảo rất bất đắc dĩ nhận lấy chén canh uống một hơi hết sạch. Canh cá vốn là loại thức ăn lợi sữa cho phụ nữ, cộng thêm thảo dược được điều phối, hai đứa bé mỗi ngày đều được bú đến no bụng, chén canh này thật sự có tác dụng rất lớn.

Nhìn Sơn Tảo ngoan ngoãn uống xong canh, nụ cười trên mặt Hạ Thảo sâu hơn, không uống công nàng ngồi xõm trước bếp lò hơn một canh giờ.

Uống xong canh, Sơn Tảo đếm đếm ngày trên đầu ngón tay, “Còn có bốn ngày là có thể hết tháng cử rồi nhĩ.”

Hạ Thảo gật đầu, “Muội đã báo rồi, mọi người trong thôn đều sẽ đến. Chử Lương cũng đã dặn trước với ông chủ quán rượu trên trấn về rượu hỉ, ngày đầy tháng sẽ mời đầu bếp về làm, bàn tiệc gồm 16 món vừa nóng vừa lạnh, tổng cộng mở 10 bàn...”

Nàng nói hết mọi chuyện, Sơn Tảo nghe xong liền gật đầu, hiện tại Chử Vân Sơn và nàng là người có tiền, có hoàng đế ban thưởng, lại có Ninh hầu cho, trên người mang một số bạc lớn cũng không có chỗ để tiêu, rượu đầy tháng có thể làm thật lớn.

“Tất cả nghe theo tướng công. Tỷ chỉ cần quản bọn chúng là được rồi.” Sơn Tảo cười híp mắt sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nhi tử và nữ nhi, nàng đối với mấy việc này không có hứng thú, mọi việc cứ để Chử Vân Sơn chuẩn bị xong là được.

Ngày đầy tháng, thôn Bạch Vân rất là náo nhiệt, mở 10 bàn tiệc, Chử gia cũng không đủ chỗ ngồi, trực tiếp bày mấy bàn ở bên ngoài viện, nhìn lò bếp dựng tạm thời, bên trong đầu bếp mời từ trấn xuống đnag xào nấu khí thể ngất trời, người trong thôn đều chặc chặc thầm khen.

Chử gia thật là phát đạ rồi!

Hai nhân vật chính là huynh muội béo ụt ịt lại đang ngủ đến mù mịt, thỉnh thoảng còn có nường tử, bà tử vào phòng thăm ngấm, nhìn hai tiểu oa nhi như hai cục tròn vo, dáng dấp như hoa như ngọc giống nhau như đúc, mặc hai bộ y phục giống nhau xúm xúm ngủ với nhau, mọi người đều khen Sơn Tảo có phúc khí.

“Lần đầu tiên liền được một chữ “tốt”, phải nói không ai có phúc khí bằng nường tử nhà thợ săn.”

“Đúng vậy, đúng vậy nha, nhìn hai tiểu oa nhi này chính là có phúc mà.”

Mọi người khen không dứt miệng, trên mặt Chử Vân Sơn cũng mơ hồ toát ra thần sắc tự hào.

Hình như âm thành tiếng cười nói quá lớn, đánh thức hai đứa bé, Bàn Bàn vừa khóc, Đô Đô cũng khóc lên, mọi người luống cuống tay chân, hai đứa bé nháy nháy cặp mắt mông mông nước, lại cười.

Sơn Tảo nhìn hai đứa bé thường ngày rất thích khóc hôm nay lại không gây khó khăn nữa, nghĩ tới đứa bé của mình không hoảng sợ trong lòng có chút kiêu ngạo, cùng Hạ Thảo mỗi người ôm một đứa đi ra ngoài khoe khoang.

Chử Vân Sơn cùng với các nam nhân nói đùa, trong lòng đã sớm bậy vào trong nhà, vừa nhìn thấy Sơn Tảo ôm con đi ra, vội nghênh đón, đưa tay liền đem Đô Đô từ trên tay Hạ Thảo nhận lấy.

“Sao lại ôm ra? Đem bọn chúng đánh thức à?” Chử Vân Sơn âm thầm cau mày, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, không khỏi lo lắng.

Sơn Tảo cười hì hì, hôn lên gương mặt hồng hào của nữ nhi, “Tình lại có khóc mấy tiếng, lúc này thì tinh thần lại rất dư thừa.”

Chử Vân Sơn quan sát nữ nhi và nhi tử cẩn thận, thấy hai đứa chuyên động đôi mắt to tròn, Bàn Bàn còn chỉ vào viện gọi ê ô, một chút lo lắng ở trong lòng cũng không cánh mà bay rồi. Rạo rức ôm đứa bé cho mọi người thấy, chọc cho đầy sân một mảnh tiếng chúc mừng và than thở.

Hôm nay Chử Lương rất bận, trong ngoài đều là hăn thu xếp, bởi vì diện mạo của hăn anh tuấn, khí chất phong lưu, thỉnh thoảng có vài cô nương còn đỏ mặt len lén nhìn hăn, còn có một vài nương tử và bà tử còn đánh chú ý đến hôn sự của hăn.

Chử Lương bị các loại ánh mắt nóng hừng hực chăm chú nhìn như vậy vẫn thản nhiên như cũ, chỉ là ánh mắt có chút không giống mà thôi.

Chử Lương khẽ nghiêng đầu, cách đầu thôn không xa, một chiếc xe ngựa lẳng lẳng dừng, trước xe ngựa là một nam nhân ngọc thụ lâm phong đang đứng, nghiêm túc tinh tảo, trên mặt còn một vết sẹo rõ ràng.

“Hầu gia!”

“Đại ca!”

Rất rõ ràng, Chử Vân Sơn đang ôm nữ nhi ra ngoài khoe khoang cũng nhìn thấy.

Chử Lương nhanh chóng tính toán một chút, biểu hiện trên mặt khẽ trầm xuống, nhanh chóng bỏ xuống công việc trên tay, bước nhanh tới quỳ xuống trước mặt Chử Vân Phi.

“Nô tài Chử Lương bái kiến Hầu gia.”

Chử Vân Phi đỡ hãn, cười nhàn nhạt, “Chử Lương, người thay đổi rất nhiều đó.”

Trong lòng Chử Lương cả kinh, nhiều năm sống trong nghề mật thám khiến cho hãn theo bản năng tính toán ẩn ý sau những lời này đại biểu cho cái gì.

So sánh với Chử Lương, Chử Vân Sơn liền có vẻ tùy ý hơn rất nhiều, trực tiếp ôm đứa bé bước qua, cười với Chử Vân Phi, “Đại ca, huynh đã đến rồi à, sao lại không báo trước một tiếng với đệ để đệ ra đón huynh, mau mau vào nhà.”

Nụ cười của Chử Vân Phi ôn hòa đi rất nhiều, nhìn tiểu nhân nhân mắt thật to trong ngực Chử Vân Sơn, “Đây là Sách Duệ hay Sách Tĩnh?” hãn đã

sớm nhận được thư của Chử Vân Sơn đề cập tới tên tuổi của cặp song sinh, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy trực tiếp nên không nhận ra thôi.

Chử Vân Sơn hôn gương mặt mềm mại nhỏ nhắn của nữ nhi một cái thật to, trên mặt tràn đầy tự hào của người làm cha, “đây là Đô Đô, là khuê nữ nhà đệ.”

Chử Vân Phi ngạc nhiên, “Đô Đô ? cái gì Đô Đô?”

Chử Vân Sơn cười ha hả, “Nhũ danh, ca ca của bé gọi là Bàn Bàn.”

Chử Vân Phi nhất thời lúng túng, nghĩ tới đệ đệ của hắn không nói là học đủ thi thư, nhưng ít nhất cũng hiểu biết chữ nghĩa, sao lại lấy nhũ danh cho đứa bé như vậy chứ, không có tài nghệ, nhất định là đệ muội lấy rồi, nói không chừng chính là do đệ muội yêu cầu nên nhũ danh của hai đứa bé mới kỳ quái như vậy.

Đang suy nghĩ, Sơn Tảo đã ôm Bàn Bàn bước nhanh tới, vừa muốn phúc thần hành lễ đã bị Chử Vân Phi đỡ dậy, “Đệ muội chớ đa lễ, để cho ta nhìn Sách Duệ một chút nào.”

Chử Vân Phi có chút kích động nhận lấy đứa bé, nhìn Bàn Bàn trong tả, trong lòng ngũ vị tạp trần, liên tục nói tốt, “Chử gia ta lại thêm một nguwoif đàn ông, tốt! rất tốt!”

Đột nhiên hắn cảm thấy y phục bị kéo kéo, khẽ cúi đầu mới nhìn thấy nữ tử bị hắn xem thường đã lâu mới từ trên xe ngựa nhảy xuống, thế tử Ninh Hầu Chử Sách Ninh.

“Phụ thân, con muốn nhìn bảo bảo, con muốn nhìn bảo bảo.”

Chử Sách Ninh cố gắng nhón chân lên, duỗi đầu ra muốn xem cặp song sinh.

Chử Vân Sơn cười ha hả, ngồi chồm hồm xuống để Chử Sách Ninh có thể nhìn kỹ, Chử Vân Phi cũng giống Chử Vân Sơn ôm Bàn Bàn ngồi xuống.

Chử Sách Ninh nhìn hai đứa bé giống nhau như đúc, kinh ngạc đến há mồm thật to, “Làm sao lại giống nhau như đúc?”

Chử Vân Phi cũng thừa dịp lúc này quan sát tỉ mỉ hai đứa bé, “quả nhiên là giống nhau như đúc.”

Chử Vân Sơn nhìn nhi tử một chút, lại nhìn nữ nhi một chút, lắc đầu một cái, “Không phải giống nhau như đúc, nhìn đi, Bàn Bàn trán rộng hơn một chút, lỗ mũi của Đô Đô cao hơn một chút, mặt của Bàn Bàn nhiều thịt hơn, miệng của Đô Đô nhỏ hơn...”

Mặc hăn nói nửa ngày, Chử Sách Ninh vẫn kêu: “giống nhau như đúc! Bảo bảo giống nhau như đúc!”

Giọng nói của bọn họ bên này sớm làm cho thôn dân tò mò vây xem, khi biết được Hầu gia và Thế tử tiếng tăm lừng lẫy giá lâm, tất cả mọi người đều có chút không được tự nhiên.

Lão Ngưu thân là thôn trưởng, trước sự xô đẩy của mọi người liên do dự đứng ra, im lặng thất y phục nói, “ xin, xin mời Hầu gia đại nhân cùng , cùng Thế tử đại nhân ngồi vào vị trí.”

Chử Vân Phi đứng dậy, Sơn Tảo nhanh chóng ôm lấy đứa bé vào trong ngực mình, ánh mắt Chử Sách Ninh vẫn cứ quan sát cặp song sinh, nhưng lại sợ hãi ánh mắt của Chử Vân Phi, cố nén kích động trong lòng, bình tĩnh lấy ra uy nghiêm của thế tử.

Chử Vân Phi gật đầu một cái, “Vị này là....” Hăn nhìn hướng Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn cười ha hả, “ Là thôn trưởng của chúng ta, lão Ngưu.”

Chử Vân Phi khẽ mỉm cười, “Thôn trưởng không cần phải khách khí.”

Khuôn mặt lão Ngưu đỏ bừng, nén lấy dũng khí sớm không biết đã chạy đi đâu, nhần nhần nhó nhó nửa ngày cũng không nói ra một chữ, Chử Vân Sơn nhìn thấy buồn cười, vội lên tiếng giải vây.

“Hôm nay, ta mở rượu đầy thánng chó con, không có thể tử hay hầu gia, chỉ có đại ca ta và đại chặt tử, đi một chút, đi uống rượu thôi.”

Nói xong liền đưa con cho Hạ Thảo đang đứng một bên, dẫn Chử Vân Phi sải bước đi về hướng nhà mình.

Thôn dân giống như sao vây quanh trăng đi theo Chử Vân Sơn và Chử Vân Phi vào nhà, Chử Sách Ninh vẫn cúi đầu đi bên cạnh đám người Sơn Tảo, chớp mắt to hỏi Sơn Tảo, “Nhị thẩm, thẩm có thể phân biệt rõ đệ đệ và muội muội sao?”

Sơn Tảo đưa tay ra sờ đầu hần, cười híp mắt nói, “Có thể phân rõ chứ, đệ đệ là bé trai, muội muội là bé gái, đệ đệ là mập, muội muội là gầy, rất rõ ràng nên có thể phân biệt mà.”

Chử Sách Ninh nhìn Sơn Tảo sùng bái, “Nhị thẩm, thẩm thật lợi hại, đệ đệ và muội muội rõ ràng là dáng dấp giống nhau như đúc, thẩm lại có thể phân biệt rõ ràng.”

Sơn Tảo cười ha hả nói, “Nương con đâu? Nàng có khỏe không?”

Chử Sách Ninh cười gật đầu, “Nương rất khỏe, trong bụng nương có đệ đệ, phụ thân sợ cháu ảnh hưởng đến nương, liền mang theo cháu đi nhìn bao bảo giống nhau như đúc.”

An Dương công chúa mang thai? Lúc này vì sao Chử Vân Phi lại mang theo thể tử đơn độc ra ngoài? Chẳng lẽ kinh thành lại xảy ra chuyện gì?

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 47

Bên này Sơn Tảo cảm thấy có chút khó hiểu, Chử Vân Sơn cũng thấy có cái gì không đúng, Chử Vân Phi ôm Bàn Bàn đến không buông tay có thể nói là yêu thích không rời, đến khi Bàn Bàn bắt đầu cúi kính vì buồn ngủ vẫn còn không muốn buông ra.

Bàn Bàn và Đô Đô chơi hơn nửa ngày, mí mắt sớm đã đánh vào nhau, Đô Đô còn may, được Sơn Tảo nhanh chóng ôm về phòng dỗ ngủ, Bàn Bàn lại không có vận khí tốt như vậy, Chử Vân Phi ôm hẳn, tựa như không đủ để yêu thương. Chử Sách Ninh bên cạnh hẳn nhanh chóng gọi phụ thân, bé cũng muốn ôm Bảo Bảo.

Chử Vân Sơn làm sao dám để đứa bé như Chử Sách Ninh ôm nhi tử của mình, hơn nữa tâm tình của Chử Vân Phi cũng có gì đó không đúng, thật vất vả mới đoạt được nhi tử tới tay, hẳn nhanh chóng bảo Hạ Thảo ôm đi, mình cùng với Chử Vân Phi tiếp tục uống rượu

Bàn Bàn vừa đi, đứa bé Chử Sách Ninh cũng hấp ta hấp tấp muốn đi theo dỗ dành Bàn Bàn, Hạ Thảo thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mang theo cả hai đứa bé vào phòng.

Lão Ngưu cùng một đám thôn dân cũng được xem như là có mặt mũi cũng đang ngồi trên bàn, một chút cũng không cần đề cập đến, dưới sự vô ý phát tán uy nghiêm của Chử Vân Phi về mặt lại càng thêm khẩn trương, tâm chân luống cuống, rất không tự nhiên, Chử Vân Phi từ sau khi Bàn Bàn được ôm đi liền trầm mặc không nói, ăn vài miếng liền ngừng đũa, suy

nghe không biết đã sớm bay tới đâu, trong mắt Chử Vân Sơn đều nhìn thấy rõ nhưng lại không thể ở trước mặt người khác nói toạc ra.

Có tòa địa thần Chử Vân Phi ở đây, sự hưng phấn của mọi người dâng cao không ít, khẩn trương cũng nhiều chứ không ít, về sau nhìn thấy Chử Vân Phi cũng giống như Chử Vân Sơn đều là người ít nói trầm mặc thì từ từ cũng buông lỏng.

Còn có người gan lớn hơn một chút, còn giơ ly, cố liêu mời rượu Chử Vân Phi, Chử Vân Phi lại rất hào phóng, ai đến cũng không cự tuyệt, hai ba vòng rượu, ấn tượng của Chử Vân Phi đối với Ninh Hầu này đã tốt hơn nhiều.

Chử Lương từ lúc Chử Vân Phi nói câu “Người đã thay đổi rất nhiều” trong lòng đã lung lạc rất nhiều, nhưng mà hãn xưa nay vốn cẩn thận, may mà tổng lòng có chuyện nhưng trên mặt không hề lộ ra, chỉ có Hạ Thảo liếc nhìn hãn vài lần.

Kết thúc tiệc rượu đầy tháng, coi như tất cả đều vui vẻ. Tiễn thôn dân được no nê cơm nước, lại thanh toán tiền bạc cho đầu bếp ở trấn trên cùng phu xe, sau khi thu thập xong tất cả, Chử Vân Sơn mới có cơ hội cùng Chử Vân Phi hàn huyên một chút.

Lúc này ánh sao đã đầy trời, Chử Sách Ninh đã sớm ngủ, Chử Vân Sơn cũng bảo Sơn Tảo ngủ trước, lại dặn dò Chử Lương chú ý an toàn, lúc này mới tìm được Chử Vân Phi đag ngồi ở hậu viện.

“Ca, có muốn đi cùng đệ gặp phụ mẫu một chút hay không.”

Chử Vân Phi khẽ kinh ngạc, “phụ mẫu? di cốt của phụ mẫu huynh đã sớm tìm được, kể cả toàn bộ trên dưới Chử gia năm đó, đều đã chôn cất trong tổ phần của Chử gia.”

Chử Vân Sơn khẽ nheehcs miệng, “Đi thôi, nhìn Trung thúc một chút cũng tốt.”

Chử Vân Phi liền đứng lên, hai huynh đệ một trước một sau bước vào lối lên núi.

Đi không lâu, Chử Vân Sơn liền chỉ vào một căn nhà lá nói, “Ca, đây chính là nơi ở trước kia của đệ và Trung thúc.”

Chử Vân Phi liếc mắt, thần sắc sẫm lại, “Khổ cho đệ.”

“Không khổ.” Chử Vân Sơn lắc đầu, Từ sau khi Trung thúc dẫn đệ tới nơi này, liền xây dựng căn nhà này, mới đầu đệ còn chưa quen, mùa đông trời lạnh, mùa hè lại rất nóng, trong núi muối rất nhiều, vừa đến mùa hè cả nguwoif đệ đều là vết muối đốt. Trung thúc luôn dỗ dành đệ, lại không chịu nuông chiều. Đốn củi, săn thú, tập võ, luyện chữ, một khắc cũng không được dừng lại. Ông luôn nói, cho dù đệ không còn là Nhị công tử của phủ Trấn Quốc công cũng không thể bôi nhọ danh tiếng của Trấn Quốc công.”

Chử Vân Phi thở dài, “Trung thúc nói rất đúng.”

Chử Vân Sơn cười cười, “Sau cũng thành thói quen, mùa đông trời lạnh, có thể trải hai cái chăn trên giường, mùa hè nóng, đệ có thể cởi trần, muối nhiều đệ dùng khói tới hun. Sau này tập võ, thân thể càng ngày càng khỏe mạnh, từ từ cũng không còn cảm thấy mùa đông lạnh như vậy nữa.”

Chử Vân Phi vừa nghe vừa gật đầu, “Thói quen là tốt rồi.”

“Đi thôi, mộ phần của phụ mẫu chôn vài di vật đang ở trước mặt.” Chử Vân Sơn lại không tiếp tục nhắc tới quá khứ, chỉ mang theo Chử Vân Phi tiếp tục đi vào trong núi sâu.

“Thì ra là đệ lập mộ chôn y phục và di vật, ta đã đem di cốt phụ mẫu cùng người nhà dời về phía Tây bắc của nhà cũ, Thanh Minh lần sau,

huynh đệ chúng ta nhất định phải trở về tảo mộ, để phụ mẫu biết, hôm nay đệ cũng có nhi tử. Để cho bọn họ an tâm.” Chử Vân Phi nói.

Chử Vân Sơn cười một tiếng, “Được, đi thôi.”

Đi tới trước mộ phân chôn y phục và di vật của phụ mẫu Chử gia, Chử Vân Phi liền nhìn thấy không ít mộ phần ở xung quanh, không khỏi có chút kinh ngạc, “Đây là...”

Chử Vân Sơn chỉ vào chỗ lớn nhất, “Đây là phụ mẫu của chúng ta, “ lại chỉ vào nơi ban đầu hẳn nói với Sơn Tảo là thúc thúc, “Đây là Trung thúc.”

Lại chỉ vào mấy chỗ khác, “Đây là phụ mẫu của Sơn Tảo, ca ca, đệ đệ của nàng ấy.”

Chử Vân Phi vừa nghĩ liền biết chuyện gì đã xảy ra, thân thể ucar Sơn Tảo hẳn cũng có nghe qua, nghĩ lại đây là những chuyện mà tên cầu hoàng đế trước gây ra, không khỏi hận đến nghiến răng, “Tên cầu hoàng đế kia nên bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục.”

Chử Vân Sơn cười nhạt, “Chết sống có số, được làm vua thua làm giặc mà thôi.”

Chử Vân Phi nhìn sâu về phía hẳn, một hồi lâu mới chán nản thở dài, “Đệ xem ra đã nghĩ thông suốt, tên cầu đế kia giết nhà chúng ta, lại hại một nhà thê tử đệ, đệ một chút lại không hề so đo.”

Dứt lời ngồi xuống, cũng không quan tâm bần đất có thể làm dơ bẩn y phục của mình hay không.

Chử Vân Sơn cười ha hả, cũng học theo hẳn ngồi lên trên đất, dựa vào bia mộ không tên của phụ mẫu, “So đo thì thế nào? Dù sao huynh cũng đã báo thù cho mọi người.”

Chử Vân Phi lắc đầu, “Không có tiền đồ.”

Chử Vân Sơn gật đầu thản nhiên, “Khi còn bé huynh cũng đã nói đệ không có tiền đồ, ca, huynh thật có mắt nhìn.”

Chử Vân Phi nhìn dáng vẻ gật gù đặc ý của Chử Vân Sơn vừa bực mình vừa buồn cười, “Nói đệ mập đệ còn cố gắng thờ gặt lên.”

Hai huynh đệ nói đùa một hồi, giống như trở về thời niên thiếu không buồn không lo, không khí có chút dung hòa nhẹ nhõm.

Chử Vân Sơn nhìn chân mày Chử Vân Phi dần dần giãn ra, trong lòng cũng yên lại, “Ca, nói một chút đi, kinh thành xảy ra chuyện gì? Công chúa có thai, vì sao huynh lại mang theo Ninh nhi rời đi.”

Chân mày vừa mới buông lỏng của Chử Vân Phi liền chau lại, siết chặt nắm tay, “Nàng ấy thật đúng là tức phụ tốt của nhà chúng ta.”

Trong lòng Chử Vân Sơn căng thẳng, “Nàng làm gì?” Chử Vân Phi nhìn ánh sao trên trời, nghĩ tới Bàn Bàn mềm nhũn non nớt mới thấy ngày hôm nay, thờ thật dài, “Còn không phải là một chút thủ đoạn của nữ nhân sao, hai di nương bị hư thân thể, đứa bé không còn nữa.”

Hóa ra là chuyện tình như vậy.

Chử Vân Sơn trầm mặc chốc lát, “Huynh nên biết sớm sẽ có ngày như vậy.”

Chử Vân Phi cười khỗ, “Nhưng ta không nghĩ tới nàng lại ác như vậy, ta chỉ ra ngoài một ngày, trở lại liền có chuyện. Mới mang thai hai tháng, một là tám tháng, đành bỏ mất, đó là một nam hài.”

Chử Vân Sơn đưa tay về sau ót, “Ca, còn nhớ rõ Thanh di nương không? Đệ vẫn còn nhớ đso, nương khiến cho Sử ma ma đem canh qua, đêm đó

liền một xác hai mạng, đó cũng là nam hài, đáng vẻ phụ thân ôm đứa bé khóc lúc ấy, đời này đệ thậm chí không thể quên được.”

“cho nên,” Chử Vân Sơn quay đầu nhìn Chử Vân Phi, “Ngay cả nương là người dịu dàng như thế cũng làm ra chuyện như vậy, huống chi công chúa lớn lên trong cung? Để lại cho họ một mạng, cũng nên cảm tạ ân đức rồi.”

Chử Vân Phi nghiêng mặt không được tự nhiên, “Lúc đó đệ bấy nhiêu lớn? Sao lại nhớ chuyện như vậy, đệ nhất định là nhớ nhầm.”

Chử Vân Sơn nói nghiêm túc, “Năm ấy trong nhà xảy ra không ít chuyện, đầu tiên là Thanh di nương một xác hai mạng, sau chính là cả nhà bị diệt môn. Ca, những chuyện này, cũng không phải là đệ không nhớ.”

Chử Vân Phi lắc đầu, “Trước kia nàng không phải như thế, khi đó ta bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng bị nhốt 10 năm, vì né tránh tai mắt của tên cầu đế kia, chúng ta úy khuất cầu toàn, chịu phạt khuất nhục đếm không xuể. Khi đó nàng thật tốt, rất đáng yêu, coi như bị cung nhân khi dễ, nhưng vì nuôi một con thỏ, nàng có thể trốn trốn tránh tránh đem thức ăn của mình giữ lại. Sau đó, con thỏ bị Thục phi giết, nàng không dám nói gì, nửa đêm lén lút núp ở trong chăn khóc. Khi ta vào cung là một thị vệ, canh giữ bên người nàng năm năm, khi đó nàng rất tốt. Nhưng ta chỉ rời khỏi mấy năm, lúc trở lại, nàng đã thay đổi rồi.”

Chử Vân Phi đắm chìm trong hồi ức, “Nàng trở nên có tâm kế, nàng sẽ không chớp mắt hạ lệnh giết chết một người, trừ việc yêu thương ta, cái gì nàng cũng thay đổi. Mà ta vẫn không nỡ bỏ nàng, hoàng thượng ban hôn, ta cao hứng đến nỗi ở tổng phòng cười khúc khích, nhưng sau khi thành hôn...ta, hiện tại ta rất hối hận.”

Lời này cũng nặng rồi.

Chử Vân Sơn cau mặt thật chặt.

“Huynh rốt cuộc là vì đứa bé mà thương tâm hay là vì công chúa mà thương tâm?”

Trong lòng Chử Vân Phi đặng chát, “Nàng biết rõ ta luôn muốn có thật nhiều con, nàng còn có thể...Hiện tại nhân khẩu nhà chúng ta mỏng manh. Đồng lúa chúng ta, chỉ còn sót lại ta và đệ. Đến thế hệ của Ninh nhi, mới chỉ có được 2 đường huynh đệ, ta thật sự vô cùng muốn con trẻ, Nàng vì sao lại không hiểu đây?”

Chử Vân Sơn lắc đầu, “Đứa bé tất nhiên sẽ có, không phải công chúa cũng đang có thân thể sao?”

Mâu thuẫn trên mặt Chử Vân Phi thống khổ sâu hơn, “Đệ cũng làm phụ thân, đệ cũng biết cảm giác của người làm phụ thân là gì. Nhìn đứa bé kia, ngấm lại đứa bé trong bụng nàng ta, ta, trong lòng ta...”

Người giết con ruột của mình chính là thê tử, là nữ nhân mình yêu mến nhất, còn ôm nhi tử của mình. Đối với hi vọng có thể có thêm nhiều nhi tử nữa của Chử Vân Phi, không phải là không thống khổ. Có lẽ là lòng còn đau hơn, chính là sự thay đổi của người mình yêu mến.

Hắn có thể đầy tay máu tươi, lại hi vọng nữ nhân của mình không phải là người giết người không chớp mắt.

Chử Vân Sơn thở dài thật sâu, “Thật ra, thì huynh đau lòng vì công chúa thay đổi hơn mà thôi. Nhưng huynh có nghĩ qua chưa, nếu không có những thay đổi này, mấy năm kia khi không có huynh ở tông cung, nàng làm sao mà sống?”

Chử Vân Phi không nói gì.

“Nơi này rất đẹp, mỗi người lại rất đơn thuần, chỉ vì sống mà cố gắng, sẽ không bởi vì lợi ích mà chám giết lẫn nhau. Ca, đệ thật sự thích nơi này.”

Chử Vân Sơn cảm thán thật lòng.

Chử Vân Phi nhìn xa xa thở dài.

Trở về lúc trời tối, Sơn Tảo còn chưa ngủ, vẫn chờ đợi Chử Vân Sơn, trong lòng Chử Vân Sơn ấm áp, ôm Sơn Tảo nằm ở trên giường, tay không y thức mà vuốt ve nàng, trong lòng không tự chủ mà không biết mở lời như thế nào.

“Nương tử, nếu ta cùng nữ nhân khác có đứa bé, nàng sẽ như thế nào?”

Sơn Tảo đã nghe Chử Vân Sơn nói chuyện Chử Vân Phi và An Dương công chúa, nghe lời này, chẳng biết tại sao, trong lòng nàng cũng có chút mâu thuẫn, đúng vậy, nếu Chử Vân Sơn cùng người khác có đứa bé, nàng nên như thế nào?

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 48

Chử Vân Phi mang theo nhi tử là Chử Sách Ninh đến Chử gia để ở.

Ninh hầu thế tử Chử Sách Ninh mấy ngày nay thật sự là chơi đến điên ồ, thi theo bọn nhỏ trong thôn mót trứng chim, đấu dế, bắt thỏ, bắt chuột...chỉ là không nghĩ ra chứ không có gì không chơi được.

Ban đầu người trong thôn và bọn nhỏ còn sợ vị thế tử đại nhân này, Chử Sách Ninh từ nhỏ đã chịu sự giáo dục cẩn thận khiến cho bé không thể đi theo một đám con nít bò tới bò lui mũi còn chảy nước này, chơi những chuyện bẩn thỉu mà bọn trẻ hay chơi. Nhưng quy cho cùng vẫn là con nít thiên tính vẫn là thân thiện.

Chử Sách Ninh nhìn suốt một ngày, rốt cuộc nhịn không được nhao nhao muốn thử nhập gia tùy tục, chỉ với thời gian ngắn, bé cũng đã cùng các bạn nhỏ trong thôn quen thuộc, không chỉ có thế, Chử Sách Ninh với sự thông minh của mình rất nhanh đã trở thành đầu lĩnh của bọn trẻ.

Chử Vân Phi cũng bỏ xuống cấm bào, giống như Chử Vân Sơn vẫn thường ngày hay mặc là áo vải gai thô, đi theo Chử Vân Sơn vào núi săn thú, tình cảm huynh đệ càng ngày càng tăng, tính tình Chử Vân Phi cũng từ từ có chút biến hóa, không còn nghiêm túc như thường ngày nữa, người cũng trở nên hay cười đáng yêu rồi. Bởi vì phòng ốc của Chử gia không quá nhiều, Chử Vân Phi cùng nhi tử ở chung một chỗ, tình cảm phụ tử cũng càng thêm thâm hậu, Chử Sách Ninh cũng không còn sợ phụ thân của mình quá nữa rồi.

“Chiêu ‘hoa rơi nước chảy’ hôm nay của đệ có vấn đề, nếu là ở trên chiến trường, đệ lắc mình như vậy, sau lưng sẽ bị bỏ trống, người khác chỉ cần một chiêu đâm tới, nhất định không đỡ được.” Chử Vân Phi cùng Chử Vân Sơn ở trong núi đang nghiên cứu kỹ thương pháp của Chử gia.

Chử Vân Phi tiện tay lượm một cây gậy làm thương khoa tay múa chân, Chử Vân Sơn rất hứng thú lắng nghe, lập tức cùng Chử Vân Phi múa may ra trò.

“Như vậy phải không? Nhưng nếu theo huynh làm như vậy sẽ giữ được phía sau, nhưng khi quay thương trở lại sẽ bị chậm, không phải là mất thời cơ sao? Theo đệ thấy, chiêu ‘hoa rơi nước chảy’ này hỗ trợ cho ‘chuồn chuồn đập nước’ tốc độ vừa nhanh vừa mãnh liệt, đối thủ cơ bản ứng phó không kịp.” Chử Vân Sơn đánh một lần làm mẫu, biểu diễn hai chiêu liên tiếp rất có uy lực.

Hai huynh đệ tỷ thí với nhau, Sơn Tảo ôm nhi tử ngồi ở cửa phơi nắng, mắt nhìn chăm chú Chử Vân Sơn, trong mắt sáng rỡ nhẹ nhàng.

Hạ Thảo đỗ Đô Đô, nhìn thấy dáng vẻ kia của Sơn Tảo không khỏi cười trộm, “Phu nhân, mau thu hồi ánh mắt, xiêm y của Nhị gia cũng sắp bị tỷ nhìn thủng rồi.”

Thính lực của Chử Vân Sơn rất tốt, Chử Vân Phi cũng không kém bao nhiêu, hai người đều nghe được lời này, sắc mặt Chử Vân Sơn khẽ biến, Chử Vân Phi hòa theo trêu chọc, “đệ muội chớ sợ, ta sẽ không đả thương nhị đệ.”

“Kia, đệ nhanh phóng tới đây!”

Chử Vân Sơn có chút xấu hổ, xuống tay không cần lưu tình nữa, sức lực xuyên qua gậy gỗ, nghiêm túc cùng Chử Vân Phi so chiêu.

Sơn Tảo càng thêm thẹn thùng mà mặt mũi đỏ bừng, mắng dỗi Hạ Thảo, “Muội là nha đầu chết tiệt, càng ngày càng nhiều miệng, miệng lại đầy lời, nhìn tởm và nát miệng của muội.” Hạ Thảo cười hì hì, “Phu nhân lại không nỡ đánh muội đâu.” Chử Lương làm việc cách đó không xa ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Thảo một cái thật sâu, Hạ Thảo giống như có cảm ứng, ánh mắt hai người đụng nhau một chút, rất nhanh, Hạ Thảo liền đỏ mặt, trong mắt Chử Lương, từ từ hiện lên thần sắc phức tạp.

“Phụ thân! Nhị thúc! Con bắt được con chuột!” Chử Sách Ninh chạy thở hổn hển, nắm một con chuột đang uốn qua uốn lại tranh công, Chử Vân Sơn cùng với Chử Vân Phi thuận thế liền ngưng chiêu, sắc mặt Chử Vân Phi không đổi, trên mặt Chử Vân Sơn lại mơ hồ có chút tái nhợt cái trán cũng lấm tấm mồ hôi.

“Đại ca, huynh thật lợi hại.”

Từ nhỏ đã như vậy, Chử Vân Phi là thế tử Trấn Quốc Công, không chỉ được Trấn Quốc Công hết lòng vun trồng, thời niên thiếu cũng nhờ một bộ thương pháp thuần thực mà nổi tiếng khắp kinh thành.

Chử Vân Phi khẽ mỉm cười, “Đệ rất ít cùng người động thủ, có thể cùng huynh đánh đến cùng cũng đã là không tệ.”

Chử Vân Sơn cười khổ, nhưng hẳn biết, mới vừa rồi hẳn đã dùng toàn lực, mà đại ca cũng chỉ dùng có 8 phần mà thôi.

“Phụ thân, cho người xem, con bắt được con chuột.” Chử Sách Ninh khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trong mắt tràn đầy thần thái muốn nhận được sự khẳng định.

Chử Vân Phi vốn muốn quát lớn con trai chỉ ham chơi không lo luyện võ, lúc này lời cũng không thể nói ra khỏi miệng. Vì quyền lực và địa vị, hẳn đã từng bỏ rơi nhi tử quá nhiều lần, mấy ngày nay sống cuộc sống bình thường, lại làm cho hẳn có cái nhìn khác về con của mình.

Nhi tử không phải là nhân tài luyện võ, nhưng lại rất thông minh, làm việc có kiên nhẫn, tuổi con nhỏ nhưng đã biết kiêng dè và phân biệt các tình huống tốt xấu.

Hắn rất tự hào.

Nghĩ tới đây, Chử Vân Phi sờ sờ đầu Chử Sách Ninh, “Được rồi, đi rửa tay, một lát chúng ta đi theo nhị thúc vào núi.”

Chử Sách Ninh cao hứng nhảy dựng lên, lại đem con chuột đưa cho Chử Vân Sơn nhìn, còn cầm đi hù dọa Hạ Thảo, làm ầm ĩ một trận mới chịu ném con chuột, vui rạo rức đi rửa tay.

Nhìn Chử Sách Ninh chơi đến cực kỳ cao hứng, Chử Vân Phi cười ôn hòa, “Ở kinh thành rất ít khi thấy Ninh nhi vui vẻ như vậy.”

Chử Vân Sơn thuận tức, sắc mặt bớt tái nhợt, “Hay là do huynh quản quá nghiêm.”

Chử Vân Phi liếc mắt trừng hắn, “chờ Duệ nhi trưởng thành, ta xem xem đệ quản nghiêm hay không nghiêm.”

Một câu đã cấm trụ Chử Vân Sơn.

Chử Sách Ninh rửa tay xong, Chử Vân Sơn mang cho hắn một chiếc gùi nhỏ và cung tên nhỏ, đi đến bên cạnh Sơn Tảo, nhìn Bàn Bàn đang ngủ thờ to trong ngực nàng, lại nhìn một chút Đô Đô đang nằm trong ngực Hạ Thảo, không nhin được đi đến gần, mỗi bé hạ xuống một nụ hôn trên hai má trắng phúng phính thơm ngát ngào trên gương mặt trắng hồng hào.

Bàn Bàn cau mày, thân thể nhướng lên một cái, Sơn Tảo vội vàng đỡ dành, Chử Sách Ninh rất cao hứng, lại đi đến gần nhẹ nhàng hôn một cái.

Bé cười hắc hắc, nói nhẹ, “Nhị thẩm, cháu vào núi chơi nha, thẩm nói với Bàn Bàn và Đô Đô, phải chờ cháu trở về chơi cùng nhé, bọn chúng nhất định phải tỉnh đó, ngày ngày đều ngủ, cũng sắp ngủ thành heo rồi.”

Chữ Vân Phi nghiêm mặt, “Ninh nhi, đi thôi.”

Chữ Sách Ninh nhảy hai bước, lại xoay mặt nhìn Sơn Tảo, “Nhị thẩm, nhất định phải gọi Bàn Bàn và Đô Đô tỉnh lại nha.”

Sơn Tảo cười cười bất đắc dĩ, “Được được, thẩm sẽ nói với hai bé, cháu nhanh đi đi, không đi sẽ không kịp phụ thân và nhị thúc đâu.”

Chữ Sách Ninh hoan hô một tiếng, chặm chân chạy theo.

Lúc này Sơn Tảo mới cảm thấy có chút mệt mỏi, ôm theo đứa bé cũng không phải chuyện nhẹ nhõm gì, nàng ôm Bàn Bàn, phân phó Hạ Thảo cũng ôm Đô Đô vào nhà. Đặt hai đứa nằm song song với nhau, nàng cũng nằm trên giường, chuẩn bị ngủ thiếp đi một lát.

Hạ Thảo rón rén đóng cửa lại, lui ra.

Trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, Sơn Tảo cảm giác giường trầm xuống, tiếp theo liền rơi vào trong vòm ngực ấm áp, thân thể cũng ấm áp theo, Sơn Tảo nhẹ nhàng tiến tới. Dựa vào mùi vị quen thuộc, khóe miệng Sơn Tảo khẽ mỉm cười, trừ Chữ Vân Sơn thì còn là ai khác nữa.

Trên mặt rơi xuống một nụ hôn êm ái như lông vũ, Sơn Tảo khẽ ngẩng mặt, cảm thấy nhột nhột, hơi thở mang đậm mùi vị nam nhân xưa Chữ Vân Sơn đang quét qua trên mặt nàng, Sơn Tảo cảm giác mình cũng sắp say rồi.

Môi hai người mềm mại đụng vào nhau, Chữ Vân Sơn nhẹ nhàng hôn, hơi thở cũng càng ngày càng rối loạn, cũng càng ngày càng nóng.

Một bàn tay len vào trong nội sam của nàng, nắm lấy bộ ngực đầy đặn kiên cố, nhẹ nhàng xoa nắn. Y phục bị vén lên, một hồi lạnh lẽo ụp tới, Sơn Tảo có chút co rúm lại, nhưng rất nhanh có một thân thể nóng bỏng che lên, Sơn Tảo khẽ mở mắt ra, ánh mắt còn mờ sương, nhìn nam nhân trên người mình, nhẹ nhàng vòng qua cánh tay tinh tráng rắn chắc của hắn.

Mootjt iếng khẽ ngâm, hai thân thể nóng bỏng lại dính vào nhau, hai chân bị tách ra, khê cốt bị một thanh lợi kiếm nhẹ nhàng chọc chọc, Sơn Tảo rụt xuống, đã thật lâu nàng không có cùng Chử Vân Sơn thân thiết, sớm đã rất nhạy cảm lại vừa mềm mềm...

Chử Vân Sơn vừa xoa nắn, xoa đến Sơn Tảo mềm nhũn, không còn một tia hơi sức mới kiên định xông vào.

Hai người cùng rên lên một tiếng.

Chử Vân Sơn có chút thoải mái, nhưng Sơn Tảo lại có chút không thích.

Chử Vân Sơn cảm thấy được Sơn Tảo vẫn có chút khô, cố nén xung động, động tác lại càng thêm êm ái.

Dần dần, thanh âm kiều mỹ của Sơn Tảo cũng phiêu tán ra...

“Oa...”

Hai tiếng khóc rõ to trước sau vang lên, Chử Vân Sơn đang lúc khẩn yếu, bỗng dưng bị cắt ngang như vậy, cơ thể nhất thời cứng đờ.

“Đáng chết!” Hắn không nhịn được rủa thầm, lại vẫn không muốn buông Sơn Tảo ra.

Sơn Tảo chợt tỉnh táo lại, cái gì mà nhiệt tình, cái gì mà dịu dàng đều bị vứt ra khỏi 9 tầng mây rồi, hiện tại nàng chỉ tập trung tinh thần nhớ đến hai đứa bé.

“Chàng buông thiếp ra đi!” thấy Chử Vân Sơn mè nheo không chịu nhích thân, Sơn Tảo nóng nảy dùng sức đẩy hẳn ra.

Chử Vân Sơn thầm hung hăng mắng ở trong lòng, hai con thỏ nhỏ chết tiệt kia! Sẽ không là cố ý làm hư chuyện tốt của hẳn chứ!

Nghĩ thì nghĩ vậy, hẳn cũng sợ hai đứa bé có chuyện gì, không nhịn được hung hăng đung hai cái mới chịu lui ra ngoài, Sơn Tảo vội vàng mặc y phục, nói đến cũng kỳ, Sơn Tảo vừa mới mặc xong y phục bước xuống giường, hai đứa bé liền nín khóc.

Đừng nói thật sự là cố ý làm hư chuyện tốt của hẳn chứ! Chử Vân Sơn nói thầm, mặc kệ, nếu không khóc nữa, đã nói rõ là không có chuyện gì rồi! Nhìn lửa nóng còn đứng thẳng của hẳn, ánh mắt nhìn Sơn Tảo lại càng thêm hùng hực.

“Nương tử...” mới vừa nhào tới ôm Sơn Tảo vào trong ngực, tiếng khóc lại muốn vang lên rồi!

Chử Vân Sơn lại lần nữa bị Sơn Tảo đẩy ra, bây giờ hẳn có tâm tình gì cũng biến mất, miễn cưỡng nằm ở trên giường, nhìn Sơn Tảo chỉ giật nội nhẹ nhẹ đã khiến cho hai tên nhóc kia cười loạn khanh khách. Đã hoàn toàn xác định, hai vật nhỏ kia chính là cố ý.

Nằm dài trên giường, Chử Vân Sơn thấy Sơn Tảo đã trấn an hai đứa bé tốt rồi, tức giận nói, “Tới đây lau người cho ta.”

Thịt ăn chưa tận hưởng, chỉ có thể tìm kiếm chút điểm tâm an ủi mà thôi.

Sơn Tảo thấy hẳn liền có biểu tình kinh ngạc, buồn cười lại không dám cười, dùng khăn tay vắt nước, giúp hẳn lau sạch sẽ, lại sửa sang chính mình một chút, nhìn “Tướng quân: mới vừa rồi còn hùng dũng khí phách hiên ngang bây giờ lại ủ rũ cúi đầu không nhịn được đưa tay qua sờ soạng một cái.

“Đợi buổi tối, sau khi bọn nhỏ đều ngủ...” Sơn Tảo đỏ mặt nói nhỏ bên tai Chử Vân Sơn.

Hai đứa bé rất biểu chuyện, buổi tối sau khi đi ngủ chỉ cần đi tiểu đúng hạn, sẽ ngủ một giấc đến trời sáng, bọn họ có đầy đủ thời gian để hoàn thành “vận động” chưa kịp hoàn thành.

Hai mắt Chử Vân Sơn tỏa sáng, “Nàng nói đó nha.”

Lúc này, trong lòng hẳn đang suy nghĩ, tối nay có nên đem hai đứa bé đến bên Hạ Thảo hay không đây?

...

Chử Sách Ninh đang chơi bùn bên bờ sông, trước kia bé chưa từng được chơi những trò này, sau khi tới chỗ này mới học được, tâm tình Chử Vân Phi rất tốt, lúc hăng hái thì cùng với nhi tử rất giống hai đứa trẻ, bèn bày ra trò chơi đánh trận, thuận tiện dạy cho con, như thế nào mới có thể bố trí một địa phương thành nơi dễ thủ khó công.

Hai phụ tử chơi cực kỳ cao hứng, lúc Chử Sách Ninh vô tình ngẩng đầu lên liếc nhìn, cả người liền ngây dại.

“Nương.....”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 49

Cho tới bây giờ An Dương công chúa đều không phải là người ngồi chờ chết, nhiều năm sống trong thâm cung, khiến nàng ý thức thật sâu được, chỉ có tìm cơ hội chủ động xuất kích, mới có thể sống được tự tại hơn.

Cho nên, đối với di nương, nàng cũng làm như thế.

Mang thai 8 tháng thì ngon sao? Buồn cười, còn dám trước mặt nàng lên mặt sĩ diện! Trong cung, thủ đoạn nào mà nàng chưa thấy qua, chỉ là một chút hương liệu, cộng thêm một chút nước trên khăn, đứa bé liền không còn.

Chỉ là nàng thật không ngờ, một di nương khác lại cũng mang thai.

Đợi đến khi nàng biết, đã là quá chậm.

Chử Vân Phi trở về cũng quá nhanh, nàng biết là ả tiện nhân kia đi báo tin, ba di nương trong phủ, chỉ có ả tiện nhân yên lặng không lên tiếng kia là người khiến cho nàng hận.

Nhưng nàng cũng không dám biểu hiện rõ rệt, trong mắt Chử Vân Phi, nàng đều là người khéo léo hiểu lòng người, là An Dương công chúa dịu dàng nhất. Thành thân nhiều năm, nàng mơ hồ cảm nhận được tình cảm của Chử Vân Phi đối với nàng có sự thay đổi, nàng rất sợ, loại sợ hãi này không cho phép nàng sử dụng các loại thủ đoạn để giữ được địa vị của mình.

Ninh nhi là kết tình tình yêu của nàng và hắn, nhưng bây giờ có Ninh nhi cũng không thay đổi được bao nhiêu, Chử Vân Phi vẫn cứ một người lại

một người nâng vào cửa, nàng hận! Nhưng cái gì nàng cũng không thể là, nàng biết, Chử Vân Phi muốn con, muốn rất nhiều con, nàng rõ ràng có thể sinh, tại sao còn phải mang nhiều nữ nhân như vậy trở lại?

Cho đến khi Chử Vân Phi ôm đứa bé chết yếu kia ở trong lòng mà chất vấn nàng, thấy ánh mắt ác ngoan của hắn, nàng mới hiểu được, hai người bọn họ đã càng ngày càng xa rồi!

Chử Vân Phi chuyển ra chính viện, đến ở thư phòng, nàng lại vui mừng phát hiện mình có thân thể, nàng cho rằng Chử Vân Phi sẽ chuyển đổi tâm tình, nhưng khi nàng hào hứng bừng bừng muốn đi nói cho hắn biết, lại nghe được Chử Vân Phi lúc uống rượu nhìn bức họa lúc nàng còn tằm bé mà nói lòng dạ nàng ác độc.

Nàng không biết mình làm sao để trở về phòng, chỉ cảm thấy màu sắc trời đất đã thay đổi, giống như bức tường cũ loang lổ, mãi sẽ không khôi phục được màu sắc quang vinh chói lọi.

Bụng từ từ lớn, nàng cũng trở nên trầm mặc, thủ đoạn sửa trị trong Hầu phủ cũng càng lúc càng rõ ràng, người Hầu phủ ai cũng biết Hầu gia và công chúa bất hòa, lại càng không dám càng rõ. Ngay cả ả tiện nhân yên tiếng kia cũng ngừng nghỉ rồi.

Ánh mắt Chử Vân Phi càng ngày càng phức tạp, cho đến một ngày.

“Tiệc đầy tháng con của Nhị đệ, ta sẽ mang Ninh nhi đi một chuyến đến thôn Bạch Vân.”

Trong lòng An Dương công chúa cả kinh, trên mặt vẫn trấn định, vuốt chiếc bụng đã hơi nhô ra, bình tĩnh hỏi, “Lúc nào thì lên đường?”

“Ngày mai.”

Ngày mai đi mà hôm nay mới nói sao? An Dương công chúa cười khở trong lòng.

“Mang người nào đi? Thiếp đi chuẩn bị hành lý cho hai người.”

Chử Vân Sơn trầm mặc chốc lát, “Không cần, ta chỉ mang Ninh nhi đi, trên đường cũng xem như cho con mở rộng thêm kiến thức.”

“Được.” nàng từ từ đứng dậy, đỡ eo đi vào bên trong, nếu không muốn thấy nhau, cần gì phải cứ gặp mặt để sinh ra chán ghét chứ? Nàng cũng có kiêu ngạo của nàng.

Ngày Chử Vân Phi và Ninh nhi rời đi, nàng chỉ sờ sờ đầu Ninh nhi, dịu dàng dặn dò con phải nghe lời, gặp Nhị thúc và Nhị thẩm thì phải ngoan ngoãn.

Ánh mắt Chử Vân Phi vẫn luôn phức tạp, trước khi lên xe ngựa mới nhje nhàng nói một câu, “Chính nàng phải bảo trọng.” dừng một chút mới nói, “Coi như vì đứa bé.”

An Dương công chúa cười khẽ, nàng đương nhiên có thể bảo trọng, đứa bé chính là mạng của nàng.

Chử Vân Phi vừa đi, Hầu phủ liền thành thiên hạ của nàng, không ai dám dùng chiêu mờ ám, nàng sẽ thanh nhàn, chỉ là lúc đêm khuya yên tĩnh, nàng luôn không ngủ được.

Có phải nữ nhân đều như vậy hay không, rất dễ dàng yêu thương một người, cho dù người kia không thể vĩnh viễn như vậy. giống như Chử Vân Phi nam đó đã từng nói lời thề sơn sắt với nàng, nhưng cuối cùng vẫn có người khác.

Bất kể như thế nào, trước kia, mỗi đêm Chử Vân Phi chưa bao giờ để cho nàng phải nằm một mình. Cho dù là tiểu thiếp của hã ở trong phòng

đợi đến khi nào, hẳn nhất định sẽ đến bên nàng, đây là điều nàng từng thích nhất, cũng là nỗi đau nhất trong lòng nàng.

Cho đến khi hẳn rời đi, nàng mới hiểu thật sâu rằng, một người một đêm, thật rất cô đơn.

Sau khi liên tục vượt ứu nhiều đêm không ngủ, nàng rốt cuộc cũng hiểu rõ, nàng muốn đi tìm Chử Vân Phi, giống như trước kia, cho dù hẳn ở nơi nào, nàng đều sẽ tìm đến, đợi tại nơi hẳn có thể nhìn thấy, không để cho hẳn lo lắng, cho hẳn tình cảm ấm áp thân thiết nhất, chỉ cần một ánh mắt, bọn họ có thể hiểu lẫn nhau.

Nàng là An Dương công chúa là thân muội của Hoàng Đế. Chỉ cần nàng muốn, trừ ngôi vị Hoàng Đế, không có chuyện gì là nàng không làm được. An Dương công chúa tràn ngập lòng tin, lấy hết mọi kiên quyết, trước tiên nàng mời nhũ nương của mình vào phủ làm tổng quản, trấn áp mấy tiểu thiếp. Lại xin Hoàng Đế ca ca phái ám vệ, hộ tống nàng lên đường, một mình đi gặp Hầu gia.

Lúc Hoàng Đế biết nàng muốn đuổi theo phu quân, kinh hãi đến mắt cũng sắp rớt xuống.

Bởi vì nàng có thai, lộ trình rất chậm và thông thả, càng đến gần thôn Bạch Vân nàng càng khẩn trương, trong đầu không khỏi nghĩ đến các loại tình huống sẽ xảy ra khi gặp mặt.

Hẳn sẽ vui mừng? kinh ngạc? kinh hoàng? hay kinh sợ?

Tóm lại, hẳn nhất định sẽ giật mình khi thấy nàng xuất hiện thôi.

Nhưng khi nàng chân chính bước vào thôn Bạch Vân, nhìn thấy một lớn một nhỏ mặc áo vải thô, chơi bòn dĩnh đầy người, làm sao cũng không thể liên tưởng hai người trước mắt chính là phu quân và nhi tử của mình.

“Nương.” Chử Sách Ninh vui mừng chạy tới, lúc sắp nhào lên người nàng liền bị Chử Vân Phi nóm lại.

“Nương con thân thể nặng, đụng phải thì làm thế nào?” đầu tiên Chử Vân Phi siết chặt mặt của nhi tử, trên gương mặt của Chử Sách Ninh cũng dính đầy bùn.

Chử Sách Ninh cười hi hi ha ha, không quên đưa tay lau bùn ở trên mặt, chọc Chử Vân Phi cũng cười ha hả lên.

An Dương công chúa tròn tròn mắt, đây là trượng phu nghiêm túc, tinh táo của nàng sao? Đây là nhi tử ôn văn lễ độ sao? Tại sao lại biến thành như vậy!

“Nàng đã đến rồi, trước về nhà nhị đệ trước đã.”

Chử Vân Phi ôm con trai, nhàn nhạt nhìn nàng, lại lướt nhìn mọi người ở phía sau nàng sau đó mới quay đầu bước đi về phía trước

An Dương công chúa chờ dẫn đi theo Chử Vân Phi về phía trước. đi theo nàng là cả đám người làm, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng thủ lĩnh ma ma mới do dự nói một chút, “Nơi này của nhị gia nhỏ, đoán chừng cũng không thể lưu nhiều người của chúng ta như vậy được, như vậy đi, Thu Vũ, người đã từng phục vụ Điện hạ, người liền lưu lại, chúng ta đi lên trấn trên, đợi nghe Hầu gia và Điện hạ phân phó sau.”

Vừa rồi bà nhìn rõ ánh mắt của Hầu gia, Hầu gia không thích bọn họ, vô cùng không thích. Bà biết rõ lòng của công chúa tính toán việc gì, cho nên rất thức thời đưa ra quyết định này, hiện tại chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện công chúa có thể đạt lại được sủng ái của Hầu gia.

“ Nương, mới rồi con cùng với phụ thân chơi xây thành bằng bùn đó, con đã xây một bức tường rất dài, phụ thân lại dùng đá phá hư tường của con. Con lại đào một cái rất giống cây cầu dài, phụ thân nói chỉ có người

đáp ứng làm thê tử của con mới có thể đi lên đó...” Chử Sách Ninh kỹ kỹ tra tra cùng mẫu thân nói về những trò chơi thú vị vừa rồi.

An Dương công chúa nhìn nhi tử luôn trầm mặc ít nói ở kinh thành, ở nơi này lại có thần thái phấn khởi hơn hờ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Trên đường có khỏe không?” Bồng dừng, giọng nam trầm thấp vang lên.

An Dương công chúa bối rối cúi đầu, “Ừ, ừ, rất tốt.”

“Lớn như vậy còn hồ đồ...thôi. Đi về trước đi.” Chử Vân Phi thở dài một hơi, ôm chặt nhi tử, sải bước đi về phía trước.

Hắn đây là... quan tâm nàng sao? Ánh mắt An Dương công chúa có chút ướn át.

Đến nhà Chử Vân Sơn, Sơn Tảo và Chử Vân Sơn rất bất ngờ khi nhìn thấy nàng, nàng cũng thấy được hai đứa bé nho nhỏ phấn điêu ngọc trác, An Dương công chúa sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của bé con, thật lòng tán dương, “Sinh rất khít khao, so với Trữ ca nhà chúng ta lúc nhỏ còn xinh đẹp hơn.”

Sơn Tảo cười cười xin lỗi, “Đa tạ đại tấu.” An Dương công chúa lấy lễ ra mắt đã sớm chuẩn bị tốt, hai lục lạc được đúc bằng hoàng kim giống nhau như đúc, một khác Cát tường như ý, một khắc Bình an.

Sơn Tảo nói cảm ơn An Dương công chúa, thoải mái nhận lễ.

Buổi tối, lúc ăn cơm, nhìn cả bàn bày đầy chén đĩa lớn nhỏ không đều, An Dương công chúa lại lần nữa ngây người. Cho dù là trong cung, hay là hầu phủ, thức ăn của nàng không có món nào là không tinh xảo, nhưng nơi này lại hoàn toàn khác biệt.

ấn tượng nhất là bánh bột ngô cực lớn, một chiếc bồn thật to đựng bánh canh, một bàn toàn rau dại xào, còn có thịt sang long lánh cùng với mấy món ăn gia đình nông dân khác, vừa nhìn An Dương công chúa đã không có khẩu vị rồi.

Chử Sách Ninh nhìn thấy tô thịt thì ánh mắt đã dính không rời rời, Hạ Thảo vừa mới mang lên, bé liền không kịp đợi, dùng chiếc đũa gắp một khối thật to bỏ vào trong miệng, ăn đến miệng chảy đầy mỡ.

An Dương công chúa khẽ cau mày, muốn nói với nhi tử không thể ăn cơm như vậy, nhưng khi nhìn thấy trượng phu dùng khăn tay dịu dàng lau khóe miệng cho con, làm sao nàng cũng không thể nói thành lời được.

Có lẽ nhìn ra nàng không được tự nhiên, Sơn Tảo dùng chén nhỏ múc gần nửa chén bánh canh, đưa tới, “đại tâu, ném thử một chút đi, ăn rất ngon, đây là tướng công tự mình làm.”

An Dương công chúa do dự nhìn chén bánh canh trước mắt, nàng thật rất muốn hỏi, đây rốt cuộc là thứ gì!

Chử Vân Phi liếc mắt, trong mắt thoáng qua nụ cười, đưa tay qua tiếp nhận chén bánh canh, đặt ở trước mặt An Dương công chúa, “Ăn đi, tay nghề của lão nhị rất tốt.” An Dương công chúa do dự một chút, cuối cùng cũng không chống lại được dịu dàng của Chử Vân Phi, múc một muỗng nhỏ cho vào trong miệng, vị chua ngọt, rất thích hợp với thân thể mang thai như nàng. Hai mắt An Dương công chúa tỏa sáng, từ từ bắt đầu ăn.

Thấy An Dương công chúa ăn cơm, trong lòng mọi người không biết sao cũng nhẹ nhõm xuống, cả nhà toàn là tiếng nói cười, thỉnh thoảng xen lẫn âm thanh của Chử Sách Ninh và hai bé con rầm rì, cực kỳ náo nhiệt.

Có thai lại đi một đoạn đường dài, An Dương công chúa sớm đã rất mệt mỏi, Sơn Tảo đã thương lượng cùng với Chử Vân Sơn, định đem nhà chính dọn cho phu thê Chử Vân Phi ở, hai người dọn qua nhà bên.

Chử Vân Phi kiên quyết không đồng ý, Chử Vân Sơn cùng vô cùng kiên trì, hai huynh đệ không ai chịu nhường ai, rốt cuộc bởi vì có thêm hai đứa bé, thật sự rất khó dọn qua một lần, Chử Vân Sơn không thể làm gì khác hơn là lui một bước, để một nhà Chử Vân Phi ở bên gian phòng bên.

Hạ Thảo và Chử Lương ở tại khu đất mới được xây dựng lên của nhà họ Lý trước đây, nhà lâu không có người, trong nhà lạnh không nói còn có mùi vị rất khó chịu.

Mặc khác, sau khi dụ được hai đứa bé ngủ say, Chử Vân Sơn liền kéo Sơn Tảo làm “vận động” lần thứ nhất.

Phòng ốc cách âm cũng không khá lắm, may là Sơn Tảo hết sức đè nén, tiếng rên rỉ mờ ám thỉnh thoảng vẫn bay vào phòng bên cạnh, Chử Sách Ninh đã sớm ngủ say, Chử Vân Phi cùng An Dương công chúa không khỏi có chút phiền não.

An Dương công chúa làm sao có thể ngủ ngon trên giường cứng rắn, không biết ở lần trở người thứ bao nhiêu, Chử Vân Phi liền thở dài ôm nàng vào trong ngực, tay vươn vào trong vạt áo vuốt chiếc bụng nổi lên của nàng.

“Nàng có thai, vì sao lại vượt đường xá xa xôi tới đây, tội gì phải như vậy?” An Dương công chúa vừa nghe, chỉ cảm thấy lòng chua xót vô cùng, thân thể chuyển một cái liền vuifvaof trong ngực Chử Vân Phi khóc ô ô.

Từ lúc Chử Vân Phi nhìn thấy An Dương công chúa đã mềm nhũn cả lòng, nhìn dáng vẻ khóc như hoa lê vũ đái trước mắt thì càng hận không biết phải làm sao, không khỏi ôm An Dương công chúa thật chặt, mọi tâm tình đều biến hóa thành hư không, thành bụi bặm bị gió thổi bay, chỉ biết giờ khắc này, người trong ngực hắn, chính là người quan trọng nhất trong sinh mạng của hắn.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 50

Sáng sớm đã bị tiếng khóc đánh thức, An Dương công chúa nhìn xà gổ đơn sotrên nóc nhà một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, nàng đã không còn ở Hậu phủ nữa rồi, nơi này là thôn Bạch Vân

Chữ Vân Phi và Chữ Sách Ninh đã sớm không thấy, An Dương công chúa vừa trở người, Thu Vũ đã tiến vào.

“Công chúa, muốn dậy sao?” Thu Vũ bưng nước nóng, rất cung kính hỏi.

An Dương công chúa xoa nắn chiếc hông có chút đau xót, giường này thật sự không phải cứng bình thường đâu! “Dậy thôi, bên ngoài đang làm gì thế? Sao lại ồn ào như vậy?”

“Bẩm công chúa, tiểu thiếu gia và tiểu thư tỉnh, Nhị phu nhân đnag đùa chơi với bọn họ đấy!”

Lúc này An Dương công chúa mới phát hiện ra, mặt trời đã lên cao rồi. Nàng rửa mặt xong mới đi ra ngoài, nhưng không nhìn thấy Sơn Tảo, trong sân lẳng lặng, chỉ có tiếng vang của việc xây nhà truyền đến.

Nàng đưa mắt về phía Thu Vũ, Thu Vũ liền hiểu ý, đứng ở cửa phòng, “Nhị phu nhân, công chúa điện hạ tới.”

Rất nhanh trong nhà liền truyền đến thanh âm có chút ngưng ngừng của Sơn Tảo, “Đại tẩu, mời địa tẩu tiến vào.”

An Dương công chúa chau mày, tùy ý để Thu Vũ đẩy cửa tiến vào, vừa vào liền có chút ngạc nhiên tròn mắt.

Sơn Tảo đang lộ vú.

“Người đều là...tự mình cho bé bú?” An Dương công chúa có chút chần chờ.

Sơn Tảo đng dứt cho Đô Đô bú, Bàn Bàn đã bú no đang nằm ngủ trong ngực Hạ Thảo, ánh mắt của Đô Đô cũng đng khép chặt, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nhu động mới có thể nhìn ra bé lúc này đang hết sức hưởng thụ.

Sơn Tảo sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, có chút kỳ quái hỏi ngược lại, “Đại tẩu không phải tự mình cho con bú sao?”

An Dương công chúa có chút xấu hổ, nàng chưa từng cho đứa bé bú. Lúc Ninh nhi ra đời đã chuẩn bị bà vú trước, cho đến năm naydưới sự can thiệp của Chủ Vân Phi bà vú mới rời khỏi Hầu phủ.

Hàm hồ ứng phó, An Dương công chúa nhìn xung quanh một phen, do dự hồi lâu mới nói ra suy nghĩ trong lòng, “Nhị thúc không có ở đây sao?”

Thật ra nàng muốn hỏi Chủ Vân Phi và Chủ Sách Ninh, loại ám hiệu đơn giản này, Sơn Tảo nên hiểu.

Nhưng Sơn Tảo lại nháy nháy mắt, “Tướng công vào núi rồi, đại tẩu tìm huynh ấy có chuyện gì sao?”

“Không, không có.” An Dương công chúa có chút thất vọng.

Nụ cười giảo hoạt lóe lên, Sơn Tảo cúi đầu, hò một khúc nhạc quê hương, dỗ nữ nhi ngủ, An Dương công chúa thấy tình cảnh an dật như vậy, trong lòng lại giống như mèo vờn chuột suy nghĩ miên man.

Chữ Vân Phi đi rồi sao ? Chẳng lẽ cứ như vậy vội vã tránh né nàng? Cả Chữ Sách Ninh cũng mang đi, rốt cục là ý gì?

Nhìn thấy An Dương công chúa đứng ngồi không yên, Sơn Tảo nhớ tới những gì Chữ Vân Sơn dặn dò, “An Dương công chúa là công chúa, tính tình nàng ấy kiêu ngạo, chúng ta hợp tác để tác hợp, cũng không thể ép quá.”

Họ nhẹ một tiếng, Sơn Tảo từ từ nói, “Nghe tướng công nói, đại bá gần đây vẫn muốn săn được Hồng hồ...núi Bạch Vân phong cảnh rất đẹp, lại rất có linh khí, nghe người già nói trong núi có Hồng hồ, nếu có được da lông của nó may xiêm y thì vừa đẹp lại có thể chống lạnh. Đại bá vừa nghe liền động lòng, mấy ngày nay vẫn mang theo Ninh nhi cùng tướng công vào núi, mong có thể bắt được một con trở về.”

Biểu tình An Dương công chúa có vẻ dễ dàng hơn, rất nhanh liền lo lắng, “Ninh nhi còn nhỏ như vậy, trong núi lại nhiều dã thú, nếu bị thương thì làm sao? Không được, ta phải phái người vào núi.”

Sơn Tảo cẩn thận đặt nữ nhi vào nôi, nghe vậy ngẩng đầu nhìn An Dương công chúa nói, “Đại tẩu, có tướng công và đại bá còn có gì phải lo lắng sao? Tướng công từ nhỏ đã ở tổng núi, đối với núi Bạch Vân rất quen thuộc, võ nghệ địa bá lại rất cao cường, Ninh nhi thì thông minh cơ trí, đại tẩu, tẩu phải tin tưởng bọn họ.” An Dương công chúa sững sốt, muốn phản bác nhưng lại cảm thấy lời của Sơn Tảo có mấy phần đạo lý, nhưng là mẫu thân, sao lại không lo lắng chon hi tử, trong lòng liền có chút do dự có nên phái ám vệ vào núi hay không.

Thấy bọn nhỏ đã ngủ, Sơn Tảo sửa sang lại y phục, bước đến kéo tay An Dương công chúa, “Đại bá thích ăn cái gì? Đại tẩu, chúng ta đi làm cơm trưa đi, muội thấy bọn họ không mang theo cơm trưa nên lát nữa sẽ trở lại.”

An Dương công chúa nhìn bàn tay năm tay mình, có chút thô ráp không giống với tay nàng, bóng loáng mịn màng, mảnh khảnh mỹ lệ, cho thấy rõ ràng là bàn tay thường làm công việc.

Chưa từng có người nào dám dặt tay nàng như vậy, ngay cả Chử Vân Phi, cũng đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.

An Dương công chúa trong lúc hốt hoảng bị Sơn Tảo kéo đến nhà bếp, Hạ Thảo không biết cùng nói gì với Thu Vũ, lôi kéo Thu Vũ trốn sang một bên rồi.

Sơn Tảo cứ thao thao bất tuyệt, “tướng công thích nhất ăn bánh thịt, chàng ấy á, một ngày không có thịt liền không vui, cũng may là một thợ săn, trong nhà cái gì thiếu chứ không thiếu thịt, muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Nếu một ngày không có đủ 4, 5 cái bánh thịt để ăn như vậy...”

Sơn Tảo vừa nói vừa dùng sức nhào bột, An Dương công chúa rất không thoải mái đứng bên cạnh, từ trước đến giờ mười ngón tay nàng chưa từng dính đến nước dương xuân, trước kia nói là thức ăn mình làm, thật ra đều là do nữ đầu bếp nấu, còn nàng chỉ là tự tay đưa đi thôi.

“Ninh nhi thích ăn thịt kho tàu, nhưng mà quá nhiều mỡ, một đĩa bé không thể ăn quá nhiều. Loại rau dại này nè, cháu nó thích ăn nhất đó, lần trước đến nhà Thành thúc, một mình cháu lại ăn hơn một nửa mâm, nhưng thứ này đều là Thành thâm mang tới, nói là khó có cái Ninh nhi thích, nếu ăn hết lại nói, trong ruộng còn rất nhiều...”

Con cái là đề tài muôn thuở của người làm mẫu thân, An Dương công chúa không tự chủ được nói tiếp, “Ninh nhi rất giống Nhị thúc, một ngày không có thịt liền không vui, mỗi lần vào cung đều muốn Ngự thiện phòng làm thịt cua viên, không ăn hết quyết không rời đi, hoàng huynh đều cười nhạo ta sinh ra một tên tiểu tử thích ăn vặt...”

“Nhưng mà lại không biết đại bá thích ăn gì, tới nhà cũng đã mấy ngày, huynh ấy giống như cái gì cũng có thể ăn, muội đúng là không thể nhìn ra...”

“Hầu gia thích ăn đậu hũ.” Lời vừa ra khỏi miệng, An Dương công chúa liền đỏ mặt, “Không không, muội đừng hiểu lầm, ta là đnag nói là các món từ đậu hũ.”

Sơn Tảo cười hì hì quay đầu flaij, “cái gì muội cũng không nói nha.”

Mặt An Dương công chúa càng đỏ hơn, “Trước kia trong cung, huynh ấy phụng mệnh hoàng huynh vào cung làm thị vệ, nhưng thật ra là giúp đỡ ta. Cung nhân hà khắc, mỗi ngày thức ăn đưa cho ta chỉ đều là cơm trắng, mỗi ngày ta đều giữ lại đậu hũ cho huynh ấy ăn. Chỉ là...”

Thần sắc An Dương công chúa có chút tối lại, “Người thì sẽ thay đổi, sau khi thành thân, huynh ấy cũng không thích ăn đậu hũ nữa rồi, có thể thấy được, trên đời này, mọi chuyện đều sẽ biến hóa. Ngay cả khẩu vị cũng sẽ thay đổi, tâm ý càng không cần phải nói.”

Chử Vân Phi sớm đứng ngay ngoài cửa, toàn thân chấn động. Chử Vân Sơn cười như không cười nhìn hăn, “Đệ giờ mới biết đại ca thích ăn đậu hũ, khi còn bé huynh chính là hận chết tất cả những thứ được làm bằng cây đậu.”

Chử Vân Phi hung hăng trừng mắt nhìn hăn nhưng vẫn không lên tiếng.

Trong bếp, hai nữ nhân vẫn hồn nhiên không biết, Sơn Tảo không chút để ý, tiếp tục nói, ‘Đại tẩu, tỷ nghĩ quá nhiều rồi. Khẩu vị con người dĩ nhiên lúc nào cũng có thể thay đổi mà, giống như tướng công muội, lúc muội vừa gặp huynh ấy, huynh ấy chỉ thích ăn mỗi bánh thịt, ngày ngày không thể rời bỏ bánh thịt, ghét nhất ăn mỳ. Hiện tại dần dần cũng có thể ăn, đồ muội làm huynh ấu đều có thể ăn một chén to. Khẩu vị thay đổi không quan trọng, chỉ cần muội hiểu huynh ấy thích ăn cái gì, thường

thường làm cho huynh ấy ăn là tốt rồi, chỉ cần thời thời khắc khắc nhớ huynh ấy, khẩu vị huynh ấy thay đổi liền phát hiện đầu tiên, vậy thì không cảm thấy có gì bất ổn rồi.”

An Dương công chúa sửng sốt, chẳng lẽ chính nàng đã sai lầm rồi sao?

“Tẩu biết hiện tại đại bá thích ăn cái gì không?” Sơn Tảo quay đầu cười hỏi.

An Dương công chúa cố gắng nhớ lại trong đầu, nhưng lại phát hiện nàng cái gì cũng không biết, trong ấn tượng của mình, nàng chỉ mơ hồ nhớ thời niên thiếu Chử Vân Phi thích ăn nhất là đậu hũ.

“Ta...ta...”

Sơn Tảo chỉnh lại đám bột, dùng khăn ướt đắp lên, “Không sao, dù sao còn có thời gian cả đời, chúng ta có thể từ từ biết.”

An Dương công chúa nghiêm túc nghĩ tới những điều này, một hồi lâu mới nhìn Sơn Tảo, cười thật lòng, “Ta rốt cuộc hiểu vì sao Nhị thúc lại kiên quyết không bỏ muội như vậy.”

Sơn Tảo đỏ mặt lên, “Đại tẩu, tẩu nói cái gì đấy!”

An Dương công chúa che miệng cười, “Nói muội tốt đấy.”

Hai người nhìn nhau cười, tình cảm đôi bên dường như thân mật hơn rất nhiều.

ở bên ngoài.

Chử Vân Phi không vào nhà, mà xoay người đi ra ngoài, Chử Vân Sơn vỗ lên bờ vai của hắn, “Đại ca, nên về nhà rồi, còn đi đâu à?”

Chử Vân Phi liếc mắt, có chút mâu thuẫn lóe qua, rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ bình thường, “Ta đi xem Chử Lương cùng Ninh nhi một chút.”

Chử Vân Sơn kéo lấy hắn, “Chỉ là ra bờ sông vui đùa một chút, có Chử Lương ở đây, Ninh nhi không có việc gì.”

Đang nói, liền nghe thấy Ninh nhi kêu lớn tiếng, “Phụ thân! Phụ thân! Nhìn ! Con bắt được một con cá!” Bé hưng phấn không thôi, cầm đuôi một con cá trắm cỏ chạy tới, Chử Vân Phi ôm cổ bé, “Nên về nhà rồi, nương con vẫn chờ chúng ta đấy!”

“Phụ thân, con cá này đưa cho người đấy, mới vừa rồi con còn bắt được một con thỏ muốn tặng nương.” Ninh Nhi đếm số người muốn đưa tặng chiến lợi phẩm trên đầu ngón tay.

Chử Vân Phi cười ha hả, “Được, Ninh Nhi của ta thật biết nghe lời.”

Đợi hai cha con bước vào cửa, Chử Vân Sơn mới cười vỗ lưng Chử Lương, “Ngay cả Ninh Nhi mới vừa vào núi đã biết bắt thỏ tặng mẫu thân, bắt cá tặng phụ thân, còn người, con thỏ kia lúc nào mới đưa cho người ta? Nuôi nữa là có thể ăn rồi.”

Chử Lương cúi đầu có chút không được tự nhiên, “Nhị gia thật thích nói đùa.”

Chử Vân Sơn lắc đầu, “Người chớ đem nhà lá của ta biến thành hang thỏ, muốn đưa liền nhanh đưa đi thôi.”

Bữa cơm này ăn càng thêm vui vẻ, An Dương công chúa trở nên chăm sóc dịu dàng, để Thu Vũ đứng một bên, tự tay mình lấy thức ăn cho Chử Vân Phi còn ôm Ninh Nhi vào trong ngực, vừa nghe bé dùng ngôn ngữ hài đồng nói chuyện lý thú, vừa cho bé ăn cơm.

Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo nhìn nhau cười, Chử Vân Sơn gắp một miếng cá cho Sơn Tảo, tử mĩ lọc bỏ xương cá, “Ăn nhiều cá một chút mới tốt.”

Sơn Tảo cùng làm nũng oán trách, “Ngày ngày ăn cá, thiệp cũng mau biến thành cá rồi.”

Chử Sách Ninh vừa nghe liền vui sướng nói, “Nhị thẩm nếu như biến thành cá, vậy chính là ngư tinh rồi, sẽ cso pháp thuật, có thể bay lên trời nha.”

An Dương công chúa true gheo, “Cá không phải nên bơi trong nước sao? Tại sao lại bay lên trời?”

Chử Sách Ninh không thuận theo, “Đó là cá, nhưng mà Nhị thẩm là ngư tinh, nói không chừng là tiên cá, so với cá lợi hại hơn, dĩ nhiên có thể bay.”

“Ngư tinh hay cá tiên đều là cá mà.” An Dương công chúa nói rất nghiêm túc.

Mẫu tử hai người mỗi người mỗi câu tranh luận, Chử Vân Phi cười ha ha cắt đứt, “Tốt rồi, tốt rồi, mau ăn cơm thôi, cũng nguội hết rồi, nàng cũng ăn một miếng cá, cùng đệ muội biến thành cá, như vậy Ninh nhi cũng biết cá tiên cũng sẽ không biết bay rồi.”

An Dương công chúa nhu tình nhìn Chử Vân Phi, Chử Sách Ninh lại la hét lớn, không muốn mẫu thân ăn, không muốn mẫu thân biến thành cá bay đi.

Người một nhà hòa hòa thuận thuận, hai đứa bé không chịu cô đơn cũng khóc vang lên, Chử Vân Sơn cùng Sơn Tảo yêu thương mỗi người ôm một bé, nói ững kỳ lạ, bọn họ ôm một cái Bàn Bàn và Đô Đô đều nín khóc. Chử Vân Sơn dở khóc dở cười hung hăng hôn hai bé mỗi bé một cái.

“Hai tiểu tử thích tham gia náo nhiệt, thật sự là không thể đem các con quên mất!”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 51

Ngày chia tay luôn tới rất nhanh, rời đi cũng đã lâu như vậy, Chử Vân Phi cùng với An Dương công chúa cũng nên trở lại kinh thành rồi.

Trước khi đi, Chử Vân Phi nhìn nhà cửa còn rối loạn của Chử Vân Sơn, “Hiện tại đã có con, đệ cũng phải tính toán một chút, chúng ta có năng lực này, không nên khiến bọn nhỏ cũng phải chịu khổ.”

Chử Vân Sơn cười ha hả , “Trong lòng đệ có tính toán.”

Phía bên này, An Dương công chúa cũng lôi kéo Sơn Tảo lặng lẽ nói, “Một mình muội mang theo đứa bé sẽ cực khổ, nên để Hạ Thảo giúp muội nhiều một chút.”

Sơn Tảo gật đầu rất tự nhiên, “Nàng ấy tự nhiên phải giúp muội.”

“Ta là nói lúc muội không có tiện...” An Dương công chúa có chút ngụ ý, “Cho nàng vào phòng phục vụ.”

Sơn Tảo suy nghĩ một chút, cảm thấy mình thật sự cũng có lúc không tiện, Hạ Thảo cùng vào giúp ngay lúc đó, ngay sau đó liền gật đầu, “Muội đã hiểu rõ rồi.”

An Dương công chúa hài lòng gật đầu, suy nghĩ một chút lại sợ Sơn Tảo thua thiệt, lại dặn dò một câu, “Nếu nhị thúc không có ý đó, muội cũng không cần để cho nàng hầu hạ, để tránh nhìn thấy thì chướng mắt.”

Chính nàng cũng vì chuyện tiểu thiếp mà chịu không ít thiệt thòi uất ức, vừa thật lòng thích Sơn Tảo, câu này lại thật tâm thật ý mà nói.

Sơn Tảo cười híp mắt nhất nhất đáp ứng, An Dương công chúa không khỏi có chút bực mình, cũng không biết loại ám hiệu này, Sơn Tảo có thể hiểu hay không!

Xe ngựa dần đi xa, Chử gia cũng khôi phục an bình.

Chử Vân Sơn cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cuộc sống sau này, hiện tại hẳn không thiếu tiền, nhưng hai đứa bé khiến hẳn ý thức sâu sắc được, có nên đem cuộc sống bây giờ thay đổi hay không?

Cho dù hẳn có thừa nhận hay không, tài nghệ nhất định sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của một con người. Tuy nói ca ca hẳn là Hầu gia, nhưng những thứ đó không có liên quan đến hẳn, hơn nữa đối với con cái của hẳn càng không liên quan. Làm một phụ thân, hẳn hi vọng con trai mình có thể được giáo dục tốt hơn, cũng hi vọng con gái mình về sau cũng có một nơi quy túc thật tốt.

Nói trắng ra là, hẳn có thể chịu khổ, nhưng không thể khiến con cái chịu khổ.

Nghĩ được như vậy, Chử Vân Sơn liền kéo Chử Lương nghiên cứu, “Chúng ta có nên làm một chút buôn bán?”

Chử Lương bất ngờ, Nhị gia không phải luôn luôn coi công danh lợi lộc là phù vân sao? Đột nhiên sao lại đổi tính? Nhưng mà hẳn cũng không ngu đến mức đi hỏi trực tiếp, mà nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, “Nhị gia muốn buôn bán cái gì?”

Nhất thời Chử Vân Sơn có chút không nắm được, hẳn rất ít quan tâm đến những thứ này, không khỏi có chút do dự.

Chử Lương thấy thế, bắt đầu nói như nằm lòng, “Dưới danh nghĩa Hầu gia có bố trang, mã tràng, ngân hàng tư nhân... Nhị gia cảm thấy cái nào tốt?”

Chử Vân Sơn có chút bực mình, “Ta đây không muốn sử dụng của đại ca.”

Chử Lương cười thầm, “Nhị gia có hứng thú làm ăn, giao thiệp rất quan trọng.”

Chử Vân Sơn dĩ nhiên biết điều này, hắn cũng nhất thời cao hứng thôi, Chử Lương suy nghĩ một chút lại khuyên, “Nhị gia, thân phận thương nhân này cuối cùng đều không lên được mặt bàn, người là huynh đệ của Hầu gia, coi như không có tước vị, nhưng muốn một cái quan chức vẫn không khó, cần gì phải...”

Chử Vân Sơn cau mày, hắn không thêm để ý thân phận, cũng thật không có chú ý đến những thứ này.

Chử Lương thấy vậy, cũng không nói gì thêm, Sĩ nông công thương, thương nhân cho dù có nhiều tiền bao nhiêu, cũng không mua được sự tôn trọng của người khác.

Lời của Chử Lương cuối cùng cũng có chút tác dụng, Chử Vân Sơn không đề cập tới chuyện buôn bán nữa.

Ngày chậm rãi trôi qua, chỉ chớp mắt, hai đứa bé cũng đã một tuổi rồi.

Cuộc sống Chử gia cũng không có gì thay đổi, chỉ trừ hai đứa bé có thể làm rất ầm ĩ.

Đứa bé hơn 1 tuổi thật sự khiến cho người ta có chút nhức đầu.

Đại ca nhi Chử gia chính là Bàn Bàn, đang dùng ánh mắt vô cùng uất ức nhìn mẫu thân, nắm thật chặt quá đẫm thịt, trong mắt hàm chứa một vài giọt nước mắt, không cam lòng nhìn chiếc trống lắc trong tay muội muội.

“A...A...”

Mặc dù con không nói chuyện, nhưng Bàn Bàn hoàn toàn có thể sử dụng hành vi của mình để bày tỏ tâm tình, hiện tại bé vừa phát ra âm thanh a a a vừa cố gắng nhào ra khỏi xe gỗ chém giết chiếc trống lắc trên tay muội muội, khuôn mặt nghẹn hồng nói rõ lúc này bé vô cùng khó chịu.

Sơn Tảo ôm Đô Đô tránh sang một bên, trong miệng dịu dàng nói, “Bàn Bàn, cái này của muội muội, cái này của con.”

Hai tay lục lọi, lấy ra một chiếc trống nhỏ khác, Sơn Tảo cầm trên tay lay động, khiến cho chiếc trống phát ra âm thanh thùng thùng, sau đó đem chiếc trống đưa tới trước mặt Bàn Bàn.

Bàn Bàn tát một cái đánh rớt chiếc trống, ánh mắt chứa nước tức giận nhìn Đô Đô, Đô Đô vẫn rất tự tại chơi trống lắc, hoàn toàn không để ý đến sự bi phẫn của ca ca mình.

“Ta đã trở về.”

Chử Vân Sơn đẩy cửa ra, mang theo một chút lạnh lẽo, thời tiết chuyển lạnh, qua ít ngày nữa núi Bạch Vân cũng bắt đầu chuyển mùa rồi. Hãn cũng giống như năm trước, nhân dịp mấy ngày này đều chuẩn bị thật tốt thức ăn qua mùa đông.

Thấy phụ thân trở lại, Bàn Bàn và Đô Đô lập tức bị hấp dẫn đến. Đô Đô khễ toét cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, lộ ra một nụ cười nho nhỏ. Mà Bàn Bàn lại nhanh chóng nháy mắt, một giọt nước mắt cứ như vậy nhỏ xuống.

“Oa...”

Sơn Tảo còn chưa kịp trả lời, Bàn Bàn đã lớn tiếng khóc lên.

Chữ Vân Sơn giật mình, vội đem nhi tử từ xe gỗ nhỏ ôm ra, nhìn nhi tử khóc đến tê tâm phế liệt, có chút nghi ngờ nhìn về Sơn Tảo.

Sơn Tảo bất đắc dĩ, nhi tử giành đồ chơi với nữ nhi, giành không được còn ăn vạ, nàng cũng rất nhức đầu.

Chữ Vân Sơn dịu dàng dỗ dành nhi tử, Bàn Bàn nghiêng đầu liếc mắt nhìn muội muội ngơ ngác, xoay người nằm trên người Chữ Vân Sơn khóc lớn.

Đô Đô lắc chiếc trống lắc, chơi rất cao hứng, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khanh khách.

Chữ Vân Sơn biết tới lấy đi thì không tốt, chỉ có thể ôm nhi tử bước tới lui trong phòng, nhẹ giọng dỗ dành nhi tử.

Thật vất vả mới dỗ được hai tiêu tổ tong, Chữ Vân Sơn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt của nhi tử, lâu bầu, “Tính khí của lão đại cũng quá lớn rồi.”

Sơn Tảo nghe bĩu môi, “Lão nhị cũng không tốt hơn chút nào.”

Chữ Vân Sơn nhất thời cứng họng, nhìn nhi tử đưa lưng về phía mình chài đầu, không nhin được nói một câu, “Chờ lớn hơn một chút, cũng không thể nuông chiều như vậy nữa. Lúc ta còn nhỏ rất ngoan lại hiểu chuyện, cũng không như thế này.”

“Chuyện lúc chàng một tuổi cũng còn nhớ?” Sơn Tảo cau mày, không nhin được gai góc đáp trở lại.

Mặt Chữ Vân Sơn đỏ lên, đứng dậy chuẩn bị cởi y phục đi ngủ, mặc dù hẳn không nhớ, nhưng từ khi hẳn biết chuyện mọi người đều nói hẳn như

vậy mà.

Mùa đông này, núi Bạch Vân vẫn bình tĩnh như vậy, thế giới bên ngoài lại lạnh lẽo biến hóa.

Vị hoàng đế bị giết kia, cũng chính là vị ca ca tang tận lương tâm của hoàng đế đương nhiệm đột nhiên xuất hiện một phi tử, còn không biết ở đâu xuất hiện thêm một vị phi tử làm chứng, khinh thường hơn một đám bộ hạ cũ của tên Hoàng Đế kia lại lấy cái cơ con của Hoàng Đế mồ côi, công bố muốn giành lại ngôi vị Hoàng Đế danh bất chính đã thí huynh đoạt vị.

Hoàng Đế hiện thời lên ngôi vẫn chưa tới 5 năm, đúng là ban đầu tự lập làm vua, gương cờ khởi nghĩa đuổi đi vị Hoàng Đế đương ngôi trên hoàng vị. Vốn cái long ý này ngôi còn chưa đủ ổn, đại thần trong triều lại bị phiến động như vậy, khiến cho ngôi vị Hoàng Đế tràn ngập nguy cơ.

Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một hoàng tử danh chính ngôn thuận, Hoàng Đế có chút bực bội rồi.

Hoàng Đế lén lút thực hiện một vài hành động, không ngờ vị hoàng tử này lại có vận số tốt hơn, chẳng những tránh được một kiếp thậm chí còn kích động một phần dân chúng, cổ động lòng người, sử dụng một vài thủ đoạn chiếm được một vài tòa thành ở phía tây, dựng nên cờ hiệu, nghiễm nhiên giống như Hoàng Đế năm đó tạo lập thế tạo phản.

Chuyện đến mức này, Hoàng Đế không thể ngồi yên, lập tức gọi Chử Vân Phi vào cung, ngày kế, Chử Vân Phi đảm nhận đại tướng quân, lĩnh mệnh bình loạn.

Vốn nghĩ muốn đánh một trận bình loạn, lại không dễ dàng để kết thúc.

Doanh trại đối phương có cao nhân chỉ điểm, Chử Vân Phi ăn mấy thua thiệt không lớn không nhỏ, mặc dù không tạo thành tổn thất, nhưng lại ảnh hưởng đến danh vọng của Chử Vân Phi.

Lúc tất cả mọi chuyện đng xảy ra, một nhà Chủ Vân Sơn lại đang ấm áp cùng nhau chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Cho hai đứa bé mặc áo bong đỏ thắm, đeo mũ con hổ, mang giày hổ, Sơn Tảo đem hai đứa bé nhà mình ăn mặc như hai chiếc đại hồng bao, nhìn thấy liền vui vẻ.

Lúc này, Sơn Tảo đang bận cán vỏ bánh sủi cảo, cùng với Hạ Thảo, hai người vui vẻ nói chuyện, thỉnh thoảng Sơn Tảo quay đầu nhìn Chủ Vân Sơn đang true chọc đứa bé, khuôn mặt không che giấu được hạnh phúc.

Chủ Lương ở trong bếp đắp lò, nhìn nước nóng sôi sung sục trong nồi, chỉ còn đợi sủi cảo đã gói kỹ bỏ vào nữa mà thôi.

Chủ Vân Sơn true chọc hai đứa bé, thỉnh thoảng lại thân thân hôn lên má chúng một cái, tình thương của người phụ thân cũng mau che phủ hai đứa bé.

“ Năm nay Bàn Bàn và Đô Đô nhà ta có thể cầm tiền mừng tuổi rồi.”

Chủ Vân Sơn cười ha hả nhìn gương mặt tròn vo của nhi tử bà nữ nhi, đuôi lông mày đều là sự vui vẻ, không có chuyện gì, nhìn con trai con gái từng chút từng chút lớn lên cũng rất là thỏa mãn.

Chủ Lương lấy ra tiền mừng tuổi đã sớm chuẩn bị xong, “ Đây là một chút tâm ý ta chuẩn bị cho tiểu gia và tiểu thư, Nhị gia, phu nhân cũng đừng chê ta không có nhiều.”

Chủ Vân Sơn và Sơn Tảo chưa lên tiếng, Hạ Thảo đã đoạt bì lì xì trước một bước, “ Ta nhìn xem người chuẩn bị gì cho tiểu thiếu gia và tiểu thư cái gì?”

Đợi nàng xem xong phong bì lì xì đỏ, không khỏi có chút sửng sốt.

Sơn Tảo đi tới, “ Đứng gì thế?” vừa nhìn xong, không khỏi nhìn về phía Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn nhận lấy phong lì xì, bên trong là tờ khế ước mua bán nhà, hơn nữa còn là mua bán nhà ở kinh thành, nhìn nội dung trên đó, tòa nhà chẳng những ở vị trí tốt, diện tích cũng rộng, “ Tiền mừng tuổi” như vậy, Chử Vân Sơn không nhận được.

“Có phải người nhầm hay không?” hần nhìn Chử Lương.

Chử Lương nhìn Hạ Thảo một cái, khẽ mỉm cười, “ đây chính là ta cho thiếu gia, ta cô độc cũng không có gì để nhớ thương, tòa nhà này sớm đã mua, nhưng bởi vì một chút nguyên nhân vẫn không có ở, dù sao ngày sau.. cũng hợp thành một.”

Chử Lương có chút mờ mịt, ánh mắt có chút tối sầm, Chử Vân Sơn đoán không ra hần có ý gì, Sơn Tảo và Hạ Thảo cũng đều không hiểu.

Chử Lương khẽ thở dài, “Đây là tâm ý của ta, kính xin nhị gia không ngại.”

Mặc dù không biết trong hồ lô của Chử Lương bán thuốc gì, nhưng Chử Vân Sơn suy nghĩ một chút cũng nhận lấy.

“Coi như giúp người để ở chỗ ta vài ngày.”

.....

Đầu năm, sang sớm mồng một, Chử Lương không chào mà đi.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 52

Chử Lương không chào mà đi, cái gì cũng không để, chỉ có Chử Vân Sơn hiểu, nhất định là Chử Lương nhận được nhiệm vụ gì, bắt buộc phải đi.

Sơn Táo rất khó chịu, nhưng người chịu đả kích lớn nhất, là Hạ Thảo.

Hạ Thảo hoảng loạn, làm việc cũng bắt đầu có sai sót, Chử Lương rất giỏi lừa gạt, thế nhưng lại không có ai phát hiện ra hẳn có điểm khác thường, hẳn trốn đi, đối với Hạ Thảo mà nói, đó là một đả kích rất lớn.

Sơn Táo nhìn nàng mấy lần, ngoài mặt nàng ừ ừ đáp, nhưng vẫn như cũ làm theo ý mình, càng ngày càng hoảng hốt.

Sơn Táo không thể làm gì, cho đến một tháng sau, Hạ Thảo rốt cuộc không nhịn nổi, vừa khóc vừa quỳ gối trước mặt phu thê bọn họ.

"Muội muốn đi tìm hẳn!"

Câu đầu tiên Hạ Thảo lại nói đến chuyện này, giọng điệu kiên định, ánh mắt cũng rất kiên nghị.

Sơn Táo do dự nhìn về phía Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn đang cùng đứa bé chơi ném cao, nghe Hạ Thảo nói, từ từ để đứa bé xuống, nhẹ nhàng nói, "Chờ hẳn làm xong việc, sẽ trở lại."

Gương mặt Hạ Thảo đầy vẻ bi thương, nàng chậm rãi lắc đầu, "Hẳn sẽ không trở về, lần này . . . . . Hẳn không về được."

Tại sao Hạ Thảo lại chắc chắn Chử Lương nhất định không về được?

Ánh mắt của Chử Vân Sơn chợt lóe, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, "Người biết những thứ gì?"

Hạ Thảo giống như tro tàn, như tự nói như thầm, "Tứ Thời thị vệ của hoàng thượng, không chỉ một người."

Chử Vân Sơn kinh hãi.

Tứ thời thị vệ, chính là đội hộ vệ trực thuộc của Hoàng đế. Tứ Thời, vừa là tử sĩ, vừa ám chỉ một năm bốn mùa, luôn luôn có ý nghĩa khi còn sống thì chính là hộ vệ của Hoàng đế không được rời.

Không ai biết Tứ Thời thị vệ của Hoàng Đế có tổng cộng có bao nhiêu người, mà những người đó có thân phận ra sao cũng không biết, ánh mắt Chử Vân Sơn nhìn Hạ Thảo cũng trở nên lạnh như băng.

"Người cũng là?"

Hạ Thảo cũng không có lắc đầu, nàng chỉ nhìn Chử Vân Sơn một cái.

Chỉ nhìn như vậy, Chử Vân Sơn cũng đã hiểu, Hạ Thảo cũng thế. Chỉ là mục đích của Hạ Thảo là cái gì? Liên tưởng đến lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Thảo đến giờ, trong điện quang hỏa thạch, Chử Vân Sơn dường như hiểu rõ một chút.

Hạ Thảo tồn tại, chính là giám sát Chử Lương, cho nên nàng cố gắng theo dõi Chử Lương, như vậy nàng mới có thể quang minh chính đại đi theo bên cạnh Chử Lương, mà lúc Chử Lương động lòng đối với nàng, nàng lại lựa chọn cự tuyệt, vì đã hoàn thành sứ mạng của nàng.

Một người giám sát, làm sao có thể cùng với hộ vệ bị giám sát trở thành vợ chồng? Nhất là Hạ Thảo này, không biết võ công, một cô nương xuất

thân đơn giản, một khi trở thành phu thê, với sự khéo léo của Chử Lương, ít ngày sẽ bị phát hiện.

Hiện tại Hạ Thảo lựa chọn đi tìm Chử Lương, đây cũng là nhiệm vụ của nàng?

"Người đi tìm hãn. . . . ."

Chử Vân Sơn nói chưa dứt lời, cố ý dừng lại giữa câu.

Hạ Thảo lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng, "Lần này hãn không sống được rồi, ta phải đi, phải đi . . . . ."

Là bởi vì Chử Lương còn sống, cho nên nàng phải đi.

Sơn Táo nghe không hiểu bọn họ đang nói đến chuyện bí mật gì, nhưng nghe ra Chử Lương đang gặp nguy hiểm, dưới tình thế cấp bách, nàng một tay bắt lấy tay của Chử Vân Sơn hỏi, "Chúng ta có thể cứu Chử Lương hay không?"

Chử Vân Sơn chán nản, ban đầu Chử Lương cùng mình rời đi, ngoại trừ hoàn cảnh có chút ép buộc, nhưng phần lớn là Chử Lương tình nguyện đi theo hãn, có thể là mật thám được phái đến bên người Chử Vân Phi, không thể là một nhân vật đơn giản. Nhưng mà Hạ Thảo. . . . . Ngược lại đã khiến hãn xem thường, lại đánh giá cao hơn lòng nghi ngờ của Hoàng Đế.

Vị hoàng đế này, lòng nghi ngờ thật không bình thường, là rất lớn.

Hiện tại Chử Lương ra đi không từ giả, chỉ có thể là Hoàng đế phái nhiệm vụ mới, hơn nữa còn là nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, bây giờ nghĩ về biểu hiện của Chử Lương ở đêm giao thừa, ở tòa nhà kia, chỉ sợ là Chử Lương đang giao phó hậu sự.

Cho nên hãn mới nói, về sau hãn không dùng được.

"Ta . . . . . Không có cách nào."

Đừng nói hăn chỉ là một thợ săn, coi như là hăn dưới một người trên vạn người, chỉ cần hăn không phải Hoàng đế, hăn sẽ không cứu được Chử Lương.

"Phu nhân, Nhị gia, cầu xin các người, mọi người muốn đi tìm hăn." Hạ Thảo trong mắt đầm lệ, quỳ gối trước mặt Chử Vân Sơn và Sơn Tảo.

"Làm sao mọi người biết hăn gặp nguy hiểm? Nói không chừng hăn không biết . . . . ." Sơn Tảo vội vàng nói, nếu quả như thật giống như Hạ Thảo nói, Chử Lương gặp nguy hiểm, vậy càng không thể để cho Hạ Thảo cũng đi chịu chết rồi.

Hạ Thảo buồn bã cười một tiếng, lắc đầu một cái, "Phu nhân, làm hạ nhân giống chúng mọi người, có một số việc phải biết một chút, nếu không đến một ngày nào đó chết thế nào cũng không biết. Mọi người chỉ muốn đi tìm hăn. . . . ." Coi như không cứu được, cũng có thể chết cùng một chỗ.

Hạ Thảo nói một câu nhưng mang hai nghĩa, Chử Vân Sơn vừa nghe đã hiểu, còn Sơn Tảo cũng trầm mặc.

"Người . . . . . Đi đi." Chử Vân Sơn yên lặng yên một lúc, rồi chậm rãi nói.

Hạ Thảo dập đầu, "Nô tỳ đa tạ chủ tử."

Nhìn bóng lưng gầy yếu của Hạ Thảo rời đi, Sơn Tảo cũng nhin không được nữa, nước mắt không ngừng rơi xuống, Chử Vân Sơn thở dài.

"Cũng không dễ dàng . . . . ."

Là ai đã từng nói, còn sống là sự việc dễ dàng.

Hạ Thảo đi ngay hôm đó, Sơn Tảo và Chử Vân Sơn cũng không biết nàng đi nơi nào, bọn họ cũng không thể nói, có người hỏi, chỉ nói là trở về Hầu phủ, người trong thôn đều biết hai người này đều là người hầu của Ninh Hầu phủ, cũng rất hiểu.

.....

Chuyện xa không có kết thúc.

Phía ngoài chiến sự vốn là trạng thái giằng co, vào một ngày nào đó đột nhiên chuyển biến, vị hoàng tử kia không giải thích gì mà thay đổi lập trường, bởi vì hắn ái mộ một nữ ca kỹ, bởi vì thuộc hạ của hắn không ủng hộ hắn nạp nữ ca kỹ kia làm phi tử, hắn liền giận, tuyên bố muốn phản bội giống như Hoàng đế đầu thành.

Người ở chốn quan trường nhạy bén lập tức ý thức được, chuyện chỉ sợ không có đơn giản như vậy, rất có thể là hoàng tử là một con rối, bị người khác điều khiển, hiện tại không muốn làm con rối nữa.

Đồng thời lại xảy ra một chuyện khác, An Dương công chúa cải trang khiêm tốn đến Chử gia, ở Chử gia gặp người ước chừng nửa nén hương, sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài.

Ngày thứ hai, phu thê Chử Vân Sơn mang theo hai đứa bé giống trống khua chiêng chuẩn bị ngựa xe, nói là chuẩn bị đi đến Kinh Thành tìm nơi nương tựa ở Hầu Gia, sống qua ngày. Buổi trưa, hai chiếc xe ngựa từ thôn Bạch Vân chậm rãi rời đi.

Tới Kinh Thành một lần nữa, lòng của Sơn Tảo cũng vô cùng phức tạp, nàng sờ sờ đầu hai đứa bé, nhìn "Trượng phu" bên cạnh.

Cả người mặc quần áo vải thô, đôi mày kiếm sáng, trừ đôi mắt hơi nghi ngờ có chút lạnh như băng, hẳn quả thật chính là Chử Vân Sơn.

Nhưng mà không phải hẳn.

Người này là do công chúa An Dương cải trang, tinh thông dịch dung, sau một khoản thời gian, hẳn sẽ lấy thân phận của Chử Vân Sơn chăm lo cho cuộc sống của ba mẫu tử nàng.

Giống như nhận thấy được Sơn Tảo đang quan sát hẳn, "Chử Vân Sơn " khẽ nghiêng đầu, stvlập tức không được tự nhiên dời mắt đi, "Chử Vân Sơn " xoay đầu qua, trong mắt không chút tình cảm gì.

Xe ngựa sau một hồi lắc lư thì dừng lại, Sơn Táo nghe được âm thanh vui mừng của công chúa An Dương, "Đệ muội đi đường có tốt không?"

Sơn Tảo không thể không bội phục An Dương công chúa, chỉ đi sớm hơn nàng một ngày, nhưng bây giờ lại có tinh thần phấn chấn đứng ở trước cửa nghênh đón nàng, nếu không phải biết chân tướng mọi chuyện, sợ là nàng cũng cho là công chúa An Dương chỉ là đơn thuần đến nghênh đón bọn họ mà thôi.

Đứa bé bị An Dương công chúa ôm lấylấy rồi đưa cho bà vú, "Chử Vân Sơn " xuống xe xoay người về phía Sơn Táo đưa tay, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

"Nương tử cẩn thận chút."

Sơn Táo có chút hoảng hốt, nhưng khi nhìn đôi bàn tay kia duỗi ra, trong lòng Sơn Táo chấn động mạnh một cái, hẳn không phải Chử Vân Sơn !

Sơn Táo dừng tay một chút, một tay hơi rũ xuống, một cánh tay áo dài qua tay cứ như vậy phủ lên tay nàng, nàng có chút không nguyện ý đặt lên tay "Chử Vân Sơn", từ từ xuống xe.

Trong mắt của "Chử Vân Sơn " thoáng qua một nụ cười, đợi Sơn Táo xuống xe, liền khôi phục lại vẻ bình thường, khom người hướng An

Dương công chúa hành lễ.

"Đại tâu mạnh khỏe."

An Dương công chúa mỉm cười gật đầu, "Nhị thúc đi đường vất vả. Hầu Gia không có ở nhà, thứ cho Bốn cung tiếp đón không chu đáo, người đâu, đưa Nhị gia, Nhị phu nhân và thiếu gia, tiểu thư đi xuống nghỉ ngơi."

Sơn Tảo cũng lễ nghi chào hỏi, cũng không có khách khí, trực tiếp theo người hầu đi đến Du Xuân cư lần trước đã ở qua, nàng thật sự mệt mỏi, đầu tiên cho hai đứa bé tắm xong rồi ngủ, nàng trở lại trong nhà cho bọn nha đầu hầu hạ rửa mặt, nằm ở trên giường liền lười cử động.

Tại sao có thể như vậy?

Chữ Vân Phimất tích, An Dương công chúa không thể tìm được, nên Chữ Vân Sơn phải giả mạo Chữ Vân Phi, dù sao Chữ gia thương pháp cũng không phải là người người đều biết, nhiều năm như vậy, có thể sử dụng chuẩn Chữ gia thương pháp, chỉ có huynh đệ Chữ Vân Phi và Chữ Vân Sơn.

Vì che giấu tai mắt mọi người, cũng vì để chăm sóc tốt hơn cho mẹ con Sơn Tảo, Chữ Vân Sơn phải bất đắc dĩ lựa chọn, An Dương công chúa cho một cao thủ dịch dung ngụy trang thành hãn, cũng là vì phòng ngừa tin tức Chữ Vân Phimất tích bị tiết lộ đi ra ngoài.

"Chữ Vân Sơn" bước vào trong phòng nhìn thấy Sơn Tảo mở to mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, "Chữ Vân Sơn" liền khiến bọn hạ nhân tất cả đều lui ra, mình không nói lời nào vào tịnh phòng rửa mặt, sau ra ngoài rất tự giác ngủ ở trên giường gạch.

Sơn Tảo không lo lắng "Chữ Vân Sơn" này, nàng biết hãn làm việc rất chững chạc, ở trước mặt người ngoài đối đãi nàng và đứa bé rất thân thiết, thái độ lạnh nhạt, cũng rất xa cách.

Điều này làm cho Sơn Tảo sinh ra một loại cảm giác rất kỳ quái, đó chính là, nàng biết rõ hẳn và Chử Vân Sơn giống nhau như đúc, nhưng là chính nàng có thể cảm nhận được, bọn họ là không phải một người, nhưng mà lại có trường hợp nàng sẽ phát hiện, bọn họ căn bản là một người.

Loại rối rắm này của Sơn Tảo vô hình đã trở thành gánh nặng của “Chử Vân Sơn”, dù sao đối với chuyện khó khăn như vậy cũng rất khó để ứng xử, nhưng mà bọn hắn đã sớm nói xong, Sơn Tảo một khi trở lại Hầu phủ, nếu không có chuyện gì cũng không ra cửa, “Chử Vân Sơn” cũng sẽ theo như vậy, , điều này làm cho "Chử Vân Sơn " âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lại trở lại Hầu phủ, Sơn Tảo phát hiện Hầu phủ xảy ra một chút biến hóa, những di nương oanh oanh yến yến kia giống như đã biến mất, lúc tán gẫu với An Dương công chúa nàng cũng từng hỏi qua.

Mặt An Dương công chúa liền sáng lên, "Tướng công nói . . . . . cho bọn họ đến điền trang để nghỉ ngơi."

Sơn Tảo không hiểu thân thể tốt hay xấu mà phải nghỉ ngơi, nhưng mà nàng nghe hiểu, đó chính là Chử Vân Phi đem thiệp thất đều đuổi đi, không trách được An Dương công chúa nói đến Chử Vân Phi thì sắc mặt luôn vui mừng.

"Chỉ là. . . . . Còn chưa có tin tức của huynh ấy. . . . ." An Dương công chúa nghĩ đến chuyện này liền đau lòng, trượng phu của mình, vô duyên vô cớ liền biến mất, sống không thấy người chết không thấy xác , nếu không phải vì danh tiếng Chử Vân Phi , nàng tội gì kéo Chử Vân Sơn sống chung một nhà.

Ngày trôi qua tại Hầu phủ cũng dường như cũng giống như lúc ở nhà, bộn bề ở Du Xuân cư rất nhiều, lại là người tinh kiến, thêm vào sự dạy dỗ thâm sâu của An Dương công chúa , phục vụ mẫu tử Sơn Tảo vô cùng chu đáo.

"Chữ Vân Sơn " cũng không có bất kỳ hành động vượt rào nào, thỉnh thoảng đi ra ngoài thành lắc lư một vòng, dò thăm chút tin tức, cũng lộ mặt, nói cho người khác biết, Chữ Vân Sơn ở kinh thành, đang ở Hậu phủ.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện 1

"Tấn hoàng tử, đây không phải sự thật!" Thiếu niên Chử Vân Phi không dám tin nhìn Tấn hoàng tử, hẳn hoàn toàn không thể tin được những lời hăn vừa nghe được toàn bộ.

Trong mắt Tấn hoàng tử không hề nhẫn nại, nhưng vẫn nói lại, "Vân Phi, hiện tại người chạy nhanh về nhà, để cho đệ đệ hoặc là mẫu thân người chạy trốn đi, nếu chậm trễ thêm một chút, thì không kịp nữa rồi."

Chử Vân Phi nán lại một lát, rất nhanh phản ứng kịp, "Hoàng tử đại ân, Vân Phi vĩnh viễn nhớ ở trong tâm."

Dứt lời, hăn nhanh tìm cung bài, trở lại Chử gia.

"...Hoàng Thượng lập tức liền hạ chỉ xét nhà diệt tộc, phụ thân, xin người, mang theo mẫu thân, chúng ta đi thôi..." Chử Vân Phi quỳ trên mặt đất, khổ sở cầu xin (chính đang) phụ thân đang quay lưng về phía mình.

Trần Quốc Công do dự một chút, thân là võ tướng bất khuất, ông ưỡn ngực thẳng lưng, "Ta sẽ không đi! Vân Phi, việc này không thể là sự thật, hoàng thượng sẽ không ra tay ngoan độc như vậy, mẫu thân con cũng coi như là biểu muội của hoàng thượng, ta với hoàng thượng cùng làm bạn khi bé, loại tình cảm này, hoàng thượng sẽ không thể không để ý."

Chử Vân Phi kinh hãi, lời nói của Tấn hoàng tử vẫn văng vẳng bên tai.

"..Phu nhân Trần Quốc Công vốn nên vào cung làm phi, lại cùng Trần Quốc Công đính hôn cự tuyệt phụ hoàng, phụ hoàng là người có thù tất

báo, thù này trong lòng nhiều năm... Trấn Quốc Công công cao chấn chủ, danh tiếng với người dân rất có trọng lượng..."

Còn có một canh giờ nữa người của hoàng đế đã đến rồi, hấn lại dập đầu một cái, da đầu đều đã chảy máu ra, hấn khố sờ cầu xin phụ thân, cũng cầu xin mẫu thân này giờ không nói gì.

Thần sắc Trấn Quốc Công lạnh lùng, ông không tin, ông muốn đánh cuộc một lần, hoàng thượng không hề đỡ, lại càng sẽ không đối với ông như vậy!

Phụ nhân Quốc Công giật mình, rốt cuộc cũng lên tiếng, "Nếu Phi nhi đã nói như vậy, vậy con... Mang đệ đệ đi chơi một lát đi...."

Chử Vân Phi cầu xin, vẫn không lấy được đáp án của mẫu thân, hấn cắn răng một cái, ra ngoài tìm đệ đệ ruột của mình.

...

"Đến phủ Tấn hoàng tử sao?"

Chử Vân Phi toàn thân chật vật, trong mắt phong hàn. cả nhà Chử gia bị diệt, hấn được người của Chử gia cứu đi, trốn gần một năm mới dám xuất hiện, hoàng đế đã chết bất đắc kỳ tử, thái tử kế vị, Tấn hoàng tử bị phái đến biên quan, hấn muốn vì dang nghĩa Chử gia đứng lên, đệ đệ đã được an bài tốt, hấn sẽ sống thật tốt, vì bản thân mình, vì Chử gia mà sống sót.

Ba năm sau.

"Vân Phi, ta cần người làm giúp ta một chuyện." Tấn hoàng tử ngồi ở giữa sân, khẽ ngẩng đầu, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt hấn, có một loại sức lực làm ấm áp lòng người.

"Thỉnh điện hạ phân phó." Chử Vân Phi trầm ổn nói.

Tấn hoàng tử hơi hí mắt, "An Dương ở trong cung, ta cần một người đi chăm sóc nàng, còn có... Một tháng sau, tam tiểu thư Lương gia vào cung làm phi."

Trong lòng Chử Vân Phi căng thẳng, tam tiểu thư Lương gia... sớm đã định là phi của Tấn hoàng tử, đã đính ước, đơn giản là Tân hoàng yêu cầu Tấn hoàng tử vì tiên đế giữ đạo hiếu ba năm, hôn sự mới trì hoãn lại. Lại không nghĩ rằng...

"Ta muốn người giúp nàng, sống sót! Nói cho nàng, ta chỉ muốn nàng còn sống!" Tấn hoàng tử nói chua xót, lại ẩn chứa một cỗ cảm xúc mãnh liệt.

Hai mươi ngày sau, An Dương công chúa vào điện, thêm một người gọi là thị vệ Y Phi.

Chử Vân Phi nhìn thấy trước mắt là một tiểu công chúa chỉ biết khóc lóc, chỉ cảm thấy đau đầu. Bất quá chỉ là váy bị dính dơ liền khóc thành như vậy, bất quá...

Đám người kia gặp cao đề thấp! Cũng dám thất lễ với An Dương công chúa, ngày nào đó Tấn hoàng tử nếu được đăng ngôi hoàng đế, thứ đầu tiên hẳn sẽ không tha cho đoàn ác phụ này!

"Người giúp ta canh cửa có được hay không?" Giọng nói mềm dẻo vang lên, hần hơi nghiêng đầu, thấy An Dương công chúa sợ hãi nhìn hần.

"Ta sợ có người..."

Hần hiểu rõ, mẹ đẻ của An Dương công chúa và Tấn hoàng tử đã qua đời, nàng là con tin của hoàng thượng đối với Tân hoàng tử, tuy là công chúa, cũng không được coi trọng, quan trọng hơn là, nàng đã qua mười tuổi, đã biết đến chuyện khuê phòng, nhưng lại cứ hết sức xảo quyệt, ở Thọ Dương Cung này, lại luôn có a miêu a cầu "vô ý" xông tới. Lần trước nếu

không phải hẳn sớm phát hiện, cái tên tiêu tử thú chết tiết kia đã có thể xông vào tẩm cung của nàng.

Chữ Vân Phi gật đầu, trên mặt An Dương công chúa lập tức vui mừng, vừa bước vào cửa, nàng lại chuyển sang nhút nhát.

"Người không cần tránh ra..."

Ngay cả một giấc ngủ trưa cũng phải rất gian nan đề phòng! Nhìn dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của nàng, tâm tình Chữ Vân Phi cũng mềm lòng, "Yên tâm".

Hai chữ vô cùng đơn giản liền đổi lấy nụ cười tươi tắn của nàng, rất nhanh, nàng yên tâm vào tẩm điện, mà Chữ Vân Phi, lại đề cao cảnh giác nhìn bốn phía, trong lòng không tự giác bắt đầu nhu hòa.

Tam tiểu thư Lương gia muốn vào cung, hẳn được mệnh lệnh Tấn hoàng tử, muốn đến nói cho Lương tam tiểu thư, vì chuyện này, hẳn không thể không trốn vào bên trong Phương Hoa Điện trước khi Lương tam tiểu thư vào, chỉ đợi Lương tam tiểu thư bước vào, hẳn có thể nắm chắc cơ hội đem lời nói chuyển cho Lương tam tiểu thư.

Nhưng mà chuyện kế tiếp ngoài dự kiến của hẳn, Lương tam tiểu thư thực sự bị hoàng đế kéo vào, đúng, là kéo, nắm tóc kéo vào.

Hẳn không dám làm xằng, chỗ hẳn tránh né có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong điện, nhưng chỉ cần vừa động, hẳn cũng sẽ bị phát hiện.

Vẻ mặt Lương tam tiểu thư đầy dứt khoát: "Ta sống chết cũng không làm phi tử của người! Ta vốn là phi của Tấn hoàng tử, người cướp đoạt đệ muội, hôn quân!"

Hoàng đế tát một cái, trên mặt xuất hiện hung dữ, "Người nghĩ rằng ta muốn nhìn thấy người? Nếu như người không phải là nữ nhân của hẳn, ta

cũng thực không muốn loại tiện nhân không biết tốt xấu như người! Phụ hoàng muốn truyền ngôi cho hãn sao? Rất tiếc, ta mới đúng là thái tử! Hãn dựa vào cái gì! Người không phải muốn làm phi sao? Ta thành toàn cho người!"

Chuyện tiếp theo hãn không đành lòng nhìn, hãn phải nhẫn, tất cả mọi người phải nhẫn! Thấy gã hoàng đế này, trong đầu hãn nhớ đến tiên đế và hãn ta cùng một bộ dáng, hai người đàn ông, thật không quả là hổ phụ sinh hổ tử! Thái tử không hổ là nhi tử hoàng đế tự mình nuôi lớn! Phụ thân giết cả nhà hãn, người con đoạt thê tử của đệ đệ, thật sự là một hoàng gia tốt!

Hoàng đế xong việc dừng lại, Lương tam tiểu thư người như khúc gỗ, hoàng đế cười gằn, Chử Vân Phi chợt lóe lên, trong lòng hãn thầm kêu không tốt, lại không kịp ngăn lại, Lương tam tiểu thư đã giơ cây trâm đâm tới.

Hoàng đế là người đã học qua võ thật, một chiêu liền chế trụ Lương tam tiểu thư, trong giây lát, Lương tam tiểu thư đã nằm xuống mất hồn.

Chử Vân Phi nhìn rõ ràng, cây trâm kia, là Tấn hoàng tử đưa cho Lương tam tiểu thư làm vật đính ước.

Giờ phút này, nó lại đâm sâu vào ngực Lương tam tiểu thư, máu tươi đỏ sẫm từ ngực Lương tam tiểu thư chảy ra, chảy qua cái bụng trắng nõn trượt xuống lòng bàn chân.

Chử Vân Phi chớp mắt thất thần, đây là dùng máu rửa sạch nỗi áp bức và lẳng nhục của bản thân sao? Nhưng mà Lương tam tiểu thư, người có biết, Tấn hoàng tử hy vọng người còn sống.

Liên thất thần như vậy, chân Chử Vân Phi hơi động, phát ra một tiếng động, liền bại lộ nơi Chử Vân Phi trốn.

"Người nào?"

Hoàng đế kinh sợ, Chử Vân Phi một đá một cước làm tắt nến, hướng về phía hoàng đế tung một chiêu, từ cửa sổ bổ nhào ra ngoài.

Trong cung một mảnh hoảng loạn, Lương phi mới tiến cung bị khích khách ám sát, hoàng đế hạ lệnh nghiêm khắc lục soát khắp cung, Chử Vân Phi vài lần né tránh, mới bỏ chạy về Thọ Dương cung.

Mới vừa bỏ chạy về Thọ Dương cung, Chử Vân Phi chưa kịp thay đổi y phục dạ hành, đã bị người ở ngoài gõ cửa. Trong cung mọi người sợ gây chuyện, cửa cung rất nhanh được mở, Chử Vân Phi dưới tình thế cấp bách đành phải đi vào tấm điện của An Dương công chúa .

Biết được muốn bắt thích khách, nhóm người trong cung cực kỳ khẩn trương, cũng không sao, hằng năm đều có một hai lần như vậy, bọn họ sớm đã thành thói quen rồi.

Tất cả Thọ Dương cung, chỉ có tấm điện của An Dương công chúa là chưa lục soát, quan binh cầm đầu nhìn lướt qua, nhất thời quát lạnh.

"Thị vệ thủ điện đâu?"

Hắn nói, chính là Chử Vân Phi.

Két...Cửa bị mở ra, An Dương công chúa sợ hãi đi tới, quan binh cầm đầu ánh mắt chột lóe, làm bộ làm tịch cúi đầu thi lễ, ồn ào liền muốn lục soát tấm điện.

Loại tình cảnh này ở trong cung đã từng xuất hiện, gặp ái phi hoặc công chúa không được sủng ái, lấy cớ lục soát một lần, chẳng lẽ không rơi ra một chút tiền bạc, người ta có thể có cơ hội vợ vét một chút tài sản.

Ngày thường An Dương công chúa rất nhát gan, hôm nay không biết lấy dũng khí từ đâu, chặn ở cửa tấm điện, liền không cho người đi vào, quan

binh cầm đầu không thấy Chử Vân Phi đâu, vốn có mộ chút hoài nghi, giờ thấy An Dương công chúa vậy, liền càng hoài nghi hơn rồi.

Hai người sóng đôi khiến cho không khí ngày càng cứng, đúng lúc này, Chử Vân Phi người đầy mùi rượu, đôi má đỏ bừng xuất hiện từ cánh cửa, thấy tình huống này, hẳn vẫn sửng sốt một chút.

Công chúa, phi tử không được sủng ái bên cạnh thường có tiểu nhân lười biếng, quan binh cầm đầu hỏi đại khái một lúc, xác định không có điểm đáng ngờ, cực kỳ khó chịu đi ra ngoài.

Ngày thứ hai, hoàng thượng bởi vì việc nhỏ, giận dữ mắng chửi An Dương công chúa.

Cứ như vậy, An Dương công chúa ngày càng không dễ chịu.

Phần ăn mỗi ngày, cũng vốn cực kỳ hà khắc hai món một canh giảm còn chỉ một canh, Thọ Dương cung cũng có chút người không cần tâm, đồ ăn bưng lên nhiều khi đã lạnh lẽo.

Cái trắng là cái trắng bình thường, đậu hủ thì chỉ có chút mầu vụn, Chử Vân Phi nhìn thật kho tàu trong phòng mình, một khối cá viên lớn và canh, không để ý đến người bưng đồ ăn mặt đỏ bừng, vẫn đuổi người ra ngoài một mình trở về phòng.

Ban đêm, Chử Vân Phi đem đồ ăn đến chỗ An Dương công chúa, từ nay về sau, hẳn ăn đậu hủ trắng, nàng ăn thịt kho tàu.

Ban ngày trong cung không hề tịch mịch, đối với một công chúa bị người bỏ đi mà nói, ngày cũng có chút dài lâu, bất tri bất giác, nàng cũng mười lăm tuổi rồi.

Không biết là may mắn hay vẫn là bất hạnh, bởi vì bị hoàng đế lãng quên, hôn sự của nàng cũng bị người quên đi, trong cung chỉ cần người

hiểu chuyện một chút, đều biết giá trị tồn tại của nàng, không ai nguyện ý bởi vì loại người này mà trở mặt với hoàng đế, hôn sự của nàng liền bị trì hoãn xuống như vậy.

Đồng thời, cơ sở ngầm của Tấn hoàng tử ở trong cung đã xong, đã có lực lượng đủ mạnh có thể bảo trụ công chúa An Dương bình an, mà hắn, cũng nên trở lại bên cạnh Tấn hoàng tử rồi.

Đêm trước khi rời đi, nàng ru rú trong lòng hắn.

"Chàng không đi có được hay không?"

Chử Vân Phi vuốt ve mái tóc dài của nàng, "Ta phải đi."

"Nhưng mà ta sợ..." An Dương công chúa vẫn nhát gan như vậy, hay mắt nhắm lệ, một mình nàng thật sự không ứng phó được.

Chử Vân Phi nhìn dáng vẻ của nàng, bức bản thân mình hạ quyết tâm, "Mặc kệ phát sinh chuyện gì, An Dương, ta chỉ muốn nàng còn sống, còn sống chờ ta cứu nàng, biết không? Phải sống!"

Trong cung mấy năm nay, các loại thủ đoạn ngầm hay công khai khó lòng phòng bị, hắn giống như Tấn hoàng tử năm đó, biết rõ con đường phía trước không còn năng lực bảo vệ người con gái mình yêu, chỉ duy nhất một hy vọng, chính là nàng có thể còn sống.

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện 2

Khi gặp lại thì Chử Vân Phi đã là đại tướng quân, chẳng lâu nữa sẽ phong hầu bá tướng, nàng né tránh cung loạn, không có trong lúc rối loạn mà bị Hoàng Đế giết chết, nghênh đón thân ca ca của mình, trở thành công chúa chân chính.

Nàng là công chúa, chỉ có thể đợi trong hậu cung, hãn là đại tướng quân, tân đế lên ngôi, hãn là tâm phúc của Hoàng Đế, bận túi bụi. Hai người không có được thời gian để gặp mặt.

Nàng mỗi ngày đều trông mong hãn, nhưng đều không thấy được, nàng bắt đầu nóng nảy.

Nàng thật sự phiền não, nghe đại cung nữ bên cạnh khuyên, liền đến Ngự hoa viên ngắm cảnh bình phục tâm tình. Nơi Ngự hoa viên này, trước kia nàng tới cũng không nhiều, khi còn bé thường theo mẫu phi tới đây, lớn hơn một chút thì lại trở thành con tin bị giam lỏng ở Thọ Dương cung, chỉ sau khi thân ca ca của nàng lên ngôi nàng mới thường đi đến nơi này.

Nhưng mà nàng cũng biết, tại Ngự hoa viên thường sẽ phát hiện được chút chuyện làm ảnh hưởng đến chuyện một đời con người.

Giống như hiện tại.

Nàng nhìn thấy Chử Vân Phi, đag mừng rỡ, lại phát hiện hãn đang dùng thần sắc ôn hòa nói chuyện với một cung tỳ. Nàng nghe không rõ bọn họ đang nói gì, chỉ nhìn thấy cung tỳ kia ban đầu khuôn mặt chỉ đỏ ửng nhàn nhạt, tiếp theo liền biến đổi, lại trở nên thống khổ, nàng không khỏi cảm

thán thay cho cung tỳ kia, sao lại gặp phải cái người có gương mặt phong lưu như hãn chứ.

Điều khiến cho nàng thật sự tức giận chính là cung tỳ kia lại nhào vào trong ngực của hãn, mà hãn lại dịu dàng vỗ lưng của nàng ta, an ủi nàng ta.

Cho dù không nghe được, nàng vẫn cực kỳ ghen ghét.

Hãn trở lại, không tìm nàng cũng coi như qua, nhưng lại cùng một cung tỳ nho nhỏ liếc mắt đưa tình ! Cho tới bây giờ, sự dịu dàng của hãn chỉ có thể thuộc về một mình nàng, ai cũng không thể giành đi được!

Ngày đó, nàng phái người đem cung tỳ kia tới đây.

“Người là người trong cung nào? Tên gì?”

Cung tỳ sợ hãi nói, “Nô tỳ ở Bích Thảo uyển, gọi Thúy Nhi.”

An Dương công chúa nhìn nàng từ trên xuống dưới, mặt mày mỹ lệ, mềm mại nhu nhược, tại sao nàng lại cảm thấy quen mắt như vậy? Đúng rồi, cực kỳ giống với dáng vẻ của nàng trước kia. Nhưng mà nàng đã thay đổi, trở nên kiên cường, nàng kiên cường để sống sót chính là vì hãn mà thôi.

Người trước kia, là ở trong cung này hay sao?

Nhũ nương của An Dương công chúa giống như nhìn thấy được cái gì, bèn nhọn mà hỏi.

Ánh mắt Thúy Nhi chột lóe, thân thể kịch liệt run rẩy, cắn răng không chịu nói.

Một ánh mắt của An Dương công chúa liếc qua, nhũ nương liền hiểu được, tiến lên quăng cho Thúy Nhi một bạt tai, “Đúng là không biết xấu hổ! Còn không mau nói.”

Thần thái Thúy Nhi kiên quyết, An Dương công chúa nhẹ nhàng nói một câu, “Người không muốn nói thì ta vẫn có thể tra ra được.”

Toàn thân Thúy Nhi chấn động, bây giờ mới hiểu được, vị An Dương công chúa này, sớm đã không còn là An Dương công chúa ngốc ngốc nghếch nghếch nữa rồi.

Thân thể run rẩy kịch liệt một hồi, giống như đũa hạ quyết tâm, Thúy Nhi cắn môi, “Nô tỳ trước kia...trước kia là ở Kiền Chánh điện.”

Kiền Chánh điện!

An Dương công chúa cùng nữ nương cùng hít một hơi khí lạnh, Kiền Chánh điện là chỗ ở của các đời Hoàng Đế, Thúy Nhi trước kia là người của Kiền Chánh điện...

Sở thích lớn nhất của vị ca ca Hoàng Đế đoán mệnh trước kia của nàng chính là chà đạp nữ nhân !

Nghe nói cung nữ ở Kiền Chánh điện không có một người nào thoát khỏi, nha đầu này, nhìn khuôn mặt này, chỉ sợ cũng đã bị hưởng dụng qua rất nhiều lần rồi.

Tâm ý của An Dương công chúa đối với Chủ Vân Phi nữ nương của nàng đều rất rõ ràng, lúc này nghe nói Thúy Nhi là người Kiền Chánh điện, nhất thời yên lòng. Nữ nhân đã bị phá thân, sẽ không còn người nào muốn nữa.

Nhưng mà bà không biết, lúc này trong lòng của An Dương công chúa lại chính đng cảm giận ngút trời!

Nữ nhân bị phá thân mà hãn cũng dụi dàng như thế, có thể biết, hãn đối với nữ nhân này sủng ái đến mức nào!

An Dương công chúa càng nghĩ lại càng giận, càng tức lại càng suy nghĩ lung tung.

Cuối cùng hạ lệnh một xuống, số mạng Thúy Nhi liền bị quyết định.

Thúy Nhi bị bắt ra ngoài, ở phía sau Thọ Dương cung bị loạn côn đánh chết, đối với quyền thế bây giờ của An Dương công chúa, nàng muốn đánh chết một người, hoàn toàn không phải là vấn đề gì.

Cho nên An Dương công chúa lạnh lẽo nhìn Thúy Nhi cầu khẩn đến khi không còn chút hơi thở nào, đợi đến khi nàng cuối cùng cũng cảm thấy có thể nhẹ nhõm thở ra một hơi, quay đầu lại, đã nhìn thấy Chử Vân Phi đứng ở Thọ Dương cung, thần sắc lạnh lùng.

“Bản...bản cung không phải...”

An Dương công chúa hốt hoảng giải thích, nhưng Chử Vân Phi cái gì cũng không nói, chỉ nhìn nàng một cái thật sâu.

Không quá một canh giờ, người làm Chử gia phụng ý Chử Vân Phi vào cùng nhận xác Thúy Nhi, An Dương công chúa không hiểu Chử Vân Phi tại sao làm như vậy, nhưng trong nội tâm vừa hối hận lại vừa tức giận.

Nhưng mà nàng hối hận chính là không nên đánh chết người đúng lúc để cho Chử Vân Phi nhìn thấy.

Tức giận là vì Chử Vân Phi không cho nàng chút mặt mũi nào, chỉ là một cung tỳ, hấn lại khiến người làm Chử gia đến nhận xác.

Chuyện Thúy Nhi đã tạo thành một cách ngại giữa hai người, Chử Vân Phi càng thêm kính sợ, nàng công chúa nhỏ nhu nhược khéo léo của năm đó tại sao lại biến thành người giết người không chớp mắt, gờm tay như hôm nay ?

Thật lâu sâu, Chử Vân Phi mới nhắc tới Thúy Nhi, “ Nàng ấy vốn là gia nhân trong phủ ta, chỉ đợi đủ tuổi sẽ đưa vào phủ làm nha đầu...về sau ta thấy nàng ấy mặt mày sắc sảo, an bài vào cung, hơn nữa lại an bài đến Kiền Chánh điện...là ta phá hủy nàng ấy, nàng lại đánh chết nàng ấy...”

Chử Vân Phi không hề đến tìm An Dương công chúa nữa, nghe được hẳn được phong Ninh Hâu, An Dương công chúa cảm thấy rất cao hứng, nhưng tiếp theo là hôn sự lại khiến cho An Dương công chúa rối loạn tinh thần.

Theo ý của Hoàng Đế, An Dương công chúa nên gả cho hoàng thân quốc thích, mà Chử Vân Phi, thú một nữ nhi thế gia mới thật tốt. An Dương công chúa không thuận theo, đơn giản chỉ cần xin ân điển của Hoàng Đế, gả cho Ninh Hâu. Vì sợ trong lòng Chử Vân Phi không thoải mái, An Dương công chúa cự tuyệt Hoàng Đế ban cho phủ công chúa, chuyển vào Hâu phủ, càng dụng tâm hơn đối với Chử Vân Phi.

Một năm đầu, tình cảm hai người vẫn rất tốt.

Dù sao lúc nhỏ đã tương cứu nhau lúc hoạn nạn, cùng nhau lớn lên vẫn rất khoái hoạt.

Chỉ có một chỗ không tốt chính là An Dương công chúa vào cửa một năm vẫn chưa từng có thai.

Đứa bé, đều là chuyện quan tâm nhất của nữ nhân.

Ở nơi này, nữ nhân không sinh được con, tuyệt đối là đáng thương nhất.

Gia môn Chử Vân Phi gặp biến đổi, hẳn đối với chuyện con cái luôn chấp nhất, đối với ý niệm khai chi tán diệp này chưa bao giờ biến mất, thậm chí bởi vì tuổi tác càng lớn, lại quan tâm đến việc tìm kiếm đệ đệ không biết sống chết ở khắp nơi, thêm một vài nguyên nhân khác hẳn đối với con cái luôn rất cố chấp.

Một năm sau, Chử Vân Phi nạp thiếp thứ nhất, Giang thị

Giang di nương là một nha hoàn của Hầu phủ, bởi vì nhan sắc tốt, tính tình lại hòa khí đơn thuần mà lấy được ưu ái của Chử Vân Phi, trước làm thông phòng, không ngờ chỉ hai tháng sau đã có thân thể.

An Dương công chúa tức giận cắn chặt răng, thuốc nàng uống, Phật nàng thờ, nhưng vẫn không có nhi tử, nàng cũng không có biện pháp. Chuyện vui mừng duy nhất chính là Chử Vân Phi vĩnh viễn ở trong phòng nàng qua đêm.

Sau khi Giang di nương có thân thể, Chử Vân Phi không biết cao hứng biết bao nhiêu cho phải, chẳng những tự mình mở miệng miễn quy cũ cho Giang di nương, còn đem tổ yến, các loại thuốc bổ đem qua trong phòng Giang di nương.

An Dương công chúa cảm giác nguy cơ thật lớn, nàng không muốn để cho Giang di nương sinh hạ thứ trưởng tử, cho nên đã dùng một biện pháp nhỏ.

Các nữ nhân trong cung, đối với việc làm thế nào để sảy thai cực kỳ tâm đắc.

An Dương công chúa từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, hơn nữa vì đại nghiệp của thân ca ca, nàng cũng dùng qua thủ đoạn diệt trừ một hai vị phi tần có thai, mục đích chính là khiến choca ca tiên Hoàng Đế kia của mình không có đời sau.

Đối với Giang di nương mà nói, thủ đoạn An Dương công chúa sử dụng lại càng thêm đơn giản, chỉ cần đem canh bồ, hương nhang, cọc gỗ và một số đồ vật có thể lợi dụng được để chung một chỗ, tạo thành một loại yếu tố khiến cho nữ nhân có thể sảy thai gì đó, là chuyện hoàn toàn được.

Nàng thành công, Giang di nương chẳng những không còn đứa bé, mà tính mạng cũng mất.

Chữ Vân Phi một chút cũng không phát hiện, đối với An Dương công chúa vẫn như cũ không có gì khác lạ.

Nhưng An Dương công chúa rất nhanh liền không thể cao hứng nổi nữa, vị thiếp thứ hai tới, người thiếp này về sau chính là đại địch của nàng.

Lẽ ra di nương là thiếp, An Dương công chúa cơ bản không cần tốn hao tâm cơ như vậy, sau khi Trần thị vào cửa nàng đã quyết định sẽ không làm khó dễ nàng ta, làm một chủ mẫu hiền lương thực đức.

Huống chi nàng là công chúa cao quý, hoàn toàn không cần đối với những thứ tiện thiếp này hao tổn tâm tư.

Nhưng mà trời cao giống như trưê cột nàng, nàng mai thai. Cùng lúc đó Trần thị cũng mang thai.

Vì mẫu vì tử.

Nàng lại vạn bất đắc dĩ một lần nữa làm loại chuyện tình nên nói là tốt hay xấu kia, nàng phá hủy thân thể của Trần thị.

Không có đứa bé, lại càng không thể tiếp tục mang thai, Trần thị tuyệt vọng tìm đến cái chết.

Chuyện này rất cuộc kinh động đến Chữ Vân Phi, Chữ Vân Phi trước mặt mọi người, chưa từng nói đến nàng, nhưng An Dương công chúa có thể cảm thấy, trong lòng hẳn không vui vẻ.

Cũng may nàng sinh trưởng tử.

Trưởng tử Chữ Sách Ninh.

Đứa bé này sinh ra, làm giảm bớt không khí nặng nề giữa hai người bọn họ, Chử Vân Phi rất cao hứng, ôm nhi tử ít khi buông tay, vẫn cùng An Dương công chúa nói chuyện lý thú lúc hãn còn bé.

Cũng nói nguyên nhân tại sao hãn lại coi trọng vấn đề con cháu như vậy.

An Dương công chúa đưa lưng về phía Chử Vân Phi, nàng rất không cam lòng.

Nàng cảm thấy Chử Vân Phi thay đổi, không còn là vị thị vệ một lòng đối với nàng trước kia nữa, biến thành một người chỉ cần có đứa bé, một nam nhân vong tình phụ nghĩa.

Nhưng nàng không bỏ được, từ tởng lòng nàng, tình yêu của nàng đối với nam nhân này hoàn toàn thăng được tất cả.

Cho đến khi nàng phát hiện Hoàng Đế ca ca của nàng phái người đến giám thị hãn, An Dương công chúa lựa chọn đứng về phía Chử Vân Phi. Nàng toàn sức giúp đỡ Chử Vân Phi, cũng giúp hãn khi hãn bị Hoàng Đế xoay vòng, nàng hết sức cố gắng hết mức nàng có thể.

Nhưng tiểu thiếp và đứa bé vẫn là cái gai chần ngang giữa hai người.

Sau khi sinh Chử Sách Ninh, nàng vẫn không có tin tức gì nữa, ban đầu hãn còn kiên nhẫn được hai năm, về sau liền không nhin được, hãn muốn mau sớm vì Chử gia khai chi tán diệt, nàng không có tin tức, Trần thị không sinh được, hãn lại định nạp hai phòng thiếp thất vào cửa.

Một là nha hoàn của nàng, một người khác là cô nương một gia đình trong sạch.

Trong lòng nàng hận, nhưng cũng biết chuyện này nàng không thể tiếp tục sử dụng thủ đoạn như đối với Trần thị, nếu không sẽ đem hãn càng ngày đẩy càng xa.

Nhưng mà nàng vẫn không thể nhịn được.

Đó là nha đầu của nàng, là nha hoàn của nàng, thế nhưng bởi vì mang thai lại không còn vâng theo yêu cầu của nàng! Đối với nàng mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nàng là chính thất, là công chúa, có bao giờ chịu tức như vậy, nếu bởi vì mang thai mà liều lĩnh, như vậy nếu không còn đứa bé, lấy cái gì để liều lĩnh?

Một chút xíu thủ đoạn, liền giày vò biến mất hai đứa bé.

Nàng không nghĩ tới, hai thiếp, đồng thời có thai.

Lần này, nàng hoàn toàn chọc giận hẳn.

Tình nghĩa phu thê cũng chấm dứt, tận tâm can của nàng quá mệt mỏi rồi, tình yêu sẽ không vĩnh viễn tốt đẹp như vậy, trong suy nghĩ của nàng Vân Phi đại ca hoàn mỹ ấy đã sớm theo thời gian chết trong trí nhớ, còn lại, chỉ là Chủ Vân Phi không thể bình thường hơn.

Nàng rất hối hận, hối hận vì sao lại chọn hẳn, nếu không phải bởi vì một đoạn tình duyên lúc niên thiếu, nàng tuyệt đối sẽ không im hơi lặng tiếng đến bây giờ.

Lúc này, suy nghĩ duy nhất trong lòng nàng chính là người còn vật không còn.

Lựa chọn cứu vãn hôn nhân, có thể không phải là lựa chọn đặc ý nhất của nàng.

Nàng lựa chọn đi thôn Bạch Vân tìm trượng phu, đây mới chính là lựa chọn tốt nhất cả đời nàng!

ở thôn Bạch Vân nàng thấy được cái gì gọi là phu thê, giữa phu thê, không có tính toán, không có lo lắng, không có oán giận, chỉ có bao dung, nghiêm túc, săn sóc và dụng tâm.

Thôn phụ nàng không để vào mắt, dùng một đạo lý đơn giản nhất để cho nàng hiểu ra cái gì mới phải là yêu, mới gọi là hôn nhân.

Nàng làm sai, đó là sống quá lâu trong tình yêu, thiếu chút nữa đem chính tay mình bóp chết hôn nhân của chính mình.

Nàng bắt đầu thay đổi cách nhìn về Chử Vân Phi, càng nhìn càng cảm thấy, hẳn vẫn là Vân Phi năm ấy, là Chử Vân Phi vì bảo vệ nàng mà trắng đêm không ngủ, là Chử Vân Phi vì để nàng ăn no mà tình nguyện ngày ngày ăn đậu hủ vốn dĩ bản thân mình ghét cay ghét đắng.

Thì ra, cả nàng và Chử Vân Phi đều không hiểu được người mà mình quý trọng nhất.

Một chuyến đi đến thôn Bạch Vân, không chỉ thu hoạch được những thứ này, Chử Vân Phi giống như vượt qua một đêm mà thông suốt, đối với chuyện con cái cũng không còn chấp nhất, mấy người Trần thị, đều bị Chử Vân Phi lấy cớ đuổi đến thôn trang nghỉ ngơi.

Cũng chỉ là nuôi cả đời, nàng nguyện ý, chỉ cần cuộc sống mới của nàng có thể an an ổn ổn mà qua là tốt rồi.

Hành động đuổi theo trượng phu của An Dương công chúa chính là một loại rung động đối với Chử Vân Phi.

Thật lâu về sau, khi phu thê nói đến đoạn thời gian này, luôn cảm khái, thật ra cuộc sống của con người đơn giản một chút thật là rất tốt.

Phu thê ở cùng một chỗ, nghiêm túc một chút, bao dung nhiều hơn một chút, cũng không có gì là quá tham lam.

Lúc đó, An Dương công chúa hạnh phúc tựa đầu vào vai Chử Vân Phi nhẹ nhàng hỏi.

“Tôn tử cũng lớn như vậy rồi, thiệp cũng đã già đi, chàng còn yêu thích thiệp không?”

Chử Vân Phi cười nhạt, “ Một bó tuổi còn không ngưng ngừng.”

Qua thật lâu, hần nhẹ nhàng nói.

“Từ lúc nàng mười tuổi, ta đã thích nàng rồi.”

THÊ HIỀN PHU QUÝ

Điền Tiểu Điền

dtv-ebook.com

Chương 55: Đại Kết Cục

Ngày chờ đợi là những ngày đau khổ, trừ An Dương công chúa thoảng đến nhìn nàng và đứa bé, nàng cơ hồ đều không nhận được tin tức từ bên ngoài.

Hai đứa bé cả ngày ngây ngốc vui đùa, Sơn Tảo thường nhìn gương mặt tươi cười của hai đứa bé cũng có chút hoảng hốt, Chử Vân Sơn lúc nào mới có thể trở về đây?

“Chử Vân Sơn” đã có một đoạn thời gian chưa có về, Sơn Tảo cũng không biết nên đi hỏi ai, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện ở trong lòng.

Nam chủ nhân không có trong nhà, ngay cả “Chử Vân Sơn” kia cũng không biết đi đâu, không khí trong hầu phủ thật là đè nén, thaanfsawcs sắc trên mặt An Dương công chúa cũng ngày càng nặng nề, lòng của Sơn Tảo cùng trầm xuống theo.

“Hoàng huynh đã biết.” An Dương công chúa nói thật nhỏ, thaanfsawcs nghiêm trang.

Sơn Tảo vốn là tới hỏi tin tức, vừa nghe như vậy liền cảm thấy nóng nảy.

“Vậy hoàng thượng có thể hay không...”

An Dương công chúa lắc đầu, “ sáng sớm hoàng huynh đã biết, chuyện trong thiên hạ này làm sao có chuyện giấu được huynh ấy...”

“Nhưng mà...” An Dương công chúa hít sâu một hơi, miễn cưỡng cũng kéo ra được một nụ cười, “Theo tin tức của ta, chúng ta thắng liên tiếp vài trận, qua thêm ít ngày nhệ thức sẽ trở lại.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơn Tảo lập tức phát ra nụ cười chói lọi, “Huynh ấy không có sao?”

An Dương công chúa gật đầu, cũng không có chút nào nhẹ nhõm, “Thúc ấy không sao.”

Sơn Tảo nhìn thấy thần sắc của An Dương công chúa, không khỏi hỏi, “vậy đại bá...”

Bàn tay An Dương công chúa siết chặt, “Sẽ có tin tức, muội về trước đi, chúng ta nên làm gì thì cứ làm như vậy thôi.”

Sơn Tảo không dám hỏi, hàn huyên đôi câu liền trở về chỗ của mình.

Sáng ngày hôm sau, An Dương công chúa liền đưa biển vào cung một mình.

Sơn Tảo ở trong phòng dạy Bàn Bàn và Đô Đô kêu “phụ thân”, có tin tức xác thực, tâm tình nàng cũng tốt, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn, bọn nhỏ giống như cũng cảm nhận được tâm tình của mẫu thân, so với bình thường cũng vui vẻ hơn không ít.

Một tháng sau, truyền đến tin chiến thắng, ít ngày nữa quân đội sẽ khai hoàn hồi triều.

An Dương công chúa nói cho Sơn Tảo biết tin này đầu tiên, tính toán ngày tháng, đại khái Chử Vân Sơn sẽ trở về sau một tháng nữa, Sơn Tảo vừa cao hứng lại cũng có chút bất an lo sợ, một khi Chử Vân Sơn trở lại, vậy chuyện hăn giả mạo Chử Vân Phi không phải sẽ bại lộ sao?

Hôm đó, Sơn Tảo như thường lệ đến sương phòng nhìn hai đứa bé một chút, cùng với bọn nhỏ chơi một lát, sau khi dỗ dành hai bé ngủ, Sơn Tảo mới rửa mặt rồi lên giường

Nằm trên giường không khỏi có chút trần trọc, còn hơn hai mươi ngày địa quân sẽ về rồi, Chử Vân Sơn có tốt không ? huynh ấy có bị thương không? Sau khi trở về sẽ như thế nào đây? Hoàng thượng có giáng tội hay không?...

Trong mơ mơ màng màng, Sơn Tảo cảm giác có một đôi mắt nóng bỏng đag gắt gao nhìn nàng chăm chăm, cố tình muốn mở mắt ra nhìn nhưng làm thế nào cũng không mở ra được. Giường hẹp khẽ trầm xuống, một bàn tay ấm áp khoan hậu kéo lấy thân thể của nàng, một tiếng thở dài trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng.

Sơn Tảo đột nhiên rơi lệ đầy mặt.

“ngoan ngoan...đừng khóc, ta đã trở về...”

Hung hăng nắm thật chặt cánh tay đag ôm nàng, Sơn Tảo mở mắt, thật sự là Chử Vân Sơn! Đây ánh mắt quen thuộc, cơ thể nàng đang được ôm thật chặt, quanh quần mùi vị mà nàng luôn tưởng nhớ cả ngày lẫn đêm, cả người Sơn Tảo kịch liệt run rẩy, cảnh vật trước mắt mơ hồ không ngừng, nàng dùng sức nháy mắt, nhìn chăm chăm thật kỹ người đang ở trước mắt mình.

chàng gầy đi rất nhiều, trên cằm cũng đầy râu, chỉ có ánh mắt ấm áp kia là chưa từng thay đổi.

Chẳng lẽ lại không thể nhận ra hửn chứ? Chử Vân Sơn nhìn Sơn Tảo cẩn thận, thử thăm dò, “Sơn Tảo, ta đã trở về...”

Sơn Tảo đọc vô số lần kinh phật ở trong lòng, chàng đã trở lại! Bình an trở lại! Nngf ô ô một tiếng, hung hăng ôm trong ngực hửn, vui thật sâu vào

trong ngực Chử Vân Sơn.

“Thiếp rất nhớ chàng!”

Chử Vân Sơn thở dài một tiếng, không kiềm chế được ôm Sơn Tảo vào trong ngực mình thật chặt, cánh tay siết chặt, hận không thể khảm luôn nàng vào trong ngực mình mới thỏa mãn.

Mấy ngày nay thật giống như giấc mơ, hăn chợt thành đại tướng quân, vừa hết sức che giấu thân phận, vừa phải cùng tâm phúc của Chử Vân Phi học tập đánh giặc, đây chính là lúc mà hăn cảm thấy gian khổ nhất, luôn vô cùng hoài niệm những ngày tháng ở núi Bạch Vân, nhớ Sơn Tảo, còn có hai đứa bé.

Thật khó để bình tĩnh lại, ánh mắt Sơn Tảo sừng như hai quả đào, ôm thật chặt Chử Vân Sơn, nhẹ giọng hỏi, “Không phải còn mấy ngày nữa đại quân mới trở về sao?”

Chử Vân Sơn vuốt tóc nàng, khẽ cười, “Đại quân trở lại có liên quan gì đến thợ săn như ta.”

Sơn Tảo ngẩng đầu, vui mừng hỏi, “Có phải là tìm được đại bá hay không?”

Chử Vân Sơn cầm mặt nàng, khẽ hôn một cái, “Đã sớm tìm được, trước đêm diễn ra đại chiến, huynh ấy đã trở về, chỉ là ta phải giúp đại ca xử lý một chút chuyện, hiện tại đã kết thúc, ta cũng nên trở về rồi.”

Sơn Tảo gật đầu, cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.

“Hoàng thượng sẽ không trách tội xuống chứ?”

Sắc mặt Chử Vân Sơn có chút nặng nề, hăn nhìn Sơn Tảo chăm chú, “Sơn Tảo, nàng thích kinh thành không?”

Sơn Tảo không chút suy nghĩ liền lắc đầu, “Kinh thành không tốt, thiếp muốn về nhfa.” Nàng nhìn Chử Vân Sơn cầu khẩn, “Tướng công, chúng ta trở về núi Bạch Vân đi, chúng ta về nhà có được không?”

Chử Vân Sơn không trả lời, mà tiếp tục nói, “Hoàng thượng muốn phong ta là tướng quân...”

Lời hăn chưa nói hết, Sơn Tảo liền hoảng sợ cắt đứt, “Tướng công, chàng đáp ứng?”

“Không có, ta muốn hỏi ý của nàng.” Chử Vân Sơn nhìn nàng thật sâu, “Nếu như ta làm tướng quân, cuộc sống của chúng ta sẽ trở nên rất tốt, có thể có cẩm y ngọc thực, hô nô hoán tỳ, Sơn Tảo, ta muốn nghe một chút ý tứ của nàng.”

Trong lòng Sơn Tảo vô cùng chua xót, một loại cảm giác không nói nên lời khiến cho trong ngực cảm thấy rất buồn bực, nàng vùi vào trong ngực Chử Vân Sơn, “Kinh thành nơi này...cho thiếp có cảm giác không tốt, phòng ốc mặc dù lớn, nhưng cũng không tốt bằng ngôi nhà kia của chúng ta, thiếp còn tính toán nuôi một chút gà đấy. Phía sau cũng không có núi, cũng không có đầm nước, không có được thảo để bán lấy tiền...”

“Tướng công, có phải Hoàng Đế muốn cho chàng làm tướng quân thì chàng nhất định phải làm không, có thể không làm có được không? Đánh giặc sẽ chết rất nhiều người, Bàn Bàn và Đô Đô còn nhỏ, một mình thiếp không nuôi được các con...”

Sơn Tảo càng nghĩ càng thấy lòng chua xót, càng nói càng khó chịu, nói đến phần sau đã biến thành khóc sụt sùi rồi.

Chử Vân Sơn thở rathataj dài, “thật tốt, ta cũng không có đồng ý, nếu không nương tử của ta sẽ khó chịu mà chết rồi.” Giọng nói hăn thoải mái không thể diễn tả được.

“Hả?” Sơn Tảo kinh ngạc nhìn Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn cười khẽ, “Ta sẽ không làm tướng quân, ta làm sao có thể đánh trận chứ, vẫn là làm thợ săn luôn tự tại hơn nhiều.”

Giống như trút bỏ được gánh nặng, cả người Chử Vân Sơn cũng thoải mái hơn, “Khi còn bé, phụ thân ta từng nói, chờ ta lớn lên sẽ cưới một hiền thê, sinh mấy tên tiểu tử mập mạp, đây chính là việc tốt nhất thiên hạ. Hiện tại hiền thê đã tìm được rồi, tiểu tử mập mạp mới có một, chúng ta vẫn nên trở về núi Bạch Vân thôi, sinh thêm vài tên tiểu tử béo mập mới là đúng đắn.”

Sơn Tảo gật đầu một cái, trong lòng tràn đầy cảm giác chua chua ngọt ngọt.

Bọn họ vẫn thích hợp nhất với cuộc sống ở núi Bạch Vân thôi!

Lúc đại quân còn chưa hồi triều, Chử Vân Sơn liền mang theo Sơn Tảo và bọn nhỏ lặng lẽ rời khỏi hậu phủ, ngồi trên xe ngựa, Chử Vân Sơn căn rẽ cỏ, nói vào phía trong xe ngựa.

“Nương tử, lần này trở về núi Bạch Vân, có thể sẽ không có thể tới kinh thành nữa. Về sau sẽ phải theo ta sống cuộc sống gian khổ rồi. Hoàng thượng còn nói muốn phong Bàn Bàn nhà chúng ta là cái gì Vân Kỳ úy đấy, phong Đô Đô nhà chúng ta là huyện chủ nữa, nàng thật bỏ được sao?”

Rèm xe ngựa được vén lên, khuôn mặt xinh đẹp của Sơn Tảo tươi cười, sáng giọng, “Thiếp thấy là chàng không bỏ được đấy chứ? Quay lại là có thể làm tướng quân đấy?”

Chử Vân Sơn cười ha ha, “Tướng quân cái gì đều là đồ bỏ, ta có bảo bối, đủ hạnh phúc đến 3 đời rồi, so với tướng quân cũng không kém.”

Sơn Tảo che miệng cười khê, đúng vậy, bọn họ đây chính là đã có bảo bối đấy!

Trước khi đi, Chử Vân Sơn dâng một số con cho hoàng thượng, uyển chuyển cự tuyệt các loại ban thưởng của hoàng thượng, cũng nói rõ ý tứ muốn trở về núi Bạch Vân, không đợi hoàng thượng phê duyệt, đã trực tiếp đánh xe ngựa rời đi.

An Dương công chúa không giữ được phu thê hai người, chỉ có thể đưa cho hai người một rương châu báu trị giá liên thành, Chử Vân Sơn cười ha hả đón nhận, nếu An Dương công chúa vì cầu được yên lòng, hã sao lại không thể thuận nước mà đẩy thuyền.

Một năm sau, thôn Bạch Vân.

Sơn Tảo nâng cao bụng, cầm một chậu to đựng đầy thức ăn cho chừng mười con gà, Bàn Bàn thở hỗn ha hỗn hển bổ nhào vào chơi gà, Đô Đô nện bước chân chưa phải rất ổn xông tới bắt lấy con gà trống đang hùng dũng hiên ngang trước mặt, kết quả gà trống tránh được, Đô Đô lão đảo nhìn thấy sẽ phải ngã xuống đất.

“Tiểu bảo bối của ta à, coi chừng té.” Chử Vân Sơn một phát bắt được Đô Đô, đem nữ nhi ôm vào trong ngực, Đô Đô khoe hàm răng còn chưa đầy đủ cười hì hì một tiếng, kêu một tiếng mềm nhũn:

“Phụ thân!”

“Ai da!” Chử Vân Sơn cười ha ha, dùng sức hôn nữ nhi một cái.

“Phụ thân! Phụ thân! Còn con nữa!” Bàn Bàn cũng không ham chơi nữa, níu lấy y phục Chử Vân Sơn muốn trèo lên.

Chử Vân Sơn vội vàng đưa tay xách con mồi lên cao, sợ quệt làm bị thương nhi tử bảo bối của mình, “Mau tới tiếp, tiểu tử thú vị mau buông tay,

y phục của phụ thân cũng sắp bị con xé rách rồi, cẩn thận nương con lại đánh cho.”

Sơn Tảo vội nhận lấy đồ trên tay Chử Vân Sơn, để qua một bên, mỉm cười nhìn Chử Vân Sơn một tay ôm nữ nhi, lại hôn xuống nhi tử.

“Nàng cứ để sang một bên, đừng động tới, ngồi nghỉ một lát đi, hôm nay chỉ sẵn được một con hươu, buổi tối kho tàu ăn.” Chử Vân Sơn liền nói.

Sơn Tảo cười cười đáp, đỡ eo đi vào nhà lấy khăn ướt ra đưa cho Chử Vân Sơn. Chử Vân Sơn để hai đứa bé xuống để chúng tự chơi, nhận lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, cẩn thận sờ bụng Sơn Tảo, “Hôm nay con có nào nàng hay không?”

Sơn Tảo vuốt bụng, cười hạnh phúc, “Con ngoan lắm, hôm nay vô cùng tốt.”

Buổi tối, cả nhà vây quanh ăn thịt hươu thơm ngào ngạt, nói đùa một hồi, Chử Vân Sơn đi múc nước, tắm rửa cho hai đứa bé, sau khi dỗ ngủ mới vào phòng của mình.

Sơn Tảo nằm trên giường, Chử Vân Sơn xoa eo cho nàng, phu thê tán gẫu, liền nói đến Chử Lương và Hạ Thảo.

“Cũng không biết hai người bọn họ ra sao?” Sơn Tảo thở dài thật sâu, cùng ở chung một chỗ lâu như vậy, luôn sẽ có cảm tình.

Chử Vân Sơn trầm mặc một hồi, “Ban đầu Chử Lương là bị phái đi làm mật thám, chúng ta có lén lút gặp qua vài lần, tin tức hẳn đưa tới rất hữu dụng, sau khi đánh thắng ta có đi tìm hắn, nhưng không có tìm được. Về phần Hạ Thảo...ta chưa từng gặp qua nàng ấy.”

“Bọn họ rồi cũng sẽ tốt chứ?” Sơn Tảo nhìn Chử Vân Sơn.

Chử Vân Sơn vỗ vỗ lưng nàng, “Sẽ. Để ta xoa xoa eo cho nàng, cảm giác thoải mái một chút không?” lực bàn tay Chử Vân Sơn vừa phải xoa bên hông Sơn Tảo, Sơn Tảo rất nhanh liền mơ mơ màng màng rồi.

Chử Vân Sơn chậm rãi nhắm mắt lại, Chử Lương...nếu như không phải hẳn đưa tin tức, Chử Vân Phi sớm đã chết rồi. Trước mắt hẳn hiện ra hình cầu của Chử Lương lúc đưa tin tức cuối cùng, “Bọn họ đã hoài nghi ta rồi, Nhị gia, cầu xin người giúp ta chăm sóc tốt Hạ Thảo.”

Nhưng mà Chử Lương, ta cơ bản không tìm được Hạ Thảo, thì làm sao có thể chăm sóc nàng ấy?

Nửa đêm, truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Chử Vân Sơn chợt tỉnh giấc, tập trung lắng nghe trong chốc lát, một hồi tiếng cốc cửa nhẹ nhàng, Chử Vân Sơn rón rén xuống giường, thuận tay cầm theo cây đèn gánh phía sau cửa, nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Đứng bên ngoài là một cô nương trẻ tuổi, thần sắc lạnh lùng, trong ngực ôm một bọc tử.

“Hạ Thảo trước khi chết nhờ ta đem con cho người.” Nói xong, cũng đưa tay ãm đưa bé ra.

Chử Vân Sơn sửng sốt, đứa bé của Hạ Thảo? Nàng ấy chết?

Cô nương khẽ cau mày, “Đứa bé gọi là Tường Lương, trong tử có ngày sinh bất tự của đứa bé.”

Chử Vân Sơn phản ứng rất nhanh, “Hạ Thảo chết thế nào?”

Trên mặt cô nương thoáng qua chút không đành lòng, rất nhanh liền che kín, “Phản bội.”

Không nói thêm lời, cô nương đem tã nhét vào trong ngực Chử Vân Sơn, vài cái nhấp nhô người đã biến mất trong đêm tối rồi.

Chử Vân Sơn cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực, Tưởng Lương...đây là đứa bé của Chử Lương sao?

Cuộc sống của Chử Lương và Hạ Thảo, là thế giới mà Chử Vân Sơn chưa từng tiếp xúc qua, nghĩ đến đứa bé này, cũng chắc chắn là rất khó khăn mới có thể lưu lại được.

Đứa bé này, Sơn Tảo cũng sẽ rất thích. Chử Vân Sơn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của đứa bé, khoe miệng Tưởng Lương khẽ nhu động, phun ra một chiếc bóng bóng nhỏ, Chử Vân Sơn thương tiếc nhìn Tưởng Lương mặt mũi đều giống y hệt Chử Lương, khe khẽ thở dài.

Trong nhà, tiểu tử thúì lại thêm một!

Rất nhiều năm về sau, Chử Vân Sơn đã không thể tiếp tục đi săn nữa rồi, chỉ có thể ngày ngày ngồi đánh cờ, rõ ràng là một tay cờ dở, chơi mười thua chín, nhìn hăn nổi tính trẻ con, lăm bẫm khi còn bé đã được danh sư chỉ dạy, Sơn Tảo cười đến ho khan.

“Nàng cứ lo cười ta, nhìn đi, ho khan rồi, thời tiết chuyển lạnh, ta lấy cho nàng thêm bộ y phục.” Chử Vân Sơn từ từ đi vào nhà lấy y phục khoát thêm cho Sơn Tảo, phu thê hai người ngồi phoir nắng trong sân, Sơn Tảo nhẹ nhàng dựa vào hăn.

“Lão già, cái rương bảo bối lão giấu nhiều năm như vậy, vẫn nên phân cho bọn nhỏ đi, có lẽ bọn chúng sẽ dùng tới.”

Chử Vân Sơn vỗ vỗ bả vai Sơn Tảo, “Đây chính là bảo bối của ta, làm sao có thể chia cho bọn chúng? Chờ ta chết rồi, đem luôn cái rương đó xuống quan tài, đời sau còn có thể dùng được.”

Sơn Tảo khẽ híp mắt, mặt trời chiếu lên người thật ấm áp dễ chịu, “Lão già kia, thật không nhìn ra lão lại là một vị thần giử của! Chỉ vừa chớp mắt, mấy chục năm đã trôi qua rồi...”

“Ta không phải thần giử của, ta là coi chừng bảo bối! Con cháu tự có phúc của con cháu, hai người chúng ta vẫn là phơi nắng thôi, đánh vài ván cờ là tốt rồi.” Chữ Vân Sơn vui vẻ nhàn nhã nói.

Tại một nơi bí mật trong nhà, vốn là nơi nên để rương châu báu, chỉ lẳng lặng nằm phơi dưới ánh nắng hoàng hôn, cùng với ngọn thương khí thể cao vút tựa sát vào nhau, chưa hề tách rời ra.

Hết trọn bộ.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bị Lừa Gạt

Chương 2+80 Văn

Chương 3: Đường Về

Chương 4: Sơn Tảo Phát Sốt

Chương 5: Sơn Tảo Tỉnh

Chương 6: Mọi Tên Là Sơn Tảo

Chương 7: Y Phục

Chương 8: Trao Đổi Đơn Giản

Chương 9: Hái Rau Đại

Chương 10: Xây Thêm Nhà Sau

Chương 11: Xuống Núi (1)

Chương 12: Xuống Núi (2)

Chương 13: Xuống Núi (3)

Chương 14: Bệnh Phụ Nữ

Chương 15: Mê Mạng

Chương 16: Giúp Một Tay

Chương 17: Cầu Hôn

Chương 18: Động Phòng (Thượng)

Chương 19: Tính Toán Của Chử Vân Sơn

Chương 20: Động Phòng (Hạ)

Chương 21: Dọn Nhà

Chương 22: Chử Vân Sơn Buồn Bực

Chương 23: Công Phu Của Chử Vân Sơn

Chương 24: Bãi Đập

Chương 25: Hàng Xóm

Chương 26: Chọn Thôn Trưởng

Chương 27: Vương Thị

[Chương 28: Vô Lại](#)

[Chương 29: Vào Thành](#)

[Chương 30: Đại Náo](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 54: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 55: Đại Kết Cục](#)